

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

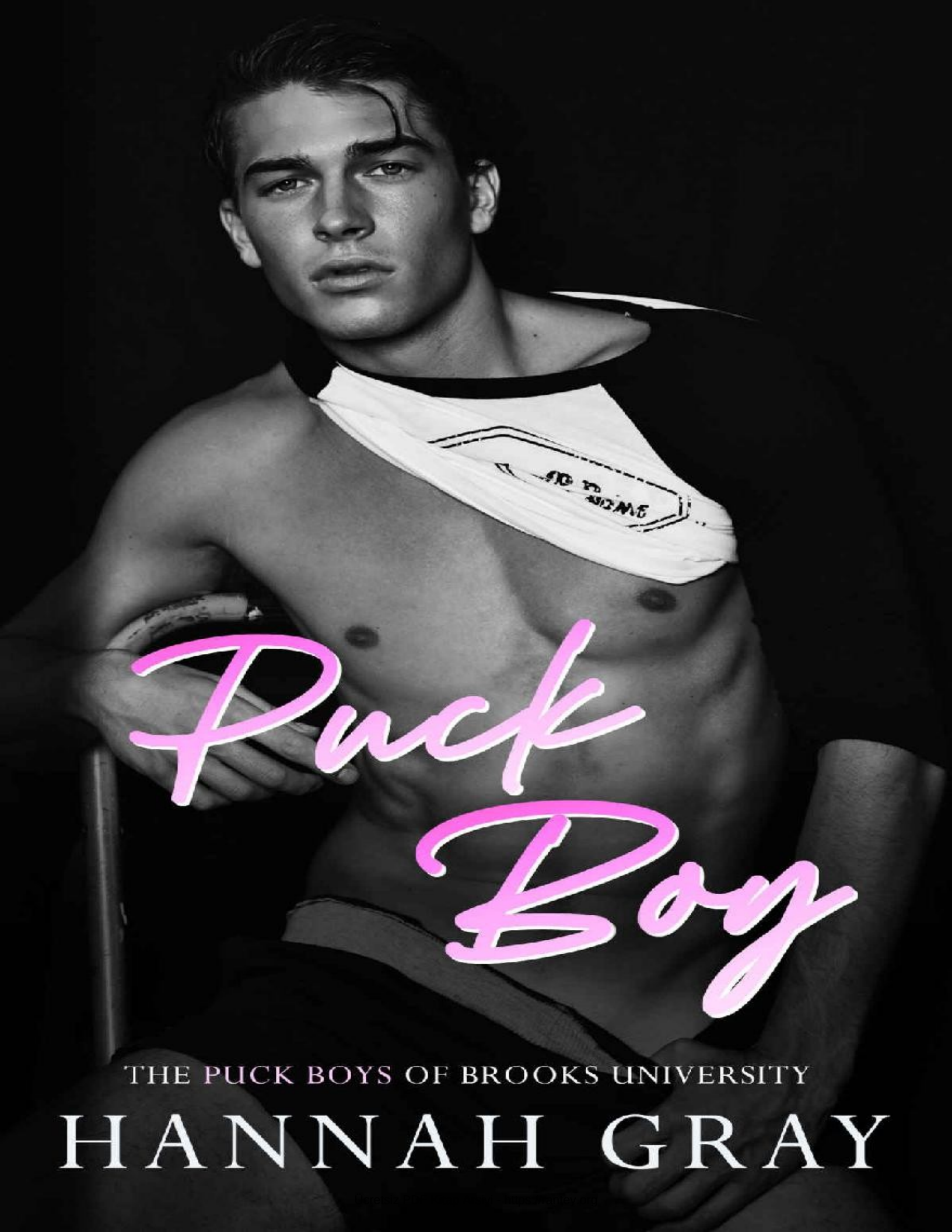
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Puck Boys

THE PUCK BOYS OF BROOKS UNIVERSITY

HANNAH GRAY

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

H A N N A H G R A Y

Copyright © 2023 by Hannah Gray
Tüm hakları saklıdır.

Web sitemi ziyaret edin: authorhannahgray.com
Kapak Tasarımcısı: Amy Queau, Q
Designs

Editör ve İç Mimar: Jovana Shirley, Unforeseen Editing,
www.unforeseenediting.com

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

İçindekiler

[çalma](#)

[listesi](#)

[prolog 1](#)

[2](#)

[3](#)

[4](#)

[5](#)

[6](#)

[7](#)

[8](#)

[9](#)

[10](#)

[11](#)

[12](#)

[13](#)

[14](#)

[15](#)

[16](#)

[17](#)

[18](#)

[19](#)

[20](#)

[21](#)

[22](#)

[23](#)

[24](#)

[25](#)

[26](#)

[27](#)

[28](#)

[29](#)

[30](#)

[31](#)

[32](#)

[Hannah Gray Yazarının Diğer Kitapları](#)

[yazar hakkında bilgiler](#)

çalma listesi

Puck Boy'a ilham veren müzikleri [Spotify](#)'da dinleyin. .

Parker McCollum'dan "Handle on You" Bailey

Zimmerman'dan "Never Leave"

Five Finger Death Punch'tan "Times Like These" Kesha'dan

"Praying"

Luke Combs'tan "Going, Going, Gone"

Diplo'dan "Heartless", Morgan Wallen ile birlikte Fitz and

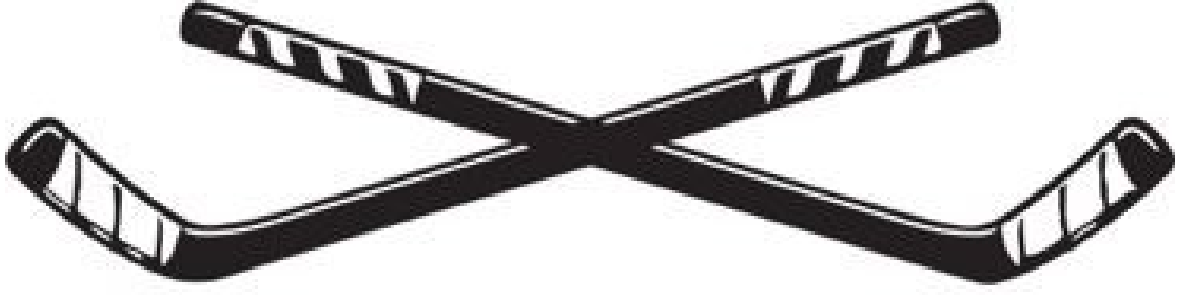
the Tantrums'dan "HandClap"

Morgan Wallen tarafından yazılan "Thought You Should Know"

Sabrina Carpenter tarafından yazılan "Nonsense"

Morgan Wallen tarafından yazılan "One Thing at a Time"

önsöz

Addison

Aynada gözyaşlarımla ıslanmış yüzüme baktım. Gözlerimi kaç kez silersem sileyim, yaşlar akmaya devam ediyordu. Yağmur fırtınasından sonra bir nehir gibi, hiçbir yavaşlama belirtisi göstermeden öfkeyle akıyordu. Sadece birkaç dakika içinde ailemin kalbini kıracaktım.

Kalbim ağrıyordu, tıpkı o çubuğa işediğimden beri olduğu gibi. O iki silik, hayat değiştiren çizgiyi gördüğümünden beri. Lisedeki bir çocuk olarak, o çizgiler benim arkadaşlarım değildi. O çizgiler... hayatımın gidişatını sonsuza dek değiştirecekti. Ve aynı lanet olası, göz açıcı lanet çizgiler ailemin kalbini parçalara ayırmak üzereydi. Üremenin nasıl işlediğini anlayacak yaşa geldiğimden beri güvenli seksi kafama kazınmışlardı. En azından ben öyle sanıyordum. Ama hayat okul ve iş arasında yoğunlaşmıştı. Ve o birkaç hapi kaçırmanın buna yol kim bilebilirdi ki?

Kafamdaki tüm soruların oluşmasına engel olamıyordum. Hedeflerime ulaşabilecek miyim? Artık hangi hayalleri kurmaya iznim var? Çocukken nasıl çocuk yetiştireceğim?

Bir de yıllardır kafamda kurduğum o mükemmel resim vardı. Bu dünyaya çocuk getirdiğimizde kocama deliler gibi aşık bir eş olarak beni içeren bir resim. Muhtemelen bir minivan kullanacaktım ama havalı minivan olacaktı. Ve yerleşmiş olurdum. Hazırlıklı olurdum. Ama sonra hayat yüzüme güldü ve bu planı bir anda değiştirdi. Ve birdenbire yalnız kaldım. Ve gerçek şuydu ki, çizdiğim o mükemmel resim... artık benim hikayem değildi. Ne olduğunu bilmiyordum.

Gözlerimi silmek için son bir gayretle uzun bir iç geçirdim ve sırtımı dikleştirerek daha uzun oturdum.

Dudağım titrerken kendi kendime "Her şey yoluna girecek," diye fısıldadım. "Beni seviyorlar. Beni her zaman sevecekler. Bundan sonra sevmiyor gibi davransalar bile. Ne söylerlerse söylesinler, ciddi olmayacaklar."

Bir elimi karnımın üzerine koyarak aşağıya baktım. "Henüz sana bağlı hissetmiyorum. Aslında, şu anda senin küçük varlığına içerliyorum. Umarım beni anlarsın. Umarım bir gün bu düşüncelere sahip olduğum için beni affedersiniz. Bu

Sen değil, bebeğim. Ben korkuyorum. Korkuyorum. Buna hazır değilim." Daha fazla gözyaşı döküldü. "Senin için hazır değilim."

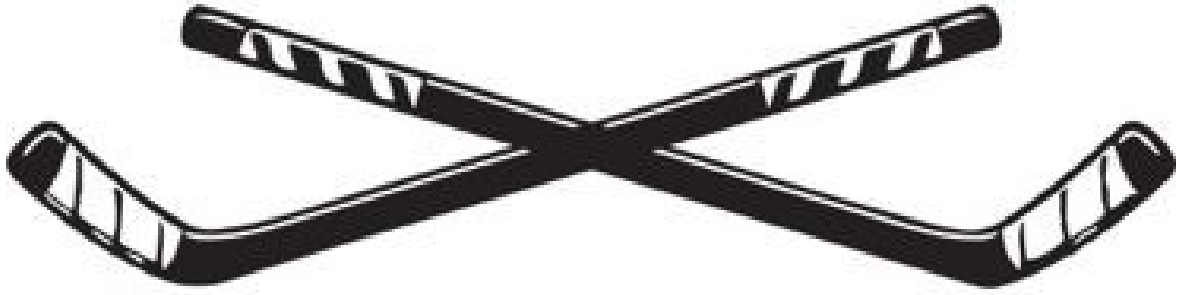
O aresizlik hissini hatırlıyorum. Ve yenilgiyi. Sanki tüm hayatım daha başlamadan sona eriyordu. Kendime kızgındım. Beni bu duruma sokan çocuğa kızgındım. Ama en çok da... filizlenen minik fasulyeye kızgındım. Bunun onların suçu olmadığının farkında olsam bile.

O anı, her şeyin kaybolmuş gibi göründüğü o anı düşündüğümde burkuluyor. Çünkü artık hayatımın sona ermediğini biliyorum.

Başlıyordu.

İstediğim sonsuz mutluluğa asla ulaşamayacağımı düşünsem de yanılmışım. Çünkü bu hikyenin sonunda elde ettiğim şey çok çok daha fazlasını ifade ediyor.

1

Cam

"Adın ne demiştin tatlım?" Mırıldanıyorum, siyah gömleğini başından sıyrıyorum, kollarının kendini örtmek için vücudunu nasıl sardığını kaçırmıyorum.

Altın sarısı bukleler sırtından aşağı dökülüyor ve beni onları çekiştirmek için heveslendiriyor. Bu hatun muhteşem ve vücudu harika.

"Önemli olduğundan değil," diyor, dudaklarını dudaklarıma önce kelimeleri soluyarak, "ama Addison."

"Addison çok güzel," diyorum sesli düşünerek. "Addison adında bir kasaba biliyorum. Senin adın bir kasabadan mı geliyor?"

"Hayır." Kot pantolonunun düğmelerini açmadan önce ağzımı tekrar kendine çekmeye çalışıyor.

"Bu kasaba Alabama'da büyüdüğüm yerden yaklaşık bir saat uzaklıkta. Küçük bir kasaba. İki dükkan. Bir restoran. Ama en iyi kızarmış tavuğa sahip-"

"Daha az konuşma. Daha çok... bilirsiniz," diye homurdanıyor.

"Daha fazla ne, Addison? Daha fazla sikişmek mi?" Geri çekilip ona bakıyorum. "*Bilirsin* derken bunu mu kastediyorsun, tatlım?"

"Evet," diyor cesurca. "Arkadaşım az önce senin kampüsün playboyu olduğunu söyledi. Playboyların geveze Cathy'ler olmaması gerekir."

Seçtiği kelimelere kaşlarını çatıyorum. Beyinlerini sikmeden önce onlarla konuşmaya çalıştığımda hiç kimse şikayet etmedi.

Bu çok garip. Ve biraz da seksi.

"Bunun konuyla ne alakası var?" Ben soruyorum. "Playboylar konuşmaz mı?"

"Bu kadar çok konuşmak istememen gerekiyordu!" Sesi sinirli geliyor.

"Ya da bana soru sor! Bu yüzden odana gelerek riske girdim. Ayrıca aşağıda bana asıldığında sana defolup söylemememin nedeni de bu."

"Whoa, whoa, whoa." Başımı geriye atıyorum. "Hata yapma. Yatakta ne yapacağımı biliyorum. Kıvrılmaktan ayak parmaklarını ağrıtaacağım ve adımı haykırmaktan sesini kısacağım. Ve evet, ben *deneyimliyim*. Ama buraya bak, bebeğim. Eğer sikime binmek istiyorsan, en azından seni yolculuğa çıkarmadan önce benimle konuşabilirsin." İncinmiş gibi yapıyorum. "Ben güzel bir yüz ve güzel bir sikten fazlasıyım, biliyorsun."

Bana gözlerini devirerek gömleğini kaptı ve başının üzerine geri çekti. "Bu bir hataydı."

"Ne yapıyorsun?" Elimi enseme gezdiriyorum. "Neden kıyafetlerini tekrar ? Normalde tam tersi olur. Bu sapıkça bir oyun mu? Ters psikoloji mi? Eğer öyleyse, muhtemelen buna katılabilirim. Sonunda ikimiz de çıplak olduğumuz sürece."

Yataktan kayarak çıktı, arkasını dönmeden önce kapıya doğru yürüdü. "Bak, ben bunu yapmam. Asla yapmam. İlişki aramıyorum çünkü genellikle zamanım olmuyor. Hayatım çok yoğun. *Ben meşgulüm*. Bu yüzden, büyük duyguları ve konuşacak çok şeyi olan iyi bir adam olduğuna emin olsam da, aradığım şey bu değil. Bu gece buraya orgazm olmak için geldim. Bu okul yılını atlatmama yetecek kadar aklımı başımdan bir orgazm." Bir elini seksi, kıvrımlı kalçasına koyuyor. "Numaramı istemeyecek biriyle ateşli, kirli bir seks. Bunu nasıl yapıyorsan artık."

"Numaranı isteyeceğimi kim söyledi?" Ukalaca söyledim. "Senin için hüs-nükuruntu gibi görünüyor, bebeğim."

"Aman Tanrım. Beklediğimden çok daha sinir bozucuymuşsun." Elini buklelerinin arasından geçirip yüzünden uzaklaştırdıktan sonra benden uzaklaştı. "Gecenin tadını çıkar *Cathy*."

Hızla ayağa fırladım, ona doğru birkaç uzun adım attım. Kapı tokmağına uzandığında, elimi kapıya vurarak onu durduruyorum.

Yavaşça dönerek sırtını kapıya dayıyor. "Ne yapıyorsun?"

"Addison?" Sertçe

söyledim. "Öyle mi?"

Elimi kapıdan kısa süreliğine çekerek gömleğimi başımın üzerinden sıyrıyorum. "Eğer iyice becerilmek istiyorsan, söz veriyorum, doğru yerdesin." Ağzını kendime doğru çekerken elim ensesini hafifçe kavırıyor. "Oyuna devam bebeğim. Sana yıldızları göstereceğim. Umarım hazırsındır. Bu yolculuk sert geçebilir."

Onu sertçe öperek ve o da bacaklarını belime doluyor.

Onu yere atıp kot pantolonunu ve siyah külotunu bedeninden ayırmadan önce bizi yatağa götürüyorum. Kıvrımları var, hem de nefis kıvrımlar, kumaşın kalçalarına yapışmasını sağlıyor.

Sonunda kot pantolonunu vücudundan tamamen çıkardığımda, kalçasının iç kısmını öpüyorum ve ona bakıyorum. "İyi bir adam istemiyor musun, Addison? Güzel. Çünkü bu odada öyle biri yok."

Gömleğine uzanarak onu ikiye böldüm ve parçalara ayırdım. Ağzı açık kaldı. "Ne be? O yepyeni bir gömlekti." "Ve şimdi, yerde bir hurda," kot pantolonumun düğmelerini açmadan önce cıvıldıyorum ve yere düşmelerine izin veriyorum.

Kollarını karnının üzerine koyuyor, sanki gözlerimi etinden çalışıyormuş gibi, ama onları aşağı itiyorum.

"Bu lanet sanat eserini örtme," diye homurdanıyorum. "Beni elinle sikerken her santimine bakmama izin ver."

İsteksizce dinliyor ama yüzündeki panik ifadesinden rahat olmadığını anlayabiliyorum.

Boxerımı sıyırdığımda, sikimin serbest kalışını izlerken gözlerinin genişlemesini kaçırmıyorum. Saf bir çaresizlik içinde kıvrılırken endişesi eriyip gidiyor gibi görünüyor.

"Ne dilediğine dikkat et, bebeğim." Kendimi birkaç kez pompaladım. "Çünkü artık hepsine sahip olabilirsin. Her santimini."

Yutkundüğünde göğsünün inip kalkmasını izliyorum. Şimdi gergin. Birdenbire beni tek gecelik bir ilişkiye ikna etme kararını sorguluyor.

"Konuşmak şu anda kulağa çok da kötü gelmiyor, değil mi?" Blöfünü görerek göz kırpiyorum.

Öne doğru uzanıp elimi sikimden uzaklaştırmadan önce bana ters ters bakıyor. "Edepsiz olmadıkça konuşmak yok."

Parmaklarını uzunluğumun etrafına sararak elini ileri geri kaydırıyor ve dudaklarını yalıyor.

Arkasına uzanarak sütyenini açıyorum ve düşmesine izin veriyorum. Beni okşamaya devam ederken meme uçlarının sertleşmesini izlerken göğüsleri beni daha da sertleştiriyor.

Elimi kalçasında gezdirerek bacaklarının arasına ulaşana kadar durmuyorum. Önce bir, sonra iki parmağımı içeri sokarak, "Çok sıkı amına koyayım," diye inliyorum.

Onu altımda, bacakları açık, ellerini bana dolamış ve bana otuzbir çekerken görmek çok fazla. Ve artık dayanamayana kadar onu parmaklarımla biraz daha beceriyorum. Geri çekilip masamdan bir prezervatif alıyorum ve üzerime geçirmeden önce yırtıp açıyorum.

Onun üzerinde sürünüyorum, göğsünü öpüyorum ve horozumun başı yavaşça içine girmeden önce boynuna kadar.

Yavaş yavaş, bu partide aradığı şeyi ona veriyorum. Tırnakları sırtımı tırmalıyor, bana sıkı bir uyum olduğunu bildiriyor. Ama ben hareket ettikçe

Tıslamaları iniltiye dönüşüyor ve pençeler biraz daha geri çekiliyor.

"Aman... Tanrım," diye inliyor. "Oh... benim... Tanrım."

"Bu doğru, seni pis kız. İstedğin değil mi?"

Cevap vermiyor, ben de onu sikmeyi bırakıp bileklerini tutuyorum ve yatağa çarpıyorum. "Söyle, sevgilim. Beni sikim için , değil mi Addison? Sikime binmek istedin. Bu partiye bunun için geldin."

"Evet," diye sızlanıyor. "Evet, yaptım."

Tekrar hareket etmeye başladım. Taşaklarımın onun dolgun kıkına çarpma sesleri ve tatlı, yumuşak inlemeleri yatak odamı dolduruyor, alt kattaki partiyi bastırıyor. Eli uzanıp taşaklarımı avuçladığında neredeyse kendimi kaybediyordum.

Çözülmeden ve kendimi utandırmadan önce hızla çekiliyorum, sırtüstü dönüyorum ve onu üstüme çekiyorum. "Buraya ne için geldiğini göster bana, pis kız. İhtiyacın olanı almak için beni kullan." Belini kavrayıp vücudunu yukarı itiyorum, böylece her yerini mükemmel bir şekilde görebiliyorum. "O kadar iyi boşalmalısın ki bütün bir okul yılı boyunca bu sana yetmeli, ha? Hâlâ uzun bir yol var. Sanırım bana daha sert binmelisin."

Aletim, üzerimdeki bu tanrıçayı ayakta alkışlamaya devam ediyor. Bir köpek gibi davranabilirim ama kemiklerden hoşlanmadığım kesin. Tüm doğru yerlerde kıvrımları var. Vücudu yumuşak, kemikli ve sert değil.

Kalçalarını kavrayarak onu ağrıyan sikime doğru yönlendiriyorum, dudaklarından bir tıslama kaçarken her bir zerresini dolduruyorum.

Hareket etmeye başladığında ve o göğüsler zıplamaya başladığında... *lanet olsun*, ben gidiciyim.

Sanki bu lanet gece buna bağlıymış gibi bana biniyor. Sanki uzun zamandır bu yüksekliğin peşindeymiş ve tam olarak ihtiyacı olanı elde edene kadar durmayacakmış gibi. Başını geriye atıp hafifçe arkasına yaslanırken elleriyle kalçalarını kavlıyor. Yakın olup olmamam umurunda değil. Açgözlü. Ve bu gerçekten çok ateşli.

Gözleri kapanırken ve boğazından bir inilti geçerken etrafımda sıkılmaya başladığını hissediyorum. Hareketleri yavaşlamaya başlıyor ve sonunda titriyor.

Belini kavriyorum, onu uzunluğumda ileri geri sallarken kendimi prezervatifin içine boşaltıyorum, lanet olası yıldızları görüyorum.

Gözleri nihayet açıldığında, benden kaçmadan önce kısa bir süre kendine bakıyor.

Külotunu ve kot pantolonunu  ekiştirdikten sonra sütyenini hızla kollarının üzerinden geçirip ba ladı. Yırtık g mle ini yerden kapıp, şifonyerime doğru yürümeden önce kumaş parçalarına kaşlarını çatıyor.

S tyenini takıyor, üst çekmeceyi açıyor ve bir gömlek çıkarmadan önce eşyalarını karıştırıyor. Yukarı kaldırıp bana baktı. "Bir gömlek için bir gömlek. Umarım buna çok ba lı de ilsindir."

Aya a kalkarak prezervatifi çıkarıp çöpe atıyorum ve omuz silkiyorum. "Adil olan adildir, sanırım."

Tiş rt  vücuduna geçirdikten sonra dizlerinin yarısına kadar indiğini fark edince kaşlarını çatıyor.

Bile indeki lasti i çıkarıp belinin hemen üstünden ba lıyor. "İşte oldu. Yeni gibi oldu."

Yanakları hâlâ kızarmış ve sarı bukleleri mümkün olan her yöne doğru dökülüyor. "Peki, teşekk rl . Hizmet için mi? Boş ver. Bu seni bir jigolo gibi gösteriyor." Kaşlarını  atıyor. "Her halükarda, çok takdir edildi, ama şimdi... ben eve gidiyorum."

Bu yaratı a hayranlıkla bakıyorum. Benden yeterince hızlı uzaklaşamıyor. Ve bu büyüleyici bir şey.

Bu bok da ne böyle?

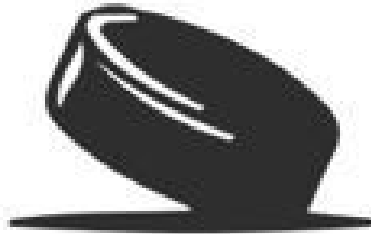
Etrafta yatarım, tabii. Ama asla bir kızı yata ımdan kovmam. Hatta bir süre daha takılırlarsa hiç sorun etmem. Yani, bu genellikle ikinci raunda yol açar. Ve ikinci raunt neredeyse her zaman daha e lencelidir çünkü o zamana kadar birbirimizin vücudunu daha iyi tanımış oluruz.

"Gerçekten bir zevkti, Addison. Sana Addy diyebilir miyim?" Ellerimi başımın arkasında birleştirerek . "Ve belki bir dahaki sefere kirli bir orgazm aradı ında beni nerede bulacağını hatırlarsın?"

Gülüyor, kapıya doğru uzanıyor. "Hiç şansın , playboy." Elini kaldırıp el sallıyor. "Gecenin geri kalanının tadını çıkar."

Ve sonra kapıyı arkasından kapatarak gitti. Beni az önce ne olduğunu merak ederken bıraktı.

Ve bunun tekrar olmasını diliyorum.

Addison

"Vay canına. Kasabaya götürülmüş gibi görünüyorsun... sert." Tessa kulağa sırtıyor. "Çok kıskandım. Nasıl bir şeydi? Sana tuzak mı kurdum, yoksa *ben* mi sana tuzak *kurdum*? Görünüşe göre Georgia o kadar da kötü değil, değil mi?"

Tessa benim en iyi arkadaşım. Ayrıca haftalar önce beni yatağa atmayı kendine görev edindi. Gerçi nedenini bilmiyorum. Son zamanlarda çok gergin olduğumu iddia etmesi dışında. Bu yüzden, çekici bir adam bize doğru yaklaşıp deli gibi flört etmeye başladığında, fısıldayarak bunu yapmam gerektiğini söyledi. İlk içgüdüm defolup gitmesini söylemekti ama yıllar sonra ilk kez seks yapmak için duyduğum çaresizlik bunun önüne geçti.

"Başta çok fazla konuştu," diyorum saçlarımı düzelterek. "Ama evet, iyi iş çıkardın. Ve o Güneyli aksanı çok konuşurken kesinlikle zarar vermedi." Gülüyorum. "Kampüsün playboyu olduğunu iddia ettin ama kimdi o adam ve iyi bir ... binek olacağını nereden biliyordun?"

"Arayan Cam Hardy'ydi," diyor ve ben yürümeyi bırakıyorum. "Tüm Brooks Üniversitesi kampüsü onun bel altı yeteneklerini biliyor." Kıkırdıyor. "Ve yukarıda."

Kolumu uzatıp onu da durduruyorum. "O Cam Hardy miydi? *Wolves hokey takımının yıldız oyuncusu* Cam Hardy mi?" Ağzım açık kaldı. "Gerçekten mi?"

Hafifçe omuz silkiyor, hala gülümsüyor. "Gerçekten."

"Peki neden onu seçtin?" Gözlerimi kısıyorum. "Sporcuların bana göre olmadığını biliyorsun... yani, artık."

"Çünkü bu iş için iyi bir adam olacağını biliyordum. Duyduğuma göre, hiç gerçek bir ilişkisi olmamış. Her ne kadar yatıp kalksa da, birlikte olduğu kadınlar her zaman onun kendileriyle ilgilendiğini söylüyorlar, ne demek istediğimi anlıyor musunuz? Oh, ve onun iyi biri olduğunu söylüyorlar. Yanaklarındaki parıltıya bakılırsa - lanet olsun kızım - bu söylentiler doğru olmalı." Göz kırıyor. "Okul dışında evden çıkmıyorsun. Vücudunun karıncalanması durmadan hayatına devam eden bir adam mı dünyanı sarsıyor? O mükemmel biri."

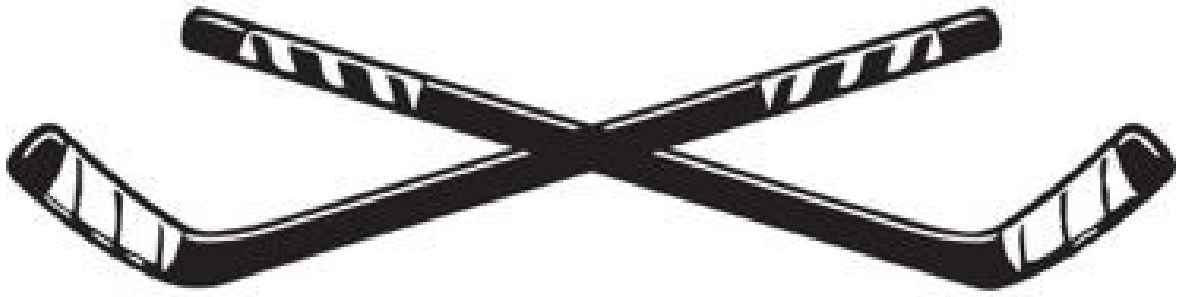
"Her zaman evde değilim. Yani, bu gece , değil mi?"

"Evet, çünkü annen seni benimle takılmaya zorladı." Başını sallıyor. "Tanrı'ya şükür öyle yaptı. Buna ihtiyacın vardı."

"Evet, ," diye mırıldanıyorum ve kaldırıma doğru yürümeye başlıyorum. "ama. Eve gitmeye hazırım."

Yürürken bile, Alabama'dan gelen dünyanın en seksi erkeği olabilecek biriyle yaptığım seks yüzünden bacaklarım hâlâ titriyor. Ayrılırken onun yatağındaki fotoğrafı aklıma geliyor. Dağınık kahverengi saçları ve çocuksu sırtışı bir kez daha gözümün önünden geçiyor. Gülümsemekten kendimi alamıyorum çünkü Tessa haklıydı. Buna ihtiyacım vardı.

2

Cam

Brody bana bakarak, "**Herif** tam bir baş belası," diye homurdanıyor. "Koç'u özlüyorum." "Aynen," diye katılıyor Link.

"O artık bizim koçumuz," diye hatırlatıyorum onlara.

"Gerçek koçumuzu özlüyoruz." Brody gözlerini deviriyor. "Ne demek istediğimizi biliyorsun, Hardy."

"Antrenmanların yarısına sarhoş gelen koçtan mı ? Karısını öğrencileriyle aldattığı için istifa etmek zorunda kalan adamı mı?" Başımı sallıyorum. "Evet, kaçırılmayacak ne var ki?"

Brody başparmağını eski koçumuzun yerini alan adama doğru sallayarak, "En azından hoş biriydi," diyor. "Bu adam tam bir pislik. Sanki kışına Teksas büyüklüğünde bir sopa sokulmuş gibi davranıyor."

"Muhtemelen masasının altında sakso için hoş biriydi," diye belirtiyorum. "Ben de çok yaşlı olsaydım ve işe ateşli genç kadınlardan sakso çekseydim ben de hoşnut olurum."

Yeni koçumuz sanki bir gibi, konuşurken elindeki panoya bakmaya devam ediyor. "Açılış maçımızda hepiniz bir utanç kaynağıydınız. Tam bir rezalet. Bu işi kabul edip etmemekte tereddüt ediyorum."

"Evet, haklısın," diye mırıldanıyorum çocuklara. Onlarla aynı fikirdeyim çünkü maçı kazandığımız için onu utandırdığını söylüyor. "O bir pislik. Belki onun da iyi bir saksoya ihtiyacı vardır." Sırıtmamı engellemeye çalışıyorum. "Lanet olsun, Link, neden o güzel ağzını gönüllü olarak kullanmıyorsun?"

"Siktir git," diye homurdanır Link.

"Takımla paylaşmak istediğiniz bir şey var mı çocuklar?" Okuma gözlüğünü çıkarırken Koç'un gözleri üçümüze bakıyor. "Sizin gibi üç beynin masaya ne getireceğini duymak isterim."

"Hayır, Koç," diye mırıldanıyor Link.

"Hayır, ben de öyle," diyor Brody, gergin bir şekilde sağa sola kayarak. "Şey yok."

"Ah." Koç sırtıyor, gözleri benimkileri buluyor. "Demek Bay Cam Hardy'nin söylemesi gereken bir şey vardı, öyle mi?" Bakışlarını gizlemiyor. "Devam edin Bay Hardy. Bunu duymak için sabırsızlanıyorum."

"Hayır, efendim, ben değilim." Etrafıma garip garip bakıyorum. "Masaya getirdiğim tek şey kendimim."

"Gerçek," diye kabul ediyor Brody. "Buna tanıklık edebilirim."

Yeni koç birkaç hafta önce buraya geldiğinden beri benden nefret ediyor. Hiçbir çocuğa iyi davranmıyor. Ama ben? Varlığım onu rahatsız ediyor gibi görünüyor.

"İyi iş, Hardy. Mizah anlayışınız hepinize bir ödül kazandırdı." Kızgın, karanlık gözler benimkilere gömüldü. "İntiharlar. *Şimdi*. Tüm ekip için."

Hepimiz çizgiye doğru kayarken takım arkadaşlarım somurtuyor, bana ters ters bakıyorlar. "Kaç kişi?" Link sesini alçaltarak söylüyor.

"Ben ne kadar o kadar," diye homurdanıyor Koç. "Cam Hardy'nin ukalalığını terletmek için ne kadar gerekiyorsa o kadar."

Çizgiye doğru kaymadan önce hepimiz "Evet efendim" diye bağırıyoruz.

"İyi iş, göt herif." Başka bir takım arkadaşı olan Trevor suratını asıyor. "İntiharlardan nefret ediyorum."

"İyi olacaksın. Oyunda çok yavaşsın," diye belirtiyorum. "Seni öldürmeyen şey güçlendirir, Trev. Bunu unutma. Aslında sana bir iyilik yapıyorum. Teşekküre gerek yok."

"Siktir et." Başını sallıyor. "Geçen sefer bize bunları yaptırdığında buzun üzerine kusmuştum."

"Evet, hatırlıyorum." Yüzümü buruşturdum. "O gün çok yemiştin dostum. Lanet olası iğrenç."

Barren LaConte, önceki koçumuzun kovulmasının ardından Brooks Üniversitesi'nden Wolves'a koçluk yapması için teklif aldı. New England'dan Georgia'ya kadar geldi. Hakkında iyi şeylerden başka bir şey duymadım ve konu oyuna geldiğinde adamın işini bildiği açık. Ama yine de pisliğin teki.

İntiharlarımıza başlamamızı söylerken, özellikle bana kaşlarını çatması gözümünden kaçmıyor. Adamın bana karşı bir garezi var ve nedenini hiç bilmiyorum. Yakında bir gün Koç LaConte bana bir oyuncu olarak saygı duymayı öğrenecek. Bir gün, her antrenman cehenneme dönmeyecek.

Umarım .

Ama şimdilik benden nefret ediyor. Ve doğrusu, ben de ondan pek hoşlanmıyorum.

Addison

Neredeyse akşam altıda kampüsün otoparkına girerken esniyorum. Zaten uzun süren bir günün ardından bu geç saatlerdeki dersler yorucu oluyor. Yine de erken mezun olmak ve kayıtlı bir hemşire olmak istiyorsam bunlar gerekli. İlk yılımda yeni bir üniversiteye geçiş yapmak bu hedefi pek de kolaylaştırmadı ama yapabileceğime inanıyorum.

Isla'yı doğurduğumda hastanede etrafımda çok sayıda inanılmaz kadın vardı. Ve o anda RN olmak istediğimi anladım. Sonunda, muhtemelen ebe olmak istiyorum. Ama ancak Isla biraz daha büyüdüğünde. Ebelik için eğitim ve öğretim çok yoğun. Ve şu anda ondan o kadar uzak kalmak istemiyorum.

Elimdeki dev buzlu kahveden bir yudum alarak, içeri girmeden önce hâlâ birkaç dakikam varken olabildiğince hızlı içmeye çalışıyorum. Dört saatlik uykuyla çalışıyorum. Ve dikiz aynasından kendime baktığımda, tam da hissettiğim gibi görünmeye başladığımı görüyorum. *Göt gibi.*

Bir sonraki otoparkta arenadan çıkan birkaç adam görüyorum ve içlerinden birinin Cam Hardy'den başkası olmadığı inkar edilemez. Yürüyüşü dikkat çekiciydi. Kendini taşıma şeklini gözden kaçırmak zor.

Son derece nadir bir olay olarak, birkaç hafta önce bir partiye gittim ve bir şekilde Tessa beni damak temizleyicisine ihtiyacım olduğuna ikna etti. Kulağa çok iğrenç geliyor. Yine de, Cam Hardy'yi araya sıkıştırdım ve işte, resmen temizlenmişti. En parlak anım olduğunu söyleyemeyeceğim ama çok ateşliydi. İğrenç sözleri ve enseme tutuşu tam da ihtiyacım olan şeydi. Ve içimden bir ses istediğini aldığını söylüyor. Yani ben buna kazan-kazan diyorum.

O pis şeyleri söylerken Güneyli aksanıyla nasıl konuştuğunu düşünemiyorum. Eğer düşünseydim, kızışmış bir köpek gibi nefes nefese ona bakıyor olurum.

Ama ateşli ve sıradan bir ilişkiydi. Ve ilişkimiz tam olarak dünyayı sarsan bir orgazm yaşadıktan sonra sona erdi. Bu mükemmeldi çünkü ben kimseyle çıkmam. Bu yüzden, o ilişkiye ne kadar kesik ve kuru olacağına dair net bir vizyonla girmek zor değildi. Ayrıca, biriyle çıkabilecek durumda olsaydım bile, Cam Hardy erkek arkadaş konusunda listemin son sırasında yer alırdı.

eğlenceli olsa bile.

Şu anda beni fark etse bile güvende olacağımı biliyorum. Ona ve tüm grubuna akın eden kadınların sayısı ya da onunla yatakta olanları değiştirme hızı göz önüne alındığında ... beni asla tanıyamazdı. Bu birkaç hafta önceydi. O gecedan beri muhtemelen en az yarım düzine ilişkisi olmuştur.

Ben mi? Ben büyük bir şey yaşadım. Şişman. Sıfır. Tıpkı o lezzetli ve sıcak gecedan önce yıllarca yaptığım gibi.

Arkadaşlarıyla konuşurken sırtışını izlerken, derin sesi zihnimde yankılanıyor, o gece söylediği tüm müstehcen şeyleri o yapışkan, yavaş aksanıyla söylerken omurgamda bir ürperti dolaşıyor. O hayal etmekten nasıl vazgeçeceğim bilmiyorum. Kesinlikle gelecekte başka erkeklerle yaşayabileceğim seks için çitayı yükseltti.

Onlar gittikten sonra arabamın kapısını iterek açıyorum ve kapıyı arkamdan kapatmadan önce postacı çantamı . Şu anda burada olmaktansa evde olmayı tercih ederim. *Muhtemelen üzerimde sütyen olmadan eşofmanla.* Ama ne yazık ki burada olmam gerekiyor.

Bu yıl kolay olmayacak. Yakında klinik eğitimime başlayacağım ve RN olmak için asıl iş başlayacak. Birkaç ay önce New Hampshire'dan buraya taşındığımda aklımda tek bir hedef vardı. Bu işi mümkün olduğunca çabuk bitirmek. Üniversite çocuğu olmak istemiyorum. Sadece hayatımın bir sonraki aşamasına başlamak istiyorum.

Ayaklarımı sürüyerek sınıfa giriyorum ve sırama doğru ilerliyorum.

Bu geceyi .

Cam

Antrenmandan sonra Layla'yı almak için kütüphaneye gitmeden önce kafeye koşuyorum. Artık sevgilisiyle birlikte olduğu için eskisi kadar çok takılamıyoruz.

Kaldırıma yanaştığımda dışarı çıktı ve kamyonetime doğru yöneldi.

Kapıyı çekerek açıyor ve sırtıyor. "Nasılsın dostum?" diyor, benimki gibi Güneyli aksanıyla konuşmaya çalışarak.

"Konuşma tarzın üzerinde biraz çalışman gerek kızım." Gülüyorum. "Sana bunu aldım. Belki içten içe bana deli gibi aşık olduğunu fark etmeni sağlar ve sonsuza dek mutlu yaşarız." Layla yolcu koltuğuna yerleşirken ona bir buzlu kahve uzatıyorum. "Henley'e vermen için de bir tane alırdım ama bunu hak etmeyecek kadar şirret."

Layla ile tanışana kadar buzlu kahveyi hiç denememiştim. Onun gibi bağımlısı değilim ama zaman hoşuma gidiyor. Ve ne zaman takılsak, ona sürpriz yapmaya çalışırım. O bu dünyadaki iyilerden biri. Gerçek bir cevher.

En iyi arkadaşı Henley benden kadar nefret etmiyor ama ettiği zamanlarda bile Layla yanımda durdu. Herkesin biri değilim. Tüyleri diken diken ettiğim ve ayak parmaklarına bastığım bilinir. Layla hatalı olduğumda bana saçmalamayı kesmemi söyleyebilir ama arkadaşılığımızdan asla vazgeçmedi.

"Öncelikle, dünyadaki tüm kahveler senin taşaklarını istememi sağlayamaz Cam-Cam." Omzuma vurdu. "İkincisi, Henley'e bir daha kaltak derssen seni tam aletinden bıçaklarım."

"Yumuşak bir bıçak darbesi mi yoksa gerçekten kanayacağım bir bıçak darbesi mi?" Başımı yana eğiyorum. "Yani, en azından dokunmuş olursun."

"Çok iğrençsin," diyor, kokain sandığı boktan bir yudum almadan önce. "Aman Tanrım, bu çok iyi. İyi iş çıkardın, Cammy. İyi iş çıkardın."

Layla onunla dalga geçtiğimi biliyor. Şu anda bir ilişkisi var ve erkeğine büyük saygı duyuyorum. önce onunla bir kez çalıştık, kıvılcım çıkıp çıkmadığını görmek için. Sonunda kendimi kız kardeşim olan birini öpüyormuş gibi hissettim. Çok garipti. Ne kadar seksi da, aramızda hiç romantizm yok. Arkadaşı Henley,

Ancak, bunu kabul edebilirdim. Ama asla atlatamadığı garip bir çocukluk aşkı vardı. Ayrıca en başından beri bana katlanamıyordu. Anlayacağınız, ben daha gemiye binmeye fırsat bulamadan o gemi yelken açtı.

"Sen neler yapıyordun dostum?" Kaşlarını oynatıyor. "Bilmem gereken yeni bir aşk var mı?"

"Bunun cevabını biliyormuşsun gibi hissediyorum bebeğim." Kaldırıma yanaşıp onun dairesine doğru gidiyorum. "Ama sana birkaç hafta önce bir hatunla takıldığımı söyleyeyim. Gerçekten çok seksiydi. Seks sırasında müstehcen olmadıkça konuşmamı istemedi. Onun sözleri, benim değil." İç çektim. "Kısacası, sikimi kullandı ve gitti."

Bana doğru dönüyor, eğlenmiş görünüyor. "Peki bu sana nasıl hissettirdi?" Bir an düşündüm.

"Şey, gerçekten bilmiyorum." Çenemi kaşıyorum. "Kızlar için sadece bu muyum? Dünyanın en iyi lunaparkında bir gezinti mi?"

"Oh, tatlım, hayır." Başını sallıyor. "Hayır... En iyi ihtimalle bir ilçe fuarı diyebilirim."

"Dick," diye mırıldandım. "Ben panayırdaki bir binek değilim. Ben lanet olası bir Disney ya da Universal yolcusuyum. Başınızı döndüren, kalbinizi çarptıran ve yıllarca -hayır, bir ömür boyu- onları düşünmenize neden olanlardan."

"Ben daha çok Tilt-A-Whirl veya Thunderbolt gibi bir şey düşünüyordum. Muhtemelen Scrambler." Omuz silkiyor. "Ama, hey, geceleri uyumana ne yardım edecekse, dostum."

"O arabalar paslı ve cılız." Kaşlarımı çatıyorum. "Ben pürüzsüz ve sağlamım."

"Sağlam, ha?" Dudaklarını yana doğru çekiyor. "Tuhaf bir kelime seçimi. Bana bir çeşit salata sosunu hatırlattı. Ya da belki birayı. Ama tamam. Aletin sağlam ve pürüzsüz."

"Benim aletim değil." Kaşlarımı çatıyorum. "Benimle yaşadığın tüm seks deneyimi. Takip et, olur mu? Bu tamamen lanet bir titreşim."

"Benim hatam. Bu kızı büyüleyici buldun mu?"

"," diyorum ona, o geceyi düşünerek. "O bir kız değildi. O bir kadındı."

"Ooh, bir kadın." Başını sallıyor. "İkisi arasındaki farkı nasıl ayırt ettiğinizi açıklayın."

"Ne istediğini biliyordu. Ve ne istemediğini. Hayatımda ilk kez, ben onun gitmesine hazır olmadan önce gitmek istedim. Ben de isterdim

onu biraz daha yakından tanımak için." Surat astım. "Onun yerine orgazm oldu ve kapıya doğru koştu. Aslında onu kızdırmışım gibi hissediyorum." İç çektim. "Hiçbir hatuna karşı hissetmemiştim."

Layla bir an sessiz kalıyor, ama çarkların döndüğünü biliyorum.

"Belki de sen teslim etmedin?" Burnunu kıvırıyor. "Belki de tatmin olmadı, bilirsin işte..."

"Oh, tatmin oldu," diyorum ukalaca. "Bu konuda bana güvenin."

"O zaman belki de seksten başka bir şey istememiştir." Pencereden dışarı bakıyor. "Belki de ilişkiler ona göre değildir."

Dudağım seğiriyor. "Yani, senin gibi mi?"

İncinmiş gibi davranıyor. "Ben mi? Benim bir ilişkim var. Başkalarıyla yatmadığımız ve birbirimize iyi geceler ve günaydın mesajları attığımız bir ilişki. Birbirimize bayat memler bile gönderiyoruz." Gülümseyerek başını sallıyor. "Yetişkinleşiyorum falan. Yetişkin bir kadını ben."

"Evet," diyorum ona sert bir bakış atarak, "ama bir zamanlar, çok da uzun olmayan bir süre önce, bunların hiçbirine hazır değildin. *Onlarla yatan ve onları terk eden* bir kızdın."

"*Kadın*," diye düzeltti beni. "Ben hala bir kadındım. Ve evet, bunu biliyorum. Belki o da değişebilirdi? Eğer istersen?" Gözlerini kısıyor. "Bunu istiyor musun ki Cam? Yani, bu kıza, hayır, *kadına*, arkadaşına takılmış gibisin."

"Onu çok az tanıyorum! Yani, lanet olsun, düğün davetiyelerini gönderelim ya da ilk çocuğumuza isim koyalım demiyorum. Sadece içimi döküyorum."

Dairesinin önüne geldiğimizde kaşlarını kaldırdı. "Ondan sonra başka biriyle birlikte oldun mu?"

"Hayır," dedim. "Neden? Ne fark eder ki? Çok meşguldüm."

"Sen ... bilirsin ..." Gözlerini açıp kasık bölgeme bakıyor.

"Ne?" Kafam karışmış bir şekilde yere bakıyorum.

"Mesela... onu hayal ettim. Ve seni. Birlikte. Belki de duş alırken." "Uh... kaç kere?" Ben deadpan. , seninle olan anımı

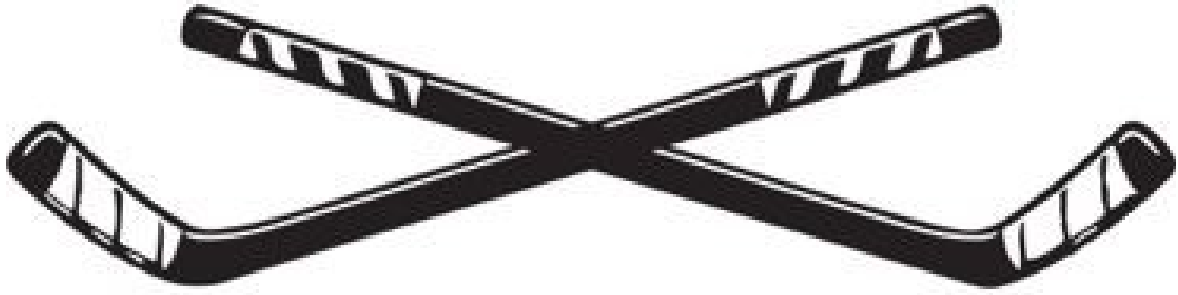
Gömleğini, günah kadar sıcak göğüslerinden sayısız kez yırttı.

Kapıyı iterek açtı, beni işaret ve dilini damağına tıkladı. "Sen, dostum, Cupid'in zihin değiştiren oklarından biriyle vuruldun." Uzanıp omzumu sıvazladı. "İyi şanslar. Ve unutma, Dane beni evcilleştirdi. Bu *her şeyi* mümkün kılar."

Dairesine girerken bir elimi yüzümde gezdiriyorum. Bir sürü kadınla birlikte oldum. Bu Addison denen hatunu farklı kılan ne?

Onunla sevişmeyi en az on kez tekrarladım... farklı olan tek şey bu.

3

Addison

"Keşke kros koçuyla konuşmayı denesen, bebeğim." Annem kendine bir fincan kahve dolduruyor. İkinci fincanı doldurup tezgâhın diğer kaydırıyor. "Onu özlüyorsun."

"Evet, doğru. Alay konusu olurum. Lise üçüncü sınıftan beri kros koşmadım. Burada gerçekten ağır toplar var." Dudaklarıma götürmeden önce kahve fincanına biraz süt ve yarım kilo şeker koyuyorum. "Bir zamanlar olduğum koşucu değilim. Ayrıca, nereden zaman bulabilirim ki?"

"Bunu başarabiliriz," diyor kendinden emin bir şekilde. "Koşmak sizi mutlu eder. Bu senin kaçışın."

"Kaçmama gerek yok. Sadece para kazanmaya başlayabilmek için üniversiteden mezun olmam gerekiyor." İç çektim. "Ve belki biraz kestiririm."

"Anne," diyor Isla, eşofmanımı çekiştirerek, "seni öpüyorum."

Onu kucağıma çekip yanaklarından öpüyorum. "Ben de seni seviyorum, Isla bug."

Gördüğüm en sevimli küçük pislik. Dramatik ve bazen biraz huysuz ama onu dünyaya değişmem.

"*Fwozen* doğum günü istiyorum." Başını sallıyor, sarı bukleleri yüzüne düşüyor.

Benim saçımı aldı ve saçımın değerini anlamam uzun zaman almış olsa da, saçımı ona aktardığım için mutluyum. Bir gün o da sevmeyi öğrenecek.

"Kızım, *doğum gününe* daha aylar var." Alnımı onunkine dayadım. "Ya *Bubble Guppies* ya da Minnie Mouse yine liderliği ele geçirirse?" Burnumu kıvrıp anneme bakıyorum. "Ya da korkunç *Peppa Pig*."

"Evet... *Peppa*'yı kesinlikle seviyor." Annem iç geçirdi. "*Moana*'yı seçmemesine şaşırdım."

"Ooh, anne, ben de *Bluey*'i seviyorum!" Isla ellerini çırparak bağırıyor. "Ama ben *Moana* doğum günü yapıyorum. Ve ... ve bir zıplama evim olacak!"

"Bu iş çok çabuk kızıştı." Bir nefes veriyorum ve burnumu onunkine . "Önce Cadılar Bayramı'nı, Şükran Günü'nü, Noel'i ve yılbaşını atlatalım."

Diğer beş bin bayramdan sonra doğum günün hakkında konuşuruz, tamam mı bebeğim?"

Tamamen ikna olmamış bir şekilde bana bakıyor. Üç bile benimle çoğu daha iyi sohbet edebiliyor. Kahretsin, o benim en iyi arkadaşım.

"Hadi koşuya çıkalım, anne." Ellerini boynuma doluyor. "Sen beni pusetimle hızlıca itersin, ben de atıştırmalıklarımı alırım." Beni bırakıp yeri işaret ediyor. "Ve Teddy. O da gelmek istiyor."

Gözlerim yerdeki gri oyuncak ayı Teddy'ye kayıyor. Doğduğundan beri onunla. O nereye giderse o da oraya gidiyor. Bir süre, onu kaybederse ne olur diye endişelendim. Bu yüzden, güvende olmak için eBay'den iki tane daha sipariş ettim.

Konu flört dünyasına geldiğinde, işte bu yüzden kimsenin peşinden koşmuyorum. Bu yüzden Cam Hardy'ye çenesini kapamasını ve işin seks kısmına gelmesini söyledim. Kimseye duygusal olarak bağlanamıyorum. Bagajım var. Güzel, komik ve sevimli. Ama yine de yük. Ve çoğu üniversiteli çocuk yürümeye başlayan çocuğum hakkında konuşmamı istemiyor. Ve o bomba olduğu ve gerçekten konuşmak istediğim tek şey olduğu için, bu kendimi ailem dışındaki çoğu insandan soyutlamamı kolaylaştırıyor. Oh, ve Tessa. O ve ben anaokulundan beri en iyi arkadaşız. Ve lisede hamile bana farklı gözle bakmayan birkaç arkadaşımдан biriydi.

Brooks Üniversitesi'ne transfer olacağımı söylediğimde bile o da transfer olmak istedi. Bir bakıma, sanırım hep ülkenin öbür ucunda yaşamak istiyordu, belki de bu onun için bir şanstı. Kampüsün hemen dışında bir daire tuttu ve onunla yaşamamıza izin vermeyi teklif etti, ancak ailem de kampüse yakın bir yere taşındı ve onlarla yaşamak en mantıklısı oldu. Annem evden çalışıyor ve Isla'ya çok yardımcı oluyor. Aslında ailemin desteği olmasaydı bu üniversite işini yapamazdım.

Ergenlik çağındaki kızlarının kendilerine hamile olduğunu söylemesinin hiçbir ebeveynin hayali olmadığı bir sır değil. Hayal kırıklığına uğradılar. Bunu inkar edemem. Büyük bir kısmı, bu kadar umursamaz davranarak tüm hayatımı çöpe attığımı düşündü. Ve kızgın. Oh, çok kızgınlardı.

Ama tüm bu hayal kırıklığı ve öfkenin üzerinde sevgi vardı. Isla'nın babası elini altına koymadığında, onlar koydu. Ve onlara hamile olduğumu söylediğim günden beri destekleri hiç azalmadı.

Onu ayağa kaldırıp başımı salladım. "Peki leydim. Gidip arabanızı getireyim ve prensesimi kraliyet koşusuna çıkarayım."

O koşarken, küçük ayakları parke zeminde pıt pıt atarken, kalbim göğsümde sıkışıyor. Ne kadar yorgun olursam olayım, o küçük pislik tüm dünyamın dönmesini sağlıyor. O olmasaydı, kaybolurdum. Babasının neden onun hayatında olmak istemediğini asla anlayamayacağım ama bu onun kaybı. O inanılmaz biri. Hayır, sadece harika değil. O bu dünyanın dışında. Her ne kadar babasının yarısı olsa ve gün babasının onu terk etmesine neden olan sorunun ne olduğunu sorgulayacak olsa da, onu ikimize yetecek kadar seveceğim. Ve bunu yapmak hiç de zor değil. Çünkü ben onun annesiyim. Ve o mükemmel, vahşi melek bebeği ben yarattım. Aslında, onu sevmek şimdiye kadar yaptığım en kolay şey.

Giyinmek için odasına doğru ilerlerken annemin arkamdan seslendiğini duyuyorum, "En azından bir düşün. Şu kros olayını. Kendin için bir şeyler yapmayı hak ediyorsun, Addy."

"Bunu düşündüm ve nazıkçe, cevabım hayır. Ve benim için bir şey var. Adı I ile başlıyor. Sabahın köründe uyanıyor ve bana istediğimden çok daha fazla Disney filmi izletiyor," diye sesleniyorum. "Kahve için teşekkürler!"

"Onsuz nasıl olduğunu biliyorum," diyor. "Kızgın bir ayı gibi. Bütün sabah bununla uğraşmak için kendimi hazırlamayacağım."

Isla köşeden elinde ayakkabılarıyla geliyor ve ayı taklidi yaparak "Anne ayı" diye hırlıyor.

Gülümsüyorum, bana doğru hızla gelirken gülünç derecede sevimli ifadelerini izliyorum.

Bir gün, koşmak için sonsuz zaman ve tek gecelik hızlı bir ilişkiden daha öteye giden ilişkiler olacak. Ama şu an o zaman değil. Şu anda sadece Isla'ya ve onun hak ettiği gelecek için çalışmaya zamanım var.

Saatler sonra, ben birazdan başlayacak ders için bir ödevi bitirirken Isla yanımda usulca horluyor.

Dizüstü bilgisayarımı kapattıktan sonra, yataktan yuvarlanmaması için dikkatlice yanına bir yastık koyuyorum.

Saçlarımı dağınık bir şekilde at kuyruğu yapıyorum. Bugün havada saçlarıma tuhaf şeyler yaptırarak kadar nem var. Doğal kıvrıcık saçlara sahip olmak en hafif tabirle zaman zaman zorlayıcı oluyor.

Tatlı kızımı son bir kez kontrol ettikten sonra alnına bir öpücük kondurup sessizce yatak odamdan çıkıyorum.

Annem barda oturmuş, dizüstü bilgisayarında çalışıyor.

"Okula mı gidiyorsun bebeğim?" diyor gözlüklerini çıkararak.

Başımı salladım. "Uyuyorum. Isla yatağımda uyukluyor. Neredeyse bir saattir dışarıda."

Bana gülümseyerek ayağa kalktı. "Gidip onunla uzanacağım. Muhtemelen ben de uyuyakalırım."

İç çekiyorum, kıskançlığın vücudumda yükseldiğini hissediyorum. Bunun bir seçenek olmadığını bilsem de tüm gün boyunca onunla kıvrılıp yatmak isterdim.

Sandaletlerimi giyip çantamı aldım. "Teşekkür ederim anne. Birkaç saat içinde evde olacağım."

"Oh, baban bunu burada bırakmış." Tezgâhın üzerindeki cep telefonunu alıp bana uzattı. "Bunu ona bırakabilir misin? Antrenmandan sonra eve kısa bir yol olduğunu biliyorum ama telefonunun yanında olmasını istiyorum."

Gözlerimi hafifçe kısıyorum. "Antrenmanın ortasında mı?"

Cam Hardy'nin beni tanıyacağını bile sanmıyorum. Ama yanılma ihtimalime karşı emin olmak da istemiyorum.

"Siz oraya vardığınızda işi bitmiş olacak. Muhtemelen ofisinde, eve gitmeye hazırlanıyor olacak." Homurdanıyor. "Onu tanıyorsam, orada unuttuğunu düşünerek telefonu arıyordur."

Ondan alıp kapıya doğru yöneldim. "Tamam o zaman, sorun değil. Uyandığında bebeğime bir öpücük ver." İçimi çektim. "Onu gerçekten ama gerçekten bırakmak istemiyorum."

Onun yatak odama doğru yürüyüşünü izlerken bir suçluluk duygusu hissediyorum. Isla uyanacak ve annem onun yanında olacak. Ona atıştırmalık hazırlayacak. Ve birlikte akşam yemeği hazırlayacaklar. Çok fazla anı kaçıyorum. Asla geri alamayacağım çok önemli zamanlar.

Bunu onun geleceği için yaptığımı kendime sürekli hatırlatmak zorundayım.

Çünkü

geleceğimiz. Bir gün, şeye degecek. Umarım öyle .

Cam

"O'Brien, sen balerin misin yoksa lanet bir defans oyuncusu mu?" Koç Brody'ye sesleniyor. "Orada ne halt ediyorsun? Buzun bile kötü görünmesine neden oluyorsun. İşte bu kadar kötüsün. Lanet olsun, tüm bu arena bok gibi görünüyor. Kokmaya da başladı."

Bana doğru kaymadan önce "Üzgünüm Koç," diye mırıldanıyor. *Tam bir pislik*, diye mırıldanıyor.

Sopamı onunkine vuruyorum ve çenemi Link'e doğru eğiyorum. Sesimi alçak tutarak fısıldıyorum, "Hâlâ takım için bir tane almaya istekli değil misin? İyi bir sakso bu gerginliğin üstesinden gelebilir. Hatta muhtemelen günün geri kalanında gülümseyecektir."

Eldiveniyle yanağını kaşıyormuş gibi yaparak orta parmağını havaya kaldırır.

"Tekrar deneyelim çocuklar."

Antrenmanların bir süre önce bitmesi gerekiyordu, ancak Koç'un standartlarına göre hiçbir şey yapamadığımız için, işte buradayız, hala sıkı çalışıyoruz.

Koç LaConte üniversite yıllarında takımını üç kez Frozen Fours'a taşıdı. Bunlardan ikisini kazandı ve üçüncüsünden dizindeki kötü sakatlık nedeniyle sedyeye ayrıldı. O zamandan bu yana lise ve kolej futbolu koçluğu yaptı ama henüz bir takımı Frozen Four'a taşıyamadı. Geçen yılki zorlu mağlubiyetten sonra, şampiyonadan önce sezonumuzu kısa keserek, şampiyon unvanı için savaştık dört kişiden biri olmaya hazırız. Umarım bizi oraya götürecek koç o olur.

Hâlâ benden pek hoşlanıyor gibi görünmüyor. Ve dürüst olmak gerekirse, anlamıyorum. Ben eğlenceli bir adamım. İyi bir adamım. Bu buzda kıcımlı çalışıyorum ve aynı zamanda takımımızın kaptanıyım. İkinci sınıf öğrencisi olarak, bu benim için büyük bir baskı. Ama bu meydan okumayı kabul edeceğim çünkü hokey benim hayatım. Ayrıca hayattaki hedefim profesyonel .

Daha fazla oyun oynadık ve sonunda bize berbat olduğumuzu söylemeyi bıraktı. İyi gittiğimizi de söylemiyor ama yine de her iki dakikada bir bize bağırmasından bir adım öndeyiz.

Sonunda bize antrenmanın bittiğini söylediğinde terlemiş ve o kadar yorgunum ki soyunma odasına yürüme düşüncesi bile dayanılmaz geliyor.

Buzdan çıkarken, sahip olduğum son enerjiyi topluyorum.

"Kim o?" Ekibimizin geri kalanının aynı şey hakkında fısıldaştığını duyduğumda Brody bana dirsek atıyor.

Hücum koçu McIntire yanımdan geçerken homurdanarak, "O koçun kızı, geri zekâlı," diyor. "Siz aptallara zaten katlanamıyor. En iyisi sizi Addison'a bakarken yakalamasına izin vermeyin."

Addison adından bahsedilince başımı çevirdim. Ve döndüğümde, Koç'la konuşurken tanıdık bir sarı bukleler görüyorum. Ve ilk kez, o sohbet ederken *gerçekten* gülümsüyor. Ta ki hepimizi ona bakarken yakalayana kadar.

"Seni uyarmaya çalıştım." Koç McIntire başını sallar. "Siz aptallar dinlemek istemediniz."

Koç bize ters ters bakarak soyunma odasının kapısını işaret etti. "Kıçınızı kaldırıp gidin buradan. Ve yarın sabahki antrenmanda bu kadar kötü olmamaya çalışın."

Addison'ın gözleri benimkileri buluyor ve far ışığına tutulmuş bir geyik gibi bakıyor. Sırtarak kim olduğunu tam olarak hatırladığımı belli ediyorum. Ama Koç tekrar arkasını dönmeye başladığında, buradan siktir olup gitme zamanının geldiğini anlıyorum. Eğer bu onun kızıysa, değerli bedenine yaptığım şeyi öğrendiğinde pek mutlu olacağını sanmıyorum.

Zaten o kızı aklımdan çıkaramıyordum. Şimdi de koçun kızı olduğunu öğrendim.

Zaten benden nefret koçum.

Görünüşe göre birbirimizi düşündüğümüzden daha fazla göreceğiz. Ve hayatım biraz daha karmaşıklaştı çünkü onun varlığını görmezden gelmek ... kolay olmayacak.

Addison

Lanet , anne.

Ben oraya vardığımda babamın antrenmanını bitirmiş olacağını söyledi. Benim için çok kötüydü çünkü bitmemişti. Ve eğer paranoyaklaşmıyorsam, Cam Hardy beni tamamen tanıdı. Kim olduğumu anlayınca sırtırken yeşil gözleri benimkileri delip geçti. Sanki o geceyi hatırlıyor gibiydi.

O sıcak, kirli, aptal gece.

Unutmadığımı biliyorum, bundan kesinlikle eminim.

Babama telefonunu çabucak verdikten sonra acele sınıfa gitmem gerektiğini söyledim. Cam üstünü değiştirmeden oradan çıkmak istiyordum, belki benimle konuşmaya çalışır diye. Babam bunu görürse kendini kaybederdi.

Cam Hardy'yi tanıdığımı bilse babam çıldırırdı.

Bilmek, tanımak gibi.

Babam sert bir adam. Katıdır ve açıkçası zaman zaman ekibine karşı biraz pislik gibi davranır. Onlar için sadece en iyisini istiyor ama bazen bu biraz sert olabiliyor.

Kendimi bildim bileli, beni tüm sporculardan olduğu gibi kendi oyuncularından da koruma ihtiyacı hissetti. Beni onlardan uzak tutmak için elinden geleni yapsa da işe yaramadı. Birçoğunun kadınlara gerektiği gibi saygı göstermediğini iddia ediyor. Hayatım boyunca, onun takımındaki herhangi bir erkeğe bakmam bile yasaktı.

Ama dinlemediğim bir zaman vardı. Ve şimdi, Isla Rose var.

Bu durumda babam haklıydı. Isla'nın babası yanan bir köpek boku yığının eşdeğeri. Ama babamı dinleyip Nick'e bir şans vermemiş olsaydım, dünyanın en havalı çocuğunun annesi olamazdım. Yani, bir bakıma, en büyük hatam en büyük nimetim oldu.

birlikte, uzun, çok *uzun* bir süre daha çocuk istemiyorum. Bu yüzden Isla'yı doğurduktan sonra yedi yıllık bir RİA taktırdım. Doğru yerleştirildiğinden ve hamilelikle sonuçlanmayacağından emin olmak için jinekologumun ofisine üç kez daha kontrole gitmemin nedeni de buydu. Anne olmayı hiçbir şeye değişmezdim. Ama başka bir bebek için hazır olmadığımı biliyorum.

Düşünceler beynimde dolaşmaya devam ediyor. Acaba beni gerçekten hatırlıyor mu? Ya da o geceyi hiç düşündü mü?

Başımı kendime doğru sallıyorum. *Tabii ki o geceyi düşünmemiştir.* Yani, beni gerçekten tanımış olsa bile, peşime düşüp ikinci raundu isteyecek değil ya. Hızlı ve kolay olduğu sürece bu kötü bir şey olmazdı. Ve duygusuz. Akıllara durgunluk veren, ayak parmaklarını kıvıran, karnı döndüren bir orgazm daha neyi incitebilir ki?

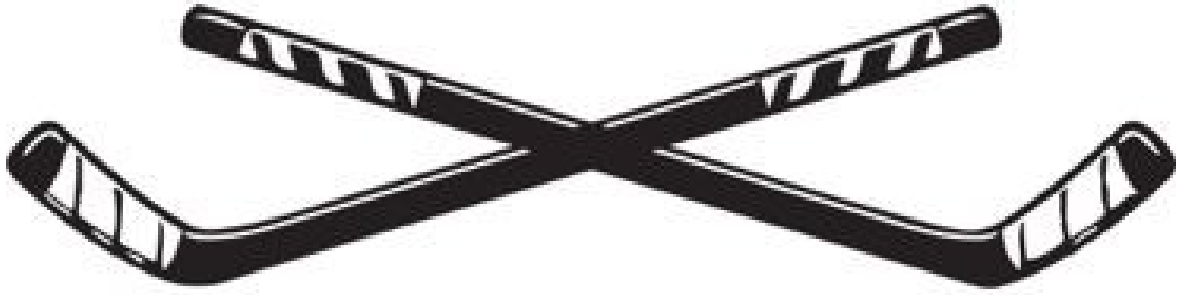
Ah, sanırım çoğu zaman birin ikiye, ikinin üçe, üçün ona dönüşmesi ve siz farkına bile varmadan, nefes almak için birbirinize ihtiyaç duyan tavşanlar gibi sevişiyor olmanız dışında.

Hayır. Pas. Herkes hazır.

Birbirimize rastlayacağımıza eminim. Buna hiç şüphe yok. Çocukluğumdan beri babamın maçlarına giderim. Annem ve ben kendimize ayrılan koltuklara otururuz, ben patlamış mısır yerim ve onun gazozundan biraz aşırırım.

Ama birbirimizi maçlarda görsek bile, Cam Hardy gibi bir adamın iyi yanı, asla beni başka bir ilişki için arayacak kadar çaresiz olmayacak olması. Bu mükemmel çünkü hayatımda hiçbir erkeğe ayıracak vaktim yok. Sadece bir fuckboy olsa bile.

4

Cam

"Şunu bir açıklığa kavuşturalım," diyor Layla, az önce sipariş ettiği devasa hamburgeri eline alırken. "Dün gece antrenmanda, yattığın ve takıntılı olduğun kızın koçun kızı olduğunu mu öğrendin? Yani senden nefret eden yeni koçun mu?"

Kolamdan bir yudum alarak, "Ona takıntılı değilim, göt herif," diye homurdandım. "O seksi. Saldırgan ve soğuktu. Onu çekici falan buldum. Ama saplantılı olmadığımı eminim. Bu adam takıntılı değil. Benim yeteneğim kadınlara aşık olmak değil."

Ağzının köşesi yukarı kalkıyor. "Bundan emin misin?"

"Defterime kalp falan karalayan birine benziyor muyum?" Ona bir kızartma fırlatıyorum. "Sikeyim hayır. Asla da olmayacağım. Ama soyunup onunla tekrar yuvarlanabilmeyi diliyor muyum?" Başımı sallıyorum. "Tabii ki istiyorum. Bu onu takip ettiğim anlamına gelmiyor Lay-Lay."

Ağzını siler. "O senin karman olmalı." Gözleri genişliyor. "Asıl soru... o iyi karma mı yoksa kötü karma mı?"

"Biliyorsa ne olayım." İçimi çekip sandalyemde geriye yaslanıyorum. "Ama babası ne yaptığımızı öğrenirse, o zaman kesinlikle iyi bir karma olmayacak. Çünkü muhtemelen beni öldürecektir."

"Onunla tekrar takılır mıydın?" Merakla bir kaşını kaldırıyor. "Öğrenebileceğini ve kızacağını bilerek mi? Senden zaten nefret ettiğini iddia ettiğinden daha fazla nefret etmesini sağlamak."

"Sikeyim evet," diyorum hemen. "Dediğim gibi... kız çok ateşli. Ve takımdaki hayatımı cehenneme çevirecek olsa da -şimdiye kadar olduğundan daha fazla- bu sefer aletimle düşünüyorum. Ve sikim onunla bir kez daha birlikte olmak istiyor."

"Tipik erkek," diye mırıldanıyor. "Her zaman penisini beyninden önce kullanır." Restoranın kapısı itilerek açılır ve Brody ile Link içeri girer.

Onlar bizim kabine doluşurken Link bana ters ters bakıyor. "Evet, nasıl olduğunu anlıyorum. Merak etme; biz katılmak istemedik."

"Gerçekten, pislik. Ne ama." Brody başını sallar.

"Ben gittiğimde evde bile değildiniz." Ellerimi kaldırdım. "Ne yapmalıyım, ben açken senin aç olduğunu mu varsaymalıyım?"

"Ben her zaman açım. Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olman gerekirdi, seni sik kafalı," diyor Brody.

"Vay be, ikiniz de küçük sürtükler gibi davranıyorsunuz." Layla gülüyor. "Burada hep dişilerin daha sinir bozucu türler olduğunu düşünürdüm. Yanıldığım kanıtlanmış olabilir."

Link, Brody ve ben Brooks'taki ilk yılımızda tanıştık ve anında kardeş olduk. Brody şimdiye kadar birlikte oynadığım en iyi defans oyuncularından biri. Sadece biraz deli değil, aynı zamanda tuğladan bir ev gibi inşa edilmiş. Pek çok hokey oyuncusunun sahip olmak istemeyeceği bir yapı. Ve Link Brooks'un kanat oyuncusu. O da benim gibi aptalca yetenekli ve çılgınca hızlı. Üçümüz bu yıl kampüs dışında bir daireye taşındık. Geçen yıl birinci sınıf öğrencisi olarak yurttta kalmıştık. Korkunç değildi ama kesinlikle yeni yerimden daha çok keyif alıyorum. Ve birkaç takım arkadaşım daha -Hunter Thompson, Cade Huff ve Watson Gentry- bizimkinin hemen yanındaki daireye taşındı.

Garson kız geldi ve siparişlerini aldı. Tanrıya şükür, çünkü daha fazla sızlanmalarını dinlemek istemiyordum.

"Cadılar Bayramı önümüzdeki hafta," diyor Link sırtarak. "Lütfen bana bir parti düzenleyebileceğimizi söyle, böylece tüm seksi kostümleri görebiliriz."

"Hayır," diyorum başımı sallayarak. "Son partide evimiz harap oldu. Bırak Hunter ve çocuklar kendi evlerinde yapsınlar. O bu bok için yaşıyor. Sonra da pisliği onlar temizler."

Telefonunu çıkaran Brody, Link ve bana doğru başını sallıyor. "İyi düşünmüşsün."

Ona mesaj atacağım."

"Koç'un daha önce gönderdiği e-postayı gördünüz mü? Yardım etmemizi istiyor. Cadılar Bayramı gecesi değil mi o?" Link sinirlenmiş gibi görünüyor. "Çocuklardan nefret ediyorum."

Telefonumu çıkardım ve e-postayı açtım. "Kahretsin. Bu berbat bir şey. Bu boku yapmak istemiyorum."

Brody suratını asar. "O zaman partiye elveda. Bebek bakıcılığı ya da her ne haltsa onunla çok meşgul olacağız."

"Öğleden sonra dörtten altı buçuğa kadar olduğunu söylüyor. Parti çok çok daha geç bir saate kadar başlamayacak," diye garanti veriyor Link. "Parti planını mahvetmeyecek."

"Sandık ya da şekerleme de neyin nesi?" Layla'ya bakıyorum. "Bu saçmalığı duymuş olmalısın. Bir sandık dolusu şeker getirdiğinde mi oluyor?"

"Yüzme takımının katıldığını biliyorum. Tek bildiğim bu." Kaşlarını çatı. "Ne olduğunu nereden bileyim? Çocuğum varmış gibi mi görünüyorum?" O

telefonunu kaldırıyor. "Hadi ."

Google'da karşısına çıkan her şeye göz gezdirirken iç geçiriyor. "Temel olarak, arabanızın bagajını -ya da her durumda kamyonunuzun kasasını- bir temayla süslüyorsunuz ve şeker dağıtılıyorsunuz."

"Kamyonetimi getirmeyeceğimden eminim," diye alay ediyor Link. "O küçük piçler boyayı çizebilir ya da üzerinde parmak izlerini bırakabilir. Daha geçen hafta sonu cilaladım."

"Koç mümkün olduğunca çok gönüllü istediğini söyledi," diye homurdanıyor Brody. "Ben yapacağım. Ama sadece Cam de yaparsa."

"Beni ne bu işe bulaştırıyorsun?" .

"Senden zaten nefret ediyor, Cam. Ve en büyük hayranlarımızdan biri değil," diyor Link, elini yüzünde gezdirerek. "Bunu yapmak zorundayız, yoksa şu an olduğundan daha da büyük bir pislik olacak."

"Siktir," diye mırıldandım.

"Gel hadi. Eğlenceli olacak." Layla beni dürttü. "Sana yardım edeceğim. Henley'nin bu işe önem verdiğini biliyorum ve bu sabahki yüzme antrenmanından anladığım kadarıyla şimdiden bir sürü kız yardım ediyor. Senin yanına park etmesini sağlayacağım, böylece ben de sana yardım edebilirim."

"Yapmamız gereken bu tema boku da ne?" Kafamı kaşıyorum. "Film gibi bir şey mi?"

"Her şey olabilir," diyor. "Henley yüzme takımının *Küçük Denizkızı* teması yapacağından bahsetmişti. Sadece kostüm giyeceklerini kastettiğini sanmıştım. Şimdi, bunun bir sandık ve her şey olduğunu biliyorum."

"Yüzücüler ve denizkızları. Ne kadar orijinal." Kızıl saçlarının tepesini okşamadan önce şakacı bir tavır takındım. "Cidden, neden Ariel olmayasın ki? Ateşten saçlarınla zaten ona benziyorsun."

"Kaba," diye mırıldanıyor. "PSA: Kızıl saçlılar kendilerine ateş saçlı denmesini istemezler." "Özür dilerim." Brody'ye dönmeden önce omuz silkiyorum. "Eğer yüzme takımı

Denizkızı teması, yani *Frozen*'ı yapmalısın. Sen sarışın piliç, Link de esmer olabilir."

"Dostum, *Frozen*'ın ne olduğunu biliyorum çünkü bir yeğenim var. Sen neden biliyorsun ki?" Link gözlerini kısarak söylüyor.

"Benim bir kız kardeşim var. Göt herif."

"Evet, *Karlar Ülkesi*'ni izlediğinden şüphelendiğim çok seksi biri." Link başını sallıyor. "Aynı zamanda araba yarışı yapan ve seksi, pis bir meleğe benzeyen biri."

"Hey, kardeşim, sana hamburgeri yemek ister misin?" Ona sordum.

"Evet. Neden?"

"Bir daha kız kardeşimden ve *seksi* ya da *edepsiz* kelimelerinden aynı cümle içinde bahsedersen, tadını çıkaracak dişin kalmaz." Bakışlarımı onun üzerinde tutuyorum. "Aslında, dişlerini boğazına tıktığımda akşam yemeğinde dişlerini yiyor olacaksın."

"Benim hatam," diyor umursamazca.

"Tabii ki senin ," diye katılıyorum.

Kız kardeşim Mila, altın çocuktur. Babamızın ayak izlerini takip ederek drag yarışları dünyasına hükmetti. Ben eğlenmek için ama hiçbir zaman onun kadar ciddiye almadım. Yedi yaşında hokey benim hayatım olduğunda bunu yapmak zordu.

Drag yarışları benim soyumun bir parçası olabilir ama zaman zaman buna lanet ediyorum. en iyi arkadaşıyla yarışırken arabası alev alıp duvara çarptığında ve bu sırada en iyi arkadaşı Dusty yarış dışı kaldığında bu benim için çok daha korkunç bir hal aldı. O gün tüm hayatım değişti. Bir süreliğine en iyi arkadaşım Beau Bishop'u bile kaybettim. Yıllarca ailemden herhangi birinin yanında durmaya dayanamadı.

Bu, yarış hayalinin peşinden gittiği için kız kardeşimle gurur duymadığım anlamına gelmiyor. Gurur duyuyorum. Erkek egemen bir spor dalında geleceğin kadın sürücülerinin önünü açıyor. Ve bunu aynı zamanda tam zamanlı bir üniversite öğrencisiyken yapıyor. Bir gün kendi dükkanına sahip olup işletmek ve yarış arabası motorları yapmak umuduyla üniversiteye devam ediyor. Tam bir baş belası. Ve benim olmayı düşündüğümünden çok daha havalı. Ama yine de onun için endişeleniyorum. Elimde değil.

Dane Wade kapıdan içeri ve Layla ona ulaşmak için Link'i iterken tüm yüzü aydınlanıyor.

"Dane!" diye bağırarak onun kollarına atlıyor. "Şu anda burada ne işin var?"

"Sabah erkenden antrenmanım vardı," diyor onu öperek. "Şimdi buradayım."

Onun yüzünü kavırıyor. "Şu anda çok sevimlisin. Beni şaşırtmak için buraya geliyorsun."

"Kızımı özledim." Gözleri benimkileri bulmadan önce sırtıyor. Eğlenmiş görünüyor. "N'aber Hardy? Umarım pis ellerini kızımından ve kendinden uzak tutuyorsundur."

"Onları kızından uzak tutuyorum. Ama kendime saklamayacağım kesin." Çenemi yukarı kaldırıyorum. "Bu bok sıkıcı oluyor."

Kızı ayaklarının üzerine yatırmadan önce kıkırdıyor. "Hey, bu kızın üzerinde olmadıkları sürece, onlarla ne istersen yap kardeşim."

Kısa bir süre önce benden nefret ediyordu. İkiz kardeşi Weston da öyle. Şimdi hepimiz iyiyiz. Weston'ın kızı Henley hala benden iğreniyormuş gibi davranmayı seviyor ama aslında öyle olmadığını biliyorum. O sadece sert bir hatun.

Telefonuma bakıyorum ve biraz para çıkarıp masanın üzerine atıyorum. "Bakın millet, gitmem gerek. Bu benim hesabımı ve bahşışımı karşılar."

Brody ayağa kalkıyor ve beni kabinden dışarı çıkarıyor.

"Nereye gidiyorsun, playboy?" Layla ellerini Dane'den çekemeyerek cıvıldıyor. "Gizli bir küçük hanımı görmeye gidiyorsun, öyle mi?" Göz kırpmaya çalışıyor ama başaramıyor.

"Göz kırpmaya mı çalışıyorsun, Lay-Lay?" Başımı sallıyorum. "Çünkü iki gözünü de kapatıyorsun."

"Bir bok için göz kırpamaz." Dane sırtıyor ve onu alnından öpüyor. Kız kaşlarını çatıp karnına vurduğunda, Dane gülüyor. "Bu çok sevimli, bebeğim."

"Sonra görüşürüz." Kapıyı iterek açarken elimi kaldırdım. "Hepiniz beladan uzak durun."

"Söz vermiyorum!" Layla sesleniyor.

Onun ve Dane'in sahip olduğu şeyi istemiyorum. En azından istediğimi sanmıyorum. Ama Layla'nın Florida East Üniversitesi'ne taşınması ve onunla tam zamanlı olarak birlikte olması an meselesi ve ben onu kaybedeceğim. Link, Brody ve diğer takım arkadaşlarım olsa da Layla benim psikiyatristim sayılır. Benim kız versiyonum gibi. Birbirimize ihtiyacımız var.

Kamyonete doğru giderken, babamın aramasına cevap vermek için telefonumu çıkarıyorum. "Naber ihtiyar?" Telefona karşı sırtıyorum. "Özür dilerim. Bir şeyler alıyordum.

Akşam yemeği ve cehennem gibi gürültülüydü. Seni kamyondayken ararım diye düşündüm."

"Sen kime yaşlı diyorsun?" diye homurdanıyor babam. "Bir papatya kadar tazeyim." "Elbette öylesin."

"Evet, evet," diyor. "Sende ne var ne yok oğlum? Hokey ve okul nasıl gidiyor?" Kısa bir duraklama oluyor ama sonra ne olacağını tahmin edebiliyorum. "Kız arkadaşın var mı?"

"Hokey iyidir. Okul... şey, okul işte. Biliyorsun, hiçbir zaman öğrenme olayını pek sevmedim."

"Ve bir kız? Beni ortada bırakma." Sesi umutlu geliyor.

Babam ve annem gençken birlikte olmuşlar. Uzun süreli kimseyle çıkmadığım gerçeğinden nefret ediyor. Her zaman asla evlenmeyeceğimi ve çocuk istemediğimi söyledim. Doğrusu, iyi bir koca ya da baba olacağımı sanmıyorum. Ödüm bokuma karışıyor.

"Hayır, pek sayılmaz." Kamyonetimin kapısını açtım ve içeri girdim. Kasketimi çıkarıp gösterge panelinin üzerine fırlatıyorum. "Zaten bunun için zamanım yok."

"Bunun için her zaman vakit vardır," diyor sesini alçaltarak. "Son zamanlarda Mi ile konuştun mu?"

Kız kardeşime hep Mila, Mi der. Sanırım ben de çoğu zaman öyle diyorum. Babam eskiden drag yarışlarına meraklı olduğu ve Mila da onun izinden gittiği için kesinlikle babasının kızı. Bir elmanın iki yarısı gibiler.

"Evet, birkaç kez," diyorum ona. "Doğu Florida'yı seviyor gibi görünüyor."

"Elbette öyle." Sırtışını duyabiliyorum. "Sonunda istediği her şeye sahip oldu."

"Sanırım öyle," diye mırıldandım. "Cadılar Bayramı için şekerini aldın mı?" Kıkırdıyorum. "Bu bok için yaşadığını biliyorum."

"Yaptığımı biliyorsun," diye cevap veriyor hemen. "Annen bu yıl şekerden kısmaya çalışıyordu. Çok fazla çocuk şeker mi mi yapmayacakmış."

"Sen de doğal olarak gidip daha fazlasını aldın." Sırıtiyorum. Babam Jaxon Hardy'yi çok iyi tanıyorum.

"Evet, öyle yaptım. Sanırım bu yıl yüzün üzerinde olacak."

Büyüdüğüm ve ailemin hala yaşadığı kasaba küçük olmasına rağmen, her zaman bir ton şaka mı şeker mi seveni olurdu. Annem ve babam beni ve Mila'yı ev ev gezdirirken ön basamağa kocaman bir kutu bırakırlardı ve geri döndüğümüzde kutu neredeyse boş olurdu. Şimdi babam bir defter ve kalem tutuyor. Ve evimize kaç tane şeker mi şaka mı geldiğini tam olarak bilmek için kapı zilini çalan o küçük piçlerin her birinin kaydını tutuyor. Hatta en sevdiği çocuklar için cips paketleri ve tam boy çikolatalar alıyor.

"Koç bize, çocukların insanların araçlarının arkasından dolaşıp şeker mi şaka mı yaptıkları "trunk-or-treat" saçmalığını yaptırıyor." Başımı koltuk başlığına yaslıyorum. "Her ne kadar yapmak istemesem de, yapmak zorundayım. Layla bana yardım edecek. Konu çocuklar olduğunda ne yaptığım hakkında en ufak bir fikrim olmadığını biliyorsun. Ya da Cadılar Bayramı konusunda."

"O kızı Wade'den önce kilitlememiş olman çok yazık," diye şaka yapıyor. "O bir isyancı. Ve gördüğüm kadarıyla çok da iyi bir kız."

"O bir şey." Gülümsüyorum. "Gece seansı için spor salonuna gitmem gerekiyor. Anneme selamımı söyle."

"Yapacağım. O zaman muhtemelen çocuklarını ne kadar özlediğini söyleyip ağlamaya başlar." İç çekiyor. "Lanet kadın bugünlerde duygusal bir enkaz."

"Eminim." Gülüyorum.

"Seninle konuşmak güzeldi, Cam. Bu hafta anneni kontrol et lütfen. Mi'nin de yapacağını umuyorum. Hepinizi özlüyor. İyi geceler dilerim. Kendinize dikkat edin." "İyi geceler. Güle güle, baba."

Görüşmeyi sonlandırıp kamyonetimi çalıştırıyorum ve park yerinden çıkıyorum. Şu anda yapmak istediğim son şey egzersiz yapmak. Zaten yorgunluktan ölüyorum. Ama gidiyorum.

Addison

Annemin daha önce yaptığı çikolatalı kurabiyelere bakıyorum, mutfakta durmuş benimle alay ediyorlar. Çok iyi bir fırıncıdır, etrafta ikramlar olması harika ama belim için o kadar da iyi değil.

Isla doğduğundan beri vücutum değişti. Kalalarım daha geniş ve popom daha dolgun. Ve yediğim her şeyin belime doğru gittiğini fark ediyorum.

İhtiyacın yok. İhtiyacın yok. İhtiyacın yok.

"Boş . Bir taneye ihtiyacım var. Kahretsin, bir tane *hak ediyorum*," diye mırıldanıyorum ve kocaman bir ısırık almadan önce bir kurabiye kapıyorum. "Buna değer," diye inliyorum neredeyse.

Çok sessiz bir evde, bol eşofman altım ve yırtık tişörtümle kendime bakıyorum. Ailem Isla'yı sinemaya götürmek için ısrar etti. Aslında onlarla gitmek için yalvardım ama bana hayır dediler. Benim yanlarında olmamın Isla'yla geçirdikleri zamandan çaldığı, çünkü Isla'nın sürekli kıımda olduğu gibi bir bahane öne sürdüler. Sanırım haklılar ama ben yalnız takılmak istemiyorum. Kızım ile birlikte olmak istiyorum. Ve Tessa bu gece çalışıyor, bana da bir yığın kurabiye ve *Kardashian*'lara *Ayak Uydurmak* kalıyor.

Yatak odama gidiyorum ama ikinci bir kurabiye alıp utanç verici bir hızla mideye indirmeden önce değil. Tam yerleşip kumandayı elime alıyordum ki kendi kendime homurdandım. "Cidden, kıını kaldır ve gidip kendine gel."

Sıayarak kalkıyorum, eşofmanımı ve tişörtümü spor kıyafetleriyle değiştiriyorum. Isla'nın eve dönmesine saatler var, o yüzden bir şekilde kendimi iyileştirmeye çalışabilirim. Egzersiz yapmak ve koşmak ruh sağlığımı kontrol altında tutmama her zaman yardımcı olmuştur. şimdi bunu erteleyemem. Ayrıca, geç oluyor, bu yüzden spor salonu muhtemelen şimdiye kadar ölmüştür. Tam da

sevdiğim gibi.

Spor salonuna girdim ve tam da tahmin ettiğim gibi ürkütücü bir sessizlik vardı. Teknik olarak bu spor salonunda olmamalıydım çünkü burası sporcular için. Ama ben koçun kızıyım, lanet olsun. Ve benim gibi sıradan öğrenciler için olan normal spor salonu bir saat önce kapandı. Yani şu anda babamın kariyerinin meyvelerini topluyorum. O bilmese bile.

AirPods'umu takıp koşu bandına doğru ilerliyorum. Hızı rahat ama zorlayıcı bir tempoya ayarlayarak, kalp atışlarımın hızlanmasının ve birikmeye başlayan ter tabakasının tadını çıkararak çalıştığımı .

Nefesimi sabit tutmaya çalışırken Halsey'in unutulmaz sesi kulaklarımda çılgık atıyor. Eskiden sahip olduğum dayanıklılığa kesinlikle sahip değilim, bu da soluk soluğa inanılmaz derecede kolaylaştırıyor. Ama yine de, bir kere her zaman koşar. Ve burası benim mutlu bölgem sayılır.

Mavi bir ışık kafamı çevirmeme neden oluyor ve bunu yaptığımda o kadar irkiliyorum ki dengemi kaybedip aletin üzerinden düşmeye başlıyorum. Ayaklarımı yeniden yere basmak için elimden geleni yapsam ve kendimi sabitlemek için koşu bandının korkuluklarına tutunsam da nafile.

Zarafetin benim güçlü olduğunu hiç söylemedim.

Kıçımın yere düşeceğini anladığımda, gözlerimi kapatıp beni yakalaması için kollarımı uzatarak kendimi sert zeminde bir yığının içine düşmeye hazırlıyorum.

Evde kalıp o lanet kurabiyeleri yemeliydim.

Soğuk, sert zemin yerine... sıcak, kocaman kollar beni kucaklıyor.

Gözlerimi kırarak açıyor, hareket eden dudaklara bakıyorum. Ama kaosun ortasında bile AirPods'um hiç düşmedi.

Onlara soyuyorum.

"Um... ne yapıyorsun?" Cam Hardy'ye bakıyorum. *Üstsüz* bir Cam Hardy. "Neden bana sanki panayırda kazandığın pelüş bir gibi sarılıyorsun?"

Dudakları seğiriyor. "Ya bu olacaktı ya da kıcının üstüne düşmene izin verecektim." Omuz silkiyor. "Bunu kabul edeceğini düşündüm."

Çok güzel kokuyor. Ve yasak. Ama yine de güzel. Seks gibi. Ve erkek gibi. Ve orman. Ve misk.

Seksten bahsetmiş miydim?

"Teşekkürler. Ben, uh ..." Elinden kurtulmak için koşuşturmaya başladım. "geri döneceğim. Eğer beni tekrar ölümüne korkutmamaya çalışırsan

harika olur."

"Özür dilerim. Soyunma odasından yeni geldim. Senin yanındaki koşu bandını kullanacaktım, hepsi bu hayatım." Kelimeleri çizerek söylüyor ve öne doğru eğilip koşu bandını kapatmasını izlerken Güneyli aksanı yüzünden kalçalarımın sıkıştığına yemin edebilirim.

Ayağa kendimi fırçalıyorum. "Tamam, peki..." Yanımdaki koşu bandına el sallıyorum. "Olduğun gibi. Hayatını yaşa."

Gözleri beni izlemeye devam ediyor, fazlasıyla mükemmel yüzünde eğlenmiş bir ifade var. Hiç kimse bu kadar iyi görünüp de ciddi kusurları ya da dolapta iskeletleri olmadan duramaz. Bunun imkanı yok.

Dikkatimi ondan ayırıp kulaklıklarımı tekrar takıyorum ve koşu bandını tekrar çalıştırıyorum. Tüm bu süre boyunca Cam'in yanımdaki varlığının acı verici bir şekilde farkındayım. Ayrıca az önce kığımın üstüne düştüğüme şahit olduğunun ve muhtemelen benim bir kaçık olduğumu düşündüğünün de farkındayım.

Göz ucuyla, bir süre koştuktan sonra diğer ekipmanlara geçtiğini ve sonunda ağırlık kaldırdığını görüyorum. Onu görmezden gelmeye ve koşabildiğim kadar koşmaya çalışıyorum. Bacaklarım fiziksel olarak daha fazla dayanamayana kadar koşuyorum.

Bariz bir şekilde ortada olan bir şey var... Cam Hardy görmezden gelinmesi kolay bir adam değil.

Cam

Kahretsin, bu kız dikkat dağıtıyor.

İyi bir antrenman yapmam lazım. Onun burada olacağını bilseydim bu gece buraya asla gelmezdim. Özellikle de buradaki *tek* kişinin o olduğunu bilseydim.

Kirli düşünceler beynimi terk etmiyor. Sürekli süzülüyorlar. Ve bu pis düşüncelerin her biri kafamın içinde yapışıp kalıyor, beni canlı canlı yiyor.

Koşabiliyor, bu kesin. Atletizm ya da kros takımında olup olmadığından emin değilim ama değilse bile olmalı. Koştuktan sonra, suyunu içmeden önce biraz hafif ağırlık kaldırıyor. Ne kadar çabalasam da gözlerimin onun üzerinde gezinmesini engelleyemiyorum. Her yeri kalın. Kıvrımlı ve şahane.

Antrenmanımı bitirdiğimde kulaklıklarımı çıkarıp bir havlu alıyorum. Muhtemelen spor salonuna gitmem gerektiği kadar sıkı gitmedim. O melek birkaç adım ötemdeyken bunu yapmak imkânsızdı. Yarın iki katına çıkmak için aklıma bir not alıyorum.

"Demek Koç'un kızı, ha?" Ona sordum.

Küçük bir kahkaha atıyor. "Evet. Umarım babam size çok sert davranmıyordur."

"O... şey, o tam olarak kolay biri değil." Omuz silkiyorum. "Ama korkunç da değil," diye yalan söylüyorum. *Pislik herif berbat.*

"Hmm, ben saçmalık diyorum." Sırıttıyor ve soyunma odasına doğru ilerlerken gözleri eğlenceyle dans ediyor. "İyi geceler, *Cam Hardy.*"

Arkasından, onun gittiği soyunma odasının hemen yanındaki kapıya doğru yürüyorum. "Sen de Addison LaConte." O bana dönüp bakarken göz kırpyorum. "Biliyorsun, o gece partide söylediklerimde ciddiydim. Eğer ikinci raundu istersen, ben varım."

Şaşırmış görünüyor. "Bırak haftalar öncesini, dünkü bir ilişkiyi hatırlamana bile şaşırdım."

"Bakalım... bana geveze Cathy dedin. Bu bir ilkti." Gözlerimi kısıyorum. "Söyle bakalım, bu gece konuşmama izin var mı?"

"Konuşuyorsun. Geveze bir Cathy olduğunu bir kez daha kanıtlıyorsun."

"Kimdi bu Cathy denen kişi ve neden sürekli konuşuyordu? Nancy de kim ve o kaltağı bu kadar olumsuz yapan ne?" Yüzümü düz tutuyorum. "Ve Tanrı aşkına, Luke neden hep sıcak?"

"Sen bir aptalsın." Başını sallıyor, gülümserken yere bakıyor.

"Belki." Omuz silkiyorum. "Ama yine de seni güldürdüm. Belki de aptalları seviyorsundur." "Belki de bilmiyorumdur." Geriye doğru bir adım atıyor, böylece kıcı

Soyunma odasının kapısını kırarak açtım.

Gitmeden önce onu durdurdum. "Hey, sevişmemizden bir şeyler hatırlamama neden şaşırdın?"

"Gerçekten mi? Her ne kadar etrafta dolaşsan da, muhtemelen karşılaşmamızı hatırlamadığını düşündüm."

"Karşılaşma mı?" Gülüyorum. "Buna böyle mi diyoruz?"

"Siz ne derdiniz?" diyor.

Vücudu terden parlıyor ve lanet olsun, onu yıkamasına yardım isterdim.

Başımı hafifçe aşağı eğerek ona yaklaşıyorum. "Seni sikenin ben olduğumu söylemek isterdim ama bebeğim, sanırım gemiye tırmandığında beni daha da sert siktin." Nefesini içine çekişini izliyorum. "Yani sen benim sikimi istedin, ben de sana verdim diyebilirim. İhtiyacın olanı aldın. Ve eminim ki ben de aldım." Daha yakına eğilip elimi başının yanındaki kapıya koyuyorum. "Ama şimdi Addison, bahse girerim yine ihtiyacın var. Ve biliyorum ki benim var."

"Hayır," diyor hızla, başını sallayarak. "Ben, ben istemiyorum." "Peki neden?"

"Çünkü bilmiyorum. O bir kerelik bir şeydi. Ben kalkmam."

"Eğer yapsaydın seni yargılamazdım." Omuz silkiyorum. "Ama diğerk şanslı piçleri kıskanırdım."

"Hayır, yani, ben bunu yapmam... asla."

"Evet, ama... Zaten senin içindeydin, *Addy*. Bir kez daha girmemin ne zararı olabilir ki?" Yüzündeki bir tutam saçı fırçalayarak parmaklarımla çenesini yukarı doğru kaldırıyorum. "Kulağa eğlenceli geldiğini biliyorsun. Kulağa *hoş* geldiğini biliyorsun."

"Bu çılgınlık." Dudaklarını yalamadan önce emin değıl gibi görünüyor.

"Nerede?" Başımı erkeklerin soyunma odasına doğru sallayarak bir elimi beline götürüyorum.

", güzelim."

"Ya biri gelirse?" Kocaman gözler panikle bana bakıyor. "Kilit var. Ayrıca bu saatte kimse içeri girmez."

Bileğini elime alarak onu kendime doğru çektim ve bizi soyunma odasına götürdüm. Bu gece buraya ikinci raundu bekleyerek gelmedim.

Şimdiye kadar birlikte olduğum en ateşli hatun. Ama siktir et. Bu gece çok daha iyi oldu.

Duşa doğru yürüyorum, ona geri dönmeden önce duşu açıyorum.

Atletini başının üzerinden çekerek dudaklarını yakalıyorum. Elimi yanağından geçirip başının arkasına ve onu sertçe öperken saçlarını kavırıyorum.

Hafifçe geri çekildiğimde, elleri karnına doğru uçuyor.

"Sana geçen sefer söyledim, bu güzel vücudu saklama," diye homurdanıyorum kollarını aşağı çekerken tenine karşı. "Her santimini görmek istiyorum."

"Cam," diye sızlanıyor, "ışıkları kapatamaz mıyız? Burası çok aydınlık."

"Hayır, yapamayız. Seni o duşa karşı becerirken izlemek istiyorum.

Duvar. Benden saklanmıyorsun."

Spor sütyenine uzanarak önden fermuarını açtım ve kollarından ittim. Bu tür sütyenlerin icadı için şükrediyorum. Çıkarması cehennem kadar sıcak.

Memeleri ortalamadan daha büyük ve onları ellerimle kavrarken sikime kan hücum ediyor.

Onu içime çekerek, "Sen mükemmelsin," diye mırıldandım.

"O nazik saçmalıkların hiçbiri. Benim üzerimde işe yaramaz," diyor duraksamadan önce. "Yani, bir takılmadan daha fazlası değil. Ve bizi bu duruma sokan şey kibarlık değil."

"Senin için bir pislik olmamı mı istiyorsun?" Boynunu öpüyorum, dilimi etinde gezdiriyorum. "Bunun benim için hiçbir şey ifade etmediğini mi söylüyorsun?" Ellerimi kalçalarından aşağı kaydırarak şortunu ve külotunu vücudundan sıyrıp kenara fırlatıyorum.

"Evet," diye pantolonunu indirdi, eşofman altımı ve külotumu aşağı çekti. "Ben de bunu istiyorum."

Sertleşmiş aletim serbest kaldığında, eğilip cüzdanımı bulmak için spor çantama uzanmadan önce kendimi birkaç kez pompalıyorum. Bir prezervatif alıp yırtarak açıyorum ve uzunluğuma doğru yuvarlıyorum.

Onu duş duvarına yaslayarak alnımı onunkine bastırıyorum. Ellerimi onunkilere bağlayarak, fayanslara doğru kabaca itiyorum. "Hiçbir şey ifade etmiyorsun, Addison. Hiçbir şey. Ama yine de sikimi içine gömeceğim. Yine de seni adımı haykırmaya zorlayacağım. Ve sen yine de bu gece yatağa girdiğinde, seni şu anda becermek üzere olduğum gibi becerdiğimi düşüneceksin."

Elimi karnından aşağıya ve bacaklarının arasına kaydırarak, birkaç dakika boyunca parmaklarımla onu becerdim, su akarken bana karşı nefes alışını dinledim.

sıcak vücudundan aşağı düşüyor.

Kıçını kavrayarak onu yukarı kaldırıyorum ve sırtını duvara yaslıyorum. Sikim içine girip çıkmaya başladıkça daha da derine iniyor.

Bana sürtünüyor, sırtımı tırmalıyor.

"Çok sıkısın, iyi bir kız gibi beni santim santim içine alıyorsun," diye mırıldanıyorum. "Sikimi özlediğini biliyorum."

"Hayır," diye inliyor.

"Oh, yaptın." Parmak uçlarımı göt yanaklarının etine geçiriyorum. "Bu sikiş senin için hiçbir şey ifade etmeyebilir, ama vücudundan ayrıldığında sikimi özleyeceğin kesin." Sırıttıyorum. "Sana söz veriyorum."

Birkaç dakika boyunca onu becermeye devam ettim, göğüsleri göğsüme doğru itilirken ikimiz de sudan damlıyorduk.

Bu şekilde çok ateşli görünüyor. Saçları sıırıslıklam, yüzüne doğru itilmiş, ben onu duvara yaslayıp parmaklarımı etine dolgun pembe dudaklarından sular damlıyor. Başını geriye atıyor ve meme uçları sertleşiyor. Çözülürken vücudunun benimkine karşı erimeye başladığını hissediyorum. Çok yaklaşmışım ama bu gecenin bitmesine hazır değildim.

Orgazmını tırnakları omuzlarıma batıyor. "Cam," diye inliyor. "Oh... Tanrım."

"Doğru, sevgilim. Adımı söyle."

"Cam ... ah ... oh Tanrım." Hareketleri yavaşlamaya başlarken beni pençelemeye devam ediyor.

Sakinleşince bana baktı. "Sen ... gitmedin mi?"

Yanaklarının ne kadar kızardığına bakıp sıırıttıyorum. "Hayır, ama olmadığım için değil. Çünkü kendimi on kez kaybedebilirdim. Ama bu mükemmel vücutla yapmak istediğim daha çok şey var."

"Sadece seks," diye cevap veriyor hemen. "Hepsi bu."

"Bu iyi, güzelim. Çünkü seks benim göbek adım," diyorum. "Ayrıca, az önce yaşadığın o rahatlama? Çok sağlıklı. Ve bir başkasına ihtiyacın var. Ve ben vericiyim, alıcı değil. O yüzden sana bir tane daha vereyim."

Elimden kurtulup beni duvara doğru itmeden önce gözleri gözlerimin içine bakıyor. Dizlerinin üzerine çökerek prezervatifi bedenimden sıırıyor. Bana bakarken su üzerimize fişkırıyor, mavi gözleri arzuyla yanıyor.

Yavaşça, akla hayale gelmeyecek bir şey yaptı ve başını kalçalarımaya yaklaştırdı. Bu gece sikimi emmesini beklemiyordum. Ama sadece bu düşünce bile beni sertleştirdi.

Dilini uzunluğum boyunca önce başını yaklaştırırken ıslak saçlarını yüzünden uzaklaştırıyorum. Ve sikimin başına geldiğinde, dili beni kucaklarken bana bakıyor.

"Siktir," diye tıslıyorum, elimi saçlarından çekip kendimi fayanslara yaslıyorum.

Güzel dudaklarını daha da ayırarak sikimi ağzına aldı. Beni ağzıyla almasını izlemek şimdiye kadar gördüğüm en ateşli şeydi, ve buradan asla geri dönemeyeceğimden hiç şüphem yok.

Bana karşı inliyor, açıkça sadece beni üflemekten daha fazla tahrik oluyor. Dudaklarını uzunluğundan aşağı sürüklemekten önce beni daha derine ve daha derine götürüyor ve sonra tekrar derinlere giriyor.

"Siktir, Addison," diyorum, elimi saçlarına götürüp parmaklarımın arasına alıyorum. "Lanet olsun, beni ağzına boşaltacaksın."

Üzerimde çalışmaya devam ediyor, ben de başını yukarı doğru zorluyorum. "Eğer beni tatmak istemiyorsan, hemen şimdi dursan iyi olur."

Gözleri kararıyor. Ve yavaşlamak yerine, hızını artırıyor.

Beni sonuna kadar götüreceğini bilmek kendimi kaybetmeme neden oluyor. Başımı ıslak fayanslara yasladığımda her şey karıncalanmaya başlıyor. Ve kalçalarım istemsizce yüzüne doğru sallanırken ona verdiğim şeyi alıyor.

Neredeyse bir saniyeliğine bayılıyordum, başım dönüyordu.

Lavaboya doğru yürümeden önce ayağa kalktığımda, bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Lanet olsun, kızım. Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?"

Buğulu aynada bana sırtıyor ve eliyle aynayı temizliyor. "Olabilir. Bak, gidip kıyafetlerimi ve havlumu almam lazım. Çok eğlenceliydi." Gülümsüyor.

"Ne, bana tatlı yok mu?" Bakışlarımı ondan ayırmıyorum. "Ben de dilimin canının çektiği o tatlı şeyi alacağımı sanıyordum."

Bana bakarken gözleri büyüyor.

"Gel buraya," dedim sertçe. "Gel, iyi bir kız gibi yüzüme otur."

"Cam," diye fısıldıyor, "Sanmıyorum-"

"Bana ikinci kez sordurtma," diye homurdanıyorum. "Seni kek gibi yemem bebeklerimize isim vereceğimiz anlamına gelmiyor." Düşün spreyinde duruyorum. "Ama tadına bakmamı istemiyorsan sen kaybedersin-"

Lavabodan fark etmeden önce duruyordu. Gözleri kocaman ve yanakları kızarmış.

Önünde diz çökerek önce bir, sonra iki parmağımı içine sokuyorum. Kalçaları başladığında onları yavaşça sıcaklığının içine ve dışına doğru hareket ettiriyor.

"Buraya tırman, güzelim." Elimi ona bakıyorum. "Tam yüzüme otur."
Gergin bir şekilde yüzüme oturuyor ve tatlı noktasını tam ağzıma yerleştiriyor.
Dilimi içine daldırıyorum ve kıcını kavrayıp onu aşağı iterken inliyor.
Dilim derinleştikçe kendini yüzüme daha fazla bastırmaya başlıyor.
Onu elmalı turta gibi yerken avuç içleri soğuk, ıslak fayanslara bastırıyor ve her anından zevk alıyor.

"Cam," diye haykırıyor. "Siktir," diye tıslıyor açgözlülükle ağzımı sıkarken.
Dilimin üzerinde çözülüyor ve belini kavıyorum, orgazmın her zerresini ondan aldığımı bilene kadar onu kabaca üzerime bastırıyorum.

Aşağı inerken bacakları titriyor.

"Vay canına," diye fısıldıyor. "Bu... evet."

"Tahmin ettiğim tatlısın."

Duşu kapattıktan sonra tesisin zulasından ona ve kendime birer yedek havlu aldım.

Etrafına sararak ona bakıyorum. "Teşekkürler." "Ne için?"
diyor, kafası karışmış bir şekilde.

"Bu geceyi daha az sıkıcı hale getirdiğin için." Başparmağımla çenesine dokunuyorum. "Teklifim hâlâ geçerli. Beni tekrar kullanmak istediğin herhangi bir gece... Bunun için buradayım."

"Seni kullanmadım," diyor dehşete kapılmış bir halde, kıyafetlerini yerden alarak. "İyi, kullandık." Göz kırpıyorum. "Ve hepsi iyi. Seks gerçekten böyle bir şey.

öyle değil mi? Bir his arayan iki beden? Uçmanın peşinde?"

"Sanırım öyle." Havluyu atıp kıyafetlerini giymeden önce omuzlarını silkiyor.
"Bak, bu aramızda kalabilir mi? Bu babama geri dönmemeli."

"Sırlar benimle güvende."

"Ben artık gidiyorum. İyi geceler, Cam."

"Beni tekrar kullan, Addy. Senin yaşayan, nefes alan dildon olmaktan onur duyarım." Bana vurdu. "İğrençsin."

"Belki," diyorum. "Ama yine de yap. Düzgün bir şekilde becerilmeye ihtiyacın olduğunda bana gel. Ateşli seks yapıyoruz. Bundan daha fazlası için zamanım yok,

ve sen de taşaklarımı içine sokmadığım sürece benden nefret ediyorsun. Yani, bu mükemmel bir anlaşma olmalı. Ne dersin?"

Gözleri benimkileri tutuyor. "Babam seni öldürürdü."

Ah, evet. Babası ...

"İşte bu yüzden baban öğrenmeyecek." Gülüyorum. "Ayrıca, zaten benden nefret ediyor."

"En çok potansiyel gördüğü kişilere karşı zaman en sert olanıdır." Omuz silkiyor. "Belki de bu sensin."

"Belki," diyorum yavaşça.

"Her neyse, buraya bak, playboy. Senin ganimet çağrın olamam. Meşgulüm. Her şeyi bırakıp penisini sokacağın bir delik olacak vaktim yok."

Suratımı asmamaya çalışıyorum çünkü bu kız çok alıngan. "Ee, ne diyorsun?" Saçlarını gözlerinden uzaklaştırıyorum.

"Ayarlama yok. Eğer birbirimizi görürsek ve ikimiz de sıkılırsak, o zaman tabii. Ama birinin bana mesaj atıp aramasını, ilgi çekmek için telefonumu patlatmasını istemiyorum."

"Yani seni markette görürsem gizlice tuvalete girip orada sikebilir miyim?"

"Belki. Belki de değil." Etrafımda dolaşp kapıya doğru ilerliyor. "Belki birbirimizi tekrar görürüz. Belki de görmeyiz."

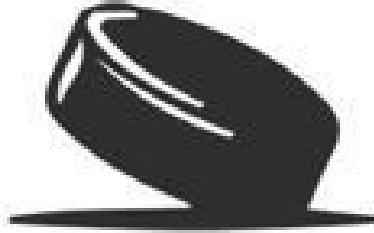
Kapı aralığında durup omzunun üzerinden bakarken arkamı dönüyorum.

"Baban benim koçum, bebeğim. Beni göreceksin."

"Evet, ama penisini göreceğim miyim?" Omuz silkiyor. "Bu milyon dolarlık bir soru. Sanırım öğrenmek için bizi izlemeye devam etmemiz gerekecek."

Şeytani bir sırıtişla oradan ayrılır.

İşte o zaman o kızı tekrar görmek için *gerçekten* sabırsızlandığımı fark . Beni sadece penisim için sevse bile.

Addison

Annemler Isla'yla birlikte gelmeden birkaç dakika önce evime döndüm. Kapıyı açtığımda babamın onu omzunda taşıdığını ve babasına yaslanmış uyuduğunu görüyorum.

"Baygın," diye fısıldıyorum, kapıyı açıyorum ki içeri girebilsin, annem de arkasından gelsin.

Onu odasına kadar takip ediyorum ve onu yatağına yatırıyor.

"Film nasıldı?"

"O bir Disney filmiydi. Hepsi aynı," diye babam.

"Aynı fikirde değilim ama sen ne dersen de, babacık. İyi miydi?" Battaniyeyi üzerine çekip saçlarını alnından tarayarak söylüyorum.

"Tabii ki öyleydi." Olabildiğince gururlu bir şekilde ona bakıyor. "O her zaman iyidir."

"Ben olsam o kadar ileri gitmezdim. Geçen hafta banyonun her yerine oje döktüğünü hatırlamıyor musun?"

Omuz silkiyor. "Farklı renkler yapmaya çalışıyordu. Elinizdekilerden hiçbirini beğenmedi."

Kıkırdıyorum ve ona iyi geceler öpücüğü veriyorum. Babamı mutfağa kadar takip ettiğimde annemin bir bardak su aldığını görüyorum.

"Eee, civciv, izin gecende ne yaptın?" Annem gülümsüyor. "Umarım eğlenceli bir şeydir."

"İki kurabiyeni içime çektikten sonra spor salonuna gittim," diye kestirip attım. "Hepsi bu kadar. Burada çok eğlenceli bir şey olmuyor." Yalan söylemeye çalışırken küçük bir öksürük kaçırdığıma yemin .

Peşimde değiller, en ufak bir şekilde bile. Yine de vicdan azabım beni paranoyak bir ucube gibi davranmaya itiyor.

"Hangi spor salonu?" Babam soruyor. "Kampüsteki ana spor salonunun oldukça erken kapandığını sanıyordum."

"Evet, öyle. Bu yüzden sporcular için olana gittim." "Oraya nasıl girdin?" diye karşılık veriyor.

"Anahtar kartını aldım." Omuz silktim. "Koçun kızı gibi davranabilirim diye düşündüm, değil mi?"

Bir süre beni izliyor. "Orada dikkatli ol, Addy. Her üniversite kampüsündeki sporcular azgındır. Biriyle yatmana gerek yok."

tekrar karıştı."

"Biliyorum baba. Aklımın ucundan bile geçmezdi," diye yalan söylüyorum.

Onlarla sinemaya gitmeme izin vermelilerdi. O zaman bu gece Cam Hardy'yi görmezdim. O lanet soyunma odasında bana pis şeyler yapmazdı. Ve şu anda hala bunları düşünüyor olmazdım.

Dürüst olalım. Günlerce, belki de haftalarca bunu düşüneceğim. Daha önce hiç kimse ağzıyla *oraya* inmemişti. Gerçekten çok sıcaktı. Ve bir şekilde kirli ve yasak hissettirdi. Yine de olmamalıydı ve tekrar olmasına izin veremem. Bana reddedemeyeceğim kadar iyi bir teklif yapmış olsa bile Seksten başka bir şey için vakti olmadığını ya da aslında onu bir rahatlama için kullanabileceğimi iddia etti. Ama ben aptal değilim. Eninde sonunda birimizin duyguları ortaya çıkacak ve bu da incitmek zorunda bırakacaktı. Bağlanacak bir tipe benzemiyor ama bağlanmak için yeterince kolay biri gibi görünüyor. Bu konuda kalbimi korumalıyım. Ama her şeyden önce Isla'yı korumam gerek.

"Sporcuların bu kadar kötü ki?" diye takılıyor annem ona. "Seninle üniversitede tanıştık ve sen Addy'yi hep uyardığın çocuklardan biriydin. Sanırım sana şans vermek benim için iyi sonuçlandı, huysuz."

Onu başından savıyor. "Bugünlerde erkekler farklı. Konu kadınlara gelince sadece tek bir şey görüyorlar." Kızgın görünüyor. "Addison'ın etrafında hiçbir oyuncu istemiyorum."

"Uh-huh. Öyle mi?" Annem bir kaşını kaldırarak alay ediyor. "Hatırladığın kadar saf olduğunu hatırlamıyorum. Ama tamam. Sen nasıl istersen, tatlım."

Babam cevap vermek için ağzını açtığında sözünü kestim. "Ben yatmaya gidiyorum. Kızımı sinemaya götürdüğün için teşekkürler. Gitmeme izin vermemiş olsan *bile*. Pislikler."

"Üzgünüm bebeğim. Ama çoğu büyükanne ve büyükbaba, ebeveynleri sürekli başlarında olmadan torunlarıyla yatıya kalabiliyor ve onlarla vakit geçirebiliyor. Sen burada yaşıyorsun. *Her zaman yanlarındasın.*"

"Ben üniversiteye gidiyorum," diyorum başımı sallayarak. "Onu kendine çok saklıyorsun."

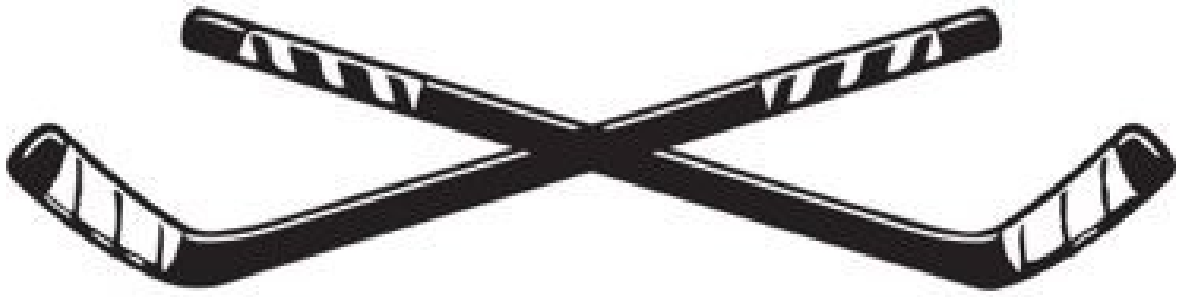
"Ve derslerini bu şekilde ayarladığın için çoğu zaman uyuyor." Annem gülüyor. "Hiçbir anı kaçırmayı sevmiyorsun. Onu sömürüyorsun."

"Yapmayın," diyorum, ikisine de gülümseyerek. "İyi geceler. Sizi seviyorum."

"Seni seviyorum," diye karşılık verirler.

Odama doğru süzülürken, bu gece Cam Hardy'nin beynimi bulandıran görüntüleriyle uyuyacağımı biliyorum. Bu bir sorun çünkü o düşüncelerimi tüketmesi gereken bir adam değil. Hiçbir erkek değil. Özellikle de babamın bakmamı bile yasakladığı biri.

Babamın ona karşı olacağını zaten biliyordum. Ama ne kadar karşı olduğunu bilmiyordum.

Cam

"Etkilendiğimi söylemeliyim." Layla her tarafı kamyonetimin kasasına bakıyor. "Ben bile zar zor yardım ettim ve sen tüm bunları kendi başına yaptın. Senin için hâlâ umut olabilir, Cam-Cam."

"Gerçekten." Kamyonetime bakarken Link'in gözleri kısıldı. "Bu kadar kurnaz olduğunu kim bilebilirdi, Hardy?"

"Ne haltla ortaya çıkacağımı sanıyordunuz? Hiçbir şeyle mi?" Kamyonetimin etrafındaki küçük alana bakıp yaptıklarımı hayranlıkla izliyorum. "Babam Cadılar Bayramı için yaşar. Bir sandık ve bir ton şekerle gelmeyerek onu hayal kırıklığına uğratabilirdim."

"Dostum, çok sinir bozucusun," diye sızlanıyor Brody. "Kimse benimkinin ne olduğunu bile bilmiyor."

Kaşlarımı çatarak kamyonetine baktım. "Evet, dostum. Dürüst olmalıyım. Anlamıyorum. Bu gerçekten çok ürkütücü."

Kamyonetinin önüne doğru yürür ve bir maske alır. Maskeyi takıp kollarını uzatıyor. "Bunun ürkütücü olduğunu mu düşünüyorsun? Peki ya bu?"

"Yüce Tanrım, Brody." Layla kamyonetin kasasını işaret ediyor. "Bu çocuklar için bir sandık ya da şekerleme. Yetişkinler için değil. Neden *Testere* temalı bir bagaj yapıyorsun ki? Çocukları korkutacaksın."

"Gerçekten," diye katılıyorum Layla'ya. "Ben bile bu kadar yoğun bir şey yapmamam gerektiğini biliyordum ve çocuklardan gerçekten hoşlanmıyorum bile."

"Size çok fazla olduğunu söylemiştim," diye homurdanıyor Link. "Muhtemelen bir çocuk altına sıçacak ve Koç kışımıza tekmeyi basacak."

"Nereden bilebilirdim ki? Bugün Cadılar Bayramı. Ürkütücü şeyler yapacağımızı ." Brody kamyonetimi işaret etti. "Sonra Hardy gitti ve bu boku yaptı. Koç'un kışını mı öpmeye çalışıyorsun? Ne olman gerekiyordu ki?"

"Bu Disney'in *Moana*'sı ve ben de Maui'yim." Kostümümü göstererek gururla gülümsüyorum. "Ve görünüşe göre, çocuklar bu boku yiyor. Umarım en iyi kurgu için bir ödül vardır. Varsa ben alırım."

"*Frozen*'ın daha popüler olduğunu hissediyorum, ama her neyse," diye homurdanıyor Henley, bir anda ortaya çıkarak. "Senin tekneni ne yüzdürürse."

"Her zaman çok moral verici ve pozitifsin," diye mırıldanıyorum. "Güneş ışığı gibisin."

Elindeki kutudaki krikoyu çeviriyormuş gibi yapıyor ve orta parmağı fırlıyor. "Tüh." Omuz silkiyor. "Ne kadar kabayım. Benim hatam."

"Siz ikiniz, yeter," diye tıslıyor Layla. "Başımı ağrıtıyorsunuz."

Henley arkasını dönerken, bu etkinliğe yardım etmek için gelen diğer insanlara bakıyorum. Büyük bir parçam, nedenini gerçekten bilmesem de Addison'ın tanıdık yüzünü kalabalığın içinde görmeyi umuyor. Yardım etmek için kandırılmadığı sürece burada olma ihtimali çok düşük.

Bir hafta oldu ve Addison'ı hiçbir yerde görmedim. Babasını görmek için antrenmana uğramadı, ben de onu spor salonunda ya da kampüste görmedim. Bu kızda bir şeyler var. Diğerlerinden farklı. Beni sadece seks için kullandığının ortaya çıkmasını hiç umursamıyor. Hoşuma gitti. Ama şimdi, daha fazla seks istiyorum. Bir hafta çok uzun bir süre.

Onun hikayesini bilmek istiyorum. Onun hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorum. Ama o soğuk ve , bana şimdiye kadar yaptığım en iyi seks dışında kendinden pek bir şey vermiyor. Yine de daha fazlasını bilmek istiyorum. Ve şanslıyım ki, istediğim zaman oldukça ikna edici olabiliyorum.

"Pekâlâ millet," diyor etkinlik koordinatörü. "Şeker ya da şaka yapanlar gönderilmeye başlanacak." Brody'ye bakarak yüzünü işaret ediyor. "Maskeyi çıkar, salak. Çocukların çoğu sekiz yaşın altında. Onları ömür boyu korkutmaya mı çalışıyorsun?"

Maskesini çıkararak Link'e bakar. "Bugün berbat bir gün."

Omuz silkiyor. "Kaltaklık etme. Dağıtacak şekerlerimiz var."

Birkaç dakika içinde kapılar açılıyor ve çocuk üstüne çocuk istasyonlarımıza geliyor ve etkinlik bir bulanıklık içinde geçiyor. Hayatımda hiç bu kadar çok görmemiştim. Çoğu saygılıydı. Birkaçı hıyar. Biri bana *Moana*'nın ezik olduğunu söyledi. Ona defolup gitmesini söylemek istiyorum ama bunun uygun olmayacağını düşünüyorum.

Çocuklar yavaş yavaş sıraya girmeye başlarken birdenbire kıvırcık saçlı, prenses gibi giyinmiş şirin bir kız şeker kovama doğru yürüyor.

"Trick-or-tweet." Gülümsüyor ve gözleri açılıyor.

Çocuklar pek bana göre değil ama bu küçük kız melek gibi görünüyor. "Maui! Vay canına. *Moana*'ya bayılıyorum." İç çekiyor. "*Karlar Ülkesi* kadar değil ama."

Layla kıkırdar. "Merhaba Kraliçe Elsa. Hayatımda gördüğüm en tatlı şeysiniz."

"Kraliçeler sevimli değildir. Onlar boo-tiful," diye düzeltiyor Layla. "Yanlış anlama."

"İsla, böyle kaçıp gidemezsin!" Tanıdık bir sesin seslendiğini duyuyorum. "Burada yabancılar var!"

Tanıdık ses küçük kızın elini tuttuğunda, gözleri benimkilerle birleşiyor ve beni içine aldığında genişliyor.

"Addison?" Kızdan ona bakarak syluyorum. Büyük ihtimalle hayalet görmüş gibi bakıyorum.

"O Addison *değil*. Onun adı Prenses Anna," diye azarlıyor kız beni. "Ben Elsa, onun ablasıyım."

Ona tekrar bakıyorum, yüzümden şaşkınlık okunuyor. "Ne, bebek bakıcılığı falan mı yapıyorsun?" Gülümsüyorum. "Kostümünü beğendim."

Bir prenses gibi giyinmiş ve bebek bakıcılığı görevinde olsa bile çok güzel görünüyor.

Cevap vermek için ağzını açıyor ama o daha konuşamadan Koç yanına geliyor. "Vay, vay, vay. Fena değil, Hardy." enesini Brody'ye doğru salladı. "O boktan çok daha iyi."

Gülmeye alışıyorum, Addison ve babasının neden bu küçük kızla birlikte olduğu konusunda hâlâ kafam karışık. Ta ki küçük kız Koç'un elini tutana kadar.

"Baba, hadi! Annem daha çok olduğunu söyledi! *PAW Patrol* bile varmış!"

Ona gülümsüyor. "Tamam, bebeğim. Tamam. Hadi gidelim."

"Anne!" Tatlı kız Addison'ın elini tutarak bir aşağı bir yukarı zıplıyor. "Hadi gidelim!"

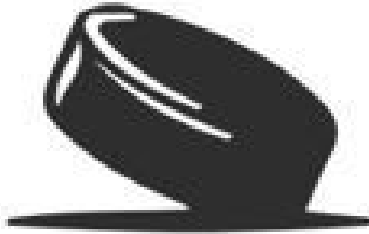
Başını sallıyor, gözleri benden başka bir yere bakmıyor. "Tamam, aşkım."

Koç bana bakarak başıyla kısa bir selam veriyor ve neredeyse bir gülümseme gördüğüme yemin edebilirim. "Antrenmanda görüşürüz."

Addison'a bakma dürtüsüne karşı koyarak, "Evet efendim," diyorum.

Onlar uzaklaşmaya başlarken hafifçe arkasına bakıyor ve sonunda gözlerini benimkilerle birleştiriyor. Dudakları hafifçe yukarı kalktı ve sonra gitti.

Aklımdan ıkaramadığım kızın bir çocuğu olması beni çok etkiledi. Ve benim hiçbir fikrim yoktu.

Addison

Sanırım vajinamdan bir çocuk çıkardığım ortaya çıktı. Artık Cam bunu bildiğine göre, gelecekteki ilişkiler için endişelenmeme gerek kalmayacak. Bu da benim için sorun değil. Sonuçta, sadece sekse dayalı ilişkiler bile dağınık olur. Çünkü biri kaçınılmaz olarak diğerine aşık olur.

Bir kızım olduğu için utanmıyorum. Hem de hiç. Isla hayatımda en çok gurur duyduğum şey. Beni daha iyi bir insan yaptı ve açıkçası beni hayata getirdi. Cam'e ondan hiç bahsetmememin nedeni basit. Aslında o benim hayatımda değil. En azından pek değil. İki kez takıldık ve hepsi bu. Duygusal bir bağımız yok ve kızımın hayatında olmayacak, bu yüzden hikayemi ona anlatma ihtiyacı hissetmedim. Ayrıca, Isla kutsaldır. Kimsenin onu çok genç yaşta gerçeğini yargılamasına ihtiyacım yok.

Er ya da geç öğrenmesi daha iyi olur. Beni tekrar görme ihtimalini ortadan kaldıracığını biliyorum. Eminim üniversite erkekleri çocuğu olan bir kadınla birlikte olma fikrini pek sevmiyorlardır. Son ilişkiden sonra bunu tekrar yapmak istediğini söyleyebilirim ve seks eğlenceli olsa da, benimle ondan daha çok ilgileniyor gibiydi. Bu karmaşık bir durum. Karmaşıklığa ihtiyacım yok.

Sandıkların arasından geçmeyi bitirdiğimizde Isla' yanına diz çöküyorum. "Cadılar Bayramın nasıldı bebeğim?"

Yanaklarımı kavırıyor ve burnunu yanaklarıma dayıyor. "Bu... MÜKEMMELDİ!" diye ciyaklayarak kulaklarıma saldırıyor.

Kulaklarım hâlâ çınılıyor, irkiliyorum. "Güzel, tatlım. Çok sevindim!" Babama bakıyorum. "Bunun için takımına gövde gösterisi yaptırdığına inanamıyorum. Yaptığından hiç bahsetmemiştin."

"Dürüst olmak gerekirse, yapacaklarını düşünmemiştim." Şaşırmış görünüyor. "Ben de Cam Hardy'nin geleceğini hiç düşünmemiştim. Özellikle de Maui gibi giyinmiş *Moana* temasıyla." Kıkırdıyor. "Sanırım her şeyi gördüm."

"Az önce puck boy mu dedin baba?" Burnumu .

"Evet, F-U-C-K-boy gibi," diyor, Isla'nın ne dediğini anlamaması için heceleyerek. "Ama puck boy. Duyduğuma göre bu adamlar

Uyumak denir. Ama o bir hokey oyuncusu olduğu için ..." Elini sallıyor. "Anladın sen onu."

"Elbette. Açık ve net." Başımı sallıyorum, ayağa kalkmak için kendimi itiyorum. "Annemle bu akşam Cadılar Bayramı partiniz var, değil mi?"

"Evet," diye homurdanıyor.

Başımı eğip merakla ona bakıyorum. "Sen giyiniyor musun? Kostüm gibi mi?"

"Evet! Evet!" Isla kıkırdıyor. "Babam kovboy olacak!"

Yanakları kızarıyor ve bir elini yüzünde gezdiriyor. "Isla... bu bizim sırrımızdı."

"Baba," diyorum gözlerimi kocaman açarak, "kostümün ne? Gerçekten kovboy mu olacaksın?"

İç geçiriyor, yanakları daha da kararıyor. "Görünüşe göre Rip olmak zorundayım. Biliyorsun... *Yellowstone*'dan. Ve annen-"

"Beth mi? Beth Dutton?" Gülmemek için kendimi zor tutarak elimle ağzımı kapatıyorum. "Aman Tanrım. Hayır. Sadece ... hayır, baba."

"İnan bana, istemiyorum! Ama bana fazla seçenek bırakmadı. Evde kalıp bir sonraki maçımıza hazırlanmak için maç kaseti izlemeyi tercih ederim. *Kovboy gibi giyinme* saçmalığını boş ver."

"Sanırım annemin ailesi için yaptıklarından sonra bu senin için küçük bir bedel. Her ne kadar şu anda içim kan ağlasa ve tanıdığım hiç kimsenin seni görmemesi için dua etsem de." Yüzümü çalışarak sırtını sıvazladım. "Ben sadece arkadaşlarımla evde olacağım." Isla'ya bakıyorum. "Çılgın Cadılar Bayramı gecesi."

Isla'nın Brooks Üniversitesi'nin bu etkinlik için hazırladığı her bir aktiviteyi yapmasına izin vererek avluda dolaşırken omzumun üzerinden Cam'in kamyonetine tembelce yaslanmış birkaç adamla konuştuğunu görüyorum. Kostümünü çıkarmış ve onlarla sohbet ediyor olsa da gözleri sadece benim üzerimde.

Bakması çok güzel. Ama sanırım artık ona fazla bakamayacağım.

Her güzel şeyin bir sonu vardır. Ne kadar iyi hissettirirlerse hissettirsinler.

Cam

Addison, Koç ve aralarındaki minik insan uzaklaşıyor. Birkaç dakika önce diz çöküşünü ve ardından kızının burnunu Addison'inkine huşu içinde izledim. Küçük kız da annesiyle aynı kıvrıkcık sarı saçlara sahip. Daha önce hiç çocuğu olan biriyle birlikte olmamıştım. En azından ben öyle olduğunu sanmıyorum. Normalde bu benim için itici olurdu. Ama bugün, kendimi onların etkileşimini izlerken buldum. Annesinin eline uzanan küçük kız ona bakıyor ve kıkırdıyordu.

Çok garip. Çocukları hiç bu kadar sevmemiştim. Sinir bozucu olma eğilimindedirler ve sevimli bile sayılamayacak kadar çok konuşurlar. Burunlarında sümük ve gömleklerinin her yerinde yemek var. İğrençler. Ama bu küçük kız? Çok tatlı. Ya annesi? Hayatımda gördüğüm en güzel kadın.

Şu anda kapatılmış olmalıydım.

Ama değilim.

Addison'ın bana neden her şey için çok meşgul olduğunu söylediği şimdi anlaşılıyor. Ya da neden sadece seks istediğini, duyguları olmadığını. Sadece kendini değil, açıkça taptığı o küçük insanı da korumak zorunda.

Uzaklaşırken bana verdiği gülümseme neredeyse bir ayrılık gülümsemesi gibiydi. *"Seni tanımak güzeldi."* gibi. *Görüşmek* üzere. Muhtemelen bunun takıldığımız günlerin sonu olacağını varsaydı ve bununla iyiydi. Siktir et. Onunla işim henüz bitmedi.

"Yola çıkmaya hazır mısınız?" Link kolunu omuzlarıma atıyor. "Bugünlük bu kadar yeter. Bir içkiye ihtiyacım var."

"Söz. Bunca zamandır herkesin yaptığı tek şey kostümüne sıçmaktı," diyor Brody ve kamyonu doğru ilerlerken başını sallıyor. "Hadi gidelim."

"Hepiniz bu parti için çok hırslısınız." Link beni bırakırken sırtıyorum.

"Evet, öyle. Cadılar Bayramı'ndayız. Hellooo, sürtük kostümleri," diyor Brody kapısını açmadan önce. "Evde görüşürüz."

Hepimiz eşyalarımızı yükleyip yola çıkarken, bu akşamki partiye gitmenin aslında ne kadar da umurumda olmadığını fark ediyorum. Doğrusu evde oturmayı tercih ederdim. Ama dürüst olalım. Gitmekten başka seçeneğim yok. Çünkü gitmezsem tüm takım arkadaşlarım kızacak. Orada olmamı bekliyorlar ve yapmak istediğim bu olmasa bile yapmak . Yani, birkaç dakika içinde

Evimizin önünden partiye doğru yürürken mutlu ve kaygısız bir yüz ifadesi takınacağım. Arkadaşlarımın ve takım arkadaşlarımın tanıdığı Cam bir partiyi kaçıracak tipte biri değildir.

Ve kesinlikle çocuğu olan hatunu düşünecek tipte biri değil.

Müzik evin içinde bangır bangır çalıyor. Normalde havadaki ot ve içki kokusunu severim ama şu anda sevmiyorum. Bu gece, sadece başımı ağrıtıyor. Normalde hafta sonları uğruna yaşadığım sesler ve kokular şimdi canımı sıkıyor ve dürüst olmak gerekirse nedenini bilmiyorum.

Kanepeye oturur oturmaz, sürtük hemşire kostümü giymiş bir kız kucağıma oturuyor. Birkaç dakika orada kaldıktan sonra, takım arkadaşlarım ve ben şakalaşırken kıkırdıyor, onun için cehennem kadar sıkıcı olduğundan emin olmama rağmen ne hakkında konuştuğumuzu gerçekten umursuyormuş gibi davranıyor.

Bir parmağını yavaşça kaldırıp boynumu öpmeden önce çene çizgimde gezdirirken sarhoş. Çok rahatsızım ve şu anda bu kanepede olmamak için her şeyimi verirdim. Ama yapmak istediğim son şey onun duygularını incitmek. O çok güzel. Onu reddetmeme ve aksini düşünmesine neden olmama ihtiyacı yok.

"Hadi gidelim buradan," diyor parmaklarını boynuma dolayarak. "Senin hakkında iyi şeyler duydum."

Eski ben bu trene daha kapılarını açıp yolcuları içeri almadan atlamaya hazır olurdu. O daha memelerini sutyeninden çıkaramadan ben bu teklifin peşine düşerdim. Ama şu anda, sadece buradan siktir olup gitmek istiyorum. Şu anda bunu düşünmek bile midemi bulandırıyor.

Ona en kaygısız sırıtışımı veriyorum. "Çok üzgünüm güzelim, ama kulağa ne kadar cazip gelse de aslında gitmem gerekiyor." Bacağını nazikçe okşadıktan sonra onu üzerimden kaldırıp kanepenin diğer tarafına bırakıyorum ve ayağa kalkıyorum. "İyi geceler dilerim. Kendine dikkat et."

Kafası karışmış bir şekilde bana bakıyor ama yavaşça başını sallayarak gülümsüyor. "Teşekkürler. Sana da."

"Nereye gidiyorsun dostum?" Ben mutfağa doğru ilerlerken Link sesleniyor.

"Dışarı çıkıyorum. Bu saçmalık için çok yorgunum," diye yalan söylüyorum.

"Sana bir yürüteç alalım mı, ihtiyar?" Brody sırtıyor. "Cırt cırtlı spor ayakkabı mı?"

Omuz silkiyorum. "Olabilir. Ama bahse girerim yarın sabahki erken antrenmanımızda ikinizden de daha iyi hissedeceğim, değil mi?"

İkisinin de gülümsemesi kaybolur ve inlerler.

"Hepinize iyi geceler." Elimi kaldırıyorum. "Benim yapmayacağım bir şey yapmayın."

"Şanslıyız ki bu liste oldukça kısa." Brody sırtıyor. "İyi geceler kardeşim."

Mutfığa doğru yürürken Dorothy gibi giyinmiş bir kız görüyorum ve hemen tanıyorum. İlk kez takıldığımız gece Addison'ın yanındaydı. Hoşuna gitse de gitmese de, son zamanlarda düşüncelerimi fazlasıyla işgal eden hatun hakkında daha fazla bilgi edinmek için onu dürtmek istiyorum.

"Hey, bir süre önceki partide Addison'ın yanındaki hatun sendin, değil mi?" Ona sordum. "O burada mı?"

"İlginçtir ki aslında benim bir adım var. Adım Tessa," diyor açıkça ve içkisinden bir yudum alıyor. "Ve hayır, o evde."

"Kızıyla birlikte mi?" Bakışlarını tutarak söylüyorum.

"İsla'yı biliyor musun?" Kaşları birbirine yaklaşıyor. "O mu söyledi?"

"İsla," diyorum usulca. "Evet, bugün onu şaka mı şeker mi oynarken gördüm. İkiyle ikiye bir araya getirdim."

"Anlıyorum." Başını sallıyor.

"Biliyor musun Tessa, onu ziyarete gitmeyi çok isterim." Sahip olduğum tüm cazibeyi kullanıyorum. "Keşke nerede yaşadığını bilseydim."

"Ew, sapık gibi." Kaşlarını çatıyor. "Bu çok ürkütücü."

"Bana fazla seçenek bırakmadı, *Tessa*." Kemere yaslanıyorum. "O kırılması zor bir ceviz."

Bir an bana baktı. "Brooks Üniversitesi'nin meşhur fuckboy'u Cam Hardy'nin hoşlandığı biri var mı?" Başını geriye doğru kaldırdı. "Arkadaşımdan hoşlanıyor musun?"

"Neden Brooks'un fuckboy'u ben *oluyorum*? Burada penisi olan ve onu kullanan tek erkek ben miyim? Sanırım değilim. Etrafına bak, Tess - artık arkadaş olduğumuza göre sana Tess diyebilir miyim? Her neyse, buradaki adamların çoğu bu gece yanlış kafayla düşünüyor. Neden kampüste kötü şöhrete sahip olan bir tek ben varım?"

"Sana bir soru sordum. Arkadaşımdan hoşlanıyor musun?"

"Belki," diyorum omuz silkerek. "Öyleyse ne olmuş yani?"

"Demek ki yanlış seçim yapmışım." İç çekiyor. "İlgilenmiyor, Cam. Vazgeç artık."

"Bu seçimi kendi başına yapmasına izin versek nasıl olur?" Göz kırpıyorum. "Gerçekten de karşı konulmaz biriyim. Bu gece onu görmeye gidebilirim, bu iyi bir başlangıç olur, sence de öyle değil mi?"

"Dostum, ailesiyle birlikte yaşıyor ve sana onların adresini vermeyeceğim." İçkisinden bir yudum daha alıyor. "Ayrıca, oraya gidersen babası muhtemelen seni taşaklarından asar ve annen için yalvartır."

"Çok doğru." Az önce bana ihtiyacım olan tüm bilgiyi verdiğini fark etmeden önce yüzümü buruşturuyorum. "Seninle konuşmak çok güzeldi, Tessa. Arkadaşına benim için iyi şeyler söyle, olur mu?"

"Fark etmez." Gözlerini deviriyor. "Kimse Addison'a nasıl düşüneceğini ya da ne yapacağını söyleyemez. *Hiç kimse.*"

"Sanırım bütün işi tek başıma yapmam gerekecek, ha?" Dönüp ön kapıya doğru ilerliyorum.

Koç'un nerede yaşadığını zaten biliyorum. Geçen gün evinin önünden geçtik ve Brody işaret etti. Şimdi tek yapmam gereken evde olmamasını ummak.

Addison

Usluca horlayan Isla'ya bakıyorum, hâlâ şeker mi şaka mı oynarken giydiği Elsa kostümünün içinde. Sadece bu gece için kostümle uyumak istediğinde hayır diyemedim. Annelikte, savaşlarımı seçip ayırmayı öğrendim. Kirli, kek lekeli bir elbiseyle uyumak neye zarar verir ki? Bugün yediği şekerler kadar değil.

Kapıyı yarıya kadar kapattım ve oturma odasına yöneldim. Bagaj ya da şekerlemeden sonra mahalledeki birkaç eve gittik ve sonra eve geri döndük ve bir film izledik, patlamış mısır ve çok fazla abur cubur . Okumam için seçtiği kitabın dört sayfasını bile okuyamadan uyudu.

Kapı çalındı ve ensemdeki tüyler diken oldu. Annem ve babam çok geçe kadar evde olmayacaklar. Ve ben de beklemiyordum. Ayrıca, bugün Cadılar Bayramı. Muhtemelen bıçaklı ve maskeli bir seri katildir.

Süpürgeyi kaptığım gibi yavaşça kapıya doğru yürüyorum ve yan pencereden içeri bakıyorum.

"Ne be?" Kapıyı açmadan önce mırıldandım. "Burada ne işin var Cam?"

Gözleri elimdeki süpürgeye kayıyor ve kıkırdıyor. "Psikopat bir katil olsaydım ne yapacaktın, beni süpürüp öldürecek miydin?"

"Hayır," diyorum kalçamı çıkararak. "Taşaklarına vururdum, sonra da kafana vururdum."

"Tanrım, Addison," diye mırıldanıyor.

"Evet. Her neyse, neden buradasınız? Lütfen babamı aradığınızı söyleyin."

Cevabını bekliyorum. Babamı görmeye geldiğini doğrulamasını umuyorum.

"Hayır, seni arıyordum," diyor kendinden emin bir şekilde. "Peki... bir kızın var mı?"

Bunu herhangi bir şekilde söylemiyor. İğrenmiyor ya da şaşırmıyor. Sadece soruyor.

"Evet, öyle. Neden umursuyorsun ki?"

"Şey, gerçekten bilmiyorum." Yutkunuyor. "Kaç yaşında?"

"Üç."

"Sen onu-"

"Ben lisedeyken. Tam olarak on yedi yaşındaydım," diyerek sözünü kestim. "Yargılamak için mi buradasın?"

"Ne dedin? Hayır. Siktir, hayır, değilim."

"Burada hiç bulunmamalısın. Gitmen gerek," diyorum kapıyı kapatmaya başlarken.

Elini cama vurarak kapıyı açıyor. "Nedenmiş o, güzelim? Yani, kısa bir süre önce beni avladın ve ben de sana ihtiyacın verdim." Bana dik dik bakarken göğsü inip kalkıyor. "Yemekten başka bir şeye de açtın. Ve ben senin avındım. Şimdi bana gitmemi mi söylüyorsun?"

Gözlerimi deviriyorum. "Pfft, lütfen. Sen tam olarak çaresiz küçük bir kemirgen değilsin." Başımı sallıyorum. "Ve hatırladığım kadarıyla sen de bunu istiyordun."

"Aynen öyle," diyor açık açık. "Hâlâ da öyle."

Sözleri beni bir an için şaşkına çeviriyor, sonra kendimi toparlıyorum ve bu kapının önünde bana tecavüz ettiği düşüncelerini kirli, yozlaşmış beynimden kovuyorum.

"Neden buradasın, Cam?"

"Çünkü seni görmek istedim," dedi. "Ve sanırım sen de beni görmek istedin."

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Yaptığımız şey eğlenceliydi." Kendimi gerçekliğe geri dönmeye zorlamadan önce ne kadar ateşli olduğunu düşünerek kıvraniyorum. "Ama bu böyle edemez. Ve şimdi, buraya mı geliyorsun? Bu istediğim bir şey değil, Cam." İçimi çektim. "Eminim tüm o takılmaların, partilerin ve tek gecelik ilişkilerin altında sen iyi bir adamsın. Ama bana bağlı olan küçük bir insanım var. Ve onunla ilgilenmek benim en önemli önceliğim. Ne yazık ki sen buna uymuyorsun."

Ona küçük, özür dileyen bir gülümseme veriyorum ve kapıyı kapatmaya başlıyorum, ama yapamadan, içeri girip beni giriş duvarına doğru iterken ağzı benimkinde, bir eliyle yanağımı kavırıyor ve diğerini boynuma doğru yumuşakça hareket ettiriyor.

Sonunda beni nefessiz bırakarak geri çekilmeden önce beni sertçe öpüyor.

"Yani, içindeki aletimi düşünmediğini mi söylüyorsun, Addison?" diye mırıldanıyor, dudakları benimkilerin üzerinde geziniyor. "Kalçalarının arasına gömülmüş yüzümü o güzel beyninde tekrar tekrar canlandırmıyor musun? Dilimin üzerine nasıl boşaldığını hatırlamıyor musun?"

"BEN..." Kekeliyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum. *Tabii ki öyle. Nasıl söylemem?*

"Ben de öyle düşünmüştüm," diyor kendini beğenmiş bir şekilde, başparmağını dudaklarıma sürtmeden önce aklımı okuyor. "Dizlerinin üzerinden kalkıp sikimi emmeyi bıraktığın andan beri bu dudakların sikime sarıldığını düşündüğümü biliyorum."

Yutkunuyorum. Ve sıkıyorum. Ve en derin, en titrek nefesini içine çeker. Ve neredeyse bayılıyorum...

Yüce Tanrım.

"Cam," diye fısıldadım, "babam senin koçun. Benim de bir kızım var. Bu gerçekleşmeyi bekleyen bir felaket. Ve açıkçası, ikimizin de zamanını boşa harcıyor."

"Ama ne kadar eğlenceli bir düşünsene." Çenemi yukarı doğru eğiyor.

"Hayatımda eğlenceye ayıracak zamanım yok. Bunu sana söylemiştim." "Neden bu işin peşini bırakmıyorsun?" diye yalvardım.

"Zamanınız olduğunda birlikte çalışırız. İhtiyacınız olan şeyi size verebilirim."

Bir an için ona baktım. En güzel adam onu kullanmamı istiyor, yalvarıyor.

"Yani, duygu yok mu diyorsun? Randevu yok mu?" Gözlerim açılıyor. "Kısaca... seks arkadaşı mı?"

"Sanırım sana anlamsız bir sikişmişsin gibi davranmamı istiyorsan, Addison, yapacağım şey bu." Bana bakıyor, gözleri kararıyor. "Senin seks arkadaşın olmaktan onur duyarım."

Dudağımı çiğniyorum. Fazla zamanım yok ama annem Isla'yı bir yere götürmek için ısrar ettiğinde her zaman bir saatim oluyor. Ya da zaten kampüsteyken ders aralarında.

İçimi kemiren suçluluk duygusu beni yiyip bitiriyor, vücudumun her zerresine yayılıyor. Kafamın içinde, anne olduğumu ve kendime zaman ayırmama izin verilmediğini söyleyen o küçük sesi duyuyorum.

Hepsini bir kenara itiyorum. Evet, ben bir anneyim. Hem de çok iyi bir anneyim. Ama annem haklı; keyif aldığım şeylere zaman ayırmamda bir sakınca yok.

Yine de aklındaki şeyin birini seks için kullanmak olduğundan emin değilim. Ama, hey, gerginliğimi ne hafifletirse, değil mi?

"Benim şartlarım mı?" Bir kaşımı kaldırarak soruyorum.

"Bir noktaya kadar." Sırıttırıyor. "Ama senin bu ateşli vücudunu becerme zamanı geldiğinde, seninle ne yapmak istediğime ben karar vereceğim." O

Dudakları kulağıma değene kadar eğiliyor. "Yüzüme otur dediğimde, yüzüme otursan iyi edersin. Ve tırman dediğimde, binmeye hazır olsan iyi edersin."

Yanaklarım kızarıyor. "Tamam," diye mırıldanıyorum, dudağımı çiğneyerek.

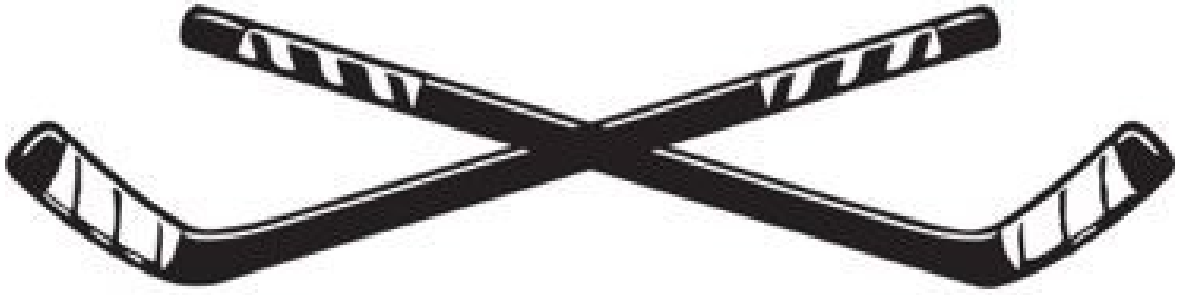
Elini saçlarımın arasından geçirmeden önce yan tarafımda gezdirirken parmak uçları kalçama saplanıyor. "Şimdi gidiyorum, güzelim. beni öldürüyor olsa bile. Ama gitmek . Baban gelirse diye. Yarını görecektir kadar yaşamak istiyorum." Beni sertçe öptü. Beni daha fazlasını ister halde bıraktı.

"Yakında görüşeceğiz. Hazır olsan iyi olur." Geri adım atıp arkasını dönüyor. "Mutlu Cadılar Bayramı, Addison."

Verandadan inip kamyonetine doğru yürümesini izliyorum. Kapıyı kapattıktan sonra başımı kapıya yaslayıp gözlerimi kapatıyorum.

Az önce neyi ettim?

Peki bunu ailemden nasıl saklayacağım?

Cam

Kavurucu sıcak su vücuduma püskürüyor ve ağrıyan kaslarıma biraz olsun rahatlama sağlıyor, ancak spreyi kapatıp duştan çıktığımda bu rahatlama kısa sürüyor.

Yorucu bir antrenmandan sonra artık uyumaya hazırım.

İki gün sonra bir maçımız var ve kolayca yenmemiz gereken bir takım olsa da, üzölmekten daha çılgınca şeyler de oldu. Bu yüzden hafife almayacağız. Koç'un da hafife almayacağı kesin.

Sezonun ilk maçını zar zor da olsa kazandık. Koç bizi utanç kaynağı olarak nitelendirdi, oysa ben o kadar da kötü oynadığımızı düşünmüyordum. İkinci ve üçüncü maçlarda diğer takımla başa baş oynadık ama yine de bize kredi vermedi. Şimdi dördüncü maçıyız ve sanırım her birimiz kanıtlamamız gereken bir şeyler olduğunu hissediyoruz. Bizi, hepimizin bildiğı oyuncular olarak görmesini istiyoruz. Eğer kendi takımına inanmayı reddediyorsa, yapabileceğimiz tek şey ona yanıldığını göstermek.

Bir hafta önce Addison'ı görmek için koçun evine gittim ve o zamandan beri onu görmedim. Bir anlaşmaya düşünerek oradan ayrıldım. Garip bir "anlaşma" yapmıştık. Anlaşma temelde sadece fiziksel bir ilişki anlamına gelse de, istediğim zaman onu seks için avlamaya iznim olduğunu sanmıyorum. Doğru zaman ve yerde olması gerektiğı konusunda oldukça netti. Birkaç dakika boş vakti olduğu bir zaman. Ve anlıyorum; o bir anne. Bu şekilde davranmak istemesinin nedenine saygı duyuyorum. Kızını bir erkek için terk etmek istemiyor.

Bu hafta sonu maça gelip gelmeyeceğini merak edip duruyorum. Son birkaç maça geldiyse bile onu hiç görmedim. Belki de özel koltukları vardır. Bahse girerim loca koltuğı. Bakmayı hiç düşünmedim... şimdiye kadar.

Bir sonraki maçta kontrol etmek için aklıma bir not aldım.

Gömleğimi kafama geçirmeden önce kot pantolonumu çekiyorum.

"Hey, Cam," diyor Brody dolabından. "Birkaçımız bundan sonra biraz bilardo oynayacağız. Var mısın? Yoksa yine küçük bir sürtük gibi dayak yemekten çok mu korkuyorsun?"

"Siktir git." Başımı sallıyorum. "Ve bu değişir. Mutfak açık mı?" Spor ayakkabılarımı giyiyorum.

"Öyle olduğunu biliyorsun." Link kapüşonunu omzuna atıyor. "Bizim için ızgaraları hep açık tutuyorlar."

"Güzel." Ayağa kalktım ve çıkışa doğru yöneldim. "Bir gergedanın kıçını bile yiyebilirim."

Brody gururla, "Hamburgerimin yanında soğan halkası alacağım," diyor. "Bu kalorileri hak ettik çocuklar."

"Evet, öyle yaptık kardeşim," diye onaylıyor Link, arkamdan . "Ben mozzarella çubukları alacağım."

"Hepiniz küçük sürtükler gibi konuşuyorsunuz." Gülüyorum. "Sanki bisiklet dersinden yeni çıkmış piliçler gibisiniz."

"Gerçekten umurumda bile değil." Brody omuz silkiyor. "Ama acıktım, yüzden acele edelim."

Bir tur bilardo oynadıktan sonra, sipariş ettiğimiz yemeklerle masamıza gelen garsonu hiçbirimiz kaçırmıyoruz. Mağara adamı gibi görünsek de, onu kabine kadar kovalıyor ve içeri kayıyoruz.

Tabaklarımızın her biri boşalana kadar neredeyse hiç konuşmuyoruz.

"Bu tam ." Brody kabine geri oturdu. "Beni eve götürün beyler.

Yatmaya hazırım."

"Şeytan'la pratik yapmak çok acımasızdı." Link başını sallar. "Kahretsin, sanırım bizi öldürmeye çalışıyor olabilir."

"En azından kızı seksi." Brody gözlerini yarı kapalı tutarak sırtıyor. "Gerçekten, *gerçekten* ateşli."

Addison'dan bahsedince çenem gerildi. Bu adamların onunla takıldığımdan haberleri yok. Ve bunu onlara söylemekten utandığım için değil, çünkü bundan gurur duyardım. Herkesin standartlarında bir kız. Bunu gizli tutuyorum çünkü kimsenin bilmesini isteyip istemediğini bilmiyorum ve bu konudaki isteklerine saygı duymak istiyorum. Ayrıca, babası da . Bu sırrı ne kadar az kişi öğrenirse, onun öğrenme ihtimali de o kadar azalır.

"Dostum, evet, ama yapmamız gereken o şeker ya da şaka saçmalığında yanında bir çocuk olduğunu gördün mü?" Link gözlerini genişletir. "Hayır, teşekkürler.

Zor. Pas."

Brody onu düzeltirken "Trunk-or-treat" diyor. "Belki de kız kardeşidir? Ya da belki de bebek bakıcılığı yapıyordu?"

"Hayır, dostum. Sadece söyleyebilirim." Link başını aşağı yukarı hareket ettiriyor. "Aynı vahşi saçlar. Aynı gözler. Ayrıca, birlikte hareket etme şekilleri de gün gibi ortadaydı."

"Kimin umurunda?" Omuz silkiyorum. "Onun bir çocuğu var. O bir yetişkin. Olur böyle şeyler." Link'in yüzü tiksintiyle buruşmadan önce ikisi de bana şok içinde bakıyor.

"Dostum, o bir çocuk. Onun adına sevindim ama hayır, kimsenin babası olmaya çalışmıyorum. Eğer çocuğum olsaydı, kendi çocuklarıma babalık yapmakta berbat olurdum. Bırak başkasınınkini. seksi olduğuna şüphe . Ama onu bir çocukla görmek, onu resmimden siliyor."

"Ne resmi?" Kaşlarımı çattım.

Parmağıyla kafasına vuruyor. "Buradaki. Beynimdeki. İçinde ben ve o vardı. Popo çıplak. Biraz krem şanti ..." İç çekiyor. "Ama şimdi, bu olmayacak. Çünkü, biliyorsun, o-"

"Çocuğu var," diye araya giriyor Brody. "Evet, anladık." Sırıttıyor. "Bilmiyorum... Ben ateşli bir MILF'i severim. Ve o da kesinlikle onlardan biri. Bir annede seksi bir şeyler var." İç çekiyor. "Ama onunla oraya gitmeyeceğim. Koç sikimi keser ve muhtemelen dolabıma çiviler."

Farkına bile varmadan yumruklarım kıvrılıyor. Ama *Addison*'ım hakkında bu şekilde konuştukları için sinirlendiğimi onlara gösteremiyorum.

"Kahretsin, evet, yapardı." Kendimi dengelemeye çalışarak bir nefes veriyorum. "Zaten dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacın yok."

"Aynen öyle," diye bana katılıyor. "Playboy Tavşanı vücuduna sahip bir melek gibi görünenler bile." Nefesini dışarı üflüyor. "Yine de o kıcı... kahretsin."

Sertçe yutkunuyorum. Kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Onunla yattığımı bilmediğini kendime hatırlatıyorum. Eğer bilseydi, bu şekilde konuşmazdı. Arkadaşlarımın ne demesini bekliyordum ki? Kız *çok* güzel. Ya kıcı? Lanet olsun, bu dünyanın dışında. Tabii ki onlar da fark etti.

Keşke yapmasalardı.

"Çıplak kadınlardan bahsetmişken..." Link çenesini bana doğru kaldırıyor. "Son zamanlarda çok iyi davranıyorsun."

"Nasıl yani?" diye sordum. Ne demek istediğini anlamamış gibi davranarak.

"Haftalardır seni bir kadınla görmedim. Ne oldu, dostum? Genelde her gece kadınların pantolonlarını indirirsin."

"Sadece aynı eski şeylerden sıkıldım sanırım." Önümdeki saman paketini karıştırıp katlıyorum. "Eskiyor."

Brooks Üniversitesi'nin benden her zaman beklediği o büyülü cazibeyi üzerime yapıştırmak eskidi. Kendimi bildim bileli bu benim doğamda var. Ben hep böyle biriydim. Parti hayatı olmayı severdim. Şimdi, bilemiyorum. Kendimi rol yapmaktan yorulmuş buluyorum.

Bu yüzden Addison'la yatmak en iyi senaryo olacaktır. Onun fazla zamanı yok. Benim de fazla zamanım yok. Kazan-kazan. Ayrıca, onunla seks birinci sınıf.

Sonunda düşüncelerimden sıyrıldığımda Link'i ağzı bir karış açık bana bakarken buluyorum. Masanın öbür ucuna uzanıp elini başıma vuruyor ama ben onu itiyorum.

"Ateşin mi var dostum?" Sesi şaşırılmış gibiydi. "Öyle demediğini biliyorum."

"Oğlumun hakkını vermeliyim. Haklı," diyor Brody. "Sen normalde kampüs jigolosu gibisin. Tek fark... para almıyorsun."

"Dostum, ben kızlarla o kadar çok yatmıyorum," diye homurdandım. "Bu okuldaki diğer sporculardan daha fazla değil. Özellikle de siz sikiklerden daha fazla değil."

"Belki öyle, ama flört ediyorsun. Kızlara içki ısmarlıyorsun. Odadaki her dişiye varlığını belli ediyorsun." Link başını sallar. "Bu senin... senin..." Çenesini kaşıyarak düşünüyor.

"Swagger." Brody başını sallar. "Son zamanlarda çalımın düşük. Hem de çok. Yine de Link'ten çok daha iyisin."

"Defol git." Link kaşlarını çatar. "Benim bir sürü var."

"Her neyse," diye mırıldanıyorum, koltuğuma geri oturuyorum. "Ben her zaman olduğum kişiyim. Sadece hokeye odaklandım. Tıpkı sizin de olmanız gerektiği gibi."

Son zamanlarda farklı olduğumu biliyorum ve dürüst olmak gerekirse nedenini bilmiyorum. Belki de yaşlandığım içindir. Belki de tüm enerjimi hokeye harcadığım içindir.

Ya da belki de bir kadın beynimi mesken tuttuğu içindir.

Bu saçmalığa alışık değilim. Sanki zihnimi garip bir yabancılik karmaşasına sürüklüyor.

"Hayır, tam orası." Link, Brody'ye bakmadan önce beni işaret ediyor. "Seni tanıdığım süre boyunca hiç tavır yapmadın. Hiçbir zaman

Bu huysuz ve boktan. Hiçbir şey umurunda değil... hiçbir şey." "Umurumda," diyorum. "Bir sürü şeyi sikime takıyorum."

"Oyunu önemsiyorsun, evet." Brody, Link'e doğru başını sallıyor. "Ama bunun dışında, sen genellikle bir şeylere kafayı takmayan bir adamsın. Mutluluktan uçuyorsun."

"Şu anda hepiniz beni çok kızdırıyorsunuz." Başımı sallıyorum. "Gerçekten."

"Üzgünüm." Link omuz silkiyor.

"Ben değilim." Brody arkasına yaslanıp gözlerini kısıyor. "Her şeyi olduğu gibi anlatıyoruz." "Sen ne dersen de." İç çekiyorum. "Kampüse dönmem gerekiyor," diyorum,

Başımı kapıya doğru salladım. "Tünaydın sınıfı."

İkisi de veda etmek için çenelerini sallıyorlar. Kabinden kayarak çıkarken midemde huzursuz edici bir his büyüyor.

O değiştiğimi sanmıyorum. Umarım . Ama eğer değiştiysem, buna ne sebep oldu?

Peki bunu nasıl durdurabilirim?

Addison

Bir elimde kahve, diğesinde yarısı yenmiş bir çörekle kaldırımında yürürken havada hafif bir serinlik var. Evden programın on dakika gerisinde çıktım ve yol boyunca hızlıca bir şeyler atıştırmam gerekiyordu. Melek bebeğim Isla ne kadar tatlı olsa da bazı günler tam bir canavar olabiliyor. Bugün de o günlerden biriydi. Sabahın erken saatlerinden beri her şey onu çıldırtıyordu. Kıyafetini kendi seçmek istedi ve kahvaltıda istediği mısır gevreği yoktu. Sonra mutfakta ayak parmağını yere vurdu. Bu. Öyle oldu. Hem de çok.

Tessa kahvesinden bir yudum alarak, "Seni bin yıldır görmemiş gibiyim," diye sızlanıyor. "Ne var ne yok anne?"

Kampüsün merkezindeki parkta yürümeye devam ediyoruz. İkimiz de bir sonraki dersimiz başlayana kadar vakit kaybediyoruz.

"Fazla değil." Gülümsüyorum. "Isla baleye başladı ve acayip sevimli. Küçük bir mayosu var ve minik bale terliklerini saymıyorum bile." İç çekiyorum. "Kalbimi bir su birikintisine dönüştürüyor."

"Oldukça mükemmel, değil mi?" Tessa öyle diyor. "O en iyisi."

"Georgia'yı nasıl buluyor?" Kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. "Peki *sen* burayı nasıl buluyorsun?"

"Sanırım hoşuna gidiyor. En azından çoğu gün. Bugün, o sadece... üç nager." Nefes veriyorum. "Ama ara sıra yaşadığı zor günler dışında, alışıyor gibi görünüyor. Büyükanne, büyükbabamı, teyzelerimi, amcalarımı ve kuzenlerimi özlüyor. Ama genel olarak, bu bölgede çocuklar için daha fazla fırsat var. Ayrıca, bazı şeyleri daha iyi anlayacak yaşa geldiğinde, burada Nick'le karşılaşması konusunda endişelenmeme gerek kalmayacak." Yaltaklanıyorum. "Bu korkunç olurdu - eğer onun babası olduğunu ama uzak durmayı seçtiğini öğrenirse."

"O bir korkak," diyor açıkça. "Her zaman öyleydi. Her zaman da olacak. Sen onun için fazlasıyla yeterli bir ebeveynsin Addy. Söz veriyorum."

Elime uzanıyor ve daha fazlasının beni rahatsız edeceğini bildiği için hızlıca sıkıyor. Isla'yı bir kenara bırakırsak, dokunaklı bir insan değilim.

Elimi bırakarak daha uzun durdu. "O seviyor. Ona değer veriliyor. Önemli olan da bu."

Uzun bir nefes alıyorum ve bırakıyorum. "Teşekkürler, Tess. Bazen bunu hatırlamakta zorlanıyorum. Bazı günler tek düşünebildiğim, büyüdüğünde her iki ebeveyne de sahip olmamanın onu ne kadar inciteceği. Ya kalmamasının kendi suçuymuş gibi hissederse? Keşke onu bu acıdan sonsuza kadar koruyabilseydim. Ama daha üç yaşında ve şimdiden sayısız kez neden gördüğü diğer çocuklar gibi bir babası olmadığını sordu. Her şeyi tam olarak kavrayamayacak kadar küçük ama etrafına baktığında parçaları bir araya getirdiğini biliyorum."

Bale dersini hatırladıkça bir yumru yutuyorum. Birkaç baba kızlarının ayakkabılarını giymesine yardım ederken onun tatlı mavi gözlerinin odada dans ettiğini gördüm. Biri kızını kaldırıp etrafında döndürüyordu. Kız merakla izliyordu. Ve muhtemelen bininci kez, sık sık yaptığım gibi hissettim. Yeterli olmadığını. Asla yeterli olamayacağımı. Ama kendimi toparladım ve onu kucağıma aldım, yanağını okşadım ve kıkırdamasını sağlayarak dikkatini dağıttım.

"Yani Nick hâlâ onun hayatına girmeye çalışmadı mı?" Kızgın görünüyor. "Ya da ailesi?"

"Lütfen," diyorum acı bir kahkaha atarak. "Pelletier'lerin sadece itibarlarını önemsediklerini biliyorsun. Dünyanın, mükemmel oğullarının lisedeyken birini hamile bıraktığını öğrenmesi riskini almak istediklerini mi sanıyorsun? Ya da söz konusu kızın ondan bekledikleri gibi biri olmadığını?" Başımı sallıyorum. "İsla'nın varlığını asla kabul etmeyecekler. Ama ne var biliyor musun? Bu onların kaybı. O harika biri. Zeki ve komik." Boş fincanı çöp kutusuna atmadan önce kahvemın son parçasını da emiyorum. "Nick'e gelince, hayır. Hâlâ bir şey yok. Ona hamile olduğumu söylediğim ve bana bebeğin ondan olmadığını söylediği gün Isla hakkında en fazla iletişim kurduğumuz gündü."

Kızım doğduktan sonra son bir şans vermek için onu hastaneden aradığım ve numaramı engellediğini öğrendiğim zamanı düşünüyorum. Ve bu aptal beynim için yeterince açık olmadığında, bir gece Isla'yı annem ve babamla bırakıp onun evine gittim. Onun ve ailesinin istediklerinin bu olduğundan emin olmalarını istedim. Aramızda çok fazla hasar oluşmadan ve her şeyi yürütemeden önce. Oraya gitmek kesinlikle bir hataydı. Nick bana *benimle* ya da çocuğumla hiçbir şey yapmak istemediğini söyledi ve doğum belgesinde baba olarak listelenmeyi reddetti. O andan itibaren, onun asla kızımın hayatında olmayacağını biliyordum.

"Pislik." Tessa yürümeyi bıraktı ve bana baktı. "Hepsi. Her şeyin nasıl olduğunu tam olarak hatırlamıyorum ama onu doğurduktan hemen sonra seni kasabadan kovmaya çalışmadılar mı?"

Başımı salladım. "Evet, gerçek Pelletier tarzında, bize kasabayı terk etmemiz ve bir daha arkamıza bakmamamız için para teklif ettiler. Isla'nın Nick'in babasının belediye başkanı olduğu bir kasabada büyümesini istemediler." Omuz silkiyorum. "Açıkçası, onların kirli parasından bir kuruş bile alamazdık. Ve dürüst olmak gerekirse Tess, bizim de ayrılmak gibi bir niyetimiz yoktu. Ama kasabada bebek arabasında kendi kanlarını taşıırken yanımdan geçip gittiklerini yarım düzine kez gördükten sonra, o yerden defolup gitmeye hazırdım. Sonra babam burada iş teklifi aldı ve sanırım her şey yoluna girdi."

Bu anıya gülümsüyorum. Sanki bir yerden devam etme zamanının geldiğine dair bir işaret gibiydi. Sadece kendim için değil, kızım için de.

"Öyle oldu." Tekrar yürümeye başlamadan önce bana bir şey söylemeye hazırlanıyormuş gibi nefes alıp veriyor. "Ama şimdi üç yaşında ve sen o pislikten sonra kimseyle çıkmadın. Cam Hardy ile yaşadığın o tek ilişki dışında, aşk hayatın matematik dersim kadar sıkıcı." Bana dirsek atıyor ve sırtıyor. "Ama Cam'in vajinanda büyüyen örümcek ağlarını temizlemesine sevindiğimi söyleyebilirim."

Ona vurdum. "Benim örümcek ağlarım yok, göt herif."

Birden gergin görünüyor. "Sana söylemeyi unuttum. Cadılar Bayramı gecesi, o da benimle aynı partideydi. Her neyse... Seni sordu."

"Ne demek beni sordu?"

"Öncelikle, bir kızın olduğunu biliyor. Ve en çılgın kısmı? Bu konuda tuhaf bile görünmüyordu. gerektiğinden değil. Sadece... üniversiteli erkeklerin bu tür şeylere nasıl yaklaştığını bilirsin."

"Gerçekten mi?" Kimsenin yakınımda olmadığından emin olmak için etrafıma bakmadan önce fısıldıyorum. "Sana bir şey söylersem bana pis, iğrenç, azgın bir sürtükmüşüm gibi bakmayacak mısın?"

"Söz veremem." Omuz silkiyor. "Ama söyle, kardeşim."

Yanaklarımın yanmaya başladığını hissediyorum. "Onunla yattım sayılır... yine." "Ne?!" Ellerini omuzlarıma koydu. "Ne zaman? Nerede?"

Yere bakarak yüzümü buruşturuyorum. "Egzersiz merkezindeki bir soyunma odası." Dudağımı çiğniyorum. "Dediğim gibi, beni yargılama. Bir anda oluverdi."

Heyecandan bir aşağı bir yukarı zıplıyor. "Addison LaConte. Seni yaramaz, pis kız! Aman Tanrım." Yüz ifadesi ciddileşiyor ve çenesine vuruyor. "Aslında buna bayıldım. Yani... Bunun için tamamen buradayım." Bir kaşını kaldırıyor. "Bunu tekrar yapacak mısın? Yerinde olsam yapardım. Çok lezzetli."

"Hayır. Evet. Grrr ... belki." Elimi saçlarımın arasından geçiriyorum. "Ugh. Bilmiyorum. İstiyor. Yani, vücudunu bir kaçış olarak kullanmama izin vermeyi teklif etti. Ama bilmiyorum, Tess. Bu pek bana göre değil. Ayrıca seks gibi şeylere ayıracak vaktim yok."

"Zaman olayını anlıyorum Addy. Gerçekten anlıyorum. Ama sen tanıdığım en iyi annesin. Isla'yla ilgili olmayan şeylere de zaman ayırabilirsin, biliyorsun değil mi?"

"Ama . Isla'dan zaman ayırmak *istemiyorum*. Zaten onu istemeyen bir babası var. Yarım yamalak bir ebeveyn olamam. Bu onun için hiç adil değil."

"Onunla vakit geçirmekten hoşlanıyor musun?" diye soruyor merakla. "Onunla *seks* yapmayı seviyorum," diye düzeltiyorum. "Bu eğlenceli." "O kadar iyi, ha?" Kaşlarını kaldırıyor.

"Bu kadar iyi." İç çektim. "Muhtemelen yasadışı olmalı."

"Yani yarım saat boş vaktiniz olsa ve o da buradan geçiyor olsa, onu yine becerir miydiniz?"

Onun *diddle* kelimesine homurdanıyorum. Lisedeyken söylediğimiz bir şeydi.

"Sanırım yapardım," diyorum dürüstçe. "Sadece fiziksel olarak kaldığı ve kontrolün bende olduğunu hissettiğim sürece olmaz gibi geliyor. Bir de Isla'yla geçirdiğim zamanı kesmediği sürece."

"İyi cevap," diye fısıldıyor. "Çünkü tahmin et ne oldu. Şu anda bize doğru yürüyor ve bir sonraki dersinden önce öldürecek biraz zamanın var."

Dönüyorum ve gözlerim onunkileri takip ediyor, tam o sırada telefonuna bakarak bize doğru geliyor.

"Şşşt," diye uyarıyorum onu. "Sakın bir şey bağırayım deme. Belki bizi fark etmez."

Kelimeler dudaklarımdan çıkar çıkmaz başını kaldırdı. El sallamadan ve çocuksu sırtışı yerini almadan önce kısa bir an için şaşkın görünüyor.

"Addison," diyor Tessa'ya dönmeden önce. "Addison'ın arkadaşı."

"Tessa," diyor çabucak. "Ben de tam gidiyordum. Meşguldüm. Süper, süper meşgul." Yüzünde eğlenmiş bir ifadeyle bana bakıyor. "Ama siz ikiniz konuşmalısınız. Belki kahve içersiniz. Belki yalnız bir yere gidersiniz. Bir sürü seçenek var. Bilirsin, Addison'ın bir sonraki dersinden önce öldürecek zamanı var. Öyle değil mi Addy?"

El sallayıp uzaklaşırken, gözlerimi ona dikiyorum. Nefesimin altında *küçük kaltak* diye mırıldanmamak için elimden geleni yapıyorum.

Dikkatimi tekrar Cam'e çevirdiğimde dudaklarında şeytani bir sırıtma beliriyor.

"Görüşmeyeli uzun zaman oldu, güzelim." Bir elini cebine sokuyor. "Hatta bu hafta her gece geç saatlere kadar spor salonuna gittim, soyunma odasında bir tur daha atmayı umuyordum. Bir dahaki sefere seni bankın üzerine yatırabilirim diye düşündüm."

İğrenç kelimeler dudaklarından kolayca dökülüyor. Gün ışığında benimle bu şekilde konuşması hiç de önemli değilmiş gibi.

"O spor salonunu kullanmıyorum." Omuz silkiyorum. "Başarılı bir sporcu değilim, bu yüzden sade, ortalama, çok daha az abartılı olanı kullanıyorum."

"Ama geçen gün onu kullanıyordun." Başını yana eğiyor. "Gece için bir atlet miydin? Bacaklarını sarma şekline bakılırsa öyle görünüyor."

"Diğeri kapalıydı," diye karşılık vererek sözünü kestim. "Annemler Isla'ya sahipken içeri girmek için babamın anahtar kartını kullanmaktan başka çarem kalmadı."

"Isla ismini sevdim," diyor dudakları yukarı kalkarak. "Sevimli çocuk."

Aniden bir öksürük geliyor ve konuyu değiştiriyorum. Kızım hakkında konuşmak istemediğim için değil - bunu her zaman yapmak istiyorum - ama onun amacının ne olduğunu bilmediğim için. Niyetini anlamıyorum.

"Ayrıca babam spor salonunuzdan uzak durmam gerektiğini söyledi. Belli ki etrafta çok fazla sporcu var."

"Bu doğru mu?" Sırıttıyor. "Babası kızının duş duvarına sevdiğini biliyor mu?" Biraz daha yaklaşır. "Ya da soğuk, ıslak zeminde dizlerinin üzerine çöküp-"

"Kapa çenenini." Ona uyarıcı bir bakış attım. "Kapa çenenini. Kapa çenenini."

"Beni yapmak için ağzıma bir şey koy." Gözleri kararıyor. "Sana meydan okuyorum."

Vücudum ısınıyor. Gerçek şu ki, uzun süre seks yapmadığımda, bunu düşünmemek daha kolaydı. Şimdi, Cam ile seviştikten sonra... Düşünüyorum. *Hem de çok.*

", tatlı şey. İsteddiğini biliyorsun. İsteddiğini biliyorum."

Ayaklarımın üzerinde rahatsız bir şekilde kayıyorum. "Fazla zamanım yok. Ders yarım saat sonra başlıyor. Oraya yürüyene kadar... bu da bana on beş dakika falan bırakır."

"Kızım, tek ihtiyacım olan beş," diyor. Park yerine doğru başını sallayarak bileğimi usulca sıkıyor. "Beni düşündüğünü biliyorum. Tıpkı benim seni düşündüğüm gibi."

Ona ters ters baktım. "Benimle seks yapmayı düşündüğünü kastetmiş olsan iyi olur, puck çocuğu. Bir anlaşılmamız vardı."

Dudağı eğlenerek seğiriyor. "Doğrusu, en çok yüzüme bindiğin zamanı düşündüm bebeğim." Bir adım daha yaklaşıyor. "Tadın kek gibiydi. Ne kadar da tatlı bir dişim varmış."

Cevap vermediğimde, bakışları benimkileri tutuyor. "Hadi ama. Beş dakikamı kesiyorsun."

Dudaklarında bilmiş bir sırıtışla benden geriye doğru yürümeye başladığında nefesimi içime çekiyorum. Ne olduğunu anlamadan önce, lanet olası bacaklarım beni taşıyor ve kayıp bir köpek yavrusu gibi onu takip ediyorum.

Cam Hardy ile seks yapmak uyuşturucu kullanmak gibi bir şey. Çok sorumsuzca ama bir o kadar da bağımlılık yapıcı ve bir kez denedikten sonra geri çevirmek neredeyse imkânsız.

Cam

Caddede kısa bir mesafe ilerleyip sola döndükten sonra uzun bir yolun sonunda açık bir araziye ulaşıyorum. Brooks Üniversitesi'nde bir inşaat alanı. Bir gün buraya diğer şeylerin yanı sıra bir dizi yurt daha ekleyecekler. Sıkıldığımda ve keşfetmek istediğimde etrafından dolaştım. Etrafta hiç kimse .

"Burası neresi?" diye soruyor pencereden dışarı bakarak. "O kadar da gizli görünmüyor."

"Gelecekte Brooks'a ekleme yapmayı planlıyoruz," diyorum, ağaç çizgisi boyunca geri geri giderek. "Burada hiç kimse yok."

"Vay canına." Bir kahkaha attı. "Sen gerçekten de kampüsün puck çocuğusun. Burası her zamanki takılma noktan mı?"

"Hayır, hanımefendi." Omuz silkiyorum. "Genelde onları kendi yatağında ya da onlarınkinde beceririm." Göz kırpıyorum. "Görünüşe göre sen özelsin."

"Hayır, değilim," diye tersliyor. "Böyle şeyler söyleme. Bu seks. Bir ilişki. Hepsi bu."

"Tanrım, sakın olur musun? Daha yüzüğü seçmedim..." diye şaka yapıyorum, yüzünün solmasını izlerken. "Her neyse, haftan nasıl geçiyor? Seni buralarda görmedim."

Sarı bukleleri at kuyruğu şeklinde toplanmış ve güzel yüzünü ortaya çıkarıyor. Çok fazla makyaj yapmıyor, hatta hiç yapmıyor ve bunun için minnettarım. Doğal olarak çok seksi.

Bana sinir bozucu biriymişim gibi bakıyor. "Neden benim haftamı soruyorsun? Seks yapıyor muyuz, yapmıyor muyuz? Bir çaydanlık ve birkaç fincan getireyim mi, hazır başlamışken bir de çay partisi yapalım mı?"

"Bana bak, kadın. Annem ve babam beni sık kafalı olarak yetiştirmede. Pantolonumu indirip sikimi içine sokacağım ve en azından önce seni kontrol etmeyeceğim." Gözlerimi kısıyorum. "Sanırım seni boşaltmamı istiyorsan bazen mükemmel bir centilmen olmama katlanmak zorundasın."

Başını geriye atarak burnunun kenarını çimdikliyor. "Peki. Seni eğlendireceğim. İyiydi." Bana bakarak tozluklarını sıyrıyor. "Ve şimdi, gerçekten beş dakikan kaldı, umarım sadece bu kadar zamana ihtiyacın olduğu konusunda blöf yapmıyorsundur."

Kendi kotumun düğmelerini açarak sırtıyorum. "Pfft... İşi bir dakika içinde halledebilirim. Güven bana bebeğim, bu hayatında yaşadığın en iyi şipşak olacak. Yüzünde Teksas büyüklüğünde bir gülümsemeyle sınıfına gireceksin." Koltuğuma yaslanıp çenemi ona doğru salladım. "Şimdi buraya gel ve iyi bir kız gibi sikimin üzerine otur."

Nefesini içine çekerken göğsü yükseliyor, gözlerimi onunkilere kilitlediğimde kendimi avuçlamamı ve birkaç kez pompalamamı izliyor.

Taytının kalan kısmını da çıkararak konsolun üzerine tırmanmaya hevesli.

Üstüme çıktığında, kıcı bacaklarıma yaslanırken aletim sertleşiyor. Yüzünü kendime yaklaştırıyorum ve ağzım onun dudaklarına saldırıyor.

"Tahrik olduğunda çok ateşli oluyorsun," diye inliyorum, ellerimi bacaklarının arasına sokmadan önce kalçalarına doğru kaydırıyorum. "Ve benim için her zaman çok ıslaksın."

Parmaklarımı içeri ve dışarı pompalayarak dudaklarımı boynuna götürüyorum. Dilimi etinde gezdirip onu tadarken vücudu bana daha fazla baskı yapıyor.

Bir anda geri çekiliyor, avucunu ağzına götürüyor ve dili dışarı çıkıp avucumu ıslatıyor, tam o sırada uzanıp sikimi eline alıyor.

"Siktir," diye tıslıyorum, beni yavaşça pompalamaya başladığında, eli daha hızlı çalışmaya başladığında tutuşunu sıkılaştırıyor. "Hemen şimdi içinde olmam gerekiyor."

"Prezervatif," nefes alıyor.

Konsola uzanıp torpido gözünü açıyorum ve küçük bir folyo paketi alıyorum. Ben daha açamadan elimden çekip alıyor, dişleriyle yırtarak açıyor ve boyuma geçiriyor.

Bir elimi belinin her iki yanına götürerek, onu ağrıyan sikime tekrar gömülmesine izin verecek kadar yukarı kaldırıyorum.

"Cam," diye sızlanıyor, dudaklarından küçük bir tıslama kaçıyor.

"Neredeyse tamamen içime girdin bebeğim," diyorum dilimi boynundan yukarı ve boğazından aşağı gezdirerek. "Beni çok iyi alıyorsun."

Onu sınırlarına kadar zorlamamın şoku geçtikten sonra bana binmeye başlıyor. İhtiyacı olanı almaktan çekinmiyor ve belki de onu bu kadar sevimli bulmamın nedeni budur. Aradığı şeyin etrafından dolanmıyor. Olgun biri. Sanırım alışık olmadığım bir şey.

Bir elimi gömleğinin altından geçirip göğüslerini avuçlarımla arasına alıyorum, teker teker. "Kahretsin, mükemmelsin."

Beni becerirken gözleri benimkilerde kalıyor, kalçaları ileri geri sallanıyor ve kendini aç bir şekilde öğütüyor, onu kısa süre içinde getirmeyi planladığım bir yüksekliğin peşinde tamamen tüketilmiş açgözlü.

Dudaklarımı tekrar onunkilere doluyor, parmak uçlarımı sırtında gezdiriyorum. İnlerken göğsünü yukarı doğru iterken elleri etrafıma uzanıyor, kalçalarımı kavırıyor. Vücudu o kadar muhteşem ki bu anın içinde kaybolabilirim. Ama o bana asla izin vermezdi. Daha önce hiç duymadığım kadar yüksek sesle inlediğinde... kendimi kaybediyorum. Taşaklarımda başlayıp vücudumu saran karıncalanmayı durduramıyorum.

"Benimle gel, Addison." Titriyorum. "Sikime boşaldığını hissetmeme izin ver."

Tekrar öne doğru uzanarak tırnaklarını omuzlarımdan etine geçiriyor, sırtı kavisleniyor ve göğsü bana doğru itiliyor. Tüm kontrolünü kaybederken etrafımda sıkıştığını hissediyorum.

"Cam," diye inliyor, kaşları birbirine çarpıyor.

Yavaşça alını benimkine yaklaşıyor ve bana karşı titriyor. Orgazmlarımız sona erdiğinde, her zamanki gibi hemen kaçıp gitmiyor. Nefes nefese, başını göğsüme yaslıyor ve birkaç dakika dinleniyor. İkimiz de nefesimizi tutmaya çalışarak soluk soluğa kalmaya devam ediyoruz.

Tırnaklarımı sırtının derisinde gezdiriyor, biraz daha burada kalmasını diliyorum. Bir çeşit çiçek gibi kokuyor ve uzun bir nefes çekerek onu içime çekiyorum.

"Sanırım gitme vaktim geldi," diyerek geri çekiliyor ve kalbimin sıkışmasına neden oluyor. "Hızlı sevişme için teşekkürler."

"Hey, ne zaman istersen." Göz kırpyorum, benden uzaklaşmak için sabırsızlandığı için hayal kırıklığına uğramamışım gibi davranıyorum... yine. "Sana şimdiye kadar yaşadığın en iyi şipşak olacağını söylemişim."

"Öyle miydi?" Gözlerini kısarak çenesine vuruyor. "Belki daha iyisini yaşamışımıdır."

"Şimdi mi?" Başımı yana eğiyorum. "Eğer durum buysa, sanırım oyunumu geliştirsem iyi olacak. Bir sefere tatlım, ertesi gün yürüyemeyeceksin."

Gözleri hafifçe açılıyor ve yanakları pembeleşiyor. Ama tam da tahmin ettiğim gibi, ukala bir yorumla geri döndü.

"Bir dahaki sefere olacağını kim söyledi?" diyor, yüzüne gelen sırtıtmayı engellemeye çalışarak. "Bu senin için çok küstahça, puck çocuğu."

"Bundan daha fazlasını isteyeceğini bilecek kadar erkekliğime güveniyorum," diye şaka yapıyorum. "Ve bu *puck boy* saçmalığı da ne? Neden bana öyle diyorsun?"

Bir kahkaha patlatıyor. "Babam hokey oyuncularına böyle diyor. "F" yerine "P" koyuyor. "Puck boy" için. Sanırım kulağa hoş geliyor."

"Kim demiş disk çocuğu olduğumu?" Gözlerimi kısıyorum. "Belki de bekaretimi sen aldın, kadın."

Hâlâ kucağımda olduğunu aniden fark etmeden önce bu kez kahkahayı patlatıyor. Yolcu tarafına geri tırmanıp tozluklarını yukarı çekerek sırtıyor. "Bu iyiydi."

"Ama gerçekten," diyorum, kendimi tutamayarak. "Neden benim bir fuckboy olduğumu varsayıyorsun? Yani, anlıyorum. Kampüste söylentiler dolaşıyor. Ama *o kadar* da kötü değilim. Ve kadınlara büyük saygı duyuyorum. Ve her ne kadar onları kullanıyor gibi görünsem de... onlar da beni kullanıyor."

Şaşırmış görünüyor. Uzanıp elime dokunuyor. "Özür dilerim, Cam. Bir şey demek istemedim. Sen sadece kampüsteki en *önemli* adamsın. Sen yanlarından geçerken bütün kadınlar külotlarını indiriyor. Biri senden övgüyle bahsetmeden sınıfa giremiyorum." İç çekiyor. "Seni klişeleştirdiğim için özür dilerim. Bu hiç hoş değildi."

Ne demek istediğini anlıyorum. Brooks'ta ikinci sınıf öğrencisiyim ve geçen yıl kampüste yolumu düzdüğüm çok açık. Çoğu ilişkide sarhoştum. Yine de bu yaşam tarzını seviyordum. Lisedeyken bile kadın peşinde koşmak ve hokey oynamak en sevdiğim iki şeydi. Bir de parti yapmak.

"Sanırım uzun bir süre Brooks'un kendi fuckboy'u ve eğlencesi oldum. Ama doğruyu söylemek gerekirse Addison? Bunu aştım artık." Başımı sallıyorum. "Her zaman açık olmak eskidi. Aptalca şakalarım ve kaygısız tavırlarımla herkesin eğlencesi olmak. Her zaman hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi davranmak." Duraklıyorum. Boğazımı temizleyerek ona bakıyorum ve elimi yüzümde gezdiriyorum. "Ne diyorum lan ben? Özür dilerim. Tuhaf biri değilim, yemin ederim."

"Yine de anlıyorum," diye zar zor fısıldıyor. "Her zaman partinin neşesi olmak ve birilerinin iyi vakit geçirmesini sağlamak zorunda olmak eminim eskiyordur."

Cevap vermeyince kaşları birbirine çarpıyor. "Cam, aramızdaki bu şeyin tamamen platonik olduğunu biliyorsun, değil mi?" Utanmış görünüyor. "Senin gibi birinin benim gibi bir kızla bu şekilde ilgileneceğini varsaymamam gerektiğini biliyorum. Ama her ihtimale karşı, niyetimin açık olduğundan ve sana yanlış bir fikir vermediğimden emin olmak istiyorum. Sadece uyumayı bitirdiğini söylemiştin."

etrafında. Ve ben sadece bu kararda bir faktör olmadığımdan emin olmak istiyorum." Ellerini birbirine kenetledi. "Hayatımın bu noktasında sana ya da bir başkasına bundan daha veremem."

Ona aşık olmamdan o kadar korkuyor ki. . Çoğu kız bunu hayal eder. Ama Addison? Bu onun en kötü kabusu.

"Sen harika bir piliçsin. Ve dürüst olmak gerekirse, seni becermekten *gerçekten* ama *gerçekten* hoşlanıyorum Addison," diyorum ve yanaklarının kıpkırmızı olmasını izliyorum. "Seninle evlenmeye ya da beyaz atlı prensin olmaya çalışmıyorum. Ben öyle biri değilim." Duraklıyorum. "Ama aramızdaki şey hoşuma gidiyor. Aslında hiçbir şey olmasa bile."

Rahatlamış görünüyor. "Aynen. Hayatım duygulara yer veremeyecek kadar karmaşık."

Pantolonumun düğmelerini iliklerken gülümsüyorum. "Ne olursa olsun, bence anne olman oldukça havalı bir şey."

Yüzü tanınmaz bir hale geliyor. "Teşekkür ederim, Cam. Bunun anlamı çok büyük. İsla benim tüm dünyam. Genç bir anne olmak kolay değil. Ama her şeyim ve başka türlü olmasını da istemezdim."

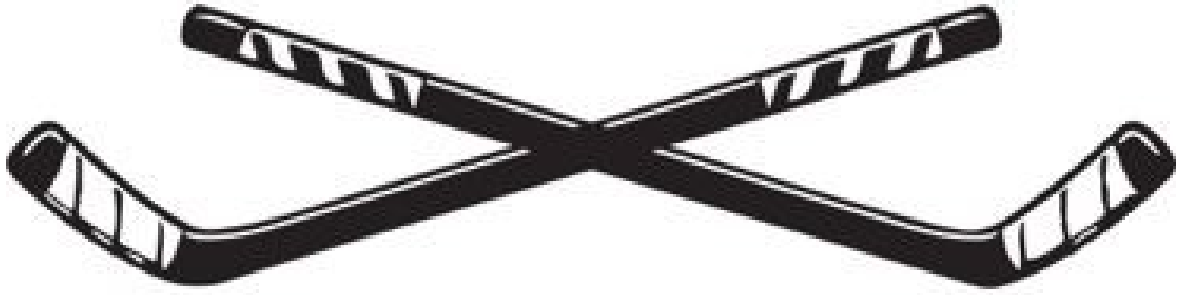
Kızı hakkında konuşurken sesindeki samimi tona gülümsüyorum. Çok iyi bir anne olduğu çok açık. Her nasılsa, bu onu daha da çok sevmeme neden oluyor.

"Hadi seni sınıfa götürelim." Kamyoneti vitesine taktım. "Hızlı sevişme için teşekkürler, bebeğim."

Bana orantısız bir gülümseme veriyor. "Oh, rica ederim."

Çocukları hiç bu kadar sevmemiştim. Şimdi birdenbire kendimi Addison'ın bu kadar sevdiği ve değer verdiği biri olduğu gerçeğine hayranlık duyarken buluyorum.

Bunun nasıl bir his olduğunu hayal bile edemiyorum. Dürüst olmak gerekirse, şimdiye kadar bunu hiç düşünmemiştim bile.

Addison

Oturup aşığıdaki buza bakarken arenanın soğuk havası burnumun ucuna çarpıyor. Soğuk havanın tenimi ısırması hissini her zaman sevmişimdir ve şimdi burada, genellikle sıcak olan Georgia'da yaşadığımızı göre, bunu hissetmek her zamankinden daha rahatlatıcı. Brooks'ta arenadayken sanki New England'daki evime dönmüş gibi oluyorum.

Beyaz bir Noel geçiremeyeceğimiz gerçeğini hatırlayarak iç çekiyorum. Ve sonbahar burada gelip geçti ve New Hampshire'daki sonbahardan inanılmaz derecede farklıydı. Her Ekim ayında ailemle birlikte sırf yeşillikleri görmek için Beyaz Dağlar'dan geçerdik. Göz alabildiğine uzanan sonsuz turuncu, kırmızı ve sarı dalgalar, aynı yolu kaç kez gitmiş olursak olalım, bir şekilde her zaman nefesimi keserdi. Washington Dağı'na çıkardık ama tepesi her zaman çok soğuk olurdu. Georgia'yı seviyorum ama orası evim değil. Pek sayılmaz.

Cam buzun üzerinde kolaylıkla süzülürken gözlerim on dokuz numaraya kayıyor, sanki bunu uykusunda yapabilecekmiş gibi görünüyor. Bu gece onu orada kıyafetleri olmadan görmek çok daha seksi. Her iki dünyanın da en iyisi gibi - hokey forması ve çıplak.

Arenada bir güç. Babamın ondan nefret ediyor gibi göründüğünü söylemesine şaşmamalı. Babamın en yetenekli oyunculara karşı en sert olma gibi bir geçmişi var. Sanırım kafasında, bunun onları daha iyi, daha güçlü oyuncular yapacağına inanıyor. Takıma karşı bir pislik gibi görünebilir ama içten içe takımı onun gururu ve neşesidir. Ailesi dışında tabii ki.

"Biraz ister misin, anne?" Isla sandalyesinden sesleniyor. "Bu , çok güzel."

Patlamış mısır, mavi bir slushy ve Dippin' Dots karışımına bakıyorum. Bu çocuğun bu gece içine çektiği şeker miktarını görünce içim cız ediyor. Ama buradaki herkes Koç LaConte'nin büyük kızını seviyor, bu yüzden onu şımartmaktan başka bir şey yapamıyorlar. Ben onlara sakın olmalarını söylesem bile.

"Şimdilik iyiyim ama çok lezzetli görünüyor bebeğim. Paylaşmak için ne kadar iyi bir kızsın."

"Hoş geldin, anneciğim." Gözleri babama kaymadan önce gururla gülümsüyor. "Babam kızgın görünüyor."

Ona bakmak için öne doğru eğildim. "Bu sadece oyun sırasındaki yüzü, aşkım. O gerçekten kızgın değil."

"Ya kazanamazlarsa anne? O zaman babam kızar mı?"

"Muhtemelen," diyorum skor tabelasına bakarak. "Ama şu anda iki tam puan öndeler."

"Eğer kazanamazlarsa," diyor, "babama dondurma vereceğim. Dondurma beni her zaman daha iyi hissettirir."

"Ben de bebeğim. Ben de."

Rakip takımdan biri Cam'i pleksiglasa çarparken dikkatimi tekrar oyuna veriyorum.

"Ouch." Koltuğumda öne doğru oturuyorum. "Bu acıtmış olmalı."

"O büyük bir çocuk anne. O iyi," diyor Isla karıştırdığı karışımdan bir yudum alırken.

Haklıdır da, çünkü kısa bir süre sonra Cam iyiliğe karşılık verir ve ona güzel bir vücut kontrolü yapar, şüphesiz bunu yaparken adamın yüzüne boktan konuşur.

Adam ona tekrar çarptığında, elimi kaldırdım. "Cidden, hakem. Buna düdük çalacak mısınız?" Öfkeyle mırıldandım. Cam'i önemsedğim için değil, bu adam bizimkileri açıkça dövdüğü için.

Hokey zor bir spordur - bunu herkes bilir - ama öyle bir nokta gelir ki artık çok fazla gelir. İşte o an geldi.

Diğer takımın tüm çabalarına rağmen Cam çok hızlı. Savunma hattından sıyrılarak hücum bölgesine doğru kayıyor, Link ona pasını veriyor ve o da pakla buluşarak topu doğrudan kaleye gönderiyor. Kaleci topu durdurmak için çırpınıyor ama başarılı olamıyor.

Ve ışık yanıp sönerik golün atıldığını gösteriyor. Fitz and the Tantrums'ın "HandClap" şarkısı arenada bangır bangır çalmaya başlarken Cam bana doğru bakıyor. Ve buzun üzerinde olmasına rağmen... bana çocuksu bir sırıtış atmadan önce göz kırptığına yemin edebilirim.

Başka tarafa bakarak Isla'nın saçlarıyla oynuyorum, bakışları tüm yüzümü eritmeden ve ben bir su birikintisine dönüşmeden önce göz temasını kesmem gerekiyor.

Ondan uzaklaştıktan sonra bile hala nefes alamıyorum.

Maça odaklanıyorum, Cam Hardy hariç her şeye. Ve onun bana bakıp göz kırptığını düşündüğümde midemde oluşan hissi bastırmak için ağzıma patlamış mısır ve şeker tıktırıyorum. Hayatım boyunca gergin bir yiyciydim. Kızımın görünüşe göre stokladığı bu abur cuburlar bu oyunu atlatmamı sağlayacak - umarım.

Üçüncü periyodun son yarısı inanılmaz hızlı geçiyor. Her iki takım da sert oynuyor. Deplasman takımı çaresiz ve sinirli, bu da hareketlerinin kontrolünü kaybetmelerine neden oluyor. Brooks da bu sertlikten bıkmış durumda ve karşılık vermeye hazır.

Dirsek atma, tutma ve sertlik her iki takımın oyuncularını da günah keçisine götürüyor. Seyirciler bile kabarıyor ve huzursuzlaşıyor, normalden daha kaba şeyler bağıyorlar. Maçı üçe bir kazanıyor olmamıza rağmen, babamın yüzü bu yoğunluktan dolayı hâlâ pancar gibi kızarmış durumda. Sonunda maç bittiğinde, Isla'nın kaybettiğimizi düşünmesine hiç şaşırmadım, çünkü babam sakızını şapırdatarak buza doğru bakarken ne kadar kızgın görünüyordu.

Cam

Bu rahatsız bankta oturuyorum, bu gece iyi bir çocuk olduğum ve sahada çoğunlukla uslu durduğum için şükrediyorum. Brody ve kendini kaybedip birçok kez ceza kutusunu boylayan diğer çocukların aksine. Yine de şikayet edemem. Brody sadece takımını koruyordu. Çoğunlukla. Birkaç kez, kesinlikle kendisi için adamlara çarptı.

Koç çok kızgın. Kazanmış olsak bile, yüzünden çok kızgın. Ama bana bağırılmaz. Tabii ki hayır. İki gol attım ve krallar gibi davrandım, tabii krallar davranırsa.

Gözlerim Addison'ı bulduğunda, her fırsatta oraya bakmak zorunda kaldım. Yanında, kendisinden büyük bir kova patlamış mısırla sarı bukleli bir yığın oturuyordu. Kızının babasının nerede olduğunu merak ediyorum. Tanıdığım biri olabileceği gerçeğini düşünmeden edemiyorum. Belki burada, Brooks'tadır bile. Kim bilebilir ki?

Koç bize ders vermeyi bitirdiğinde, aslında galibiyetimiz için bizi hiç tebrik etmediğinde, duşlara doğru ilerliyorum. Terliyorum. Kokuyorum. Ve çok yorgunum.

"Bugün Wheaties'ini yedin diyebilirim, kardeşim." Brody sırtıyor. "Ayrıca, dayak yerken nasıl kadar sakın kalabiliyorsun?"

"Çünkü biz senin gibi mağara adamı değiliz," diyor Link başını sallayarak. "Kavga etmekten ne kadar hoşlanıyorsun? Bir ile on arasında bir ölçekte."

"Yirmi," diye mırıldanıyor Brody, sonra da birkaç vidası gevşemiş olan başka bir defans oyuncusuna başıyla işaret ediyor. "Biri bunu yapmalı, değil mi kardeşim?"

Hafifçe gülüyorum. "İşte bu yüzden Koç'tan azar işittiniz. Biraz Bob Marley çalmalı ve sakınleşmelisiniz. Her şey kavga etmek değil."

"Anlaşıldı, eski dostum. Bir sonraki maçta, devler kışına yapışıp seni dümdüz etmeye çalıştığında, *sakinleşeceğim*."

Onu işaret ediyorum. "Evet, ne dediğimi unut. İstedğin kadar çılgın ol. Orada öldürölmek istemiyorum." Omuz silkiyorum. "Ama beyninin içinde neler oluyor? Buzun dışında tanıdığım en sakın herifsin. Ama piste girdiğimiz anda?" Ona şaşkın bir bakış attım. "Sen bambaşka bir hayvansın."

"Bazılarımız aşıktır; bazılarımız savaşçı. Ve ben kesinlikle aşık değilim," diyor kayıtsızca. "Şu anda bir cigara iyi giderdi."

"Siktir et onu. Sadece lanet bir otlı brownie istiyorum." Link gözlerini genişletir. "İhtiyacım olan şey bu."

"İkinizin de ota ihtiyacı yok, aptallar." Havlumu belime sararak kaşlarımı çatıyorum. "Tabii takımdan atılıp yatak odanızda porno izleyip asla ulaşamayacağınız hayallere ve umutlara dalıp gideceğiniz ailelerinizin evine dönmek istemiyorsanız."

İkisi de birbirlerine bakmadan önce bir an bana bakıyorlar. Brody kaşlarını çatı. "Tam bir oyunbozansın."

Omuz silkiyorum. "Koç ot konusunda çok titizdir. Bunu ikiniz de biliyorsunuz." "Koç eğlenceli olan her şey konusunda titizdir," diye mırıldanıyor Link.

"Bu berbat bir şey," diye sızlanıyor Brody. "Esrar içmek ve McDonald's'a gitmek için her şeyimi verirdim."

"Aynen," diye onaylıyor Link. "Bir tane yakmış gibi yapsak ve yine de McDick's'e gitsek nasıl olur?"

"Evet... Sanırım." Brody somurtuyor. "Bizimle geliyor musun, Cam?"

Gömleğimi çekiyorum. "Hayır, siz ikiniz gidin. Romantik randevunuzu yapın. Belki bir milkshake alır ve pipetinizi paylaşırsınız." Gülüyorum. "Ben uyumaya gidiyorum."

Birbirlerine baktıklarında ikisi de başlar.

"Evet, doğru. Yatağına gidiyor olabilirsin ama kesinlikle uyumayacaksın. Ve kesinlikle yalnız değilsin," diyor Link başını sallayarak.

"Neden dedin ki?" Spor ayakkabılarımı giyiyorum.

"Daha yeni kazandık. Zaferden sonra kutlama yapacak küçük bir kadın bulmaya bayılıyorsun." Brody göz kırpmıyor. "Bunda utanılacak bir şey yok, kardeşim."

"Her neyse," diye mırıldandım, çantamı kaptım. "Bana bir elmalı turta getir."

Koç'u ofisinde röportaj verirken görüyorum ama gözleri yanından geçerken beni yakaladığında neredeyse gülümseyeceğine yemin edebilirim. Elimi kaldırıp el sallıyorum ve koridora çıkıyorum.

Telefonumu çıkarıp bildirimlerimi kontrol ediyorum, ailemden ve Mila'dan beni tebrik eden mesajları okuyorum. Bu gece gelmek istemişler ama gelememişler. Bu yüzden internetten yayınlamışlar.

"Babam bu resimde huysuz görünüyor anne," diyor küçük bir ses ve nereden geldiğini görmek için takip ettiğimde, takım resminin önünde dururken Addison'ın Isla'yı tuttuğunu görüyorum. "Şu yakışıklı erkeklere bak."

Küçük sesi beni gülmek için zor tutuyor. Annesinin tıpatıp aynısı. Bir gün kesinlikle bir kalp kırıcı olacak.

aynı kalp kırıcı gözler.

"Tekrar söylüyorum bebeğim, bu sadece onun yüzü. Babam işini seviyor," diyor Addison esnmeden önce. "Umarım baban acele eder. Yatma vaktimiz geçti kızım."

"Anne, anne, sen bir yetişkinsin. Neden yatma zamanına ihtiyacın var?"

"Çünkü yoksa, kahvesiz olduğum kadar kötüyüm." Burnunu kızınıninkine .
"Gidelim bebeğim, bakalım babamı bulabilecek miyiz?"

Kahve olmadan nasıl olduğunu merak ediyorum. Sabahları görüldüğünü bile merak ediyorum. O saçlar şu an olduğundan daha vahşi olamazdı.

Neden sabah nasıl görüneceğini merak ediyorum ki?

Kendimi durduramadan spor çantama , elim okul mağazasının tüm hokey oyuncularına verdiği peluş kurdu bulana kadar etrafı yokluyorum. Neden Brooks maskotunun peluş bir hayvanını isteyeceğimizi düşündükleri hakkında hiçbir fikrim yok ama şimdi bunu yaptıklarına memnunum.

"*Yakışıklı erkekler* dediğinde yüzümü görmemiş olmalısın, ha?" Onlara doğru yürürken sırtıyıyorum. "Yoksa bu hafta boyunca aldığım en iyi iltifattı." Addison'a bakarak başımı sallıyorum. "Sadece burada, babanın güzel gülümsemesine hayranlıkla mı bakıyorsun?" Resme bakıyorum ve gülmek için kendimi zor tutuyorum. "İşini seven bir adama benziyor."

Gözlerini bana dikti. Sanki bana sessiz bir mesaj göndermeye çalışıyor, şu anda ne halt ettiğimi soruyor.

"Anne, bu çocuk senin arkadaşın mı?" Annesinden bana bir biblo gibi bakıyor.

"Bu babamın hokey oyuncularından biri, ben." Kızını yavaşça önüne oturtuyor ve bakışlarını tekrar bana çeviriyor. "Bu gece oynarken izlediğiniz çocuklardan biriydi."

Isla düşünceli bir şekilde bakar ve başını sallar. "Tamam anne. Ama o senin arkadaşın mı?" Addison'ın yüz ifadesi gergin görüldüğünde, Isla'nın önünde çömeliyorum.

"Evet, ben annenin arkadaşlarından biriyim. Kurtları sever misin, Isla?"

İç çekerken kaşları birbirine çarpıyor. "Babamın koçluk yaptığı son okulda onlar Yaban Kedileriydi. Yaban kedilerini kurtlardan daha çok severim."

"Nedenmiş o? Köpekleri kedilerden daha mı çok seviyorsun?"

"Hayır, kedilere karşı alerjim var." Nefes alıyor ve iç çekiyor. "Yani, hayranı değilim"

"O zaman bu iyi haber. Çünkü bir yaban kedisi sadece büyük bir kedir. Yani, zaten ona alerjiniz olurdu. Ama kurt, köpek ailesinin OG'sidir.

Kısaca, keskin dişleri olan büyük bir köpek yavrusu." Omuz silkiyorum, arkamdaki pelüş hayvanı çıkarıp ona veriyorum. "Muhtemelen bu adamla ilgilenecek vaktin yoktur, değil mi? Biri onu bana verdi ve benim vaktim yok."

Gülümsemesini bekliyorum. Aşağı yukarı zıplamasını ve ciyaklamasını.

Onun yerine bana kalp krizi geçirmiş kadar ciddi bakıyor. "Ben de meşgulüm, biliyorsun."

Yüzümü kasvetli tutmaya çalışıyorum ama Addison'ın güldüğünü duyunca zorlanıyorum. "Eminim öyledir. Ama bana gerçekten bir iyilik yapmış olursun. Gerçekten, gerçekten, *gerçekten* minnettar olurum."

Gözlerini bana dikip düşünüyor ve sonunda küçük bir tebessümle sırtıyor. "Tamam, ben yaparım. Onun sahibi ben olacağım." Ona bakıyor. "Ona ne isim verelim?"

"Oh, vay canına," diyorum. Yüzünde şaşkın bir ifadeyle beni izleyen Addison'a bakıyorum. "İsim seçme konusunda o kadar da iyi değilimdir. Bir keresinde bir Japon balığım vardı ve ona Japon Balığı adını vermiştim. Sanırım bu sefer dizginleri eline alsan iyi olur."

"Bwooks," diyor gururla. "Bu okul gibi."

Brooks. İçimden kıkırdıyorum. "Güçlü. Sağlam. Güzel. Hoşuma gitti. Çok beğendim." Ayağa kalkmak için kendimi zorlarken Addison beni bir şahin gibi izliyor.

"Ne?" Isla'nın birkaç adım ötede, küçük bir masada köpeğiyle oynadığını anladığımda fısıldıyorum.

"Bunu neden yapıyorsun?" Başını sallıyor. Görünüşe göre kızgın. "Neden kızım ile iyi geçinmeye çalışıyorsun? O bir piyon değil, biliyorsun. O bir insan. O *benim insanım*."

"Ben iyi bir adamım, Addison. Ve sana karşı da iyi olmak istiyorum." Kollarımı açtım. "Buna inanmak çok mu zor?"

"Evet, aslında," diye sertçe yanıtlıyor. "Öyle. Geçen günkü hızlı takılmamızda hiçbir şey dinlemedin mi? Sana söyledim, kurallar. Kurallar olacak." "Kurallar hiçbir zaman seni görmezden gelmemi ya da halka açık bir ortamda seni ve çocuğunu gördüğümde hıyarlık yapmamı söylemedi," diye karşılık veriyorum.

"Özür dilerim, sanırım? Çünkü

"Pisliklerden hoşlanmadığınızı varsayıyorum."

Beni geçip Isla'ya doğru yürümeden önce homurdanıyor. "Ben, hadi gidip babamın işi bitmiş mi bakalım."

Surat asıyor. "Gitmek istemiyorum anne. Yeni arkadaşım ile oynamak istiyorum. -" Durdu, bana baktı. "Senin adın ne dostum?" "Cam."

Sırtıyorum.

"İsla, *şimdi*," diyor Addison'ın sesi alçak sesle.

"Tamam." Annesinin arkasından mırıldanıyor ama dönüyor. "Bir ara gelip Bbooks'u kontrol edebilir misin? Bilirsin, iyi olduğundan emin olmak için?"

Addison'ın yüzü bana uyarı dolu bir bakış fırlatırken buğulanıyor.

"Belki bir ara. Ama o zamana kadar ona iyi bakacağınızı biliyorum." "Addy, buradasın," diyor bir kadın, kelimeleri güçlkle çıkararak İsla ona doğru koşup kollarına atlamadan önce ağzını kapattı. "Özür dilerim. Bağlandım, rastgele insanlarla konuşuyordum." İnliyor. "Çekip giderken kendimi bir pislik gibi hissettim."

"Sorun yok anne. Babam hazır mı?" Addison endişeyle bana bakıyor.

"Korkarım değil," diyor. "En az bir saat daha sürer."

"Nena, annenin arkadaşıyla tanıştın mı? Adı Cam." Köpeğini havaya kaldırıyor. "Bbooks'a bakacak vakti yok, o yüzden artık onun annesi ben olacağım."

"Öyle mi?" diyor, tüm standartlara göre kesinlikle bir MILF olan annesi, gözleri üzerimde.

İsla'yı yere bıraktıktan sonra bana doğru yürüdü. "Cam Hardy, bu resimde neyin yanlış olduğunu bildiğine dair bir his var içimde." Sesini alçak tutuyor. "Bunun koçunuzun kızı olduğunun farkındasınız, değil mi?"

"Evet, hanımefendi." Addison'a bakıyorum. "Bu iki hanımın Koç'u beklediğini gördüm ve en azından pelüş hayvanı hoşuna gidebilecek birine verebileceğimi düşündüm."

"Oğlum, lütfen. Seni Cadılar Bayramı gecesi Blink kameralarımızda gördüm." Şaşkın bakışım karşısında kaşlarını kaldırdı. "Hayır, sen sormadan söyleyeyim, Addy bunu yaptığımı bilmiyor. O sabaha kadar doğru düzgün çalışmıyorlardı bile. Kocamın 2000'lerin sonundan kalma kapaklı bir telefonda daha yeni bir şey kullanamadığına ve kameraları kendi başına nasıl kontrol edeceğini bulamadığına şükret."

Addison bizi izliyor, biz ileri geri fısıldaşırken gözlerini kısıyor. "Onu incitmeye çalışmıyorum Bayan LaConte. Sadece onun arkadaşı olmak istiyorum." I

bir kahkaha attı. "Dürüst olmak gerekirse, önce beni kırabilir. O ..."

"Tırnak kadar sert," diyor gururla.

"Evet," diye boş boş cevap veriyorum. "Öyle."

"Evet, denklemde başka biri daha var, görüyorsunuz. Çok kolay bağlanan biri." Başını yana doğru eğiyor. "Senin gibi erkekler buzda iyi oyun oynar. Ama hayat bir hokey oyunu değil, biliyorsun."

"Anlaşıldı hanımefendi. Oyun oynamıyorum. Bu konuda size söz veriyorum."

"Güzel," diye mırıldanıyor. "Bu şekilde kalsın."

Arkasını dönerek, İsla kollarına koşmadan önce ellerini torununa uzatıyor. "Hazır mısınız kızlarım? Hadi gidip babanızı oradan çıkması için ikna etmeye çalışalım. Ben yatmaya hazırım."

"Aynı." Addison bana bakmadan önce esniyor.

Kızları okumakta hep iyi olmuşumdur. Yine de Addison LaConte'nin güzel kafasının içinde neler döndüğüne dair ufak bir fikrim yok.

Son ilişkimiz sırasında bir iki dakika içinde eridi. Orgazmını çoktan kovalamıştı. Yükseklik azalıyordu ve gerçeklik geri sürünüyordu. Yine de, sadece birkaç dakikalığına bile olsa, bana yaslandı. İyi hissettiriyordu. Doğru hissettiriyordu.

Ama her zaman olduğu gibi sona erdi.

Addison

Annem ve ben babamın ofisine doğru yürüyoruz, ikimiz de onu buradan çıkarıp eve gidebileceğimizi umuyoruz. Cam'le, çocuğuma sevimli bir peluş kurt verdiği o garip karşılaşmadan sonra annem onu yanımda gördü. Ve babamın ofisine doğru sessiz yürüyüşüne bakılırsa, şüpheleniyor.

"Cam Hardy'ye ne diyordun?" Sessizliği bozuyorum, nasıl olsa bana onunla ilgili bir şey soracağını biliyorum. "Ve neden sesin kısıktı?"

"Şey, ondan imza istemeyi düşündüm. Bilirsiniz, telefonumda fotoğrafı çıkmaya başladığından beri." Çantasından telefonunu çıkarıp bana doğru çevirdi. "Ama yapmasam daha iyi olur diye düşündüm."

Blink uygulamasında, Cam'in Cadılar Bayramı gecesi evimize doğru yürüdüğü bir video görüyorum.

Kalbim sıkışıyor. "Babam bunu gördü mü?"

Hafifçe gülüyor. "Kızım, teknolojiye dinazor çağını geçmiş hiçbir şeyi kullanamayacağını biliyorsun. Ayrıca, Cam hâlâ hayatta, değil mi? Ne düşünüyorsun peki?"

Isla, biz onu ileri doğru sallarken her birimizin elini tutuyor. Annemin Cam'le aramızda bir şeyler olduğunu bilebileceğinin ortaya çıkmasıyla kalbim saatte zilyon mil hızla atıyor.

"Bütün bunlar ne zaman başladı?" Kelimelerini ince tutuyor. "Ve aslında neler oluyor? Bu bir kaçamak mı? Arkadaşlık mı? Ne?"

"Her ne ya da değilse, kendinizi suçlayabilirsiniz hanımefendi. Bir süre o gece Tess'le çıkmam için ısrar etmeseydin onunla tanışmayacaktım bile," diyorum, çünkü kendi anneme muhteşem bir adamı sadece orgazm için kullandığımı tam olarak söyleyemem. "Ama bir yere gittiği yok. Merak etme."

"Neden endişeleneyim ki Addy?"

İç çektim. Bu dünyada geçirdiğim süre boyunca aileme yeterince sıkıntı yaşattım. Onları daha fazla strese sokmak istemiyorum. Isla'nın babasının aşâğılık bir insan olduğunu bilmeme rağmen, beni yalnız hamile bıraktığında yine de kalbimi kırdı. O benim ilk aşkımdı. O benim ilk her şeyimdi.

"Çünkü bu yoldan daha önce de geçtim. Bilirsin, Nick ile. Ama söz veriyorum, bu öyle bir şey değil. Cam bunun bir peri masalı gayet farkında, hayat keklerden, gökkuşaklarından ve ışıltılı şeylerden ibaret. Biz sadece arkadaşız." Yalan söylediğimi bildiğim için utanıyorum.

Biz arkadaş değiliz. Aramızdaki şey daha çok bir iş anlaşması. Sadece para yerine seks. Ama bunların hiçbirini ona söyleyemem.

"Annem kötü bir kelime söyledi." Isla kıkırdıyor. "Annem şi- dedi."

"Isla Rose. Bu cümleyi bitirirsen eve gittiğimizde mola alırsın."

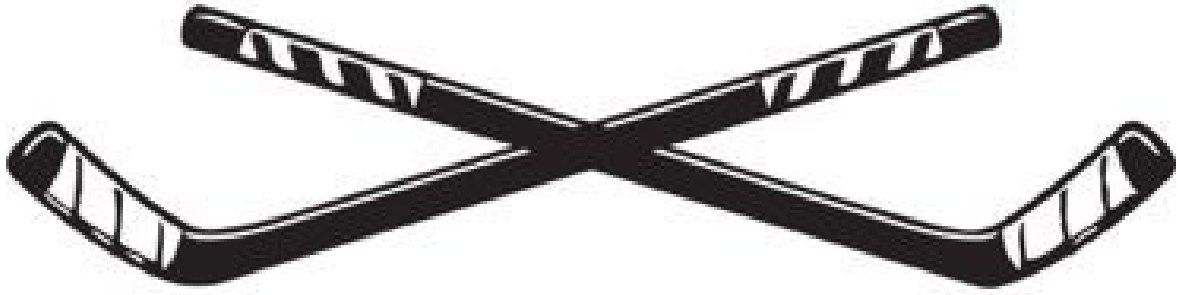
"Sowwy, anne." Bana bakıyor. "Ben sowwy'im."

Gözlerimi anneme dikerek Isla'ya doğru başımı sallıyorum. "Bunu daha sonra konuşacağız. *Yalnızken*."

"Yapacağımızı biliyorsun." Annem bana bir bakış atarak bu konuyu tartışmayı bitirmedüğimizi söyledi. Sanki bu konuda bir sorum varmış gibi.

Babamın ofis kapısına ulaştığımızda nefesimi üfledim. Cam, Isla'ya oyuncak bir hayvan vermişti. Daha önce hiçbir erkek -babam dışında- onun için böyle bir şey yapmamıştı. Ve ben içimde soğuk kalmak, sadece sekse odaklanmak istesem de... o tatlı davranarak bunu çok daha zor hale getirdi.

Cam Hardy neden hayatımı kolaylaştırıp bir pislik olamıyor? Ondan beklediğim son şey iyi bir adam olmasıydı.

Cam

"Beau ne küçük bir sürtük." Başımı sallayıp kız kardeşime bakıyorum. "Az önce sana gerçekten öpücük mü verdi? Cehennem . Kahretsin, bir domuzun uçtuğunu bile görebilirim. Beau Bishop ibne gibi davranıyor."

Çocukluk arkadaşım ve kız kardeşimin erkek arkadaşı Beau'nun tepeden tırnağa dövmesi var. Onunla tanışan çoğu insanın gözü korkuyor. Yani, ben korkmuyorum. Hiç olmadım. Ama onu futbol sahasında öpücükler dağıtırken göreceğimi de hiç düşünmemiştim, orası kesin.

Kız kardeşim Florida East kıyafetlerini giymiş, tişörtünün arkasında Beau Bishop'ın adı ve numarası yazılı bir şekilde duruyor. "Evet, öyle yaptı. Beni seviyor."

Bugün antrenmandan sonra Florida'ya gittim. Hokey programım nedeniyle Beau'nun maçlarına pek gidemiyorum. Ama gidebildiğim zaman gitmeye çalışıyorum. Sonunda baltayı gömdüğümüze göre o da benim için aynısını yapıyor. Uzun zamandır, tam olarak aynı fikirde değildik.

"Muhtemelen artık kupasını çıkarabilir. Bilirsiniz, bugünlerde bacaklarının arasında çük yerine vajina var."

"Sana söz veriyorum, o bacakların arasında vajina yok-" "Tamam, ," diye . "Tanrım, cümlemin sonunu getirme."

"Erkeğimle dalga geçerek bunu sen istedin." Avucunu bana vuruyor. "Kıskanıyorsun çünkü yalnız öleceksin. Muhtemelen bira şişeleri ve boş pizza kutularıyla dolu pis bir evde seninle birlikte yaşayan beş köpekle birlikte." Kaşlarını kaldırıyor. "Muhtemelen haftalık fahişeler gelecek."

"Fahişeler mi? Bu trene binmek için kimseye para ödemiyorum." Omuz silkiyorum. "Seksen yaşında bile, bunun için yalvaran orospularım olacak."

"Ew, çok iğrençsin. Az önce gerçekten biraz kustum," diye homurdanıyor. "Bir gün seni yere serecek bir kızla tanışacaksın. Onu düşünmeden yemek yiyemeyecek, uyuyamayacak ya da nefes alamayacaksın." Parmağıyla beni işaret ediyor. "Bekle ve gör, büyük kardeşim. Ve ben, kendi adıma, bunun gerçekleşmesini görmek için sabırsızlanıyorum. Cam Hardy'nin büyülediği gün."

"Şüpheli," diye karşılık verdim.

"Sen nasıl istersen," diye yavaşça söyleniyor ve Beau yüzüncü kez ona bakarken el sallıyor. "Sen ne dersen..."

"Hepiniz bu dokunaklı saçmalıklarla iğrençsiniz." Başımı sallayıp öne doğru oturuyorum. "Herkesin korktuğu büyük, kötü Beau Bishop'a ne oldu?"

"O hâlâ büyük, kötü Beau Bishop," diye mırıldanıyor. "O sadece... daha iyi. Tıpkı diğer yarını bulduğunda senin olacağın gibi." Kız kardeşim dizimi okşuyor. "Göreceksin."

Hiçbir karşılık vermedim çünkü haftalardır aklımda bir kız vardı. Ve geçtiğimiz hafta sonu oynanan maçtan sonra daha da yoğunlaştı. İşin en berbat kısmı ise onu kızıyla tekrar gördükten sonra daha da kötüleşti. Bu sefer onları Cadılar Bayramı'nda yaşadığım ilk şok olmadan gördüm. Addison'a daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde saygı duyuyorum. Ben bencilim. Tüm hayatım boyunca öyleydim. O ise tam tersi, her gün özveriyle kendini en sona koyuyor.

Addison havalı bir kız ve aramızda bir şey olmadığı konusunda ısrar etse de o ve ben takılıyorken onunla yatmayacağım. Bu bana doğru gelmiyor. Ayrıca, o benim ihtiyacımı fazlasıyla karşılıyor.

Ama bir kız yüzünden başka kızlarla yatmaktan *asla* vazgeçemediğimin de acı bir şekilde farkındayım. Özellikle de çoğu zaman benden nefret ediyormuş gibi davranan biriyle. Ama bu durumda, başka biriyle birlikte olma düşüncesi hiç çekici gelmiyor. Hem de hiç.

Bir kadını anlamsızca becerme yeteneğim için kullanılıyorum. Ve şu anda, sanırım bununla bir sorunum yok.

Çoğu zaman, acı çektiren ben oluyorum. Bu sefer ... Addison beni dizlerimin üstüne çöktürebilir.

Addison

Salıncağı itiyorum, Isla'yı muhtemelen yüzüncü kez daha yükseğe gönderiyorum.

"Beni daha yukarı it anne," diye ciyaklıyor, sarı bukleleri rüzgârda uçuşuyor. "Babamın yaptığı gibi!"

"Babam seni salıncakta iterken kalp krizi geçirmeme neden oluyor." Kaşlarımı çatıyorum. "Bu yeterince yüksek. Yüce Tanrım, çocuğum. Daha üç yaşındasın. Neden şimdiden heyecan arayan biri olmak zorundasın?"

"Anne, özel dostum bu adamı kontrol etmeye geliyor mu?" Ben salıncağı yavaşlatıp durdururken o pelüş kurdu kendine doğru çekiyor. "Onu görmek ve iyi bir anne olduğumdan emin olmak istemiyor mu?"

Cam'in ona o lanet kurdu verdiğinde anlamadığı şey buydu. O bir çocuk. Sihre, peri masallarına ve insanların içindeki genel iyiliğe inanıyor. Isla ile gerçekten vakit geçirmeyecek ya da bir baba figürü olarak devreye girmeyecek ve o gece bu kadar arkadaş canlısı olmasıyla ilgili sorunum buydu.

"Göreceğiz, bebeğim. O sadece okulda görüştüğüm bir arkadaşım, anlıyor musun? Yani öylece ortaya çıkması biraz garip olurdu." Kurt Brooks'un başını okşadım. "Ama bu çocuğa iyi bir anne olduğunu biliyorum. İyi iş çıkardın." Onu salıncaktan çıkarıp ayağa kaldırıyorum. "Sıradaki kaydırak mı?"

Bana bakmadan önce kaydıraklara bakıyor. "Sonuncusu çürük yumurta!" diye bağırıyor ve koşmaya başlıyor, küçük bacakları onu olabildiğince hızlı taşıyor.

Onun peşinden koşarken, merdivenlere doğru hızla ilerlerken kıkırdamalarını tamamen içime çekerek gülümsüyorum. Bu benim hayatım ve onu seviyorum. Ama herkese göre değil. Özellikle de üniversiteli çocuklar için. Öğleden sonra oyun parkında olmak istemiyorlar ve bu yüzden çevremi küçük tutmak daha kolay. Isla ve ben dünyaya karşı. Tıpkı doğduğundan beri olduğu gibi.

Annem önceki gece maçıtan sonra Cam'in Isla ve benimle konuştuğunu gördükten sonraki gün, Isla diğer odadayken daha fazla bilgi istedi. Ona gerçeği söyledim - çok fazla kelimeyle değil. Ona bunun sadece seksle ilgili olduğunu tam olarak söyleyemedim, ama ona kesinlikle sıradan olduğumuzu, şu anda ağır bir şey olmadığını ve asla olmayacağını söyledim.

Bana dikkatli olmamı ve babamın herhangi bağlantı olduğunu öğrenirse çok kızacağını söyledi ki ben bunu zaten biliyordum. Ama aynı zamanda

Tanıştığım her erkeğin kötü olmadığını. Ve bazen gerçek erkekler doğru zamanda karşına çıkar.

Ona bunun saçmalık olduğunu söyledim. Çünkü öyle.

Nick, dokuz ay boyunca çocuğunu taşıdıktan ve yanımda olmadan, elimi tutmadan ya da bana her şeyin yoluna gireceğini söylemeden onu doğurduktan sonra beni terk ettiğinde yıkılmışım. Hayatımda reddedilmeyi ya da terk edilmeyi hiç bu kadar derinden hissetmemiştim. Daha gençken beynimde hep böyle bir hayal vardı. Hiçbir zaman çocuğumun babasının bana önemsizmişim gibi davranmasını içermiyordu. Sanki *biz* gibi. Babam dışarıda iyi erkeklerin olduğunu defalarca kanıtlamış ve ailem bana aşkın bir peri masalı olabileceğini göstermiş olsa da... Onların istisna olduğuna ve çoğu insanın sahip olduklarını buldukları için bu kadar şanslı olmadığına inanıyorum.

Ve tüm erkekler kötü olmasa bile, bunu öğrenmek için kendimi kaydetmek üzere değilim.

Saatler sonra masaya oturur, küçük bir orduyu doyuracak kadar yemeği elden ele dolaştırırız. Annem yemek yapmayı çok sever ve ben de ondan öğrenecek kadar şanslıydım. Belki kutsanmadım, daha çok zorlandım. Ben çocukken ailem haftada bir gece aileye yemek yapmam için beni seçerdi. Her zaman güzel olmazdı. Bazen de ailem zar zor yenebilir bir şeyler yerdı. Ama bu bana biraz bağımsızlık öğretti ve bu geleneği kızıma da aktaracağımdan eminim.

"İsla kızım, kampüsteki hediyelik eşya dükkanını ziyaret ettin mi?" Babam yanındaki sandalyede oturan doldurulmuş kurda doğru başını sallayarak soruyor. "Takımın maskotunu oradan mı aldın?"

"Hayır. Onu bana annemin yakışıklı arkadaşı Cam verdi." İsla ağzına bir çatal dolusu patates püresi tıkıştırıyor, konuşmaya devam etmeden önce onları yutmaya zahmet etmiyor. "O da bir ara gelip beni ziyaret edecek. Bu çocuğa iyi bir anne olduğumdan emin olmak için."

"Cam?" Bakışları benimkilere kayarken babamın sesi alçak çıkıyor. "Cam, Cam Hardy'deki gibi mi?"

Bir ağız dolusu dolmayı yutuyorum ve suyumı alıp yıkıyorum. "Evet... komik bir hikaye-"

"İsla ve Addy maçıdan sonra koridorda sizi bekliyorlardı. İsla huzursuzlanmaya başlamıştı ve Cam soyunma odasından çıkarken bunu fark edip oyuncağı ona verdi." Annem kelimeleri olabildiğince hızlı bir şekilde sıraladı. "Takımında oldukça iyi bir çocuk var, Barren."

"Bu doğru mu?" Babam mırıldanıyor, gözleri hâlâ benimkilerde. "İsla neden az önce arkadaş olduğunuzu söyledi?"

"O daha üç yaşında. Muhtemelen Gladys Teyze'nin bizi ziyaret etmesinden hoşlandığınızı sanıyor ama bu kesinlikle doğru değil."

"Annem kötü bir kelime söyledi." İsla beni işaret ediyor. "Kavanozuma bir çeyreklik koy, anne."

"Evet, evet, birazdan geleceğim." Gülümsüyorum.

"Bekle." İsla'nın gözleri . "Gladys Teyze'nin gelip gece kalmasından hoşlanmıyor musun? Ama anne, o çok güzel kokuyor." Küçük düğme burnu yukarı kıvrıldı. "Sayılır. Ve bana kurabiye veriyor."

"Sadece şaka yapıyordum. Bayıldık. Harika bir şey. Gerçekten, gerçekten harika."

Gladys teyzem hakkında söylediklerimi unutması için konuyu bale dersine çevirmeden önce hızlıca başımı sallıyorum. Söylememesi gereken şeyleri tekrarlamayı seviyor. Gladys Teyze bununla bir gün geçirirdi.

İsla bize dans dersini ve yeni tütüsünü anlattıktan sonra oyun odasına gitmek için izin istiyor.

İsla gittikten sonra babam, "Yani sen ve Cam Hardy arkadaş değilsiniz, öyle mi?" diye soruyor. "Çünkü Addy, o iyi biri değil. Gerçekten iyi değil."

"Sakin ol, baba." Ayağa kalkıp kirli tabakları topluyorum. "Bu lanet olası ucuz bir peluş hayvan. Ona babası olmayı falan teklif etmedi. Erkek arkadaşım olmaya çalışmıyor. Oradan geçiyordu ve iyi davranmak istedi. Torununuza."

"Babam olmayı teklif etmesine izin verirdim." Annem ıslık çalıyor, kelimeler ağzından çıkar çıkmaz yanakları kızarıyor. "Özür dilerim... Şaka yapıyorum." Kızardı. "Bu çok uygunsuzdu."

"Çok haklısın Jennie," diye homurdandı babam. "Böyle çocukların ahlakı yoktur. Dünyadaki tek derdi profesyonel olmak. Hepsi bu. Bir de kemerine daha fazla çentik eklemek."

"Şeytanın avukatlığını yapmak gerekirse, tüm bunların doğru olduğundan emin olsam da, oyuncularının çoğunun hedefi bu değil mi baba? olmak için mi?"

I

Omuz silk. "Bir zamanlar amacın bu değil miydi?"

Gözlerinden birinin öfkeyle seğirdiğine yemin edebilirim.

"İş kızım ile çıkmaya gelince bu kötü bir şey, lanet olsun." Beni işaret ediyor. "Nick'ten daha iyi değil. Bu... bu... moronlarla ilgili dersini almadın mı?!"

"Sen neden bahsediyorsun baba?! Biz çıkmıyoruz!" Kollarımı iki yana açtım. "Tanrım, neden bu kadar korkuyorsun? Isla sadece adamın ona verdiği lanet bir pelüş hayvandan bahsetti. Hepsi bu!"

"Sonunun eskisi gibi olmasından !" Aniden ayağa kalkmadan önce yumruğunu masaya vuruyor. "Bencil bir hokey oyuncusundan başka bir bebek daha istiyor musun? İstiyor musun, Addison?"

"Sana ne oldu böyle, Barren?" diye tıslıyor annem. "O çocukla çıkmıyor, görüşmüyor ya da yatmıyor! Bir manyak gibi davranıyorsun ve açıkçası haddini aşıyorsun."

"Ona ve Isla'ya kalbinin iyiliğinden dolayı yaklaşmadı, Jennie. O kadar iyi bir adam değil, inan bana," diyor kapının eşiğinde durarak. "Addison'ı gördü ve güzel bir yüzü fark etti. Isla'ya o aptal oyuncağı vermesinin tek nedeni umurundaymış gibi davranmaktı, böylece ondan faydalanma şansı daha yüksek olacaktı. Hepsi bu."

"*Bir* kerelikti," diye çıkıyor annem. "Ve büyük kızını mutlu etti, Tanrı aşkına."

Annem nadiren küfür eder. Ve neredeyse hiç F-bombası atmaz.

Çok kızmış olmalı.

"Onun gibi insanlarla asla tek seferlik olmaz." Babam öfkeleni. "Onu fark etti; geri dönecek." Bana doğru başını sallarken gözleri yarıklara dönüşüyor. "Buna izin vermeyeceğim. Bunu daha önce de yaşadım. Bir daha yapmayacağım. O çocuktan uzak dur. Bu da bir rica değil."

"Vay canına. Bu delilik ama tamam, evet, her neyse," diye mırıldanıyorum, başka tarafa bakarak. "Seni bir başkasından kurtaracaksa delilik sayılmaz."

Babamın sözünü keserek işaret ettim. "Ne söyleyeceğini biliyorum ve sakın cümlemin sonunu getirme. *Kızım* her an buradan çıkabilir. Sence büyükbabasının ona yükmiş gibi konuşmasına ihtiyacı var mı? Sanki başıma gelen en kötü şeymiş gibi? Bize?" Öfkeyle fısıldıyorum. "Bu çocuğun duyması gereken son şey. Büyüdükçe kafasında bu konuda yeterince düşünce olacak. Şimdi bunları duymasına izin vermeyeceğim."

Acı çekmiş görünüyor. "Ben... Ben öyle hissetmiyorum-"

Annem elini omzuma koydu. "O haklı, Barren. Böyle hissetmediğini biliyorum ama şu anda öfkeyle konuşuyorsun. Ve Isla'nın bunu duymaya ihtiyacı yok."

Utanarak yere bakıyor. "Isla başımıza gelen en iyi şey. Kastettiğim bu değildi," diyor usulca. "Ama Nick'le yaşananların hiçbiri hiçbirimiz için kolay olmadı. Senin de aynı saçmalıklara görmek istemiyorum. Hepsi bu." Gözlerini benimkilere dikti. "Isla bir yük olmaktan çok uzak, Addy."

"Biliyorum," diyorum başımı sallayarak. "Sana aynı yoldan gitmeyeceğimi söylediğimde bana güvenmek zorundasın."

İsteksizce bir nefes verir. "."

Suçluluk duygusuyla ellerimi sıkıyorum. Babama tekrar aynı yola girmeyeceğimi söylerken dürüst davranıyorum. Hamile kalıp kalbimin kırılmasına izin vermeyeceğim. Ama sadece fiziksel olsa bile Cam ile ilişkim var. Ve ben yalan söyledim. Annem de yalan söyledi.

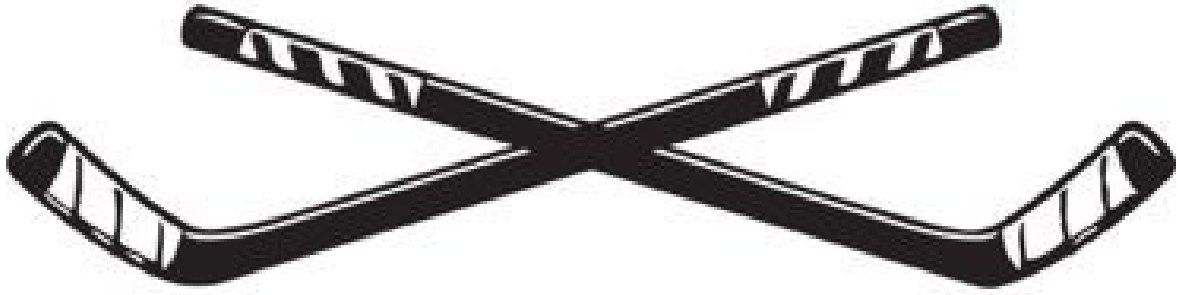
İkimiz de koca birer yalancıyız.

Mesele şu ki, babama bunu daha önce de yaşattım. Ona bunu yaşattım ve şimdi, korunmasız seks yapmayı seçtiğim adam bir pislik olduğu için yeni yürümeye başlayan bir çocuğun yetiştirilmesine yardım etmek zorunda kaldı - tıpkı babamın söylediği gibi.

Cam'den gerçeklikten hızlı bir kaçış dışında bir şey istemiyorum. Hayatın üzerimdeki sürekli baskısını azaltacak bir şey. Ama hepsi bu.

Ama artık bitti. Babam beni Cam Hardy'nin yanında istemediğini açıkça söyledi. Babam benim için yeterince şey yaptı, bunu ben de onun için yapabilirim.

Cam ve ben bir şey değildik zaten.

Cam

Kampüsteki kafeye giriyorum ve kafein almak isteyen öğrenci kalabalığının arasında gözlerimi gezdiriyorum. Layla'ya kadar kahveden nefret ederdim. Sonra o beni bu boka bağımlı yaptı ve şimdi buradayım, bu sıradaki diğer zavallı ezikler gibi buzlu bir kahve için can atıyorum.

Bir kız emrediyor ve yüzünü göremesem de sesini tanıyorum.

Arkasını döndüğünde Tessa'yı tanıdım, Addison'ın arkadaşı.

Dudaklarını sıkı bir çizgi halinde tutarak çıkışa doğru yürümeye başlıyor. "Tessa," diyorum neredeyse yanıma geldiğinde, "bekle."

Yavaşça durur. "Evet, çok meşhur Cam Hardy. Gününüzü daha iyi hale getirmek için ne yapabilirim?" diyor alaycı bir şekilde.

"Bir haftadan fazla oldu. Addison'ı hiçbir yerde görmedim. Evinin önünden geçmeyi düşündüm-"

"Yapma," diye tıslayarak uyarıyor. "Ciddiyim. Gördüğün her kadına sokmaya bayıldığın sikini korumak istiyorsan... yapma. Barren onun hokey oyuncularıyla çıkmasını yasakladı. Ve Barren'a bulaşılmaz, özellikle de ailesi söz konusu olduğunda. Sen aralarına girmeden de yeterince şey yaşadılar zaten."

Penisimi kaybetme düşüncesi beni korkutuyor. *Bu hiç eğlenceli olmazdı.* O zaman Addison'ın bende sevdiği tek şey artık olmayacak. Buna izin veremem.

"Yani, bilmek zorunda değil." Sırıtmaya çalışıyorum. "O evde yokken gizlice gelebilirim."

"Dün onunla konuştum ve zaten biliyor," diye fısıldıyor. "Ya da en azından senin peşinde. Doldurulmuş hayvanla yaptığın küçük gösteriden sonra hiç mutlu olmadı. Geçen gece öğrendiğinde yemek masasında kendini kaybetti."

Her şey tıkrır tıkrır işliyor. Birkaç antrenmanda biraz gevşemişti. Ama son birkaç gündür her zamankinden daha kötü.

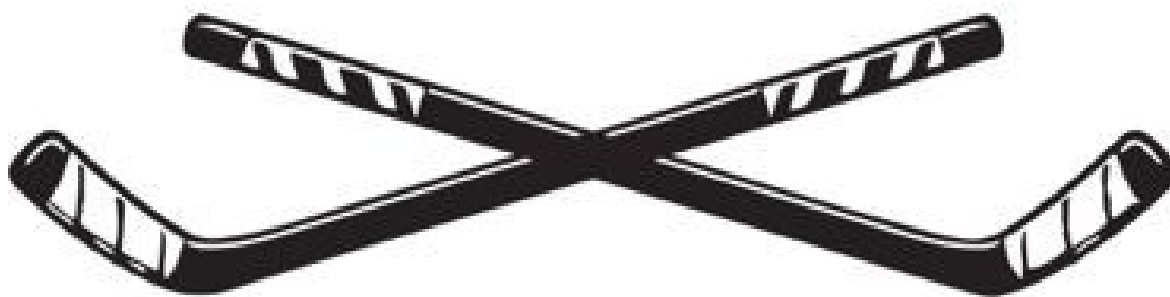
"Demek bu yüzden antrenmanlarda daha da hıyarlaşıyor," diye mırıldandım, bakarak. "Belki de kışına bir sopa sokup yan çevirmiştir diye düşündüm." Sıra ona bakıyorum. "Onunla konuşur musun? İyi şeyler söyle."

"Ne için, Cam? Ondan ne istiyor olabilirsin ki? Gerçekçi ol." Bana sempatik bir gülümseme veriyor. "Boş ver gitsin. Bu asla olmayacak. Onun ihtiyacı olan şey sen olamazsın." Duraksıyor. "*Onların* ihtiyacı olan şey. Sürdüğü sürece eğlenceliydi... ama hayatında dramaya ihtiyacı yok."

Cevap vermiyorum ya da tartışmaya çalışmıyorum
çünkü tahmin edin ne oldu. O haklı.

Ben kimsenin babası değilim. Çocuklu bir hatuna ne yapacağını ya da ne söyleyeceğini bilen bir adam değilim. Tek dikkatimin olması gereken yerin oyun olduğu gerçeğinden bahsetmiyorum bile. Addison ne yapıyor diye endişelenecek vaktim yok.

Yapabileceğim en akıllıca şey koçun kızını unutmak. Ama bunu söylemenin yapmaktan daha kolay olacağını biliyorum.

Cam

"Koç'u hiç bu kadar gergin gördüğümü hatırlamıyorum, bu da bir şey ifade ediyor çünkü o herif asla rahat değildir," diyor Link, buzda önümde durup Koç'a doğru başını sallayarak. "Diğer takımın koçundan nefret ettiğini duydum."

Hunter arkamızdan gelerek, "Hayır, öyle değil," diyor. "Cade, Koç'un kızının diğer takımdaki Nick Pelletier ile husumeti olduğuna dair bazı söylentiler duymuş. Kıza çok kötü şeyler yaptığını söylüyorlar."

"Ne gibi?" Brody kaşlarını çatıyor. "Onu nasıl tanıyabilir ki?"

Hunter omuz silkiyor. "Biliyorsam ne olayım. Ama her ne ise, iyi bir şey olamaz. Şu anda Koç'a bir bakın."

Hepimiz gözlerimizi ona çeviriyor ve önündeki not defterine kaşlarını çatarak bakmasını izliyoruz. Buradan bile gözle görülür bir şekilde kızgın görünüyor.

Addison, annesi ve Isla'nın genellikle koltuklara bakıyorum ama boş olduklarını görüyorum. Bir hafta önce en iyi arkadaşını kafede gördüğümde beri onu bir daha görmeye çalışmadım. Koç'un kızıyla takılmaya devam ederek bu takımdaki yerimi sabote edecek kadar aptal değilim. Ayrıca, Addison'ın da beni bulmaya çalışmadığına eminim. Ve bizden gerçekten ne elde etmeyi umuyordum? *Üvey babalığı* bırak, erkek arkadaş bile olamam. Bırakın bir çocuğu, kendime bile zor bakıyorum.

Rakip takıma bakarken gözlerim Nick Pelletier ve takım arkadaşlarının ısınmakta olduğunu görüyor. Geçen yıl ona karşı oynamıştım. İyiydi ama çok kirli oynardı. Ayrıca hafızam beni yanıltmıyorsa biraz mızmız bir tip, çünkü geçen yıl bizimle oynayıp kaybettiklerinde sanki kolej sporcusu değilmişiz gibi buzun üzerinde asmıştı. Yine de, incelediğim maç kasetlerinde neredeyse her maçta onların en skorer oyuncusu. Ve benim gibi, o da bir pivot.

Kahretsin, ya Isla'nın babasıysa?

Belki de Addison bu yüzden bu gece gelmedi. Onu birlikte düşünmek beni sinirlendiriyor. Eğer durum böyleyse kızını pek göreceğini sanmıyorum. Ne de olsa Kuzey Carolina'da oynuyor. Georgia'dan çok uzakta. Ama sonra Koç'un buraya Nick Pelletier'in memleketi olan New Hampshire'dan taşındığını hatırladım. Brooks'a koçluk yapmadan önce,

Koç lise kouymuş. Yani, gerçekte, Nick'in Addison'ın çocuğunun babası olması mümkün.

Kahretsin.

"Hardy," diyor Koç, beni yanına çağırarak.

Ona doğru kayarken durdum ve çenemi yukarı kaldırdım. "Evet, Koç?"

"Kişisel iyilikleri pek istemem. Ama bu galibiyete gerçekten çok ihtiyaım var. Bu takımın kaptanı sensin; seni dinliyorlar. Bunu berbat edemeyiz." "Evet, efendim." Başımı salladım.

Beni kovarken, inanamayarak başımı sallıyorum. Çünkü o orospu çocuğu aslında bana karşı çok nazikti. Ve işte bu bir kutlama sebebidir.

Addison

Yirmi dakika boyunca tırnaklarını boyamam için bana yalvardıktan sonra Isla'nın son tırnağını boyadım ve kuruyana kadar hareket etmemesi konusunda onu uyardım. Bu çok zor olmamalıydı, çünkü üç yaşındaki bir çocuk için anında kuruyan ojenin tek yol olduğunu biliyordum.

"Garip, değil mi? Bu gece orada olmamak." Annem iç geçiriyor, televizyonda kanallar arasında geziniyor, bu akşam Brooks'ta oynanacak hokey maçının görüntülerini izlemekten tamamen kaçınıyor. "Ama olmadığımıza memnunum. Yine de babanın orada olması gerektiği için üzülüyorum."

"Evet. Ve bir düşünün, yarın gece her şeyi tekrar yapmak zorundalar. Şu üniversite hokey programlarını sevmek lazım." Isla'nın minik pembe tırnaklarına üflerken kuruduğundan emin olmak için birine dokunuyorum.

"Oynayabilir miyim anne?" diye soruyor, alt dudağını dışarı çıkararak. "Bu bin milyon yıl sürdü."

"Kızım, daha üç dakika falan oldu," diye kestirip atıyorum. "Ama evet... devam et."

Koşar adımlarla oyun odasına doğru giderken annemin dizini okşuyorum. "Ben de babamı yalnız bıraktığım için kendimi kötü hissediyorum. Ama *onu* görmenin düşüncesi

-Ya da daha kötüsü, onu görmesi..." Sesimi alçaltıyorum. "Bunun onun D-A-D'ı olduğunu fark etmeyeceğini biliyorum ama yine de. Garip bir nedenden dolayı bunu düşünmek bile kalbimi acıtıyor. Ayrıca, bir şeyler başlatacak kadar cahil."

Annem acı çekmiş görünüyor. "Bu benim de kalbimi acıtıyor."

Isla'nın sperm donörü Nick, bu gece rakip takımda. Ben Isla'yı doğurana ve o da Isla yokmuş gibi davranana kadar, babam aslında onun koçuydu. Neyse ki son senesini başka bir yerde oynadı ve babam onun yüzüne bakmak zorunda kalmadı. Nick'in olayı, iyi bir hokey oyuncusu olması. Ama bir insan olarak? O konuda berbat.

Annemle konuştuk ve bu akşamki maça gitmemeye karar verdik. Nick, biz Georgia'ya taşınmadan önce Isla'yı halka açık yerlerde görmüştü ama o daha gençti. Aptal suratında kendini beğenmiş bir gülümsemeyle yanımdan geçip gidiyor, yaptıklarından en ufak bir utanç duymuyordu. Bunun beni etkilemesine ne kadar izin vermemeye çalışsam da, etkiledi. Acı çekmeye başladım. Sevdiğim bir kasaba artık benim gözümde aynı görünmüyordu. Ağaçlar bir şekilde daha ölü görünüyordu. Çimler daha kuru. Kaldırımlar daha yıpranmış ve çatlak. Georgia'ya beri daha mutluyum.

ve daha hafif. Dolayısıyla bu gece evde kalıp Çin yemeği yemek, annem ve Isla ile takılmak hiç de akıllıca değildi.

Fiziksel olarak birlikte olduğum iki erkeğin bu gece karşı karşıya gelecek olması beni şaşırtmıyor. Tabii ki ikisi de diğerini bilmiyordur, umarım.

"Konuyu değiştirmek gerekirse, o yasak, muhteşem, kaslı hokey oyuncusunu tekrar gördün mü?" Annem kaşını kaldırdı. "Sakın yalan söylemeye kalkma."

"Hayır," diyorum yavaşça. "Babam o gece fikirlerini dile getirdikten sonra, onu bir daha görmememin en iyisi olduğuna karar verdim. Ayrıca, kampüste de bulamadı. Yani o da aynı sonuca varmış olmalı - bunun kötü bir fikir olduğu ve durması gerektiği."

Annem, "Belki de meşguldür," diye öneriyor.

Gülüyorum. "Cam Hardy bana hiçbir şeyin onu istediği şeyden alıkoymasına izin verecek biri gibi gelmiyor. Eğer beni görmek isteseydi, inanın bana, görürdü. Bu onun hakkında çabuk fark ettiğim bir şey. Israrcı biri."

"Okulda seni arayıp sormadığı için hayal kırıklığına mı uğradın?" Başını yana eğiyor. "Dürüst olmak gerekirse."

Tırnaklarımı karıştırıyorum, benimkilerin üç yaşındaki kızıminkilerden çok daha fazla yapılması gerektiğini fark ediyorum. "Bir erkek arkadaş için zamanım yok. Ya da herhangi bir kaçamak için."

"Ben bunu sormadım."

"Takıldığımız birkaç seferde yanında olmak eğlenceliydi. Karizmatik bir kişiliği var ve bu çok ferahlatıcı. Okulda etrafımdaki pek çok insan küçük şeylerle uğraşıyor. O ise hiçbir şey için ter dökmeyen birine benziyor." Kanepede daha da geriye yaslanıyorum. "Hiçbir zaman bir yere gitmesini istemedim. Hayatım göz önüne alındığında bu çok karmaşık olurdu. Ama itiraf edeyim, birlikte geçirdiğimiz kısa zamandan keyif aldım." Bir nefes veriyorum. "Ama hayır, hayal kırıklığına uğramadım. Yanlış bir fikre kapılmasını ve benden verebileceğimden fazlasını beklemesini istemedim. En azından şimdi bu konuda endişelenmeme gerek yok."

Annemle her zaman açık yüreklilikle konuşabilirim. Verdiğim kararlar konusunda beni asla yargılamayacağını ya da kötü hissettirmeyeceğini biliyorum. Ayrıca konu flört hayatıma geldiğinde babamdan çok daha makul davranıyor ki bunu çok takdir ediyorum.

"Biliyorsun, baban bunu söylediğim için beni öldürür, ama lanet olsun, birinin bunu gerekiyor." Başını kanepenin arkasına yaslayıp bana bir bakış attı.

hüzünlü bir gülümseme. "Biliyorsun Addy, her hokey oyuncusu Nick gibi değildir. Her erkek de öyle değil."

"Biliyorum," diye itiraf ediyorum. "Ama ben de bu riski almak istemiyorum." Bir duygu yumağını yutarken gözlerimden yaşlar dökülmekle tehdit ediyor. "O dünyaya geldiğinde muhtemelen hazır olmasam bile anne olmayı hiçbir şeye değişmezdim." Isla'nın hâlâ orada olduğundan ve beni duyacak kadar yakın olmadığından emin olmak için gözlerimi oyun odasına çeviriyorum. "Ama beni terk eden ve bir daha arkasına bakmayan birinden bebek sahibi olacak kadar pervasız olmak? Bu beni mahvetti anne. Beni başkaları için mahvetti. Ona hamile olduğumu söylediğim gün bana gitmemi ve bir daha geri dönmememi söyledi... Hayatımda hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim. Bunu bir daha yapamam." Gözlerim açık kapıdan oynayan Isla'da kalıyor. "Ve yapabilirsem bile, onunla bu riski göze alamam. Büyüdüğünde ben daha da kötüleştirmeden yeterince acı çekecek. Ve belli ki berbat bir karakter yargıcıyım çünkü Nick'in yaptığı şeyi yapacağını hayatımda hiç tahmin etmemiştim."

Gerçek şu ki, her gün her saniye gelecek için endişeleniyorum. O artık küçük. Terk edilmenin nasıl bir his olduğunu anlamıyor. Bir gün, babasının yanında kalması için neden yeterince iyi olmadığını sorgulayacak. Bu yükü hayatı boyunca taşıyacak ve benim onu ikimize yetecek kadar sevmeye çalışmaktan başka yapabileceğim bir şey yok. Ama yine de bunun yeterli olmayacağından ve kendini suçlayacağından korkuyorum.

"Endişelerinizi anlıyorum. Anlıyorum." Annem elime dokunuyor, gözleri yumuşacık. "Ama yalnız kalmak için çok uzun bir hayat. Ve böylesine güzel bir kalbi dünyadan saklamak büyük bir kayıp." Gülümsüyor. "Yine de bir gün... bir gün, onu tekrar göstermeye hazır olacağını biliyorum. Bunu biliyorum."

"Belki . Göreceğiz," diyorum kendi sözlerime inanamayarak.

Cam

Başım terden sıırıslıklam. Saate bakıyorum. Yirmi sekiz saniye.

Bu oyun neredeyse bitti.

Onları tutmak için uzun bir süre gibi görünmüyor ama sadece yirmi sekiz saniyede çok şey . Ve sadece bir gol öndeyiz. Son düdük çalmadan önce oyunu eşitlerlerse, uzatmaya gitmek zorunda kalacağız. Takım arkadaşlarım bu gece yüreklerini ortaya koyarak oynadılar. Koç için önemli bir maç olduğunu biliyorlar ve bu yüzden kazanmayı daha çok istiyorlar. Ama uzatmalarda her şey olabilir. Hayır, bunu istemiyoruz. Bunu şimdi bitirmek istiyoruz. Dürüst olmak gerekirse, keşke bu yarın akşamki maç olsaydı ve onları bir kez yenmiş ve hafta sonunu güçlü bir şekilde bitirmek üzere olsaydık. Ama sanırım şu anda kazansak da kaybetsek de yarın gece onlarla tekrar oynadığımızda patenlerimizi bağlayıp onlara cehennemi yaşatacağız.

Şu anda kalecimiz Watson Gentry için çok minnettarım. Geçen yıl birinci sıniıftaydı ve ilk kaleciden daha iyi olmasına rağmen, önceki koçumuz Gentry'yi fazla oynatmayı reddetti. Bu yıl, rolünü aldı ve harika oynuyor. Şu anda kalemizi ondan başkası korusa kendimi rahat hissetmezdim.

Cade Huff, bir defans oyuncusu, yüzleşmeden hemen önce yanımdan kayıyor. "Hadi gidelim, Hardy. Bu geceyi bitirelim ki buradan siktir olup kutlama yapabilelim."

Sopamı onunkine vurarak sıırıtırıyorum. "Kulağa bir plan gibi geliyor, Stan."

Nick Pelletier'den başkasıyla karşılaşmayacağım. Koç'a son bir kez başımı sallayarak bu işi halledeceğimi bildiriyorum. Bu pislik Addison'ı incitmek için her ne yaptıysa, şimdi onu ve takımını utandırdığımda bunun bedelini ödeyecek. Bütün gece kığımın dibindeydi ve maç kasetinde de fark ettiğim gibi, kirli bir oyun oynuyor.

"Hazır olsan iyi olur Hardy," diye alay ediyor.

"Komik olan ne biliyor musun?" Sırıtarak söylüyorum. "Annen de dün gece bana aynı şeyi söyledi."

"Siktir ."

"Oh, endişelenme, bebeğim. O yaptı." Göz kırpıyorum. "Ne vahşi bir yolculuktu ama."

Burun delikleri alevleniyor ve kalkanının içinden bile beni öldürmek istediğini anlayabiliyorum. Ağzı bir şey söylemek için açılıyor, tam da gitme zamanı.

Bu oyunu oynarken öğrendiğim bir şey var, rakibinizin kafasının içine girmekten asla zarar gelmez. Özellikle de şu anki gibi kritik zamanlarda.

O toparlanamadan sopam uzanıyor ve pakı kontrol altına alıyor. Pakı elimden almak için çaresizce bana çarpmaya başladı ama işe , çünkü ondan uzaklaşarak pakı Hunter'a doğru gönderdim. Link buzun diğer tarafında, onun yanında kayarken, Hunter pakı ona doğru kaydırıyor ve Link şutu çekiyor. Link'le ilgili bir şey var: *Gerçekten* çok iyi bir şutu var.

Ve sadece yedi saniye kala bir gol daha atarak öne geçtik. Bittiğini biliyorlar. Elimde olmadan Nick Pelletier'e bakıyorum, kutlamak için takımıma doğru kayarken ona kendini beğenmiş bir bakış atıyorum. Addison'ı adama haddini bildirdiğim için çok mutluyum. Aralarındaki anlaşmayı düzeltmese bile.

Koç'un yüzünün gülmesi gerekirdi ama ona baktığımda, buzun üzerinden bana doğru ilerleyen Nick Pelletier'e bakıyordu. Koç ters ters bakıyor ve kızgın olduğu belli olsa da, yüzünde göreceğimi hiç düşünmediğim başka bir duygu daha var.

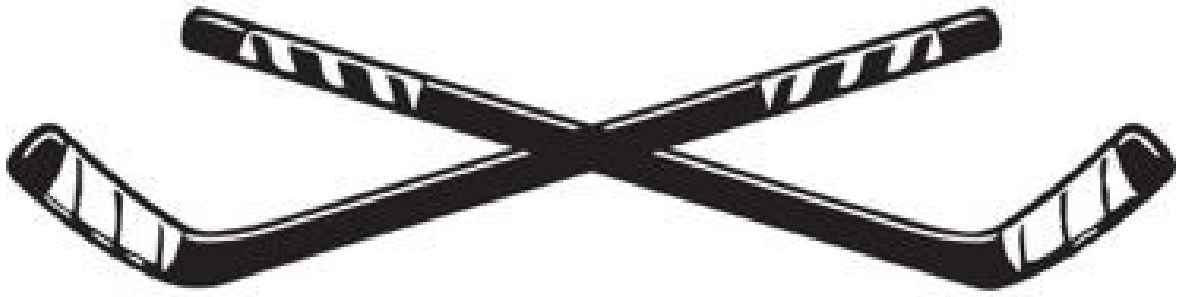
Üzüntü.

Ve bunu yarın gece tekrar yapmamız gerektiğini düşünmek.

"Bunu kazanabilirdin Hardy," diye bağırıyor Pelletier yanımda, gözleri yarıklara kadar kısılmış. "Yarın gece o kadar şanslı olmayacaksın."

"Oh, yarın başka bir W ile uzaklaşacağız. Yeter ki annen beni bu gece çok geç saatlere kadar uyutmasın." Çenemi yukarı kaldırıyorum ve yüzümde memnun bir ifadeyle onun kaşlarını çatarak uzaklaşıyorum.

Şimdi tek yapmamız gereken tekrar kazanmak.

Addison

Dersler salyangoz hızında geçiyor ve açıkçası bu iğrenç bir şey. Evde olmak, bebeğimi kucaklamak istiyorum. Eve döndüğümde muhtemelen uyumuş olacak, ancak yatma vaktinde nenesi için bir pislik olma ihtimali her zaman var ve ben de araya girip günü kurtaracağım. Yatma vaktinde zorlandığı geceler, benimle birlikte yatağında uyumasına izin verdiğim gecelerdir. Ve bugünkü gibi uzun günlerde, hiçbir şey kulağa daha iyi gelmiyor.

Geçtiğimiz hafta sonu Kurtlar, Kuzey Carolina'ya karşı oynadıkları iki maçı da kazandı. Babam Nick'in takımını geçtikleri için mutluydu tabii ki. Ama Nick'i tekrar görmek babamı birkaç gün boyunca garip bir korkuya sokuyor.

İlk maçın ertesi sabahı babamın annemle konuşmasına kulak misafiri oldum. Cam Hardy'nin maçta Nick'ten daha iyi bir hokey oyuncusu olduğunu kanıtladığını iddia ediyordu ki bu da bir şey ifade ediyor çünkü itiraf etmekten nefret etsem de Nick Pelletier buz üzerinde aptalca bir yeteneğe sahip.

Profesör *sonunda* gitmekte özgür olduğumuzu söyledi, ama bize yapmamız gereken kocaman bir okuma ödevi vermeden önce değil. Kitaplarımı kapattım, her şeyi çantama doldurdum ve hızla kapıya yöneldim.

Koridora dalıp çıkışa doğru yöneliyorum ki derin bir ses beni durduruyor. "Addison'dı, değil mi?"

İçimden iç çekiyorum. Havadan sudan konuşacak vaktim yok ve bu kimse, açıkçası umurumda da değil.

Yavaşça döndüğümde karşımda duran çekici adam şaşırttı.

Belli belirsiz tanıdık geliyor, ama neden olduğundan emin değilim. "Evet?" Başımı yavaşça eğiyorum.

"Yardımcı olabilir miyim?"

Yüzünde yumuşak bir gülümseme beliriyor ve başını sallıyor. "Hayır. Haftalardır kendime bir gün sınıfın en önünde oturan güzel kıza merhaba diyeceğimi söylüyordum. Sanırım bu gece sonunda ağzımdan kaçırdım."

Koyu renk saçları başında kısa duruyor. Kendine çeki düzen vermiş olsa da, saçlarını jöleleyen ve evden çıkmadan önce yarım kilo kolonya süren güzel çocuk tipine benzemiyor. Normal görünüyor. Ayrıca benimle konuşurken gergin görünüyor, bu da belki de gün boyu kızlarla flört eden tam bir fuckboy olmadığı için bir şekilde rahatlatıcı buluyorum.

Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıp ayaklarımın üzerinde kayıyorum. "Oh, merhaba, sanırım?" Elimi uzattım. "Memnun oldum..."

"Hunter," dedi elimi tutarak. "Hunter Thompson."

Ampul sönerken dudaklarıma yayılan sırıtışa engel olamıyorum. "Hokey oyuncusu mu?"

"Yalan söylemeye çalışırdım ama faydası yokmuş gibi hissediyorum." Omuz silkiyor. "Ne olursa olsun, babanın koçum olduğunu öğrenmeden önce sana merhaba demek istemiştin."

"Bunun pek bir değeri yok. Onunla tanıştın, değil mi? Yani, o senin koçun," diye şaka yapıyorum elimi bırakırken.

Telefonum titriyor ve saatimi kaldırdığımda annemin bana mesaj attığını görüyorum, Isla'nın gece dışarıda olduğunu söylüyor ve eve giderken biraz süt alıp alamayacağımı soruyor. Arkasından bir mesaj daha gönderiyor ve eve aceleyle gitmeme gerek olmadığını, istersem "Tessa" ile buluşabileceğimi söylüyor. Artık takılmadığımızı söylememe rağmen Tessa'yı Cam için kod olarak kullandığını bildiğimden gülümsememe engel oluyorum.

Gülüyor. "Evet, onunla tanıştım. Bu yüzden selam vermenin muhtemelen kötü bir fikir olduğunu biliyordum. Ama siktir et, yine de yaptım." Duraksıyor. "Gidip bir şeyler yemek istemezsin, değil mi?"

Bana göre geç oldu. Ne de olsa dersim olmayan gecelerde, Isla'nın her zamanki yatma saati olan yedide onunla yataktayım. Ben uyumuyorum. Ödev yapıyorum ya da kitap okuyorum. Ama yine de pijamalarımı giyiyorum ve kesinlikle yemeğe çıkmıyorum.

"Ben hokey oyuncularıyla çıkmam. Aslında... Ben kimseyle çıkmam. Ama *özellikle* hokey oyuncularıyla." Ona sempatik bir gülümseme veriyorum. "Kusura bakma. İyi geceler."

Ondan uzaklaşıp kapıya doğru yöneldiğimde bana yetişiyor.

"Ya bu bir randevu değilse? Benimle konuşmak zorunda bile değilsin. Sadece oturup bir şeyler atıştırabiliriz."

Ona yapamayacağımı söylemek için ağzımı açmaya başlıyorum ama beni durduruyor.

"Bakın, bu yaz liseden beri çıktığım bir kız tarafından terk edildim. Bir ilişki aramıyorum. Sadece biriyle yemeğe çıkmak güzel olurdu. Sen diğer kızlar gibi aşırıya kaçıp kirpiklerini falan kırıştırıranlardan değilsin."

"Şimdi de beni mi kullanıyorsun?" Gözlerimi kısıyorum. "Eski sevgilini unutmak için mi?" "Ne için? Hayır!" Ellerini iki yana . "Hayır, ben öyle yapmıyorum-"

"Sakin ol," diyorum. "Şaka yapıyorum. Bunun bir randevu olmadığını anladığın sürece sorun yok. Seks yapmayacağız. *Asla*."

"Anlaşıldı." Çabucak başını sallar. "Seni güzel bir yere götürmeyeceğim bile. Club 83'e gideriz, ben de sana berbat bir kızarmış yemek ısmarlarım.

Anlaştık mı?" "Club 83'te yemek mi var?" Şaşırarak sordum.

"Evet, öyle."

"Boktan kızarmış yemekleri severim." Omuz silktim. "Anlaştık."

Dürüst olmak gerekirse, bu adamla yemeğe çıkmayı neden kabul ettiğimi bilmiyorum. Belki de bir yanım annemin haklı olduğunu biliyor; ara sıra normal bir üniversite öğrencisi gibi davranmamda bir sakınca yok.

Aslında öyle olmasam da.

Kamyonetine bindiğimizde emniyet kemerimi takıyorum. "Görünüşe göre aynı güzel Patoloji sınıfını paylaşıyoruz. Sen de hemşirelik diploması için mi buradasın?"

"Hayır, spor hekimliği" diye hoş bir şekilde cevap veriyor ama sesi pek de heyecanlı çıkmıyor.

"Ah," diyorum, beceriksizce başımı sallayarak. "Yani ... bir ... olmayı umuyorsun." "Doktor değilim." Gülüyor ama zoraki. "Bu ailemin hayali, doktor olmak değil.

Benim. Sadece zamanımı bekliyorum, telefon çalana ve bana çıkış yolunu gösterene kadar benden bekledikleri üniversite derslerini yapıyorum. O zaman herkese orta parmağımı kaldırıp kendi hayallerimin peşinden gideceğim."

"NHL?" Sanırım ona doğru döndüm.

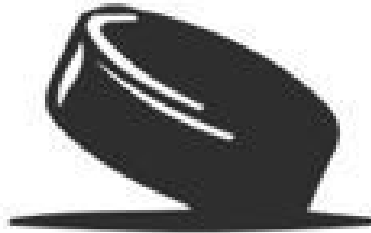
"Evet. Rüya bu zaten."

"Onlara nasıl anlatacaksın?" Merakla sordum. "Bilirsin, günü geldiğinde."

Omuz silkmeden önce bir süre sessiz kaldı. "Sanırım gerçekleştiğinde sana haber vermem gerekecek. Çünkü dürüst olmak gerekirse, şu anda hiçbir fikrim yok."

Otoparka girdiğimizde sırtıttı. "Gerçek bir muamele içindesiniz. Görünüşe göre tüm hokey takımı burada. Onları görmezden gelin."

Tanıdık bir kamyonun yanına park ettiğimizde koltuğa gömülüyorum. Cam Hardy'nin kamyoneti.

Cam

Ne oluyor lan?

Ne. Ne? Sikeyim mi?

Ne oluyor koyayım?

Hunter Thompson'ın Addison'ın karşısındaki kabinde oturuşunu izlerken soğukkanlılığımı kaybetmemek için elimden geleni yaparak arka dişlerimi birbirine geçiriyorum. Arkadaşım ve lanet takım arkadaşım. Bir masayı paylaşıyorlar. Addison'ımla.

Bunun nasıl olduğunu bile anlamıyorum. Biriyle çıkmıyor. En azından bana öyle söyledi. Yine de burada, Thompson'la randevuda.

İçeri girdiklerinde gözleri benimkilerle karşılaşınca dondu kaldı. Onu en son kızına o lanet olası oyuncak kurdu verdiğim gün görmüştüm ve görünüşe göre babasını çok kızdırmıştım. Neyse ki, Pelletier'in takımını yendikten sonra, onun iyi tarafındaymışım gibi görünüyor.

Takım arkadaşlarımdan bazılarıyla konuşuyorum, yemekleri teslim edilirken gözlerimi masalarından uzak tutmaya çalışıyorum. Ama bir süre sonra, işleri bittiğinde Hunter'ın kalkıp tualete gittiğini görüyorum ve artık atışımı yapmam gerektiğine karar veriyorum. Daha fazla dayanamayacağım.

Kendimi yukarı iterek doğruca onun koltuğuna yöneldim ve içeri kaydım.

"Cam, ne yapıyorsun?" diye soluk soluğa soruyor, beni görünce gözleri açılıyor. "Neden onun koltuğundasın?"

"Onun, yani senin randevun mu?" Çenemi yukarı kaldırıyorum. "Komik, Addy. Biriyle çıkmadığını sanıyordum." Sesimi alçaltarak daha yakına eğildim. "Yemek sırasında konuşmasın diye ağzını bantlamamana şaşırdım doğrusu. Bilirsin, konuşmaktan nefret ettiğin için."

"Sinir bozucusun," diye mırıldanıyor. "Ve bu bir randevu değil."

"Kulağıma işeyip bana yağmur yağdığını söyleme," diye takılıyorum. "Yani, burada otururken çok rahat görünüyorsunuz." Başımı yana eğerek sırtıyıyorum. "Ama söyle bana Addy. Benim yaptığım yüzünü kalçalarının arasına gömmesine izin verecek misin?" Cevap veremeyerek kıvrınmasını izliyorum. "Evet, hiç sanmıyorum. Ama ne kadar iyi hissettirdiğini hatırlamak istersen, seni kadınlar tualetine götürebilirim ve o lanet olası kapıyı kilitleyebiliriz. Zaten yemekten sonra tatlı bir şeyler arıyorum."

"Cam," diye tıslıyor, "ne yapıyorsun?"

"Bana şu anda bunu düşünmediğini söyle." Gözlerimi onunkilerle birleştiriyorum. "şu anda seni malzeme dolabının kapısına yaslayıp tekrar ağlatarak becermemi istemediğini söyle. Hadi söyle. Söyle bana."

Nefes almakta zorlanırken yanakları koyu bir kırmızıya dönüşüyor. Ama cevap vermek için ağzını açtığında, Hunter masanın yanında beliriyor.

"Hardy... koltuğumda ne bok yiyorsun?"

"Sadece arkadaşına merhaba diyorum." Kabinden kayarak çıktım ve Hunter tekrar yerine oturdu. "Addy'yi görmeyeli bir dakika oldu. Bir merhaba demek istedim."

"Onu tanıyor musun?" diyor, şaşırmış bir sesle. "Nasıl yani?"

"Çok eskiden tanıyoruz. Öyle değil mi Addy?"

"Pek sayılmaz," diye mırıldanıyor. "Gitmem gerek." Ayağa kalkarken Hunter'a bakıyor ve ona tatlı bir gülümseme veriyor. "Yemek için teşekkür ederim. Minnettarım."

Yüzü düşüyor ve sanki biri yavru köpeğini öldürmüş gibi görünüyor. "Seni arabana kadar bırakayım. Dışarısı karanlık."

"Ben iyiyim. Yürümek benim için sorun değil. Ayrıca, buradan sadece beş dakikalık bir yürüyüş . Temiz hava bana iyi gelecek," diye onu temin ediyor. "Gerçekten, ben iyiyim. Yemek için tekrar teşekkürler. Sınıfta görüşürüz. Yine takılırız, söz veriyorum."

İsteksizce başını sallıyor. "Kulağa hoş geliyor, Addison." Gözlerini bana çevirdiğinde sinirli görünüyor. "Hardy," diye mırıldanıyor ve diğer takım arkadaşlarının toplandığı bilardo masasına doğru yürüyor.

Beni geçip kapıdan çıkarken, onu takip ettiğimi Hunter'dan ya da başka birinden saklamaya çalışmıyorum.

", Addy. Kamyonetime bin. Seni arabana götüreceğim."

Dudaklarından tek kelimelik bir cevap bile dökülmeden benden uzaklaşmaya devam ediyor.

"Addison," diyorum karanlığa doğru, "geç oldu. Düşündüğünün aksine, bu kampüste hâlâ kötü insanlar dolaşıyor. Bu saatte yürümene izin veremem. Ben Thompson değilim. Bu arada, randevunuzu böldüğüm için çok üzgünüm."

Yavaşlamayınca arkasından yürüyorum. "Bana cevap vermeyerek başka seçenek bırakmıyorsun bebeğim."

Benden hızla uzaklaşmaya devam ederken, onu belinden kavrayıp omzumun üzerinden fırlatıyorum.

"Cam!" diye bağılıyor, minik yumruklarıyla sırtıma vuruyor. "Lanet olsun sana, pislik!"

"Kadın, istediğin kadar vur bana, ama gece yürüyemezsin. Cesedimi çiğnemedim." Kışına küçük bir şaplak attım. "Kötü bir kız olduğun için seni tokatlamak zorunda bırakma beni. Oh, bekle, muhtemelen bundan çok zevk alırsın."

"Ben yetişkin bir insanım. Bir çocuğum var. Lanet karanlıkta birkaç dakika yürüyebilecek kapasitedeyim!" diye kükrer. "Koy. Beni. İndir!"

"Yürümekte bu kadar kararlıysan, tamam. Ama ben seninle yürüyeceğim," diyorum, izlerimde durup bacaklarını kavıyorum, elimi kalçasına daha fazla sokabilmeyi diliyorum. İlk kez tattığımdan beri onu arzuluyorum. "Anlaştık mı?"

Bir süre sessiz kalıyor, öfkeli ve zor nefes alıp veriş dışında. "İyi," diyor sonunda. "Her neyse."

Yavaş yavaş onu yere bıraktım, ayağa kaldırırken vücudunun benimkinden aşağı kaymasına izin verdim.

"Bu gece çok güzel görünüyorsun." Ona bakıyorum. "Her zaman ."

"Kapa çeneni," diye homurdanıyor benden uzaklaşmadan önce. "Yeni yürümeye başlayan çocuğum senin kadar bebek gibi davranmıyor. Ve bu da bir şey ifade ediyor çünkü o üç yaşında."

Ellerimi ceplerime sokarak hemen arkasından yürüyorum. "Kızgın yürümeye devam et, bebeğim. Hareket ettikçe kışın çok ateşli bir şekilde sallanıyor. Buna kızgın değilim."

Elini omzunun üzerinde tutarak orta parmağını kaldırır.

"İstersen bunu hemen şimdi yapabiliriz," diye sesleniyorum ona. "Bunu istediğini . Buna *ihtiyacın* var."

Beni görmezden geliyor, yürümeye devam ediyor.

"Söyle bana Addison. Neden seni yemeğe götüremedim? Anlamıyorum." Ona sorduğumdan değil, ama o her zaman sadece seks yaptığımızı açıkça belirtiyordu. Başka bir şey değil.

Cevap vermiyor, ben de onu daha da kızdırmak zorunda kalıyorum. "Thompson'dan hoşlanıyor musun?"

Dönüp bana doğru birkaç adım atıyor ve parmağını göğsüme sokuyor.

"Kapa çeneni! Kapa çeneni! Kapa çeneni! Hayır, Hunter Thompson'la *ilgilenmiyorum*. Sekizinci sınıfta mıyız biz?" Kaşlarını çatıyor. "Bana sordu ve yapacak başka bir şeyim yoktu. İsla evde uyuyor ve sanırım gidip diğer üniversiteli çocuklarla takılmam gerektiğini düşündüm." Bana bir aşağı bir yukarı bakıyor. "Bu kesinlikle bir hataydı. Ama ondan hoşlanıyor *olsaydım* bile, bu seni hiç ilgilendirmezdi!"

Benden uzaklaşmaya başladığında bileğinden tutup onu göğsüme çekiyorum.

"Hangisi seni daha çok kızdırıyor güzelim? İşe yaramaz eski sevgilin gibi olduğumu düşünmen mi yoksa beni düşünmeden edemiyor olman mı?"

"Siktir git. Eski sevgilim hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Ve seni düşünmediğimden de eminim," diyor dişlerini sıkarak.

"Ama sen düşünüyorsun. Sikime binmeyi, ne kadar iyi hissettirdiğini düşünüyorsun. O güzel ağzını açıp sikimi sokmama izin vermeyi düşünüyorsun ve ben dilimi içine sokarken yüzüme oturmayı ." Çenesini kavrayıp başparmağımı alt dudağının üzerinde gezdiriyorum. "Yalan söylemeye çalışma bile bebeğim. İkimiz de gerçeği biliyoruz."

"Hayır," diyor, uzun, titrek bir nefes alırken kelimeyi zar zor fısıldıyor, etkilenmemiş görünmeye çalışıyor. Sanki şu anda gerçekten ama gerçekten tahrik olmamış gibi.

Korkunç bir aktris.

"Neden beni yalnız bırakmıyorsun?" diye fısıldıyor.

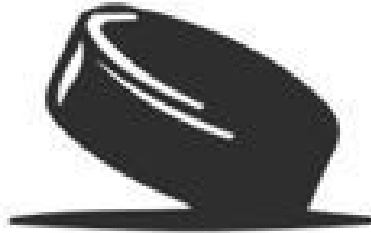
"Çünkü ben de aynı şeyleri düşünüyorum bebeğim," diyorum yüzümde ukala bir sırıtişla. "Her zaman."

Daha yakına eğilerek onu öpebileceğim fikrini veriyorum. Ama gözleri dalgalanarak kapandığında ve bana biraz olsun teslim olmaya başladığında çenesini bırakıyorum.

Etrafindan dolanarak ellerimi ceplerime sokuyorum. Ona dokunmamanın tek yolu bu. "Hadi bakalım. Daha yürüyecek çok yolumuz var."

Kızların zoru oynamasına değilim. Ayrıca sekiz yaşımdan beri kızları okuyorum. Ve normalde, ben onların istediğiyim. Ama Addison LaConte ile değil. Yok artık. Penisimi kullanmak bir yana, onu rahat bırakmamı istiyor.

Addy için çok kötü... Ben hiçbir zaman bana söyleneni yapan biri olmadım.

Addison

Yüzüne dokunduğunda bu kadar hızlı attığın için sana lanet olsun kalbim.

Lanet olsun dizlerine, çeneni kavradığında titrediğin için. Lanet olsun sana, beynin, yaklaştığında bulanıklaştığın için.

Lanet olsun sana vajina, koklayacak kadar yaklaştığında yaptığın o karıncalanma şeyini yaptığın için.

Şu aksan. *Vay canına.* Onun lezzetli, seksi kokusu. *Nefis.* Şakacı gülüşü. *Tanrı merhamet etsin.* Onun kibirli gözleri. *Tamam, acınacak haldeyim.*

Sessizce yürüdük. Doğrusu, yaptığımız tüm pis şeylerden bahsettiğinde kıyafetlerini yırtıp atmak istedim. Sıcak bir özet, bana vücudumun seviştiğimiz zamanki gibi arzulandığını hissetmenin ne kadar güzel olduğunu hatırlattı. Çocuk doğurmuş bir kadın olarak... bu duygu aynaya baktığımda genellikle hissettiğim bir şey değil. Ama Cam'le birlikte olduğum zamanlarda, onu tahrik ettiğim ve rahatsız ettiğim asla söz konusu değildi. Ve bu içinde güçlendiriciydi. Bir erkeği dizlerinin üzerine çöktürebildiğim gerçeği. Ve herhangi bir erkeği değil. Cam Hardy gibi birini. Seks gibi görünen ve cennet gibi kokan. Yalanabilir karın kasları ve beni siken gözleri olan.

"Beş dakikalık bir yürüyüş demiştin," diyor yavaşça. "On beş dakikadan fazla oldu ve daha oraya bile varmadık." Sırtarak bana bakıyor. "Oh, anladım. Orada sevgilini, kısa bir yürüyüş olduğunu söylediğin için yalnız yürümene izin vermesinin sorun olmayacağına ikna etmeye çalışıyordun."

"Bizi oraya o götürdü. Ne kadar uzun olduğunu biliyordu, salak." Başımı salladım. "Dürüst olmak gerekirse, beş dakika olduğunu sanıyordum." Göğsümden fışkıran kıkırdamayı durduramıyorum. "Düşündüğümden çok daha uzunmuş."

"Gerçek kazanan. Karanlıkta sevgilisinin yürümesine izin veriyor." Alay ediyor. "Gerçek dışı."

Öyle diyor ama Hunter Thompson'la arkadaş olduklarını biliyorum. Club 83'teki etkileşimlerinden anlayabiliyordum.

"Her şeyden önce, egoist bir manyak gibi konuşuyorsun. Hiçbir erkek bir kadının bir şey yapmasına izin vermez. Kadın canı ne isterse onu yapar. İkincisi, sen ve Hunter'ın takım arkadaşı olduğunuzu sanıyordum."

"Öyleyiz," diyor hemen. "Ve arkadaşız."

"O zaman neden onun hakkında kötü konuşuyorsun?" Birbirimize bakarken yürüyüşümüz yavaşlıyor. "Bu konuda bir kardeşlik kuralı yok mu?"

"Kardeşlik kodunu sikeyim." Gözleri benimkilerle birleşiyor. "Ve anlıyorum. Sen bağımsız bir kadınsın. Bu hoşuma gidiyor. Çok seksi buluyorum. Ama seni yemeğe götürdü. Arabana sağ salım döndüğünden emin olmalıydı." Sırıttırıyor, gözleri şakacı. "Beni yanlış anlama; yapmadığına sevindim çünkü artık yapabiliyorum. Ama yine de berbat bir durum."

"Bu bir randevu değildi, Cam. Yani, gerçekten önemli değildi." Elimi tutarak durdu. "O zaman neden gittin?" "Ne demek istiyorsun?"

"Hunter'ın seni yemeğe götürmesine neden izin verdin Addison? Benim konuşmamı bile istemedin. Sana soru bile soramadım. Bana orada, onun karşısında oturduğunu ve hiç konuşmadığını mı söylüyorsun? Hiç sanmıyorum. Peki, neden o? Neden gitmeyi kabul ettin?" Alnı kırışıyor. "Sadece anlamıyorum."

"Sana verecek cevabım yok, Cam. Sanırım bu gece biraz dışarı çıkmak için uygun bir gece gibi geldi. O sordu. Bunun bir randevu olmadığına yemin etti. Ben de kabul ettim. Hikayenin sonu."

"Ondan hoşlanıyor musun?" Kaşlarını çatıyor.

"Hayır," diyorum ve onun gözle görülür bir şekilde rahatlayarak iç geçirmesini izliyorum. "Ama evet deseydim fark eder miydi?"

Soru dudaklarımdan dökülürken, cevap vermesini beklerken nefesimi tutuyorum. Ve doğrusu, neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

"Evet." Bana bakıyor. "Bana göre öyle." "Neden?"

"Çünkü birinden hoşlanmak için zaman ayıracaksan, bu ben olsam iyi olur. Ve eğer akşam yemeği randevularına gideceksen, seni götüren kişi ben olmak istiyorum." Uzanıp yanağımı avuçladı. "Arkadaşın haklı olabilir. Belki de ihtiyacın olan şeyi sana veremem. Ama lanet olsun, bana deneme şansı bile vermedin."

"Arkadaşım mı?" Kafam karışmış bir şekilde sordum. "Burada pek fazla arkadaşım yok. Tessa mı?" "Kahve dükkanında karşılaştık. O piliç çok alıngan." Gülümsüyor en küçük parçası. "Babanın doldurulmuş hayvan konusunda mutlu olmadığını söyledi."

Tess onu uzaklaştırdığı için kızabilirdim. Ama . O beni koruyor. Ve Cam'le birlikte olmam için beni ikna etmesine rağmen, onun tekrar isteyeceğini hiç tahmin etmemişti. Nick'le neler yaşadığını biliyor. Kalbimin tekrar kandırılmayı kaldıramayacağını biliyor.

"Bu yüzden mi benden kaçıyordun?" Sanırım. "Tessa'nın söyledikleri yüzünden mi?"

"Yani, sayılır. Yine de birkaç nedeni var. Birincisi... baban benim koçum. Ve dürüst olmak gerekirse, çok korkutucu biri. Zaten en büyük hayranım değil ve geleceğim onun avucunun içinde. Ve ikincisi, o haklı. Senin bir çocuğun var. Bizim yaşımızda hayal bile edemeyeceğim türden sorumlulukların var. Üç, birbirimizi tanıdığımız kısa süre içinde tek yaptığın bana yaptığımız şeyin tamamen fiziksel olduğunu söylemek oldu." Diğer eli belimi sıyrıyor. "İnan bana, seninle fiziksel şeyler yapmayı *seviyorum*. Ama ben de seni bir randevuya götürmeyi çok isterdim Addison. Onun yerine Thompson'ın seni izin verdin. Ve bu saçmalığı anlamıyorum çünkü o da bir melek değil."

"Hunter'la yemeğe çıktım çünkü ona aşık olma ihtimalim yoktu," diye geveliyorum kendimi durduramadan. "O benim tipim değil. Yani, tatlı biri. Açıkça çekici biri. Ama bana göre değil. Korkmama gerek yok çünkü söz konusu o olduğunda kendimi koruyabileceğim hiçbir şey yok. Isla'yı koruyacak bir şey yok."

"Peki ya benimle?" Yutkunuyor ve diğer eli yanağımdan ayrılıp belimin yan tarafını kavıyor. "Benden korkuyor musun?"

"Soğuk kalpli bir sürtük gibi davranıyorum çünkü açıkçası seninle takılmak beni çok korkutuyor." Yere bakıyorum. "Takılmalarımız sırasında çok eğlendim. Ve inan bana, buna çok ihtiyacım vardı." Ona bakıyorum. "Ama şimdi, lütfen... beni bırak. Hayatını karmakarışık bıraktığın bir sonraki kurban olmak istemiyorum. Senin gibi birine son kez izin verdiğimde hala parçaları topluyorum. Bunu tekrar yapamam." Bir nefes veriyorum. "Düşünmem gereken sadece ben değilim."

Bir an bana bakıyor ve doğrusu ağzından ne çıkacağı hiçbir fikrim yok. Cam Hardy gibi bir adamla tahmin etmenin zor olduğunu öğreniyorum.

"Anlıyorum," diye mırıldanıyor sadece. "Keşke burada durup kimsenin duygularının incinmeyeceğini söyleyebilseydim. Ama ben tutamayacağı sözler veren bir adam değilim. İhtiyacın olan şeyin ben olmadığımı biliyorum. Yeterince iyi değilim. Ama Addison, seni Thompson'la gördüğümde deliye döndüm. Kırmızı gördüm."

"Şehvet bunu yapar," diye fısıldıyorum, parmak uçlarının böğrüme battığını hissederek. "Merak etme puck boy," diyorum, takma adı konusunda onunla tamamen şakalaşarak. "Birkaç hafta daha bekle, sonra eski Cam'ine geri döneceksin, bütün kadınların aklını başından alacaksın."

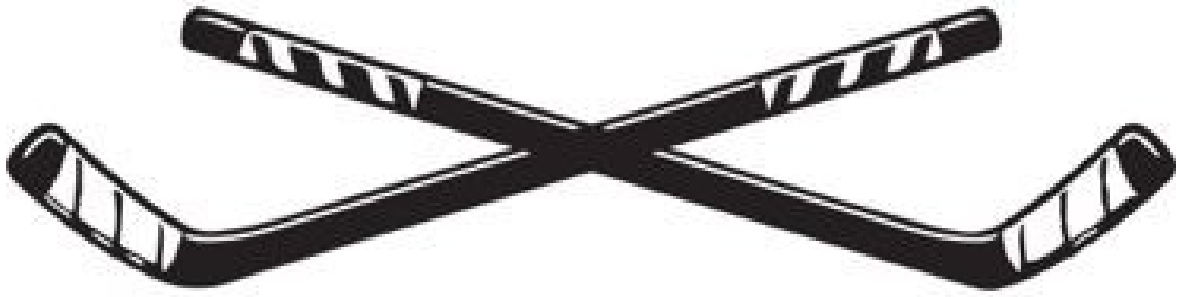
"Belki," diye mırıldanıyor.

Eğilip alınma öpücük konduruyor ve kalbim binlerce vahşi at gibi çarpıyor.
"Hadi seni arabana götürelim."

Beni serbest bıraktığında vücudum anında ürperiyor ve kalbimin göğsümde sıkıştığını hissediyorum.

Ya içten içe biriyse?

Ben de onu ittim.

Cam

Patenlerimi bağlayıp, kalçalarımın üzerinde öne doğru eğilerek yedek kulübesinde oturuyor ve yorucu bir antrenmana daha hazırlanıyorum. Dün gece pek uyuyamadım; Addison'ın bana nasıl baktığını hatırlayarak bütün gece ayaktaydım. Belli ki eski sevgilisinin yaptıklarından sonra başka bir erkeğe izin vermekten çok korkuyor. İçeri alacağı adam ben olamam. Ben o kadar iyi bir adam değilim.

"Hey, Hardy," diye sesleniyor Hunter. "Dün gece Addison'la olanlar da neydi öyle?"

Gözlerim ona doğru kayıyor ve ters ters bakıyorum. "Neden onun adını biraz daha yüksek sesle söylemiyorsun, aptal. Koçun gelip bizi takımdan atmasını mı istiyorsun?"

Etrafına endişeyle bakar. "Oh kahretsin. Bunu unutmuşum."

Gözlerimi açarak ona alaycı bir bakış attım. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Bana doğru yaklaşıp dolaplara yaslandı. "Ama, gerçekten, siz ikiniz, şey gibi... bir şey misiniz?"

"Evet dersem, ona asılmayı bırakacak mısınız?"

Ağzı bir an için kapanıyor. "Yapacağım, evet. Sen benim oğlumsun. Ve benim kaptanımsın."

Thompson'ın olayı da bu; o iyi bir adam. Melek olmasa da tam bir köpek de değil.

İç çekiyorum. "karmaşık bir kız, dostum."

Sonunda "Paige'i kıskandırmak için yaptım" diye cevap vermeden önce sessiz kaldı. Sesi utanmış gibi geliyor.

"Neden Addison?" Mırıldanıyorum.

Omuz silkiyor. "Çok güzel bir kız. Hoş ve normal görünüyor. Başka bir piliç olsa beşinci dereceden yapışkan olurdu. Hiçbir şekilde sadece bir randevuya çıkıp hayatıma devam edemezdim. İçine kapanması ya da dünyaya ayıracak vakti yokmuş gibi davranması? Bilmiyorum. Sanırım onun iyi bir seçim olacağını düşündüm. Ayrıca, iyi bir arkadaş olacak gibi görünüyordu. Havalı bir hatun. Onunla takılmak eğlenceli olur diye düşündüm."

"Öyle," diyorum usulca, yere bakarak.

Öne uzanıp omzumu okşadı. "Orada görüşürüz, kardeşim." Ve sonra arenaya doğru yola çıktı.

Tamamen sahte randevularını böldüğüm için birden kendimi bir pislik gibi

hissettim.

Addison

Tessa, Isla'nın peynirli makarnayı ağzına tıktırmasını izlerken, "Çok acıkmış," diyor. "Bu çocuğu beslediğine emin misin, Ad?"

"Ebeveynlik. Çocuğunuz bazı günler bir gergedan gibi yiyor, ertesi gün ise lanet bir böcek gibi. Yemin ederim, her gün farklı." Çorbamı ve sandviçimi karıştırırken Tessa'ya kaşlarımı oynatıyorum. "Peki, dış dünyada ne var ne yok, dostum? İkimiz de o kadar meşguldük ki birbirimizi neredeyse hiç görmedik."

"Dürüst olmak gerekirse çok değil." İç çekiyor. "Benimle aynı takımda olmadığın için üzgünüm."

"Üçüncü sınıftan beri takımda değilim," diye belirttim. "Bensiz de çok iyiydiniz."

Lisedeyken hem benim hem de Tessa'nın hayatı sadece kros ve etrafında dönüyordu. Bu Tess için hala geçerli ama ben yıllardır rekabetçi bir şekilde koşmuyorum. Ve dürüst olmak gerekirse, artık sadece koşmak için koşmayı seviyorum. Bu, bebek arabasını itmek ve Isla'nın düşürdüğü bir şeyi ya da bir paket krakeri açmak veya damlatmaz bardağı doldurmak için her on dakikada bir durmak anlamına gelse bile.

"Bu koşu arkadaşımı hâlâ özleyemeyeceğim anlamına gelmiyor," diyor Tessa suratını asarak. "Annem.. artık... benim koşu arkadaşım, T teyze," diyor Isla. makarna ve peynir ısırıkları arasında. "Hızlı gidiyoruz. Değil mi anne?" "Doğru, kızım." Elimi buklelerinin arasında gezdiriyorum. "Şey, teyzenin yanında T, muhtemelen kaplumbağaya benziyoruz ama eğleniyoruz."

"Spor salonuna gittiğimiz birkaç seferde seni koşu bandında gördüm. Hiç de yavaş değilsin."

"Teyze kötü bir söz söyledi! Kavanozuma bir çeyreklik koy!" Isla yemeğinden başını kaldırıp bakıyor.

Kavanoz mu? Tessa yüzünde şaşkın bir ifadeyle bana bakıyor. "Bahsettiği bu kavanoz da ne?"

Isla, oturduğumuz odanın tamamını doldurmaya yetecek bir tavırla, "Kötü söz kavanozu," diye cevap veriyor. "Öde bakalım, küçük hanım."

Çantasını karıştırarak masanın üzerine iki çeyreklik atıyor. "Bir sonrakinin parasını peşin ödeyeyim dedim," diye kestirip atıyor. "Sıkı bir gemi işletiyorsunuz Bayan Isla."

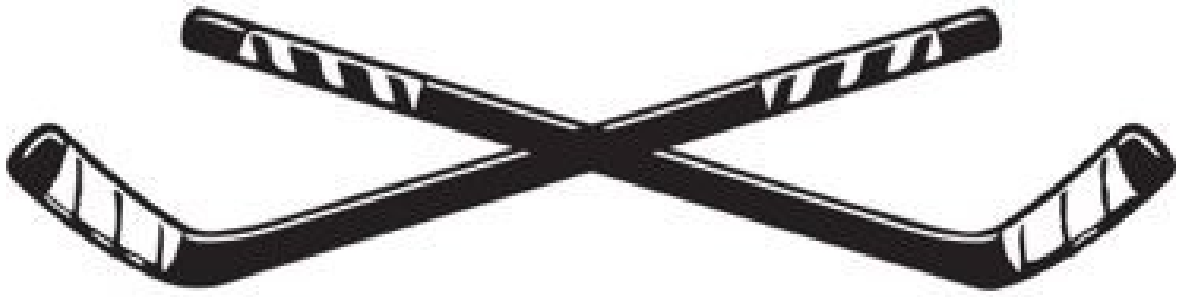
"Birinin yapması gerek," diye cevap veriyor, kolunun altındaki pelüş kurdu sıkıca tutmadan önce sesi üç yaşından çok daha büyük geliyor. "Olabilir

ben olabilirim."

Tess ve ben yüzümüzü düzgün tutmaya çalışıyoruz ama çok zor. Yemin ederim, çocuğumun ağzından ne çıkacağını asla bilemiyorum.

Isla'nın önünde onun kafasını karıştıracak bir şey söylemek istemediğim için şu anda konuşabileceklerimiz sınırlı. Tessa'nın bana Cam'den haber alıp almadığını sormak için can attığını söyleyebilsem de, şu an bunun zamanı olmadığını biliyor. Bunun yerine, öğle yemeğimizin geri kalanını Isla ile renklendirerek geçirdikten sonra paylaşmak için kocaman bir brownie sundae sipariş ettik.

Ve tüm yemek boyunca Cam'i sadece yirmi kez düşündüm.

Addison

Çalışmalarına odaklandığım ve biraz erken mezun olabilmek için alabildiğim kadar çok ders almaya çalıştığım için güz dönemi uçup gidiyor. Ve ben daha ne olduğunu anlamadan Noel zamanı geldi. Çocukken Noel'i sevdiğimi düşünseydim, hiçbir şey tatillerde ebeveyn olmakla kıyaslanamazdı. Sıcak çikolata içmek ve Noel filmleri izlemek, New Hampshire'da olduğu gibi dışarısı karlıymış gibi davranmak. Isla, annem ve ben çok sevimli el işleri yapıyoruz ve onları büyükanne ve büyükbabama göndermek için paketliyorum. Büyüleyici bir şey ve keşke bu anları dondurup . Çünkü ben farkına bile varmadan, onlar gitmiş olacak.

En az yirmi dakikadır dışarıda olmasına rağmen onu sandalyede sallıyorum. Büyüdükçe kollarımda daha az uykuya dalıyor. Uyuduğu zaman, sadece onu içime çekmek istiyorum.

Annem kanepeye oturuyor ve bana bakmadan önce bacaklarının üzerine bir battaniye çekiyor. "Addy?"

Kafam karıştı, ona baktım. "Uh... evet?"

"Baban ve ben seninle bir şey konuşmak istiyoruz. Tamam mı?"

Babam tamamen televizyona dalmış, koltuğunda oturuyor.

"Değil mi, Barren? Ona sormamız gereken bir şey vardı." Cevap vermeyince sesi değişir. "Barren!" diye bağırır.

"Evet? Ne , tatlım?"

"Addy'ye ona sormamız gereken bir şey olduğunu söylüyordum. Hani şu konuştuğumuz şey."

Gözleri kısılır, sanki kızın neden bahsettiğini hatırlamaya çalışıyormuş gibidir. Birkaç dakika boyunca boş boş ona bakar ve sonunda ampul yanar.

"Oh, evet. Şu şey. Şimdi hatırladım."

"Bana söylemeden ileri geri sallayıp durduğun bu şey de ne? Boşanıyor musun? Bebeğin mi olacak? Nedir bu?"

Annem boğazını temizliyor. "7 Ocak'ı 10 Ocak'a bağlayan gece, Kathy Teyze'nin sürpriz ellinci yaş günü için Isla'yı New Hampshire'a götürmek istiyoruz."

Gülümsemem azalıyor. "Ayın dokuzunda dersler yeniden başlıyor. Gidemeyiz. İlk günü kaçıyorum"

"Hayır, hayatım. Gidemezsin," diyor babam usulca. "İsla gidebilir... eğer izin verirsen."

"Bu üç gece demek. Birbirimizden hiç ayrı kalmamıştık. Bırak üç geceyi."

Annem bana sempatik bir bakış atıyor. "Bebeğim, neden bu kadar korkuyorsun? O bizimle olacak. Eğer Pelletier'lerin onu göreceğinden korkuyorsan, korkma. Trescott'a gitmiyoruz, sadece Cannon'a gidip Kathy'lere yakın güzel bir motelde kalacağız. Caddenin karşısında küçük bir çocuk müzesi ve sadece küçükler için yapılmış bir çocuk havuzu var." Başını eğerek bana küçük bir gülümseme verdi. "Çok eğlenir, tatlım. Söz veriyorum."

Eğleneceğini biliyorum. Üç buçuk yaşında, yani tabii ki bayılır. Ama daha önce hiç müzeye gitmedi. Onunla böyle şeyler yapan ben olmalıyım. Eğer yapmazsam, fark edecek ve anılar biriktirmeyi önemsemediğimi düşünecek.

Annem sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi elime uzandı. "Addy, o güzel bebeği doğurduğundan beri kendine neredeyse hiç zaman ayırmadın. Okula gitmek bir yana, buradasın. Onunla birlikte. Bu senin için de iyi bir mola olabilir. Bir kısmında dersin olduğunu biliyorum ama diğer zamanlarda Tessa ile takılabilirsin. Ya da alışverişe veya koşuya. Hatta belki bir partiye bile gidebilirsin."

"Hayır. Bunu yapmayacak," diye homurdanıyor babam koltuğundan. "Hayır, hanımefendi."

Annem gözlerini devirir. "Yüce Tanrım, Barren. Tanrı aşkına, o daha üniversite birinci sınıfta."

"Bu onun partilere gitmesi gerektiği anlamına gelmez. Güvenli değiller," mırıldandı bana bakmadan önce. "Ama bu parti saçmalığı bir yana, bence bir molayı hak ediyorsun. Biz de büyük kızımızı sen başımızda dikilmeden mini bir tatile çıkarmayı hak ediyoruz."

"Kaba," diye mırıldanıyorum. "Peki ya gitmek istemezse?" Uyuyan yüzüne bakıyorum, elimi saçlarında gezdiriyorum. "Ya benimle kalmak isterse?"

"Sanırım bunu onunla konuştuğunda öğreneceğiz, değil mi?" Annem melek bebeğime bakarak şöyle diyor. "Eğer bu konuda gerçekten rahatsızsan, onu getirmeyiz. O senin çocuğun ve ben zorlayıcı ya da baskıcı olmak istemiyorum."

"Antrenman ne olacak baba?" Kafam karışmış bir şekilde sordum. "Sezonun tam ."

"Diğer koçlarla konuştum ve benim yerime antrenmanlara katılmayı kabul ettiler," diyor ve ben duyduklarıma gerçekten inanamıyorum. Babam hiçbir zaman hokeyi kaçıran biri olmadı. "Gitmek annen için bir şey ifade ediyor, o yüzden benim için de bir şey ifade ediyor."

İşte benim annem. Düşünceli ve tatlıdır ve her zaman aldığından çok daha fazlasını verir. O bir azizenin timsalidir.

Babam sandalyesinden kalkıyor ve ikimizin de başını okşuyor. "İyi geceler hanımlar." Eğilip annemin saçlarını öpüyor. "Seni seviyorum."

"İyi geceler baba. Seni seviyorum." Annemin ona bakıp iyi geceler demesini izlerken gülümsüyorum.

O kadar aşıklar ki neredeyse sinir bozucu. Ama aynı zamanda çok tatlı.

O gittikten sonra birkaç dakika sessiz oturma odasında oturuyoruz. Noel ağacı Isla'nın yüzünde parlıyor, göğsüme yaslanıp usulca horlarken onu en çarpıcı şekilde aydınlatıyor.

"Anne?" Kızımın yanağını okşayarak fısıldıyorum. Duygularımı açığa vurmak üzere olduğumu hissediyorum.

"Evet, bebeğim?"

"Onu asla terk etmek istemememin ya da onu bensiz almanızı istemememin nedeni... Anne ve babasının topu düşürdüğünü düşünmesinden korkuyorum. Sanki ikimiz de yanında olmayı umursamıyormuşuz gibi." Gözlerim yaşardı. "Bu hayatta yeterli değilmiş gibi hissetmesini asla istemiyorum. Çünkü yeterli. O çok daha fazlası. Hepsi bu." Burnumu çekiyorum. "Garip olduğunu biliyorum. Ve bana ihtiyacı olacak diye endişeleniyorum. Bana ihtiyacı olacak ve ben orada olamayacağım."

İç çekmeden önce bir an sessiz kalıyor. "Biliyor musun, sen bebekken her şey çok zordu." Dudaklarından küçük bir kahkaha kaçıyor. "Uyumayı sevmezdin -Hem de hiç. Ne yaptığımı ya da sancılandığında seni nasıl sakinleştireceğimi bilmiyordum. Ama yine de aylarca yardım almayı reddettim. Her şeyi kendim yapmak istedim." Duraksıyor. "Baban dışında. Onun yardım etmesine izin verdim. Ama Mimi ve Nana? Pfft ... Onları kendimden uzaklaştırdım."

"Gerçekten mi?" Şaşırarak sordum.

"Evet," diyor başını sallayarak. "Ta ki bir gece kulak enfeksiyonu geçirene kadar. Günlerdir çok hastaydın. Sen uyuyamıyordun, biz de uyuyamıyorduk. Ya Nana LaConte? Babanla telefonda konuştuktan ve arka planda senin feryatlarını duyduktan sonra kapımıza geldi. Ona iyi olduğumu, eve gitmesi gerektiğini söylemeye çalıştım. Ama bunun yerine benimle mutfakta oturdu ve yardım etmesine izin verip veremeyeceğimi sordu. Sadece bir molayı hak ettiğimi değil, aynı zamanda seninle geçireceği değerli zamandan da çaldığımı söyledi."

iyi." İç çekerek gülümsüyor. "Yatağa gittim ve tam altı saat uyudum. Ve tahmin et ne oldu. Yatak odamdan çıktığımda... sen iyiydin. Peki ya ninen? Sallanırken sana şarkı söylerken onu hiç görmediğim kadar mutluydu. Ve o an anladım ki, annelik zor. Ebeveynlik zordur. Ve bazen bırakmakta sorun yok. İşte bu yüzden baban ve ben o günden sonra ara sıra mola vermeye özen gösterdik. Çünkü ara vermek sizi kötü bir ebeveyn yapmaz. Sizi insan yapar."

"Ben dersteyken ona göz kulak ol." Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı yuvarlanıyor. "Çok yardımcı oluyorsun."

Kabul ediyorum, eğitimimin yarısını internetten aldım. Brooks'un sevdiğim bir yanı da bu. Çılgın anne programım için esnek. Ama kampüste almam gereken iki ders sırasında ailem Isla'nın bakıcıları oluyor. Bu iş için gözümü bile kırpmadım.

"Ve her saniyesini seviyorum," diyor ve sözlerinden bir an bile şüphe duymuyorum. "Eğer New Hampshire'a gitmesini istemiyorsan, çünkü ondan ayrı kalacağın için gerginsin ya da sen gidebilecekken onun gitmesini tercih ediyorsun, sorun değil. Ama bunun seni kötü bir anne yapacağını düşündüğün için gitmesini istemiyorsan, o zaman benim için sorun olur. Çünkü Addy, sen tanıdığım en iyi annesin."

"En iyisinden öğrendim." Gözyaşlarımın arasından gülümsedim. "Tamam, onu alabilirsin. Ama günde üç ya da dört kez FaceTime yapman gerekiyor. Ve eğer beni özlerse-"

"O zaman eve erken gideriz. Söz veriyorum." Sarılmak için beni kendine doğru çekti. "Rahat olmadığı bir yerde kalmasını asla istemem."

Geri çekilmeden önce birkaç dakika bana tutunuyor. "Kim bilir? Belki de boş zamanlarında Isla'ya o pelüş hayvanı veren yakışıklı şeytanı görebilirsin."

Başımı sallıyorum ama gülmeye zorluyorum. "Olmuyor."

Bu sözleri söylerken bile merak etmeden duramıyorum...

Neden bunları söylerken kalbim acıyor?

Cam

"Hey, ezik. Neden bu kadar sessizsin?" diyor kız kardeşim Mila, bana bir yastık fırlatarak.

Onu yakalıyorum, elimden geldiğince sert bir şekilde geri fırlatıyorum ve karnına vuruyorum.

"Dick," diye mırıldanıyor, tam o sırada Beau odaya giriyor ve ona bir su uzatıyor. "Teşekkürler bebeğim," diyor sırtarak, Beau yanına oturup dinlenirken

Elini koruyucu bir şekilde kalçasına koydu.

Konu kız kardeşim olunca, onun için adam bile öldürür. Bu onun için ne kadar önemli olduğunu gösterir. Sonra tekrar, o da onun için aynısını yapardı.

"İğrenç," diye inliyorum.

"Sana dönelim, göt herif. Neden bu kadar sessizsin? Noel gecesindeyiz.

Büyülü bir gün geçirdik. Neden pantolonunu giyiyorsun?"

"Bilmiyorum," diye mırıldandım. "Sadece yorgunum ve Georgia'ya dönmek için sabahın köründe uyanmak zorundayım."

"Aman ne önemli. Florida'ya gitmek zorundayız. Korkak olma." Mila ters ters bakar. "Öyle olmadığını biliyorum. Ne peki? Takımla ilgili sorunlar mı? Koçun hâlâ bir eşek gibi davranıyor mu?" Öne doğru eğilirken gözleri genişliyor. "Bir kız, değil mi? Bir kız için bu kadar üzülüyorsun."

"İşte bu komik olurdu." Beau kıkırdar. "Lütfen öyle olduğunu söyle. Bana Cam Hardy'nin sonunda eşiyle tanıştığını söyle. Her zaman başının belası olacak biriyle."

"Evet, işte bu çok komik." Mila koluna bir şaplak attı. "İlişkimizdeki tek baş belası, aşkım, sen ve senin huysuz kığın. Şimdi kapa çeneni. Cam'den bahsediyoruz, senden değil."

Kız kardeşim başını yana eğerken bana ve sadece bana odaklanıyor. "Tamam, ağabey, anlat bakalım. Kim bu kız? Nerede o? Ve en önemlisi... sen ne yaptın?"

Konuşmak için ağzımı açıyorum ama dürüst olmak gerekirse söyleyecek hiçbir şeyim yok. Addison hakkında çok düşündüm ama yine de onu düşünmeye hakkım olmadığını biliyorum. Bana bir şans vermek istese bile, olmadığım biri gibi davranarak onu oyalamam ona haksızlık olurdu. Ben bekar bir anneyi çocuk yetiştirmekten kurtaran adam değilim. Ben de hokeydeki geleceğinden vazgeçen bir adam değilim.

Koçun kızıyla çıkmak kadar pervasızca. Ben yerimi biliyorum. Ve onun yanı değil.

"Yok, öyle bir şey değil," diyorum, sahte kaygısız takınarak, tam da babam oturma odasına girerken. "Ne dersin, ihtiyar? Challenger'la Noel gezisine çıkmak ister misin?"

Yüzü aydınlanıyor. Yarış konusunda Mila gibi onun izinden ama yine de onun gibi hasta bir kaslı arabayı takdir . Ve onun Challenger'ı da bir istisna değil. Geçmişte yarış pistine geldiğimde, onu kullanmama izin verecek kadar nazikti.

Ailemi görmek için eve istediğim kadar gidemiyorum. Dersler ve hokey arasında zor oluyor. Bu yüzden, böyle zamanlarda, eve döndüğümde, sadece iki günlüğüne bile olsa, onlarla olabildiğince çok zaman geçirmeye çalışıyorum. Kız kardeşim ve Beau'yla da. Ailemize ara verdiğinde onu çok özlemiştim. Geri döndüğü için mutluyum. Gerçekten mutluyum.

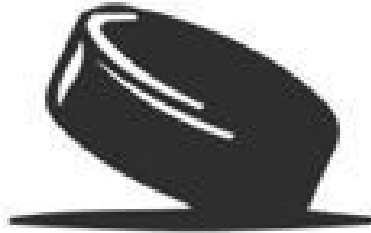
Ayağa kalkıp onu kapıya kadar takip ettiğimde, mutfakta bulaşık yıkamaya devam eden anneme omzunun üzerinden sesleniyor: "Birazdan dönerim tatlım. Cam'ın altına işemesini sağlamalıyım."

"Öyle olsun," diyorum omzuna vurarak. "Daha önce Mila ile ata bindim. Hiçbir şey beni korkutamaz."

"Doğru," diye mırıldanıyor Beau nefesinin altından ve kız kardeşimin sert bir bakışına maruz kalıyor.

"Gidelim, ihtiyar." Beau ve kız kardeşimi işaret ediyorum. "Hepiniz şu dokunaklı şeyleri çıkarın artık. Döndüğümde bunları görmek istemiyorum." Karnımı okşuyorum. "Yediğim hindi ve patates püresi hâlâ midemde; beni kusturmayın."

Kapıdan çıkarken babam gülerek, "Ben hallederim," diyor. Ve bunu kastettiğinden hiç şüphem yok.

Yaklaşık kırk beş dakika sonra, sırayla birbirimizi korkutmaya çalışarak çok hızlı sürdükten sonra, arabayı şehirdeki bir otoparka çekip park ediyorum.

"Peki dostum, bana onun kim olduğunu söyleyecek misin? Yoksa yaşlanana kadar beklemek zorunda mı kalacağım?"

Bakışlarımı çevirdiğimde onu sırtımdan buluyorum.

"Biliyorum oğlum. Ve sen bu bakışı sadece bir kez daha gördün. O da on yaşındayken elini sakatladığın zamandı. Sezonun geri hokey oynayamamıştın." Gözleri benimkilerin üzerinde, ona gerçeği söylemekten kaçmam için bana hiçbir yol bırakmıyor. "O kim? Hokey her zaman senin aşkıydı, ama sonunda kafanı kışından *gerçek* aşkını bulmuş olabileceğini düşünmeye başlıyorum."

Yalan söylemenin bir anlamı olmadığını biliyorum. Ondan bir şey sakladığımı anlayacaktır. *Aşk* güçlü bir kelime; şu anda öyle bir kelime kullanmazdım. Ama kesinlikle onu olması gerekenden çok daha fazla düşünüyorum.

"Addison," diyorum bakışlarımı ileri çevirerek. "Sorun şu ki, o koçun kızı."

"Kahretsin," diye mırıldandı babam. "Anladığım hayranı değil?"

"Bilseydi muhtemelen taşaklarımı keserdi." . "Ve... bir çeşit çocuğu var."

"Ne demek nevi? Siz küçük piçlerden iki tane var bende. Size söyleyeyim, bu konuda hiçbir şey yok. Ya yapar ya da yapmaz."

"Öyle. Bir kızı var. Sanırım üç yaşında." Başım koltuk başlığına düşüyor.

"Çocuk tıpkı annesine benziyor."

"Güzel mi? Şu Addison mu?"

"Muhteşem," diyorum, gerçekliğe geri dönmeden önce ne kadar güzel olduğunu düşünüyorum. "Ama dediğim gibi, koçun kızı. Bir çocuğu var. Asla işe yaramaz, babalık."

"Bundan o kadar emin olma." Beni dürttü. "Birbirinizden hoşlanıyor musunuz?"

"Ben o kadar ileri gitmezdim." Kıkırdıyorum, ona bakıyorum. "Yani, ondan hoşlanıyorum. Onun neyi sevdiğini bilmiyorum. Zor biri."

"İyi olanlar her zaman " Sırıttıyor. "Hangisinden daha korkuyorsun, evlat? Koçun kızmasından mı yoksa çocuğu olan biriyle çıkmaktan mı?"

Bunu düşündüm, sorusuna nasıl cevap vereceğimden emin değildim. Bir yandan, evet, sırf kızıyla birlikte olduğum için Koç'un geleceğimi tek başına mahvetmesinden korkuyorum. Ama öte yandan, canı cehenneme. Bazen hata yapabilirim ama ben iyi bir adamım. Harika ebeveynler tarafından yetiştirildim. O kim oluyor da Addison için yeterince iyi olmadığımı karar veriyor?

Muhtemelen öyle bile.

Bir de işin diğer tarafı var. İşin içinde bir çocuğun olduğu taraf. Bu çıkma işini çok daha zorlaştırır. İşler yolunda gitmezse, benim ve Addison'ın duygularından daha fazlası söz konusu olacak.

Bir de üçüncü taraf var. vebalı gibi ittiği taraf.

"İkisi de, sanırım." Bir elimi yüzümde gezdiriyorum. "Hiç kız arkadaşım bile olmadı. İlk sevgilimin çocuklu olgun bir hatun olacağından şüpheliyim."

"Aşk hakkındaki komik şeyi biliyor musun, Cam? İşleri zorlaştırabilecek engelleri gerçekten umursamaz. Sonuçta, bu hayatta değerli olan hiçbir şey kolay olmayacak."

"Onu sevmiyorum, seni çılgın yaşlı piç. Onu çok az tanıyorum."

"Tamam o zaman," diyor soğukkanlılıkla. "O zaman ne diye bu kadar ? Hayatına devam et, evlat."

Beni test ettiğini biliyorum. Ya da blöfümü görüyor. Addison'ı sevmiyorum, en azından henüz. Ama onun etrafında dolaşmaya devam edersem, bu farklı bir hikaye olabilir. Onu kovalamak ateşle oynamak gibi olurdu. Ve ben gerçekten yanmak istemiyorum.

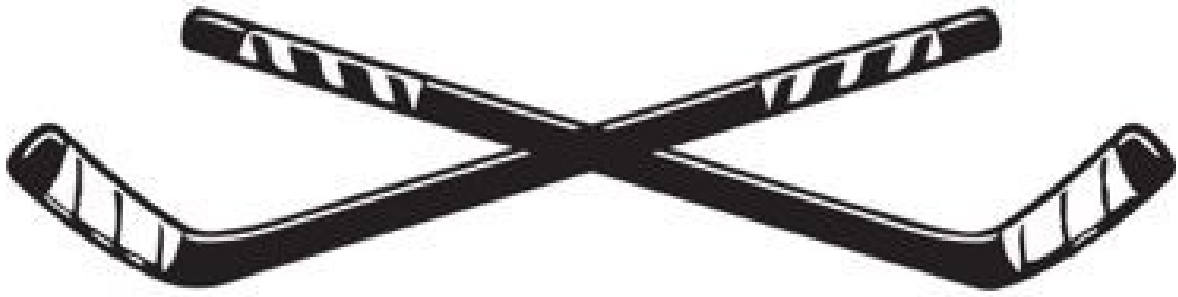
"Annem tatlıyı kaçırdığımız için kıcımıza tekmeyi basmadan eve dönelim." Arabayı vitese taktım ve park yerinden çıktım. "Bütün öğleden sonra gözünün o elmalı turtada olduğunu biliyorum."

"öyle." Ellerini birbirine sürtüyor.

Eve doğru yol almaya başladığımızda omzumu okşadı. "Sadece kalbinin sesini dinle, Cam. Bunu yaparsan asla başarısız olmazsın."

Cevap vermedim. Sadece başımı sallıyorum.

Çünkü kalbimin sesini dinlesem bile, onu göğsümden söküp atmayacağını ve üzerinde tepinmeyeceğini nereden bilebilirim?

Cam

"Son oyunu tekrar oynayın çocuklar," diye sesleniyor Koç McIntire, elindeki panoyu kolunun altına sıkıştırarak. "Eğer mükemmel yaparsanız, buradan çıkmanıza izin vereceğim." Sırıttırıyor. "Berbat ederseniz, doğru yapana kadar hepinize yaptırırım."

Çalıştırıyoruz ve tahmin ettiğim gibi mükemmel değil.

Koç McIntire başını sallıyor ve tekrar buzun ortasını işaret ediyor. "Tekrar yap."

Sonunda doğru yapana kadar bunu üç kez daha yapıyoruz.

Alkışlayarak gülümsüyor. "Zamanı gelmişti. Hadi çıkın buradan."

Alnımdaki teri siliyorum ve takımın geri kalanının arkasından buzdan çıkıyorum. Hiçbir standarda göre berbat bir antrenman değildi ama yine de çalıştık ve ben leş gibi kokuyorum ve duş almaya hazırım.

"Sadece söyleyeceğim. LaConte bize bağırıp berbat olduğumuzu söylemeden antrenman çok daha huzurluydu," diye mırıldanıyor Brody, arkamdan yürürken. "O huysuz herif ne kadarlığına gitti?"

"Yeterince uzun değil," diye kestirip atıyor Link. "Birkaç gün içinde döneceğini duydum."

Ailemi ziyaret etmek için New Hampshire'a döndüm."

Acaba Addison da onlarla mı yoksa kızıyla birlikte burada mı kaldı? Çocuklar Koç hakkında istedikleri kadar konuşabilirler ama sanırım hepimiz takımımızın her zamankinden daha iyi oynadığını ve bunun onun olduğunu biliyoruz. Pislik ya da değil... Adam tek bir şeyi önemsiyor. Kazanmak.

Bir havlu kaptım ve duşa girdim. Derimi yakacak kadar yüksek bir ısıya ayarlıyorum. Hafta sonu maçlara ara verdiğimiz için çok mutluyum. Gerçi Addison'ın güzel yüzünü her zamanki yerinde otururken ancak maç sırasında görebiliyorum. Nick Pelletier yüzünden kaçırdığı maçtan sonra onu geçen hafta sonundaki maçta görmek güzeldi. ve miniği Addison.

Noel için eve döndüğümde babam bana kalbimin sesini dinlememi söyledi. Sorun şu ki, bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum. Bu yüzden, her zaman yaptığım şeyleri yapıyorum. Hokey. Parti. Uyu. Tekrarla.

Brody diğer duştan, "Bir grup arkadaş yarın şu iğrenç kapalı go-kart pistine gitmek istiyoruz," diye sesleniyor. "Var mısın Hardy?"

Elime biraz vücut yıkama suyu sıkıp terden sıırsıklam olmuş tenime sürüyorum. "Yapamam. Üzgünüm kardeşim. Bu gece Florida'ya gidiyorum. Beau'nun takımı yarın şampiyonluk maçına çıkıyor. Mila'ya izlemeye gideceğimi söyledim."

"Neyse ne," diye karşılık veriyor Brody. "Sen zaten hep kirli yarışırsın. Jaxon Hardy'nin kan avantajına sahipsın."

"Siktir et onu. Ben Mila Hardy kanı derdim." Link kıkırdar. "Her iki da, Cam olmadan bu sefer kazanma şansım daha yüksek."

Haksız değiller. Babamla birlikte drag yarışlarında büyüdüğüm için, basit bir go-kart bile olsa herhangi bir şeyin tekerleklerini yerinden oynatmaya yabancı değilim.

Suyu kapattıktan sonra havlumu alıp kurulandım. "Hepinize iyi eğlenceler. Kendinize zarar vermeyin."

"Hiç şansın yok." Brody gülüyor. "Link'i duvara yapııştırıyorum."

"Siktir git," diye homurdanır Link.

Havlumu belime sararak dolabıma doğru ilerliyorum. Çantamı kamyonetime koydum ve zaman geçiyor. Gecenin bir yarısı yolda olmak istemiyorum.

"Döndüğümde görüşürüz çocuklar. Ben yokken parti yapıp daireyi mahvetmeyin."

Kapıdan çıkarken ikisi de bana "Söz vermek yok!" diye bağırıyor. Ve bu ikisiyle, şaka yapmadıklarına eminim.

Addison

Markete girdim ve emniyet kemerimi çözdüm. Yapmak istediğim son şey sadece kendim için bir akşam yemeği pişirmektir, bu yüzden berbat bir benzin istasyonu pizzası sipariş ettim.

Telefonumu çıkarıp anneme bir mesaj gönderdim.

Ben: Nasıl gidiyor? Isla nasıl?

Birkaç dakika sabırsızlıkla bekliyorum, onun yerine aramayı düşünüyorum. Ailem arayabilir ve mesaj atabilir ama teknolojiden pek anlamazlar.

Sonunda telefonum çaldı.

Bir saat önceki gibi. Harika. Oynamakla meşgul.

Ben: Üzgünüm.

Anne: Üzülme. Onu özlediğini biliyorum. Ama söz veriyorum, o çok iyi. Annesini özlemesin diye onu meşgul ediyoruz.

Anne: Sessiz zamanın tadını çıkarıyor musun?

Ben: Hayır. Sadece pizza alıyorum. Bir saat sonra tekrar gel. Hiç şüphem yok.

Telefonumu bardak tutucuma koyup içeri giriyorum.

Dün sabah erkenden yola çıktılar ve sadece birkaç saat önce, profesörün hastalığı nedeniyle yarınki dersimin iptal edildiğine dair bir e-posta aldım. Yani bu, geziye gidebileceğim anlamına geliyordu. E-postayı okuduktan sonra hemen New Hampshire'a uçuşlara baktım. Ne yazık ki benim için, geri dönecekleri güne kadar makul fiyatlı uçuş yoktu.

Dükkanın kapısını iterek açtım ve pizzaların yapıldığı şarküteri tezgâhına yöneldim.

"Merhaba," diyorum dostça görünmek için elimden geleni yaparak gülümseyerek. Buradaki aşçının huysuz olduğu bilinir. "Pizza siparişi vermiştim. Addison'ın altında."

"Evet, tam burada." Kutuyu ısıtıcıdan alır ve tezgâhın üzerine bırakır.

"Teşekkür ." El sallıyorum, .

"Uh-huh," diye homurdanıyor ve yaptığı işe geri dönüyor.

Soğutuculara doğru yönelmeden önce gözlerim açılıyor. Normalde pek içen biri değilimdir ama bu akşam pizzanın yanında birkaç bira hiç de fena olmaz.

"Çılgın bir Pazar gecesi, ha?" diye derin bir ses yanımda çınlıyor. Boynumu büküğümde Cam'in bir Sprite aldığını görüyorum.

Bir elimde pizzama, diğer elimde Coors Light paketine bakarak yüzümü buruşturuyorum. "Benimkinin olabileceği kadar çılgınca."

Etrafına bakınıyor. "İsla nerede?"

Söylediği şekilde, onsuz burada olduğum için beni yargılamıyor. Sadece merak ediyor.

İç çekiyorum, eve boş ve sessiz bir eve gittiğimi hatırlıyorum.

"Ne yazık ki New Hampshire'daki ailemle birlikte. İnanın bana, ben kötü bir anne değilim. Benimle evde kalmasını çok isterdim. Ama ona bir havuzdan ve çocuk müzesinden bahsettiklerinde... evet, birdenbire annemle evde kalmak pek de havalı gelmedi."

Bana bakıyor, kafasının içindeki çarklar dönüyor. "Neden sen de gitmedin?"

"Çünkü dersler yarın başlıyor ve bunu kaçırmak istemedim." Yere bakıyorum. "Doğrusu seçimimden pişmanlık duyuyorum. Özellikle de dersimin iptal edildiğini öğrendiğimden beri."

Tessa ekibiyle şehir dışında. Ve açıkçası Brooks'ta henüz başka arkadaşım yok. Yani aslında tek başımayım.

"Bu gece benimle Florida'ya gel," diyor, kelimelerin dilinden dikkatsizce dökülmesine izin veriyor. Sanki benden bir eyalet sınırını geçmemi istemiyormuş gibi. "Arkadaşım Beau'nun takımı Florida East yarın şampiyonluk maçına çıkıyor. Yarın antrenmanım yok ve Çarşamba gününe kadar dersim de yok, o yüzden kız kardeşime gidebileceğimi söyledim."

Kız kardeşinin neden arkadaşının maçına gitmesini istediğine dair gözlerimdeki şaşkınlığı görmüş olmalı ki sırtıyor.

"Beau benim en iyi çocukluk arkadaşım ve aynı zamanda kız kardeşimin erkek arkadaşı." "Ahh," diyorum başımı sallayarak, "anlıyorum."

Ne diyeceğimi bilemeden kafamın içinde bir savaş veriyorum. Bu adamla haftalardır konuşmadım. Ayrıca, eğer bu gece birlikte bir yerde kalırsak, sonunda çıplak kalacağız. Bu kaçınılmaz.

"Ne dersiniz? getir, biraz şeker al, biraları bırakıp gazlı içecek al ve yola çıkalım."

"Eve ne zaman geliyorsun?" Ben soruyorum.

"Salı sabahı erkenden döneceğim," diye yanıtlıyor. "Antrenman için geri dönmeliyim."

Salı ailemi ve Isla'yı havaalanından alacağım. Yani, teknik olarak... gidebilirim.

"Hadi ama bebeğim. En kötü ne olabilir ki?" Sırıttıyor, tembelce soğutucuya yaslanıyor.

"*Tekrar* soyunup ," diye kestirip atıyorum.

"Bu en iyi senaryo olurdu, ." Başını öne eğiyor. "Sen yalnızsın. Ben de yalnızım. Hadi gidip birlikte yalnız olalım."

Teklifini ciddi olarak düşündüm. Kulağa eğlenceli geliyor. *Evde tek başıma oturup en iyi arkadaşımın yürümeye başlayan bir çocuk olduğunu hatırlamaktan çok daha iyi.*

"Peki ya arkadaşın? Ya kız kardeşin? Kim olduğumu sormayacaklar mı?"

"Onlara gerçeği söyleyeceğim," diyor, gözleri benimkileri delip geçiyor. "Sen bir arkadaş."

Sonunda soğutucuyu açıp birayı içine geri koymadan önce dudağımı çiğniyorum. Cam'in etrafından dolaşıp bir diyet kola alıyorum. "Tamam... varsın. Ama seks yapamayız."

"Neden olmasın?"

"Çünkü seks işleri karıştırır. Zaten birkaç kez seks yaptık. Daha fazla olmaz. Bu sadece işleri karmaşıktırır."

"Tatlım, sevişmelerimizi unutuyor musun bilmiyorum ama karmaşık bir şey yoktu." Eşyalarımı uzanıyor, pizza ve sodayı avucuna yığıyor. "Yola çıkmadan önce gidip atıştırmalık bir şeyler bulalım."

O şeker reyonuna doğru yürürken, bacaklarım beni endişeyle arkasından sürüklüyor.

Cam Hardy ile bir yolculuğa çıkıyorum.

Birden fazla geceyi birlikte geçireceğimiz bir gezi. Ne yanlış gidebilir ki?

Cam

Evinin önünde kamyonette bekliyorum. Onu bu gece benimle Florida'ya gelmeye ikna ettikten sonra, şehirden ayrılmadan önce arabasını bırakıp gece çantasını alabilmesi için evinde durmamız gerektiğini söyledi.

Noel'de babamla konuştuktan sonra kendime onu kendi bırakmamı söyledim. Beni iten o olsa da, bir gün benden kalmamı isteyecekti ve ben bunu yapamayacaktım. Çünkü profesyonellerin beni çağıracağı bir gün gelecekti. Ve onlar çağırdığında, kız arkadaşlara ayıracak vaktim olmayacak.

Ama sonra onu bu gece gördüm, kıvrıcık saçlarını dağınık bir şekilde at kuyruğu yapmış ve içimde bir şeyler koptu. Onun yanında olmalıydım. Hayır cevabını kabul edemezdim.

Kapıyı kapatıyor, arkasından kilitliyor ve elinde küçük bir spor çantasıyla kamyonetime doğru ilerliyor. Kendi kapımı iterek açıyorum, kamyondan aşağı atlıyorum ve koşarak yolcu tarafına geçiyorum.

"Anladım," diyorum, içeri girmesi kapıyı açmadan önce çantaya uzanıyorum.

Koltuğa tırmanırken yüzünde utangaç bir gülümsemeyle bana bakıyor. Başını deri koltuğa yaslayarak iç geçiriyor. "Ne halt ediyorum ben?"

Başparmağımı çenesinde gezdirdikten sonra eğilip yanağına bir öpücük konduruyorum. "Kıçıma arkadaşlık ediyor ve ikimizi de can sıkıntısı dolu bir geceden kurtarıyor."

Çok güzel kokuyor. Ve saçlarının yüzünün etrafında kıvrılmasına bayılıyorum. Doğal bir güzelliği olduğu kesin.

"Sanırım artık gitmemiz gerekiyor, değil mi?" Bana baktı.

"Evet, hanımefendi," diyorum usulca. "Kemerini bağla."

Kapıyı kapatırken, ellerimi bu güzel yaratıktan nasıl uzak tutacağımı merak ediyorum.

Özellikle de bu gece aynı otel odasını paylaşacaksak.

Sikeyim.

Addison

Yolculuk biraz sessiz başladı. İkimiz de ne söyleyeceğimizi ya da nereden başlayacağımızı bilmiyorduk. Ama yaklaşık yirmi beş dakika sonra kendimi durma belirtisi göstermeyen bir konuşmanın buluyorum.

"Babam birkaç günlüğüne gittiği için çok üzgün olmalısın, ha?" Kıkırdıyorum.

"Kahretsin n-" Kendini tuttu. "Evet, tabii ki. Ben aslında onun en büyük hayranım."

"Ha," diye kaçırdım. "Doğru."

Bana bakıyor. Denemediğini bilsem de kahverengi saçları her zaman mükemmel bir şekilde dökülüyor gibi görünüyor. "Dürüst olmak gerekirse, bazen o kadar da kötü değil. Diğer zamanlarda ise benden nefret ediyor."

Babamın tüm oyunculara karşı sert olduğunu biliyorum. Ama aynı zamanda Cam'in en büyük hayranı olmadığını da biliyorum, çünkü Isla'ya kurdu vermek gibi zararsız bir hareket yaptı.

"O sert olduğu zamanlardan herhangi biri, torununa o lanet kurdu vermeye karar verdiğin zamana denk geldi mi?" Ona bakıyorum, çenesi gerildiğinde yüzümde bilmiş bir ifade beliriyor. "Evet... Tahmin etmiştim."

"Bu konuda hiçbir şey söylemedi... ama kızgın olduğunu biliyordum." Yüzünü buruşturdu. "Şu anda benimle olduğunu bilse kalp krizi geçirirdi."

"Muhtemelen," diyorum sessizce. "Ama sen bile onun çok kötü olmadığı zamanlar olduğunu söyledin. Yani, belki, sadece belki, senden ikimizin de düşündüğü kadar nefret etmiyordur."

"Evet, doğru." Gülüyor. "Yarı yarıya iyi davrandığı tek zaman, bir, şu lanet olası şeker mi şaka mı olayını yaptığımız zaman ve iki, Kuzey Carolina'ya karşı oynadığımız maçı kazanmamıza yardım ettiğim zamandı."

Nick'e karşı oynadığımız maçı kastettiğini bildiğim için sözleri karşısında kaskatı kesiliyorum. Takımın o maçı kazanmasına yardım ettiyse babam Cam'den elbette memnundu. O maç babam için her şey demektir.

"Yapmak isteyeceğim son şey sizi rahatsız etmektir, ama çok kişisel değilse... oradaki geçmişi paylaşmanızın bir sakıncası var mı? Onunla Pelletier arasındaki." Bir an için bana baktı. "Maçta olmadığınızı fark ettim."

"Fark ettin mi?" Sesimdeki şaşkınlığı gizleyemiyorum.

"Seni her zaman fark ediyorum Addison. Ne zaman orada olduğunu her zaman görüyorum."

Dikkatimi pencereden dışarı veriyorum. Sanırım şimdi eski sevgilimle olan geçmişime dalmak için en uygun zaman. Sık sık konuşmayı sevdiğim bir konu değil ama Nick'in kim olduğunu ve o maçta neden olmadığımızı neden merak ettiğini anlayabiliyorum.

"Nick, Isla'nın babası." Nefesimi üflüyorum, ağzımdan çıkan sözcüklerin tadı sirke gibi. "Ve babamın eski bir oyuncusu. Diyelim ki... düşündüğümüz gibi değilmiş. Babam da ona pek düşkün sayılmaz."

"Onu gördü mü?" diyor kamyonun karanlık kabininde sessizce. "Isla'yı yani. Onu görüyor mu?"

"Yok," diyorum ellerimi birbirine vurarak. "O, uh... hiç yaptı mı?"

"Onun bildiği kadarıyla değil." Yutkunuyorum. "Hala evde yaşadığımız zamanlarda, onu ve ailesini zaman zaman kasabada görürdük. Onu hiç kabul etmediler, ben de zorlamadım." Dudaklarımdan acıyla karışık, hüznü, küçük bir kahkaha kaçıyor. "Ona hamile olduğumu söyledikten sonra bana ya kürtaj olacağımı ya da ilişkimizin biteceğini söyledi. Hayatımda verdiğim en kolay, en iyi karardı."

İçimde o tanıdık sızının oluştuğunu hissediyorum. Suçluluk duygusu, Isla'nın hikâyesini değiştirerek ileride onun için daha az acı verici olmasını dilemek.

"Özür dilerim. Bu kolay olmamalıydı." Bana doğru uzandı, ellerimden avucunun içine aldı. "Tek başına bir bebek sahibi olmak..."

"Değildi. Dürüst olmak gerekirse, kızım doğduktan hemen sonra onu aramaya çalıştım ama numaramı engellemişti." Başımı sallayarak yere bakıyorum. "Ve eğer bu beni yeterince acınası yapmıyorsa, sonrasında da evine gittim. Sadece kızını tanımak istemediğinden yüzde bin emin olmak istedim, anlıyor musun?"

"Ve?"

"O ve ailesi, şehri terk etmemiz için bana ve aileme biraz para vermek istediler. Babası belediye başkanı. Mükemmel çocuklarının lisede bir kızı hamile bıraktığını kimsenin bilmesini istemediler." Boğazımda oluşan yumruyu yutkunarak geri çekiyorum. "İnsanların bu kadar soğuk olduğunu hiç görmemiştim. Ve kız *onların* kanı. Onu da o yarattı." İç çektim. "Bunu asla anlamlandıramayacağım."

"Bu berbat bir şey," diye fısıldıyor ve elimi nazikçe sıkıyor. "Çok ama çok üzgünüm Addison. Ama o kız senin gibi bir annesi olduğu için çok şanslı." Duraksıyor. "Onu her zaman koruyacaksın. Kendi pahasına bile olsa."

"Ebeveyn olmak böyle bir şey," diyorum. "Ya da en azından öyle olması gerekir. Mesela şu anı ele alalım. Onu çok özliyorum. Ve daha birkaç gün bile olmadı."

Eski sevgilimle olan durumum hakkında bu kadar açık konuşmak sadece Tessa ve annemle yaptığım bir şey. Babama pek bir şey söylemedim çünkü açıkçası sinirleniyor ve geçmişi yeniden konuşmak ona sadece acı veriyor.

"Biliyor musunuz? Sanırım bir durak için vaktimiz var. Ve bu durak da karanlık olması gereken bir yer" diyor şakacı bir şekilde. "Sen ne dersin?"

"Ne olacak ki? YOLO, değil mi?"

"YO-lan-LO," diye şarkı söyleyerek hızla yan yola sapıyor. "O zaman sana bir sürprizim var. Çünkü burayı Facebook'ta duydum ve tesadüfen tam da oradan geçiyorduk. Şimdiki zaman gibisi yok, değil mi?"

İçimden bir ses ortamı yumuşatmaya çalıştığını söylüyor. Ya da beni neşelendirmeye. Her iki durumda da, beni götüreceği yer için hem gergin hem de heyecanlıyım. Ve şu anda eğleniyor da, aklımın bir köşesinde dikkatli olmam gerektiğini düşünüyorum. Her kadın bu sırtışa aşık olabilir.

Cam, kendini kolayca kaptırabileceğin türden bir adam. Ve ben bunu yapamam. Ne de olsa hâlâ kendimi bulmam gerekiyor.

Cam

Bana her baktığında göğsümde oluşan bu hissi anlamıyorum. Ya da elim dokunduğunda tenimin karıncalanmasını. Ya da kızından bahsederken neden ayaklarının dibinde bir su birikintisine dönüştüğümü.

Getir. Al. Birlikte. Pislik.

Ailemden başka kimsenin mutluluğu umurumda olmadı. Ama onunla? Onu gülümsetmek için her şeyi yaparım.

"Botanik Bahçeleri mi?" Etrafında dönüyor. "Hep oraya gelmek istemişimdir. Noel bittiğinden beri ışıkların söküldüğünü sanıyordum."

"Görünüşe göre Ocak ayının sonuna kadar devam edecekler."

Işıkları seyretmesini takdir ediyorum. Güzel olduklarına şüphe yok. Ama onları ilk kez görmesi kadar güzel değil.

Binlerce parıltılı ışık tüm parkı kaplıyor. Ağaçların ve çalılarının üzerinde.

"Neredeyse evimdeymişim gibi hissediyorum," diye fısıldıyor. "Üstelik hafif sweatshirtlerle yürüyoruz, evde olsam kar kıyafetlerim tam olurdu."

Evinden bahsederken New Hampshire'ı özlediğini hissediyorum. Sanırım onu suçlamıyorum. Georgia ve New England tamamen farklı iki yer. Eminim büyük bir alışma süreci olmuştur.

Önümde yürürken duruyor ve ışıklarla kaplı devasa kemere bakıyor.

Ona uzanıyorum, çenemi omzuna koyarken belini tutuyorum. "Bu geziye geldiğin için teşekkürler, güzelim."

Boynunu hafifçe bükerek bana bakıyor. "Sorduğun için teşekkürler. Muhtemelen üç ya da dört kurabiye yemiş ve Isla'yı görmek için anneme bugün onuncu kez FaceTime atıyor olurdum."

"Tatlım, takılmak yok dediğini biliyorum ama seni öpmeye *gerçekten* ihtiyacım var."

"Cam," diyor zar zor fısıldayarak, "beni öpmemelisin. İşleri karmaşıktırmamalıyız."

Geri adım atarak onu kendime doğru çeviriyorum. Onu yavaşça kemerin arkasındaki karanlığa doğru geri çekerek başparmağımla çenesini yukarı doğru bastırıyorum. "Evet, haftalardır kendime bunu söylüyorum. Ama ne var biliyor musun? Artık bununla işim bitti."

Diğer elimi arkasındaki ağaca dayayarak başımı onunkine yaklaştırıyorum. "Tek istediğim sensen uzak durmaya çalışmanın ne anlamı var?"

Gözlerini kırıştırıyor. "Cam, bunu kastetmiyorsun-" "İstiyorum ama. Gerçekten istiyorum."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" diyor bana meydan okuyarak. "Bir ya da iki hafta içinde bunun sönüp gitmeyeceğini nereden biliyorsun? İlgini kaybetmeyeceğini?"

"Çünkü sana kadar hiç kimse umurumda değildi." Elimini yanağına götürüyorum. "Birlikte geçirdiğimiz ilk gece dünyamı sarstığından beri aklımdan hiç çıkmadın."

Gözleri yaşlarla dolar. "Anlamıyorsun. Risk alamam. Benim babam. Isla-"

"Baban bunu atlatacaktır. Isla'ya gelince, anne olman beni korkutmuyor. Hem de hiç. Aslında bu beni çok korkutuyor."

Bana bakıyor, ışık gözyaşlarıyla ıslanmış yanaklarına vuruyor. "Eğer bu bir oynusa, oynamak istemiyorum."

"Oyun değil. Bunu sana kanıtlayacağım."

Onu sertçe öpmeden önce hiç vakit kaybetmedim. Dudakları dudaklarıma dolanıyor ve elleri sırtımı buluyor.

Ağzından küçük bir inilti geliyor ve ben onu .

Geri çekilip alnımı onunkine yaslıyorum. "Seni bu ağaca karşı becermeden ve biri görmeden gitmeliyiz." Onu da yanıma çekerek geri çekiliyorum. "Bu gece ikimizin de toplum içinde ahlaksızlıktan hapse girmek isteyeceğini sanmıyorum." Aletimin fermuarıma doğru kabardığını hissederek, kendimi ayarlamaya çalışıyorum. "Yine de seni eşime sarılmış hissetmek buna değerdi."
."

Parmağını dudaklarıma bastırıp gözlerini büyütüyor. "Kapa çeneni! Etrafımızda insanlar var, biliyorsun!"

"Güzel. Umarım seni ateşli ve rahatsız bir şekilde dinlemekten keyif almışlardır." Kaşlarını oynatıyorum. "Eminim öyledir. Yine de bu sesleri sadece bana saklamayı tercih ederim."

Bana hafifçe vuruyor ama ışıkların geri kalanına doğru yürürken kolumu omuzlarına atıyorum. Bu inanılmaz derecede doğru hissettiriyor. Nasıl yanlış olabilir ki? Çocuklar hakkında hiçbir şey bilmiyorsam ve babası beni öldürecekse ne olmuş yani? Bir yolunu buluruz.

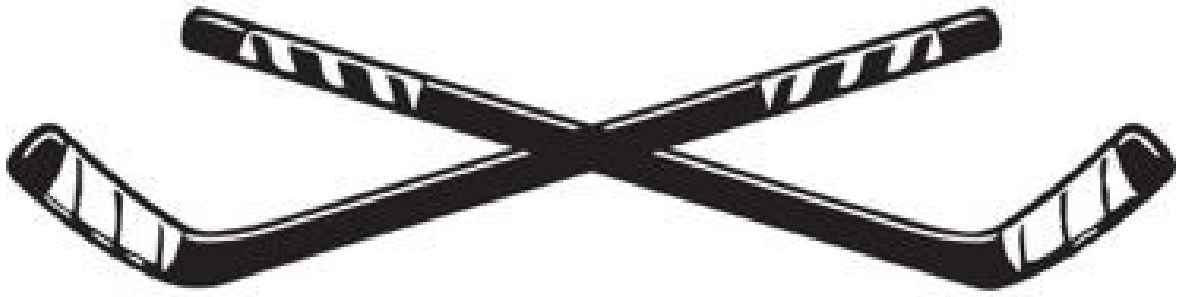
Umarım.

"Bu gerçekten büyülü," diye fısıldıyor. "Keşke Isla da görebilseydi. Çıldırırdı."

"Bir gün gelecek. Onu getireceğiz," diyorum ve onu kendime doğru çekerek küçük bedenini kolumun altına sıkıştırıyorum. "Söz veriyorum."

Ve az önce verdiğim s z n en korkutucu kısmı ne?

Her kelimesinde ciddiym.

Addison

Bu gece gerçekten bir peri masalı gibiydi. Karanlık gece, botanik bahçelerindeki en güzel ışık gösterisiyle aydınlandı. Biz hiç acele etmeden etrafta dolaşırken Noel müziği havada hafifçe çalıyordu. Ve Cam bir gün Isla'yı buraya geri getireceğimize söz verdiğinde... ona inandım. Bu çılgınca bir şeydi çünkü daha çok yeniydi.

Hemen döneceğini söylediği ve bana sıcak çikolata ve patlamış mısır getirip heyecanımı görünce sırttığı zamanı hatırlıyorum. Cam Hardy hiç de tahmin ettiğim gibi biri değilmiş. Ona aşık olmaktan ölesiye korkmasaydım bu harika olurdu.

Daha önce aradığı otele doğru gidiyoruz. Kulağa hoş bir yer gibi geldiğini söyledi, ama dürüst olmak gerekirse, botanik bahçeleri kadar özeldi ... bir batakhane olabilirdi ve ben memnun olurdum.

Cam onunla birlikte sessizce şarkı söylerken hoparlörlerden Luke Combs çalıyor. Güneyli aksanıyla gerçekten de bir melodiyi taşıyabiliyor ve "Going, Going, Gone" şarkısının sözlerini söylerken kalbim göğsümde sıkışıyor.

Yolculuk sırasında ailesi ve büyüdüğü yer hakkında daha çok şey öğrendim. Ama asıl rahatlatıcı olan, benim hakkımda daha çok şey sormasıydı. Aslında, dikkati hayatımdan uzaklaştırmak için konuşmayı sürekli ona yöneltmek zorunda kaldım. Ama bu onun beni önemseydiğini gösteriyordu ve önceki ilişkimden farklıydı. Cam üniversiteden sonraki hayat hedeflerimi ve lisede hamile olmanın nasıl bir şey olduğunu öğrenmek istedi. Isla'yı bile sordu.

"Bana bir iyilik yapar mısın?" Şarkı bittiğinde söyledim. Şarkının ortasında sormak istemedim, şarkıyı bırakmasından korkuyordum. "Beau ve kız kardeşinle sadece arkadaş olduğumuz hikâyesine sadık kalabilir miyiz?" Avuçlarımın terlemeye başladığını hissediyorum. "Yani, sadece arkadaş olduğumuzu biliyorum. Ama... bilirsin işte."

Sesimdeki gerginliği duymuş olmalı çünkü bana bakıp gülümsüyor. "Biz sadece arkadaş değiliz ve bunu sen de biliyorsun. Hiçbir zaman sadece arkadaş olduğumuzdan emin değilim. Ama tabii ki, şimdilik bunu kabul ediyorum."

Gülüyorum. "Bu ilk başladığında kesinlikle arkadaş olduğumuzu söyleyemem."

"Sadece sen bir pislik olduğun için," diyor somurtuyormuş gibi yaparak. "Seks sırasında dudaklarımı zımbaladın ve konuşmama izin vermedin."

"Çok konuşuyorsun!" Karnımı tutarak kıkırdıyorum. "*Geveze Cathy.*"

"Cathy'nin kim olduğunu ve neden sohbet ettiğini hâlâ bilmiyorum ama olsun." Vücut dili değişmeden önce omuz silkiyor. "Peki... baban. Bu meseleyi nasıl halletmek istiyorsun?"

Bir nefes çekiyorum. Babam bundan hoşlanmayacak. Hem de hiç. Hassas bir şekilde yönetilmesi gerekiyor.

"Georgia'ya döndüğümüzde bunu çözeriz. Anlaştık mı?"

"Sanırım sorun değil," diyor park yerine dönmeden önce.

Biz otele bakarken o omuz silkiyor. "Oh, güzel. Bu gece vurulacağımız bir yere benzemiyor. Bu da bir artı."

Başımı sallıyorum, o park ederken arkadaki çantama uzanıyorum. "Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun."

Kapımı iterek , karnımda onun bana her zaman verdiği o tanıdık kelebeklerin büyüdüğünü hissediyorum. Çünkü, birkaç dakika içinde... yalnız kalacağız.

Bütün bir gece boyunca.

Cam

"Gerçekten anlamıyorum. Online bankacılığında kartımdan para çektiğiniz görünüyor. Nasıl olur da rezerve edilmiş bir odam olmaz?" Tezgâhın arkasındaki adama kısa süre önce yapılan ödemeyi gösterdim. "Yani... evet, gideceğiz ve başka bir yerde kalacağız, ama bana paramı geri vermeniz gerekecek."

"Bu şekilde davranmanıza hiç gerek yok Bay Hardy," diyor gözlerini devirerek.

Adam tam bir pislik. Pislik gibi görünüyor. Sesi sik gibi. *Pisliğin* teki. Ve yaka kartına baktığımda Richard yazması hiç şaşırtıcı değil.

"Hey, Dick-sana Dick diyebilir miyim? Güzel. Bak ne diyeceğim. Eğer hıyarlık etmeye devam edersen, sana nasıl bir tavır takınabileceğimi memnuniyetle gösteririm." Omzumun üzerinden bankta bekleyen Addison'a bakıyorum ve ona bir gülümseme fırlatıyorum.

Dikkatimi tekrar Dick'e yöneltip tezgâhın üzerine eğildim. "Ya bunu gülümseyerek çözersin ya da ortalık karışır. Tamam mı?"

"Müdürümü çağırayım," diye mırıldanıyor, sinirlenmiş gibi davranarak.

Kısa bir süre sonra, altmışlı yaşlarının ortalarında, beyaz saçlı bir adam köşeyi döner, Dick de hemen arkasındadır.

"Merhaba efendim. Ben Jansen, buranın müdürüyüm. Sorun nedir?" diye soruyor bana ulaştığında. Gözleri genişlemeden önce hafifçe kısılıyor. "Cam Hardy? Brooks Üniversitesi pivotu Cam Hardy mi?"

"Ah... evet," diyorum etrafıma bakarak. "Bakın, burada bir oda ayırttım. Hepiniz kartımdan para çektiniz ama bu hoş adam, Dick-"

"Richard," diye düzeltti Dick beni.

"Dick," diyorum hikâyeme devam ederek, "odam olmadığını düşünüyor galiba."

Jansen'in gözleri yaşlı Dick'e kayar ve ona ters ters bakar. "En sevdiğim hokey takımının yıldız oyuncusunun burada bir odası olduğu kesin," homurdanıyor iş arkadaşına. "Aslında, sırf bu rahatsızlık için buradaki *en iyi* odaya sahip olacak."

"Oh, efendim, buna gerek yok. Gerçekten-" demeye başladım ama elini kaldırdı.

"Saçmalık."

Önündeki bilgisayarda birkaç şey yazdıktan sonra bana bir anahtar uzattı. "Tüm tatil köyündeki en iyi süt. İyi eğlenceler Bay Hardy. Umarım Richard'ı burada affedersiniz."

"Elbette," diyorum ikisine de sırtarak. "Minnettarım. Hepinize iyi geceler."

Addison'a doğru ilerlerken, gözlerini soru sorar gibi kısıyor. Muhtemelen neden bu kadar uzun sürdüğünü merak ediyordur.

"Görünüşe göre bir sütümüz var," diyorum o ayağa kalkarken. Ağzımı kulağına yaklaştırıp sırtıyorum. "Seni becerebileceğim tüm farklı yerleri kontrol etmek için sabırsızlanıyorum." Bana karşı titrediğini hissediyorum, bu yüzden daha fazla itiyorum. "Nereden, ah nereden başlayacağız?"

Geri adım atarken çantasını alıyorum ve çenemi asansöre doğru sallıyorum. "Hadi, tatlı şey. Saat işliyor ve ellerimin hemen vücudunda olmasına ihtiyacım var."

Asansörün düğmesine basıp sabırsızlıkla kapıların açılmasını beklerken yanımdaki güzele bakıyorum ve burada olduğu için şükrediyorum. Bu gece buraya yükseltilmiş bir oda aramaya gelmedim. Ama Addison'la birlikte her metrekaresinin tadını çıkaracağım.

Bir bip sesi ve ardından kapıların açılması hiç bu kadar iyi gelmemişti. Başımı açıklığa doğru eğerek ona bakıyorum ve yavaşça içeri giriyor, ben de tam kıcının üzerindeyim.

"On ikinci kat, bebeğim," diyorum ve parmağının düğmeye basmasını izliyorum.

Çantalarımızı yere bırakıp onu göğsüme doğru çektim. Kıcı sikimi okşuyor, ben de yüzümü boynuna gömüyorum.

"Lanet , seni sikime sarılmış hissetmek için ölüyorum, Addison. Çok uzun zaman oldu."

Titriyor, kıcını bana daha sert sürtüyor.

"Senin de beni ne kadar özlediğini fark etmeni sağlayacağım." Ellerimi yanlarından aşağı kaydırıp belini kavriyorum. "Güneşin doğuşunu birlikte izleyebiliriz bebeğim, çünkü doğduğunda hâlâ içinde olmayı planlıyorum."

Asansör on ikinci kata ulaştığında, kıcına bir tokat atıp çantalarımızı aldım. Kamyonetindeki o günden beri onun içine girmemişim. Bir saniyemi daha boşa harcamayacağım.

Addison

Cam'in anahtarı kapı sensörünün üzerinden kaydırmasını izlerken tüm vücudumda duygu seli dolaşıyor. Ama en çok... bacaklarımın arası ihtiyaçla karıncalanıyor. O benzin istasyonunda ona seks yapmayacağımızı söylediğimde, buna gerçekten inanmış mıydım? Hiç sanmıyorum. Ve eğer inandıysam, aptallık etmişim. Açıkçası, Cam ve beni bir odada yalnız bıraktığınızda, kıyafetlerimiz sihirli bir şekilde düşecek. İkimiz için de bu temel bilim sayılır.

Anne olduğumdan beri her zaman sorumlu davranmaya çalıştım. Olaylara her açıdan baktım. Onları inceledim. Belki bir artılar ve eksiler listesi yaparım. Ve sonra, dikkatlice düşünüp taşındıktan sonra bir karar veririm. Bunu ilk arabamı alırken, hangi kariyeri seçeceğime karar verirken ve Georgia'ya taşınırken yaptım. Hatta bunu kahve sipariş ederken bile yapıyorum. Her şey öyle. Düşündüm. Dışarı. Bu gece değil. Cam botanik bahçesinde beni öptüğünde ve beni istediğini söylediğinde değil. Eksiler listesi çok uzun olsa da onu itmedim. Onu itmedim çünkü ... doğru hissettirdi. İyi hissettirdi.

Muhtemelen bir gün onu içeri aldığıma pişman olacağım, ama şu anda... balıklama dalıyorum.

Buraya gelirken anneme mesaj attım. Teyzemin doğum günü partisinde meşguldüler ve otele varmadan hemen önce aramak istediğimde bana Isla'nın baygın olduğunu söyledi.

Kapıdan küçük bir tıklama sesi geliyor ve Cam kapıyı iterek açıyor, içeriye görünce ıslık çalıyor.

Kapıyı benim için açık tutarak içeri girmem için başıyla işaret ediyor. Kapı zorlukla kapanıyor ve elleri beni sarıp yüzüme doğru döndürüyor. Yanaklarımı kavrayıp ağzımı kendine doğru çekti.

Dudakları dudaklarıma saldırırken, kığım bir masa gibi hissettiren şeye çarpana kadar beni geri çekiyor. Gömleğimi başımın üzerinden yırtarak kenara fırlatıyor ve beni sütyenimle bırakıyor. Kot pantolonumu ve külotumu yavaşça indirdiğinde, birçok kez birlikte olmuş olmamıza rağmen kendimi her zamankinden daha çıplak hissediyorum.

Belki de artık ilişkimiz sadece seksten ibaret olmadığı içindir. Bir şeyler değişti ve birbirimize daha farklı baktığınızı fark ettim. Daha derinlemesine.

Boynumdan karnıma doğru öpüşünü sürdürüyor ve kalçama ulaşana kadar durmuyor. Ulaştığında da elini karnıma doğru uzatıyor ve geriye doğru iterek masanın üzerine uzanmamı sağlıyor. Dili bacaklarımın arasına çarpıyor ve elimde olmadan saçlarını kavrayıp parmaklarıma doluyorum.

Dili içimde kayarak beni zevkten inletirken öne doğru eğiliyorum. Ve beni duyduğunda başını kaldırıp bakıyor, ağzıyla içimde çalışmaya devam ederken gözleri kapanıyor. Karnımın alt kısmı karıncalanmaya başladığında arttığını hissediyorum. Vücudumdan aşağıya doğru inen, merkezde duran ve beni ağlatan bir his.

Boşaldığımı anlayınca bir parmağını içeri sokuyor, sonra bir tane daha. İçeri ve dışarı pompalıyor, beni bambaşka bir evrene götürüyor.

Altımdan tırmanıp pantolonunu ve külotunu kafamdan daha yeni inmişim. Aleti serbest kalıyor ve kendini avuçlayıp pompalamaya başladığında ihtiyaçla inliyorum.

"Cam," diyorum, sesim tamamen çaresiz ve muhtemelen acınası çıkıyor.

Beni incelemek için arkasına yaslanmadan önce sütyenime uzanıyor, klipsini açıyor ve göğüslerimin muhtemelen takıldığı diğer kızlara benzemediği gerçeğinin acı verici bir şekilde farkına varıyorum. Ben bir anneyim. Her şey esner. Ve değişir.

Rahatsızlığımı hissetmiş olmalı. "Sorun ne bebeğim? Eğer durmamı istiyorsan, dururum."

Başımı salladım. "Ben sadece... ışıkları biraz daha kısıabilir miyiz?" Etrafına bakıp kaşlarını çatıyor. "Sikeyim hayır. Bu vücudun her santimini görmek istiyorum. Ve sikimin üzerine oturduğunda, yüzünü izlemem gerek." Ellerini yanlarımda gezdiriyor. "Seni nasıl inandırmak için ne söylemem gerekiyor? Muhteşem misin?"

"Çatlaklarım var. Göğüslerimde. Karnımda. Uyluklarımda. Bildiğim kadarıyla muhtemelen vajinamda." İç çektim. "Vücudum birlikte olduğun diğer kızlar kadar yeni ve parlak değil. Eminim hamile olan çok fazla insanla birlikte olmamışsındır. Hamilelik her şeyi değiştirir."

"Güven bana, vajinanda çatlak falan yok bebeğim. Sadece saf sihir." Çenesini yukarı kaldırıyor. "Ve tahmin et, bir daha görüşmeyi umursadığım ya da ister seks olsun ister vücutları, hakkında bir bok hatırlamadığım kaç kızla birlikte oldum. Sıfır." Beni öpüyor, sert ama agresif değil. "Seninleyken, benim için yaratılmış bu bedenin her santimini hatırlıyorum. Ve bu mükemmel." Gözleri birden hüznü baktı. "Keşke sen de görebilseydin

Kendini benim gözlerimden gör, Addison. Çünkü doğruyu söylemek gerekirse, ne zaman yakınlaştık bana kalp krizi geçiriyorsun."

Hâlâ göğsümü tutarak ona baktığımda, ellerimden birini tutuyor ve kalbinin üzerine koyuyor. "Bunu hissediyor musun?" diye fısıldıyor. "Bana yaptığın şey bu. Ve bunu her yaptığımızda böyle oluyor."

Kalbi içinde hızlı ve sert bir şekilde atıyor ve ben gülümsüyorum.

Kampüsün disk çocuğunun aslında bu kadar büyük bir kalbi olduğunu kim düşünebilirdi ki? Ve en çılgın kısmı? Bana gösteriyor.

"Vücudunun her parçasını seviyorum Addison," diyor. "Ama bunu yapmak istemiyorsan, sorun değil."

"İstiyorum," diyorum çabucak. "Lütfen."

Elleri uzunluğuna geri dönüyor ve nefesi kesiliyor. "Güzel. Çünkü doğrusu, daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyorum."

Eğilerek kot pantolonundan bir folyo paketi çıkardı ve kendi üzerine sardı. Ayak bileklerinden başlayarak ellerini iki bacağımın üzerinde gezdiriyor ve onları birbirinden ayırıyor. "Lanet olsun," diye tıslıyor. "Mükemmel."

Beni yukarı doğru çekiyor ve kıcımlı masanın üzerinde tutarken bacaklarımı beline doluyorum. Sert uzunluğunu yavaş yavaş içime sokarken inliyor.

"Son birkaç haftadır bunu kaç kez düşündüğümü tahmin bile edemezsin. Elimi kaç kez becerdim, sikimin etrafına sarıldığında nasıl hissettiğini hatırladım."

"Cam. Oh... Tanrım," diye inliyorum.

Beni yavaşça maksimuma kadar doldurması ve pis ağzının kombinasyonu beni ihtiyacın sınırına itiyor.

"Aynen öyle; sikimi çılgınlık attıracak kadar içine sokarken adımı söyle," diye homurdanıyor, içime daha hızlı girip çıkıyor.

Göğüslerim tam teşhirde ve artık umurumda değil. Bana arzudan başka bir şeyle bakmıyor, kendimi güzel hissettiriyor.

Bacaklarımı birbirinden ayırırken elleriyle kalçalarımı kavırıyor ve kendini inanılmaz bir şekilde sokuyor. Acıtıyor. Ama aynı zamanda acıya dikkat edemeyecek kadar da iyi hissettiriyor.

Bu muhteşem adam bana karşı hiç de nazik değil. Ve bir şekilde, başka türlü olmasını istemezdim. Vücuduma sahip olma şekli, onun olduğunu iddia etmesi inanılmaz derecede erotik.

Hiç uyardıktan beni çekip masadan kaldırdı. Beni pencereye sürükleyerek ışığı kapatıyor ve beni . Ellerim

camı ve nehre bakıyorum, birilerinin bizi görebileceğini fark ama yine de durmak istemiyorum.

Bir anda içimi dolduruyor ve ben doluluktan haykırıyorum. Kalçama sert bir tokat atarken alnım cama çarpıyor.

"Bu aç Tanrım, Addy. Çok güzelsin."

girip çıkarken kalçaları bacaklarımın arkasına çarpıyor.

Saçlarımdan bir tutam tutarak başımı hafifçe geriye çekti. "Beni ne kadar özlediğini söyle bebeğim."

"Çok fazla," diyorum, beynim tamamen unutkanlığa dönerken kelimeleri zorlayarak çıkarmaya çalışıyorum. "Çok, çok fazla."

Öne eğiliyor, omzuma geçip tenimi ısırmadan önce kürek kemiklerimin arasını öpüyor. "Bana benim olduğunu söyle, Addison."

"Cam," diye mırıldanıyorum, çünkü o bir şekilde kendini daha da derine gömüyor gibi görünüyor. "Söyle amına koyayım," diye homurdanıyor, saçlarımdaki tutuşunu sıkılaştırıyor ve ısıyor daha sert.

Kelimeler bulmaya çalışıyorum ama aklıma hiçbir şey gelmiyor. Beni kaldırıp yanımızdaki duvara yaslamadan önce yüzümü ona çeviriyor. Ereksiyonu içime doğru ilerliyor ve ben inliyorum.

"Hayatım boyunca hiçbir şeyi bu kadar çok istememiştim Addy." öpüyor, bir eli saçlarıma dolanıyor ve diğer eliyle ağırlığımı kaldırıyor. "Beni mutsuzluğumdan kurtar ve sadece benim olduğunu söyle."

Ona bakarak, "Ben seninim" diye nefes alıyorum. Ağladığımı bile anlayamadan yanağımdan bir gözyaşı ve ardından bir diğerinin süzüldüğünü hissediyorum. "Tamamen seninim."

Kıpırdamıyor. "Sorun nedir?" Alnı kırışıyor. "Ağlama. Seni ağlatmak istemiyorum."

"Durma," diyorum, nefes nefese ve çaresiz bir sesle. "Lütfen."

Gergin görünüyor, ama yavaşça bu bakış kayboluyor ve beni duvara daha sert iterek içime giriyor. Beni becermeye devam ederken konuşmuyoruz. Başını omzuma daha ağır nefes almaya başladığında, çok yaklaştığı belli oluyor.

"Addy," diye fısıldıyor, "benimle gelir misin?"

"Evet," diyorum, bedenimi bir dalga kaplarken titriyorum.

Ve bu orgazm ne kadar sürerse sürsün, dünyada ben ve Cam'den başka hiçbir şey yok. Ve bu anda, kendime kaçınmaya çalıştığım bir şeyi itiraf ediyorum ...

Basit bir takılma olması gereken adama aşık oluyorum.

Bir süre sonra, nihayet birbirimizden sıyrılıp duş aldıktan sonra, bu gece kalacak kadar şanslı olduğumuz son derece güzel odaya bakıyoruz.

"Lanet olsun, sanırım kendi taraflarını batırmaları iyi olmuş, ha? Burası iğrenç bir yer," diye mırıldanarak arkamdan yürüyor.

Bir duvarın tamamı pencerelerden oluşuyor ve bize aşağıdaki nehrin manzarasını sunuyor. Bir süre önce Cam beni domalttığında bu manzarayla iyice tanışmıştım. Bir şömine, kanep ve aşk koltuğu küçük ama rahat bir oturma odası oluşturuyor. Mutfakta tam boy bir buzdolabı, mikrodalga fırın ve normal bir mutfakta olması gereken diğer tüm aletler var.

Yatak odası annemle babamın evindekinden daha büyük. Koyu renk ahşap bir kızak yatak, en kabarık yastıklar ve en yumuşak yorgan. Ve bu en iyi kısmı bile değil. En iyi kısmı banyodaki kocaman jakuzili küvet.

Duştan sonra pijamalarımı giydim. Onunla birlikte duş almak ve üstümü değiştirmek aramızdaki bu şeyi çok daha... gerçekçi kılıyordu. Ve şimdi seksin etkisi geçtiğine göre, midemdeki bu düğümün endişeyle büyüdüğünü fark ediyorum.

Birden gerildim. Sanki aramızda bir şeyler değişti ve ben bunu bozmaktan korkuyorum.

Yavaşça yatağa yığılıyorum, yan yatıyorum.

Yanıma geliyor, yan dönüyor ve başparmağıyla yanağımı okşuyor. "O güzel kafanın içinde neler oluyor, kızım?"

Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Beynimin içinde neler olup ya da beynime hücum eden düşünceleri nasıl çözümleyebileceğimden bile emin değilim. Burada olduğumu biliyorum... evden saatler uzakta, babamın görmemi yasakladığı bir adamla birlikteyim. Kızım New Hampshire'da, hayatının en güzel zamanlarını geçiriyor, ama nedense bu küçük gezide olduğum için kendimi suçlu hissediyorum. Ve hepsinin ötesinde, korkuyorum. Cam'le birlikteyken gardımın eridiğini hissedebiliyorum. Mükemmel bir dünyada, bu iyi bir şey olurdu. Ancak, benim dünyamda, birbirlerinden hoşlanan bir kız ve bir erkekle ilgili bir hikayeden çok daha fazlası var. Benim

kızım ve babam. Ve ayrıca uzun, çok uzun bir süre için tekrar aşık olmaya yemin ettiğim gerçeği. Mutluluğum için sadece kendime ve Isla'ya güvenmek istiyorum. Şimdi, birdenbire tüm bunları bir kenara bırakıp, kötü bir fikir olduğunu bildiğim halde, tedbiri elden bırakıp dalıyormuşum gibi geliyor.

Her şey karmakarışık. Ve dürüst olmak gerekirse, bundan hoşlanmıyorum. Kendimi güvende hissetmiyorum. "Ah, pek bir şey yok." Tavana bakmaya devam ediyorum. "Şey, yapmalıyım ... her şeyi söyle."

"Isla?" diye soruyor usulca.

"Sayılır. Sadece ondan uzak kalmaya alışkın değilim, hepsi bu." Bir nefes veriyorum. "Ve burada seninle olmaya. Aklımdan aynı anda binlerce düşünce geçiyor. Doğruyu söylemek gerekirse? Berbat haldeyim."

"Kirli düşünceler, umarım?" Beni kendine doğru çekip sırt üstü dönmeden önce göz kırpmıyor.

Beni göğsüne bastırırken sırtımı okşuyor. "Bu gece her şeyi çözmüş olmamız gerekmiyor Addy. Sadece temel şeyleri."

Ona bakıyorum. "Peki temel bilgiler neleri içeriyor?"

"Senin etrafında olmayı sevdiğimi. Sen yokken seni çok özlediğimi." Elini kıcıma doğru kaydırdı. "Hunter'la birlikteyken kırmızı gördüm. Ve sen yanımdayken ellerimi senden uzak tutamadığımı. Beni deli ediyorsun, Addison."

Yüzümü tenine gömüyorum. "Bütün bunları ben de hissediyorum. Karşı koymaya çalıştığımda bile sen bunu çok zorlaştırdın."

Kıkırdıyor. "Gerçekten karşı konulmaz biriyim.

Biliyorum." Göğsüne vurup gözlerini deviriyorum.

"Kapa çeneni."

Beni bir saniyeliğine gıdıklıyor ve ben onun çırpınıyorum. Dudaklarımdan ciyaklama, kıkırdama ve çılgık karışımı bir ses çıkıyor.

"Dur!"

En az on yalvarıştan sonra, beni gıdıklamayı bırakıyor. Tanrı'ya şükür, çünkü şu anda tam anlamıyla karnım ağrıyor.

Battaniyenin altına sokuluyoruz ve ben kendimi onun sıcak bedenine yaslıyorum. Parmak uçları yavaşça sırtımda aşağı yukarı geziniyor ve hissettiğim sakinlik daha önce hiç hissetmediğim bir şey.

"Yarın eve döndüğümüzde tüm bunlar ne anlama gelecek Cam?" Kelimeleri zorlayarak söyledim. "Israrcı olmaya çalışmıyorum. Ben sadece-"

"Israrcı ol, Addison. Bana karşı gerçekten ısrarcı ol. Senden bunu istiyorum. Şu anda sana ne istersen vereceğimi itiraf edeceğim." Eli beni ona daha da yaklaştırıyor. "Denemek istiyorum. Gerçekten *denemek* istiyorum."

"Neyi deneyeyim?" Fısıldıyorum.

"Seninle olmak. Tamamen ve bütünüyle birlikte olmak gibi." Bana bakıyor. "Bu konuda iyi olacağıma söz veremem. Hiç kız arkadaşım olmadı ve muhtemelen romantizm hakkında bir bok bilmiyorum. Ama ben bu işin içindeyim." Duraksıyor. "Eğer beni kabul edersen, ben de varım. Sonuna kadar." Başparmağını yanağımda gezdiriyor. "İsla'yla bile. Kendimi kanıtlamamın zaman alacağını biliyorum. Ama Addy, onunla tanışmak istiyorum. Eğer sorun olmazsa."

Birkaç kez göz kırpıyorum, sözlerini anlıyorum. Buna ne diyebilirim ki? Bana dünyayı vermek istiyor. Gerçek şu ki... benim zaten kendime ait bir dünyam var. Kızım ve benim, hayatımızda bir erkek olmadan gayet iyi idare ettiğimiz bir dünya. Babam dışında.

Ama Cam'in bu dünyanın bir parçası olmasını çok istediğimi kendime itiraf ediyorum.

Kalacağını bilseydim.

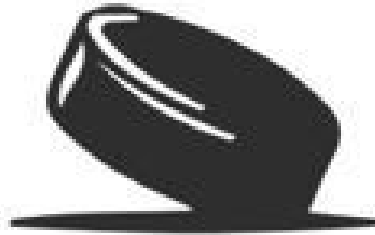
"Peki ya yeni bir şey ortaya çıktığında?" Kendi sözlerimi zar zor duyarak mırıldanıyorum. "Bu durumda İsla ve ben ne olacağız? Her geçen gün daha da büyüyor. Gün geçtikçe daha çok anlıyor." Boğazımda oluşan ve yanan lav gibi hissettiren duygu yumağını yutuyorum. "Kolayca bağlanacaktır. Bağlanacağını biliyorum."

"Sana zarar vermeyeceğim Addison. Ya da İsla'ya. Hepiniz o pislik Nick'ten yeterince çektiniz zaten." Parmakları saçlarıma gidiyor, usulca oynuyor. "Hayatımda ilk kez, hokey içermeyen bir şey istiyorum. Ve o şey sensin."

Cevap vermeden çıplak vücuduna doğru sürünüyorum. Altımda ereksiyonunun sertleştiğini hissettiğimde göğüslerim göğsüne düşüyor. İkimizin baş başa kalması uzun sürmeyecek ve ben her saniyenin tadını çıkarmak istiyorum.

"Sikimin üstüne otur bebeğim," diye mırıldanıyor. "Sen de beni istediğini göster."

Tereddüt etmiyorum. Gerçek şu ki, ben de onu özledim. Ve şimdi yalnız olduğumuza göre, vücudunu bedenimde hissetme fırsatını kaçırmayacağımdan eminim.

Cam

Güneş ışınlarını pencerelerden içeri gönderiyor ve bir yanım dün gece perdeleri kapatmadığım için kendimi lanetliyor. Diğer yanım ise kapatmadığım için şükrediyor. Çünkü Addison'ın yüzüstü yatışını, başını yana çevirişini, yorganın sırtının alt kısmında toplanıp güneşte kızarmış tenini ortaya çıkarışını izlerken... o başka bir dünyadan bir şey. Ve dün gece onu burada benimle kalmaya ikna ettiğime inanamıyorum.

Onunla tanıştığım andan itibaren beni içine çekti ve daha fazlasını istememi sağladı. Onun gibi biriyle hiç tanışmamıştım ve bu yüzden beni çok etkiledi. Tüm cevaplara sahip değilim ama ayrı olamayacağımızı biliyorum.

Dün gece burada uzanıp konuştuktan sonra üzerime tırmandı ve sanki sonsuza dek bunu yapmayı bekliyormuş gibi üzerime çıktı. Bazen yaptığı gibi vücudunu benden saklamaya çalışmadı. Teninin her mükemmel santimini içime almama ve kıvrımlarını parmak uçlarımla hissetmeme izin verdi. Ve saatler sonra uyandım, ona tekrar ihtiyacım vardı. Aletimin kısa sürede bu kadar çok seks yapabileceğini bilmiyordum ama buna kızgın değilim. Hayır. Dün gece hayatımın en güzel gecesiydi.

Hiçbir zaman hafta sonları parti yapan ve en ateşli kızlarla yatan aptal bir hokey oyuncusundan fazlası olamadım. Ama artık o adam olmak istemiyorum. Daha iyi olmak istiyorum. Ve bu çok korkutucu.

Babasının çok kızacağının farkındayım. Yine de bunu doğrudan bizden duyması gerekiyor. Umarım sezonumu mahvederek beni cezalandırmaz. Tek bildiğim, beni yedek bırakabilir ya da bir şekilde takımdaki yerimi alabilir. Ama umarım ikisini de yapmaz.

Hayatım boyunca tek istediğim profesyonel hokey oynamaktı. Şimdi, bir kız için her şeyi riske atıyorum.

Ve işin komik yanı? Babam çok heyecanlanırdı. *"Zamanı gelmişti evlat."* derdi. *Bir gün yola geleceğini biliyordum.*

Yavaşça kıpırdanmaya başlar. Uykulu uykusunda gözlerini ovuşturarak, gözleri nihayet açılmadan önce birkaç kez dudaklarını şapırdatıyor.

"Merhaba," diye fısıldıyor, bana doe gibi bakıyor.

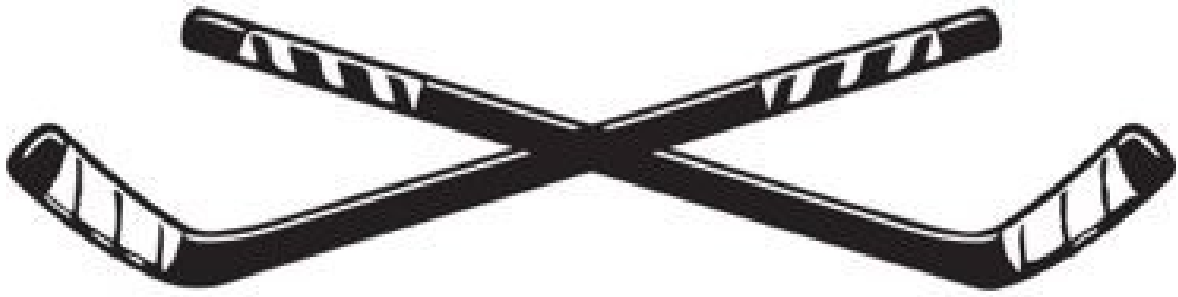
"Merhaba," diyorum sırtarak. "Nasıl uyudun?"

"Güzel." Yavaşça doğrulup komodinden telefonunu aldı. "Her sabah Isla'yı arıyorum."

Ona biraz zaman tanıyarak yataktan kalkıp duşu doğru ilerliyorum. Ama önce başının üstünü öpüyorum.

Ve banyoya doğru yürürken, hiç bu kadar hafif hissetmediğimi fark ettim... şey, hiç.

İtiraf etmeliyim ki ben de hiç bu kadar mutlu hissetmemiştim.

Addison

"Endişelenme," diyor Cam, elimi sıkarken bana bakıyor. "Seni sevecekler, bebeğim."

Yutkunarak içimde kabaran hastalıklı duyguyu bastırmaya çalışıyorum. Cam'in ailesi burada. Kız kardeşi. Arkadaşı Beau. Hepsi... burada. Ve kısa bir süre sonra, her biriyle tanışacağım.

Dehşete düştüm.

Nick'in ailesiyle yaşadığım deneyim o kadar kötüydü ki heyecanım kaçtı. Stadyuma girip ellerini sıkmayı dört gözle beklemek yerine, muhtemelen en başından beri benden nefret edeceklerine ikna oldum. Tıpkı Pelletier'lerin yaptığı gibi.

"Bunu daha önce de duymuştum." İçimi çektim. "Ama cesaretlendirici sözlerin için teşekkürler?"

Cam'in vücudu gözle görülür bir şekilde sertleşir ve kaşlarını çatar. "Benim ailem senin eski ailene *hiç* benzemiyor. Sana bunun sözünü verebilirim."

"Onları tanıyor musun?" Yüzümdeki şaşkınlık ifadesini gizlemeye çalışmıyorum. "Hayır. Ama kendi kanlarını ittiler. Ve kendi kanlarını "Orospu çocuğu Isla için erkek gibi davran." Gözleri kısıldı. "Ben onlar gibi değilim, ailem de öyle."

"Öyle demek istemedim." Omuzlarım çöktü. "Sadece demek istedim ki... belki ailen yeterince iyi olduğumu düşünmez." Omuz silktim. "Onun gibi bir şey. Ayrıca... benim bir kızım var. Bu, üniversiteli bir gencin ailesini korkutmaya yeter."

"Babam zaten biliyor," diyor soğukkanlılıkla. "Noel için eve geldiğimde ona söyledim."

"Sen mi yaptın?" Kafamın içinde çarklar dönüyor. "Noel'de konuşmuyorduk bile."

Duruyor, beni kendine doğru çekiyor ve kollarını vücudumun üst kısmına doluyor. "Sanırım ben zavallı bir piçim çünkü babama bile senden bahsettim."

Kalbim göğsümde çarpıyor. "Ve... ne dedi?"

Önce bir yanağımı, sonra diğer yanağımı öpüp dudaklarımın köşesine doğru ilerledikten sonra geri çekiliyor. "Bana kalbimin sesini dinlememi söyledi." Sırıttırıyor. "Sadece beni aldı

Kafamı kıcımdan çıkarmak için seni altılı paket ve bir pizza kutusuyla görmek." Beni tekrar öpüyor. "Babam çocukları sever. Bu onu korkutmaz, güven bana. Peki ya annem? Ölümüne gıdıklanacak."

Geri adım attığında başparmağı çenemi yukarı kaldırıyor ve göz kırpmıyor. "Rahatla bebeğim. Ailem tanışabileceğin en iyi insanlardan bazıları."

"Peki ya kız kardeşin?" Gergin bir şekilde dudağımı çiğniyorum. "O da iyi mi?"

Beni de çekerek yürümeye başladı. "Pasta kadar tatlı. Sadece onun kötü tarafına denk gelme."

Gözlerim açıldı.

Harika.

Cam

Kız kardeşimin merdivenlerden hızla inip Beau'ya doğru koşmasını izliyorum. Sahaya konfetiler yağıyor ve bugün burada olabildiğim için şükrediyorum. Bu Beau'nun her zaman hatırlayacağı bir anı olacak ve geçmişte yaşadığımız farklılıklara rağmen onun adına daha mutlu olamazdım.

"Şu çocuğun gülümsemesine bakın," diyor baba, sahadaki müstakbel başıyla işaret ederek. "Dostum, Dusty'nin burada olması için neler vermezdim." Mila'nın Beau'nun kollarına atlayışını izlerken gözleri buğulanıyor. "Çok gurur duyardı."

Böyle zamanlarda suçluluk duygusunun babamı tükettiğini biliyorum. Dusty'nin ölümü babamın suçu olmayabilir, ama arabası Dusty'nin arabasına çarptığı ve onu duvara çarptığı için, babam her zaman öyle olduğunu düşünecek.

Dusty'nin ölümünden sonra babamı uzun süre kaybettim. Çok fazla içiyordu ve düpedüz berbat bir haldeydi. Onu normale döndürmek güzel. Ya da olabildiğince normal. Dusty onun en iyi arkadaşıydı. Hepimizin o günü ağır bir yük gibi sonsuza dek taşıyacağımızı biliyorum.

Özellikle de Beau'yu. Kimse babasını o kadar genç kaybetmemeli. Ya da bunu izlemek zorunda kalmamalı.

"Evet, kesinlikle öyle, ihtiyar. Beau kendisi için çok iyi şeyler yaptı." Öne doğru eğildim, aşağıdaki kutlamayı izlerken korkulukları kavradım. "Bir yerlere geleceğini hep biliyordum."

"Tıpkı her zaman senin de öyle olduğunu bildiğimiz gibi." Yan tarafıma hafifçe dirsek atıyor. "Çok uzun sürmeyecek ve ben de televizyonda büyük profesyonel hokey oyuncusu oğlumu izliyor olacağım."

"Benim için istediğin şeyin bu olmadığını biliyorum. Ama beni her zaman tüm hokey kamplarına soktuğun ve en iyilerin iyisi koçlarla çalışmama izin verdiğin için teşekkürler." Ona başımı salladım. "Sensiz yapamazdım."

Kaşlarını çatıyor. "Neden bahsediyorsun, evlat? Senin için istediğim şey mutlu olman ve hokey seni tam olarak bu hale getiriyor. Şanslısın ki annen, pistte çok hızlı araba sürmenin seni mutlu etmediğini biliyor." Kıkırdıyor. "İki çocuğun yarış arabalarında olmasıyla başa çıkabileceğini sanmıyorum." bakıyor. Annemle konuşan Addison' baktığını görmek için arkamı dönmeme gerek yok. "Ve şu güzel şey, o da seni mutlu ediyor gibi görünüyor."

Göz ucuyla bakıyorum. Addison bir hikaye anlatıyor gibi görünüyor - muhtemelen Isla hakkında, her kelimedeye yüzünün aydınlanmasından anlayabiliyorum.

"Kalbimin sesini dinledim." Sırıtarak tekrar ona dönüyorum. "Ama ben bu işlerde yeniyim. Daha önce kimseyle çıkmadım bile. Muhtemelen her şeyi berbat edeceğim."

"Hiç şüphesiz öyle olacak," diyor hemen. "Ama her şey bununla ilgili. Hiçbir şey asla mükemmel olmayacak. Hayat böyle bir şey. Hissetmediğinde ona güzel olduğunu söyle. Üzgün olduğunda ona çikolata ver. Oh, ve *iyi olduğunu* söylediğinde, aslında bunu kastetmiyor."

Kıkırdıyorum. "Bildiğim iyi oldu. Sanırım annemin bunca yıl burada kalmasını bu şekilde sağladın, ha?" Onu dürtüyorum. "Senin saçmalıklarına katlanabilmesi için iyi bir çikolata olmalı."

"Ya da sadece o güzel " diye söze başladı ama ben elimi kaldırdım.

"O cümleyi bitirme bile. Tanrı aşkına, yapma." "Sen sordun," diyor ve aptal gibi sırtırken omuz silkiyor.

Ve Addison yanıma gelip başını omzuma yasladığında... Bu kız söz konusu olduğunda ne kadar bitmiş olduğumu fark ediyorum.

Koçun kızıyla çıkmak ateşle oynamak gibi bir şey ve ben aptal bir orospu çocuğu ... çünkü yanmayı kabul ediyorum.

Barmen bana içkimi uzatırken barda duruyorum. Bu akşamki gibi bir kutlamada barmenlerin bazılarımıza kart vermeyi unutacağını hissediyordum. Beau'nun annesi ve kız kardeşi, takım arkadaşları ve benim ailem odanın dört bir yanına dağılmış, yemekten önce konuşuyorlardı.

Beau kocaman, dövme kolunu omuzlarıma atarak, "top oynarken izlemek için buraya kadar gelen şu adama bakın," diyor.

"Davet edilmediğim bir düğün mü vardı?" Sırıtıyorum. "Son baktığımda, kayınbiraderim olmak için kız kardeşimle evlenmen gerekiyordu."

"Bir gün, kardeşim. Bir gün." Beni serbest bırakıyor. "Piliç kim? İyi birine benziyor."

Kız kardeşim ve diğer birkaç kişiyle konuşurken Addison'a bakıyorum.
"Brooks'tan bir arkadaş," diye cevap veriyorum.

Bu gece herkese söylemek istediği buysa, isteklerine saygı duyacağım. Sadece arkadaş olmadığımıza emin olsak bile.

Beau'ya dönüp omuz silkiyorum. "Hepsi bu kadar."

"Evet, bahse girerim," diyor yavaşça. "O *arkadaşlar* hakkında her şeyi bilirim. Asla bu şekilde yürümez." Kıza doğru başını sallıyor. "Özellikle de görünen kızlarla. İyi şanslar dostum. Buna ihtiyacın olacak."

Başımı salladım. "Sen nasıl ."

Neyse ki o daha bir şey söylemeden herkes masadaki yerini almaya başlıyor.

Addison'a doğru yürürken elimi kalçasına koyuyorum. "Yemek zamanı, bebeğim." "Oh, güzel. Açlıktan ölüyorum." İç çekiyor. "Mutfağın yaptığı her şey

çok güzel kokuyor."

Eğilip yanağından öpüyorum. "Ben de açlıktan ölüyorum. Sadece o masada olacak bir şey için değil."

Dudağını ısıırıyor ve ben bizi koltuklarımıza götürmeden önce utangaç bir şekilde bana bakıyor. Bu ekibe çok kolay uyum sağlıyor. Beau benim için neredeyse bir kardeş gibi. Mila ve annemin de ondan hoşlanıyor gibi görünmesi iyi bir başlangıç yaptığımız anlamına geliyor. Tabii onlar da sadece arkadaş olduğumuzu düşünüyorlar. Ama babam gibilerse, ki öyleler, bu "arkadaş" saçmalığını hemen anlarlar.

Menüye baktıktan sonra hepimiz siparişlerimizi veriyoruz ve garsonun hakkını vermem gerekiyor; bu çılgın grubu kolaylıkla idare ediyor. Gürültülüüz. Ve Florida East'li çocuklar futbol şampiyonluğunu kazandıktan sonra enerji bine yaklaştı. Bu çok fazla.

Büyük bir bahşişi hak ediyor.

Addison'ın tatlı kokusu burun deliklerime doğru sürüklenip duruyor. Birinin söylediği bir şeye güldüğünde bana yaslanıyor ve tenini tenime değdiriyor. Onun bu kadar yakınımda olması işkence gibi. Ona dokunmak zorundayım.

Masanın altından kalçasını usulca okşuyorum. Elim eteğinin altından yukarı doğru kaydırırken tüylerimin diken diken olduğunu . Gözleri benimkilere doğru kayıyor ve bakışlarını tutuyorum. Bana sessiz bir uyarı gönderdiğini biliyorum. Durmam için yalvarıyor ama yapamıyorum.

Sonunda parmak uçlarım pamuklu tangayı okşuyor. Parmağımı kumaşın üzerinde gezdirirken, tenimde ne kadar tahrik olduğunu hissediyorum.

Ona bir şey söylüyormuşum gibi dudaklarımı kulağına götürdüğümde titrediğini hissediyorum. "Benim için ısladın mı, Addison?" Mırıldanıyorum.

Bana ters ters bakıyor ve sonra gözlerini açıyor. *Dur*, diyor, yanakları yanıyor.

Dikkatimi vermiş gibi görünmek için yanımdaki konuşmayı dinliyormuş gibi yapıyorum ama bunun yerine parmaklarımı teninde gezdirmeye devam ederek onu daha çok kızdırıyorum. Sonunda parmaklarımı gizlice içine sokuyorum.

İlk başta geriliyor. Bunu benim kadar çok istediği gerçeğiyle savaşımaya çalışıyor. Ama sonunda, daha fazlası için açgözlülükle bana karşı birazcık kıpırdandı.

Aniden sandalyeyi geriye iterek karo zemine sürtünmesine neden olur.

Ayağa kalkıp herkes ona bakarken gergin bir şekilde gülümsüyor, ancak başlarını çevirip konuşmalarına geri döndüklerinde eğiliyor. "Tuvalet. İki dakika," diye tıslıyor.

Sırıtarak, yemek odasından çıkarken onu izliyorum, gözle görülür bir şekilde sıcak ve rahatsız. İki dakika geçmeden ben de peşinden kalktım.

Beau'yu beni izlerken yakalayınca telefonumu çıkardım. "Babasını aramam lazım. Onu ne zaman eve getireceğimi merak ediyor," diye dişlerimin arasından en iyi arkadaşşıma yalan söylüyorum. Gerçekten de umurumda değil çünkü gezegendeki en ateşli hatunun içine dalmak üzereyim.

Gözlerinden buna inanmadığı , ama ateşli randevumu bekletmek istemediğim için devam ediyorum. Korkup kaçabileceğini çok iyi biliyordum ve bunun olmasını gerçekten ama *gerçekten* istemiyordum. Ona ihtiyacım var.

Tuvalete ulaştım ama kilitliydi. Kapıyı birkaç kez çalıyorum ve beni içeri çekip arkasından hızla kilitlemeden önce kapıyı kırarak açıyor.

"Bunu herkesin içinde yapamazsın, Cam! Tanrı aşkına, senin sorunun ne? Annen ve baban burada, Tanrı aşkına!"

O lavabonun karşısında dururken ben de ona doğru ilerliyorum. "Bu doğru mu?" "Evet," diye kekeliyor.

Ona ulaşarak ellerimi beline koydum ve lavaboya doğru bastırdım. "Parmaklarımı içine soktuğumda hoşuna gitmedi mi bebeğim?"

"Burada olmaz," diye fısıldıyor.

Elimi aşağı indirip eteğinden yukarı kaydırarak bacaklarının arasını avuçluyorum. "Parmaklarımın içinde olmasından hoşlanmayan biri için çok ıslaksın. Aslında... düpedüz sırılsıklam olmuşsun. Hepsi de benim için, değil mi?" Boynunu öpüyorum. "Beni buraya seni parmaklamak için ne kadar uygunsuz bir zaman olduğu konusunda ders vermek için getirmedi. Hayır... içeri girip seni becermemi istedin.

tam bu tuvalette." Hiç vakit kaybetmeden kot pantolonumun düğmelerini açıyorum, acı verici bir şekilde sertleşmiş sikimi elime alırken ayak bileklerimde toplanmasına izin veriyorum. "Yalan söylemene bile gerek yok bebeğim. Onu sana vereceğim. Sana her zaman istediğini vereceğim."

Gözleri sertliğini gördüğünde dudakları aralanıyor ve onu kaldırıp lavabonun üzerine oturtuyorum.

"Bana ne yaptığını görüyor musun?" Dudaklarına karşı mırıldanıyorum. "Söz konusu sen olduğunda kontrolüm yok. Görünüşe göre, sen benim felaketimsin."

"Cam," diye sızlanıyor, bacaklarını belime doluyor ve beni bacaklarının arasına çekiyor. "Yapmamalıyız." Dilimi çene çizgisinde gezdirirken inliyor. "Tanrım... *gerçekten* yapmamalıyız."

"Durmamı ister misin?" Cevabı zaten bildiğim için mırıldanıyorum. "Hayır!" diye homurdanıyor. "Sakın buna cüret etme."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Sırıtiyorum. "Prezervatifim yok," diyorum, aletim ona doğru bastırıyor, içine girmek için yalvarıyor.

Beni delirme noktasına kadar zorluyor. Ve değil çünkü hayatımda ilk kez bir şeyler hissediyorum.

"değil," diyor bana bakarak. "RIA'm var. Sadece sen olduğun sürece."

"Ben temizim," diyorum, cümlesini bitirerek.

Kalın kalın yutkunuyor. "Emin misin?"

"Söz veriyorum." Alnımı onunkine yaklaştırıp elimi pürüzsüz kalçasında gezdiriyorum. "Seni asla riske atacak bir şey yapmam, yemin ederim." Onu tekrar öpüyorum, dilimle alay ediyorum. "Ama yakında senin içinde olmazsam öleceğim. Bu etek mi? Tanrım. Ne yapmaya çalışıyorsun, beni öldürmeye mi?"

Bana bakarken başının arkasını aynaya yaslıyor. Gözleri ne kadar tahrik olduğunu ve bunu ne kadar istediğini gösteriyor. "Sana güveniyorum," diye zar zor fısıldıyor ve ihtiyacım olan tek şey bu.

Ama bu üç kelime basit bir cümleden çok daha fazlasını ifade ediyor. Bana güvendiğini söyledi.

Eteğini yukarı kaldırıyorum ve tangasını yana çekiyorum. Yavaşça sikimin başını içine sokuyorum ve o da dudaklarını ısırp nefesini içine çekiyor.

"Ahh." Bu ses güzel dudaklarından bir inilti olarak çıkıyor, ama daha fazla itmediğimde, kalçalarıyla belimdeki tutuşunu sıkılaştırıyor ve beni daha derine sürüklüyor. "Durma," diye nefes alıyor. "Durma."

Etrafımı o kadar sıkıca sararken daha derine itiyorum ki neredeyse kendimi kaybediyorum. Ama sonunda toparlandığımda, ona vuruyorum, asla nazık olmuyorum

Tırnakları sırtımda bir aşağı bir yukarı ilerliyor.

İçine her girdiğimde, bana bakarken gözleri biraz daha parlıyor. İkimizin de vücudunda ince bir ter tabakası birikiyor.

"Cam ... oh ..." Gözleri çırpınarak kapandı.

Sikimi kavradığını hissediyorum ve bu beni tutunmaya çalıştığım son parçanın kenarına itiyor. İşinin bittiğini anladığımda, kalçasını daha sıkı kavıyorum.

"Gömleğini yukarı kaldır. Bu mükemmel göğüslerin üzerine boşalmama izin ver."

Gömleğinin eteklerine uzanarak onu başının üzerinden yukarı çekiyor, sütyenini de beraberinde getiriyor ve onu tamamen çıplak bırakıyor. Başımı aşağı eğerek meme ucunu ağzıma alıyorum.

"Hepsi benim," diyorum içinden çıkmadan ve onu dizlerinin üzerine çöktürmeden önce.

Elini tutarak sikimin etrafına sardım ve elimi onunkinin üzerine koydum. Ve sadece birkaç kısa pompa sonra, kendimi onun dolu, çıplak göğsünün üzerinde kaybediyorum. Sonsuza dek beynime kazınacak bir manzara.

Nefesimi düzene sokmaya çalışarak birkaç yudum hava çekiyorum. Birçok kadınla yattım. Hepsi güzel ve çarpıcıydı. Ama hiçbiri onunla kıyaslanamaz. Bir tanesi bile.

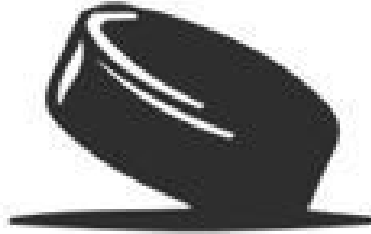
Ona ıslak bir kâğıt havlu uzatarak başının üstünü öpüyorum. "Benim küçük seks canavarım."

"Değilim!" diye soluk soluğa kalıyor, ağzı bir karış açık. "Tamam, belki öyleyim. Ama bu senin hatan!"

Kot pantolonumu kalçalarımın yukarı çekerek göz kırpıyorum. "Ne diyebilirim ki bebeğim? Ben o iyi."

Aynada kendini düzeltmesini, yanaklarının kızarmasını ve saçlarının dağılmasını izlerken, oradaki bakıştan asla sıkılmayacağımı fark ediyorum. Ve sonra daha büyük bir şey aklıma geliyor.

Koç LaConte'nin kızına aşık oldum. Ve bunu inkar edebileceğimi bile sanmıyorum.

Addison

Acaba annesi tuvalette yaptıklarımızdan şüphelenir mi? Tanrım, umarım şüphelenmez. Ölüyorum ben.

Akıllı kız imajı sergilemeyi seviyorum. İyi kız. Kirli bir tuvalet tezgahında seks yapmayan kız. Bugünlerde görünüşe göre öyle olsam da. Neredeyse bir seks düşkünü. Her zaman daha fazlasına ihtiyacım var.

"Demek kızınız üç yaşında, ha?" Cam'in annesi Kimberly tatlı bir sesle. "Tanrım, o yaşları özlüyorum. Gözünü kırpma kızım. Çok hızlı geçiyor."

İç çekiyorum. "Anlıyorum. Sanki onu hastaneden eve yeni getirmişim gibi hissediyorum ama şimdi üç buçuk yaşında ve gerçek bir insan oldu." Ona sarılmak için ne kadar sabırsızlandığımı düşünerek gülümsüyorum. "Çok komik. Ve dramatik. Ve ekstra. Ve... mükemmel," diye fişkırıyorum. "Özür dilerim, saçmalıyorum. Onu birkaç gündür görmedim. Annemle babam onu da yanlarına alıp ailelerini ziyarete gittiler."

"Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum." Kelimeleri o kadar içten söylüyor ki. Sanki... sanki... onları gerçekten söylüyormuş gibi. "Onu Alabama'ya ne zaman getireceksiniz?"

Tam cevap vermek için ağzımı açmışım ki Mila yanıma geldi. "Anne, bu nazik kızı sorgulamasan iyi olur. Sakin ol, unuttun mu?"

Bayan Hardy uzun bir iç çekişten sonra kaşlarını çatır. "Biliyorum, biliyorum. Sadece çok zor! Bunun *asla olmayacağı*ni biliyorsun."

Mila annesinin omzuna vurur. "Evet, eğer sakinleşmezsen daha uzun süre böyle bir şey olmayacak." Bana doğru dönüyor. "Kardeşimin aile toplantılarına bir kız getirmesi görülmemiş bir şey. İlgimizi çekti."

"Hayır, çok heyecanlıyız!" Bayan Hardy onu düzeltiyor. "Ama Mila kızım haklı. Bunu zorlamamalıyım. Ayrıca, zorlarsam Cam kıcıma tekmeyi basar."

Biri Mila'ya sesleniyor ama Mila gitmeden önce gülümsüyor. "Umarım seni tekrar görürüz Addison." Küçük bir kahrkaha atıyor. "Kardeşim herkesin standartlarına göre çok fazla. Gürültücüdür. Yanlış zamanlarda şaka yapar. Bir boğa kadar inatçı ve aptalca titizdir. Kendine çok yüklenir ve asla yeterince iyi olduğunu düşünmez... hiçbir konuda. Hiçbir şey onu rahatsız etmiyormuş gibi davransa da . Herkesin düşündüğünden daha derin ve bir çeşit

baş belası. Ama söz veriyorum, o iyi bir adam. Seni farklı düşünmen için kandırmasına izin verme." Güzel yüzünü yana yatırıyor. "Ayrıca, birlikte çok tatlı görünüyorsunuz." Arkasını dönüp uzaklaşmadan önce göz kırpmıyor.

Mila Hardy tanıdığım en havalı kız olabilir. Arabalarla yarışıyor. En güzel simsiyah saçlara ve en belalı tarza sahip. Ve benden hoşlanıyor gibi görünüyor. Ben buna zafer derim.

"Siz ikiniz geceyi burada mı geçireceksiniz?" Cam'in annesi tatlı tatlı soruyor. "Kalacaksanız yarın kahvaltı ya da öğle yemeği için buluşabiliriz."

"Öyleyiz ama ne yazık ki sabah ilk iş yola çıkıyoruz." Ona özür dileyen bir gülümseme veriyorum. "Cam'in öğleden sonra antrenmanı var, ailem ve kızım da yarın gece dönüyor. Aslında onları havaalanından ben alacağım."

"Onu göreceğin için çok heyecanlı olmalısın."

"Hiçbir fikrin yok," diyorum gözlerimin dolduğunu hissederek. "Ama buraya gelebildiğim ve Cam'in ailesindeki herkesle tanışabildiğim için gerçekten çok mutluyum. Gerçekten harika vakit geçirdim."

"Büyük bir anne ayı gibi konuşmak istemem," diye mırıldanıyor. "Ama lütfen onun kalbini kırma. Göründüğünden çok daha kırılgandır." Uzun bir nefes üflüyor. "Ve seni seviyor. O yüzden lütfen onu incitmemeye çalış. Daha hiç kalbi kırılmadı ve bunu kaldırabilir mi bilmiyorum."

Şaşkınlıkla ayakta duruyorum. "Beni sevmiyor Bayan Hardy," diye fısıldıyorum, başımı usulca sallayarak. "Hâlâ ne yaptığımızı anlamaya çalışıyoruz."

Cevap vermek için ağzını açtığı anda, aniden omzumda bir el hissediyorum.

"Yola çıkmaya hazır mısın? Sabah erken kalkacağız," diyor Cam, beni doğru çekerek. "Anne, seni görmek güzeldi. Yaşlı adamı beladan uzak tut."

Annesi gözlerini devirerek gülüyor. "Sanki." Bizi bırakmadan önce ikimizi de kucaklamak için kendine çekiyor. Gözleri benimkilerle birleşmeden önce ona "Yarın Brooks'a dönerken iyi yolculuklar," diyor. "Bunu çözmede iyi şanslar."

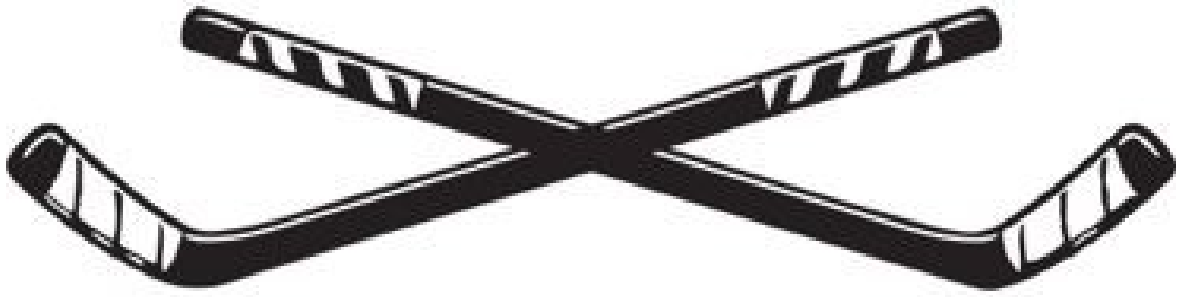
O uzaklaşırken Cam'in kafası karışmış görünüyor. "Neyi anlamaya? Bununla ne demek istedi? Bu bir şey için garip bir kod mu?"

Benim söylediklerim hakkında konuştuğunu biliyorum... hala ne yaptığımızı çözmeye çalıştığımızı. Ama ona bunu söylediğimi söylemek istemiyorum. Onun yerine sırtını sıvazladım. "Alacağım bir ders var. Umarım bir yolunu bulurum diyordu, çünkü zor olduğunu duymuştum."

"Ah, anladım." Kolunu bana dolayarak başını sallıyor. "Hadi gidip herkese kal diyelim ve otele gidelim." Ağzı kulağıma gidiyor. "Sabah erken kalkacağız ve dinlenmeye ihtiyacımız var. O yüzden bu gece meşhur şipşaklarımızdan birini yapmamız gerekecek."

"Ünlü, ha?" Bir kaşımı kaldırarak sırtıtıyorum. "Benim için yeni bir haber. Sanırım bir ara bana hatırlatman gerekecek."

"Oh, planlıyorum."

Addison

Ben ödevimi bitirirken Isla bana doğru horluyor. Birkaç dakikada bir dikkatim dağılıyor ve onun mükemmel küçük yüzüne bakıyorum. Sonunda, işim bittiğinde dizüstü bilgisayarımı kapatıyorum ve onu üzerimden kaldırıp yatağımın diğer tarafına yatırıyorum.

Monitörü açtım ve annemin olduğunu bildiğim mutfığa doğru yöneldim. Çaydanlık sesi her şeyi ele verdi.

"Merhaba," diyorum kollarımı başımın üzerine uzatarak. "Tanrım, onunla birlikte uyuyakalabilirdim, yemin ederim. Eğer bu akşam dersim olmasaydı, uyurdum."

"Almalıydın." Omuz silkiyor, sıcak suyu kendi bardağına doldurduktan sonra bana da bir bardak hazırlıyor ve tezgahın üzerine koyuyor. "Birkaç gün önce eve döndüğümüzden beri seninle neredeyse hiç konuşmamış gibiyim. Yalnız geçirdiğin zaman nasıldı? Eğlenceli bir şeyler yaptın mı?"

Tam o son soruyu sorarken, ben yudumun ortasındayım. Ağzımdan ve burnumdan çay fışkırıyor ve öksürüyorum. "Özür dilerim." Bir kağıt havlu alıp tezgahı sildim. "Vay canına, berbat durumdayım."

"Belki de," diyor, sesi etkilenmemiş gibi. "Ya da belki bir şeyler saklıyorsunuz ve biz yokken neler yaptığının sorulmasını istemiyorsunuz."

Kalbim göğsümün içinde atmayı bırakıyor. O yokken gerçekte neler olduğunu ona anlatmam gerektiğini biliyorum ama korkuyorum. Cam'e aileme anlatacağıma söz verdim. Etrafta gizlice dolaşmak istemiyor; bunun babamın ondan daha fazla nefret etmesine neden olacağını düşünüyor. Muhtemelen haklı ama bu adama söylemeyi kolaylaştırmıyor.

Cam ona söylediğimde yanımda olmak istedi. Ama babamı tanıyorum ve bir dakikaya ihtiyacı olacak... ya da bir milyon dakikaya. Ona yalnız söylersem daha iyi olur. Cam ve ben aynı anda söylersek, kendini bombardıman altında hisseder. O yüzden planım ona ve anneme bugün söylemek.

"Konuş benimle bebeğim," diyor, fincanını yere bırakıp ıslak bir bez alıyor. "Bana her şeyi anlatabilirsin. Her şeyi."

Bardağımdaki açık kahverengi suya bakıyorum, kelimeleri ağzımdan kaçırmaktan çok korkuyorum ama bunu yapmam gerektiğini biliyorum.

Tam tezgahı silmeye başladığında, ona gerçeği söylemek için ağzımı açtım. "Cam Hardy ile Florida'ya gittim. Bir odada birlikte kaldık."

Paçavrayı bırakıyor, ağzı açık kalıyor.

"Ondan hoşlanıyorum anne. Ondan gerçekten ama *gerçekten* hoşlanıyorum." Nutku tutuldu.

Öte yandan ben, ağzımdan çıkan kelimeleri durduramıyorum. "Ama ben de korkuyorum. Tüm kampüsün bayıldığı, hayattan daha büyük bir kişiliği var. Ona tapıyorlar. Ne kadar çekici olduğundan bahsetmiyorum bile. Kızlar her zaman onun için gelecekler ve eninde sonunda daha iyi birini bulacak ve ben-"

Elini kaldırarak beni susturdu.

"Lütfen bana bunu şimdiden kendi kendine sabote etmeye çalıştığını söyleme Addison. Çünkü kızım, sen herkesin standartlarına göre bir avısın. Güzelsin, zekisin, komiksin, bağımsızsın... cehennem kadar inatçısın," diyor son kısmı mırıldanarak. "Florida'ya gitmeden önce bana söylemediğin için şok söylemeyeceğim, ama her halükarda, kendin için bir seçim yaptığın için mutluyum." Ellerini yıkıyor. "Olabilecekleri düşünüp sana keyif veren şeyleri kaçırma."

İç çekiyorum. "Biliyorum. *Biliyorum!* Ben kendimin en büyük düşmanıyım." Gözlerim genişliyor. "Bir de işin baba kısmı var. Bu yüzden Cam'in kariyerini raydan çıkarmasını istemiyorum. Ama anne, babamın nasıl biri olduğunu bilirsin. Söz konusu ailesi olduğunda acımasızdır. Özellikle de Nick olayından sonra."

Tezgâhın karşısına uzanıp elini benimkinin üzerine koydu. "Öncelikle, sırf bu yüzden Cam'in hokeydeki geleceğini asla mahvetmez." Gergin görünüyor. "Yine de babanın Cam'in hayatını kolaylaştırmayacağını kabul ediyorum. Ama önce bebeğim, babana söylemelisin. Seni seviyor; bu sırrın ondan saklanması nefret eder. İlk başta nasıl tepki verirse versin, babana her zaman her şeyi anlatabilirsin. O yüzden dükkândan eve döndüğünde onunla konuş."

"Ne hakkında konuşalım?" diyor babam mutfığa girip annemin yanağını gagalayarak. "Neler oluyor, Addy?"

Anneme "*Bu adam ne zaman kapıdan içeri girdi?*" der gibi baktım.

Midem taklalar atıyor, midem bulanıyor. Şimdiki zaman gibisi yok; sanırım bu doğru. Cam'i bir daha görmemi yasaklayacak diye ödüm kopuyor. Ve dürüst olmak gerekirse, babam yasaklasa bile, şu anda Cam'den uzaklaşamam. Düşüncesi bile beni öldürüyor.

"Size bir dakika veriyorum," diyor annem endişeyle, gözleri benimkilere kayıyor.

"Lütfen kal," diye yalvarıyorum. Etrafımda olması her zaman iyi bir moderatör olmuştur. Babamı kimsenin yapamayacağı kadar sakinleştirebilir. "Burada olman çok yardımcı olacak."

Yavaşça başını sallayıp tabureye oturuyor ve babama da aynısını yapmasını işaret ediyor. Son bir derin nefes alırken babamın gözlerinin içine bakıyorum ve en kötüsüne hazırlanıyorum.

"Ben, uh... Cam Hardy ile görüşüyorum. Ya da en azından gerçekten istiyorum." Duraklıyorum, kusmuğum olabilecek şeyi yutuyorum. "Kızacağımı biliyorum ama baba, o iyi bir adam-"

"Saçmalık," diyor, yüzü kızarıyor. "Boktan bir adam." "Kısır," diye tıslıyor annem. "Küfürlü konuşmaya gerek yok."

"Umurumda değil Jennie. Neye gerek yok biliyor musun?" Ters ters bakıyor. "Cam Hardy'yle görüşmesine. Buna hiç gerek yok."

"Onu tanı mıyorsun bile baba!" Sesim yükseliyor. "O arena dışında onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun!" Tezgâhta hafifçe öne eğilerek ona meydan okuyorum. "Yanıldığımı söyle."

"Bir şeyler duyuyorum, lanet olsun!" diye kükrüyor. "Kampüsün her yerini sikiyor, hafta sonları sarhoş oluyor ve kadınlara hiç saygısı yok!" Yüzünde bir ifade beliriyor ve sert bir şey söylemek üzere olduğunu anlıyorum. "Kızın için daha iyisini isteyeceğini düşünürdüm. Lisedeyken dersini almış olmanı umardım."

"Kısır! Bu-" diye tıslamaya başladı annem ama ben onun sözünü kestim.

"Biliyor musunuz? Buna ihtiyacım yok." Başımı salladım. "Ben çok iyi bir anneyim. Onu her zaman ilk sıraya koyarım. İyi notlar alıyorum. Derslerimi iki katına çıkardım ki erken mezun olup ona gelen en iyi hayatı sunabileyim. Ve başka ne var biliyor musunuz? Ben iyi bir kıyım. Neredeyse hiç içki içmem. Uyuşturucu kullanmıyorum. sorumluluk sahibiyim. Yani, bu ihtiyacım yok. Ona değer . Onunla görüşmeye devam edeceğim. Hepsi bu kadar."

Kendimi tabureden itiyorum.

"Bunu yasaklıyorum," diyor, sesini alçak ama aynı derecede yoğun tutarak.

"Yapacaksın

o çocuğu görmeyeceğim."

"Ben 21 yaşındayım baba. bakma ama bu kararı sen veremezsin."

"Benim çatım altında yaşıyorsun, Addison. Maalesef öyle."

"Sanırım bir daire aramaya gideceğim." Damarlarımdan öfke ve varlığımın her zerresini tükettiğini hissediyorum.

"Bir erkek yüzünden mi?" Başını sallıyor. "Beni hayal kırıklığına uğrattın, Addison. Çok hayal kırıklığına uğradım."

İçimden bir şeyler kopuyor ve yumruğumu tezgâha vuruyorum. "Bunun Cam'le bir ilgisi yok baba! Bu, lisede hamile kaldığımdan beri kendi adıma karar vermeme izin vermemenle ilgili! Lanet bir mahkûm gibiyim!"

"Bu doğru değil." Acı acı gülüyor. "Nasıl anladın?"

"Hata yapmamı engellemek için hayatımdaki her şeyi kontrol etmeye çalışıyorsun." Kollarımı açtım. "Hayat bu, baba. Hata yapmamız gerekiyor. Düşmemiz ve tekrar kalkmamız gerekiyor."

"İsla'yı onun yanına getirmeye cüret etme," diyor dişlerini sıkarak. "Senin randevularına maruz kalmasına gerek yok."

"O benim vajinamdan çıktı, baba. Ben onun annesiyim. O yüzden bu kararı ben vereceğim." Kapının pervazına yaslanıp kollarımı kendime sararak yıkılmamak için kendimi zor tutuyorum. "Ya bana güvenirsin ya da ailemizin arasını açarsın. Seçim senin." Ve bu sözlerle odadan çıkıyorum, odama geri dönüyorum ve sessizce kapıyı kapatıyorum.

İsla'nın yanına uzanıp ona bakıyorum. Bir gün benden sıkılıp gitmesi kaçınılmaz olan bir adam yüzünden ailemi kaybetmek istemiyorum. Ama nedense ona da henüz veda edemiyorum.

Hiç beklemediğim bir anda, Cam Hardy beni bir yük treni gibi çarptı. Ve bazı çılgın nedenlerden dolayı... Bir daha asla aynı olacağımdan emin değilim.

O gittiğinde bile.

Cam

Patenlerimi bağıyorum, vücudumu ele geçiren bu lanet sinirler yüzünden arka dişlerim birbirine çarpıyor. Hiçbir baba kızının benimle çıkmasından heyecan duymaz, özellikle de lanet olası Koç LaConte. Bu yüzden, birkaç saat önce Addison'dan mesaj geldiğinde, ona bizden bahsettiğini bildirdiğinde... o zamandan beri bu antrenmandan korkuyordum.

İyimser bir güneş ışığı olmak için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışarak, nasıl gittiğini sormak için ona geri mesaj attım. Başparmak aşağı bir mesaj gönderdi ve iyi olmadığını ama daha sonra konuşacağımızı çünkü Isla'nın uykusundan uyandığını söyledi. Yani, büyük bir boktan bomba attı ve sonra normalde yaptığım gibi sırtarak antrenmana gitmemi bekledi.

Evet, öyle bir şey .

Sadece birkaç kişiden korkar ya da gözümü korkuturum. Ve o adam da onlardan biri.

"Çok sessizsin, koca adam." Brody yanımdan geçerken omzumu okşadı. "Konuşmak ister misin?"

"Nesin sen, onun psikiyatristi mi?" Link dolabını kapatarak şöyle diyor. "Bir biraya ihtiyacı var. Ya da on tane."

"Hayır, bu daha çok bir içki sorunu. Bir sürü shot." Ayağa kalkıyorum. "Önümüzdeki birkaç saat içinde ne olursa olsun, Koç'un beni öldürmesine izin verme. Ya da kesmesin. *Gerçekten* aletimin kesilmesini istemiyorum."

"Peki, ölüm ya da sık söz konusu olursa ne yapacağız?" Brody lanet bir aptal gibi sırtarak söylüyor.

"Tanrım, salak herif. Bilmiyorum." Başımı salladım. "Eğer ölürsem, sanırım bir penise pek ihtiyacım olmaz, değil mi?"

"Bize bunun ne hakkında olduğunu söyleyecek misin?" Link hokey sopasına yaslanarak soruyor. "Anlamıyorum."

Başımı arkaya atıp nefes alıyorum. Gerçeği ağzımdan kaçırmak istemiyorum. Addy ailesine anlatmış olsa bile, yine de bunun benim hikayem olmadığını hissediyorum.

Hunter kapıya doğru başını sallayarak, "Gidelim beyler," diye seslendi. "Koç muhtemelen bekliyordur ve kışımızın buzda olması gerekirken sırf siz soyunma odasında sohbet etmek istiyorsunuz diye intihar edecek değilim."

Link ve Brody başlarını sallayarak kapıya doğru yönelirler.

Onlar gittikten sonra çenemi kaldırıp Hunter'a bakıyorum. "Teşekkürler, sanırım."

"Sanırım Koç'un kızının peşinden koşmak sonunda seni yakaladı, ihtiyar delikanlı." Sırıttıyor. "Ölmene ya da siksiz kalmana izin vermemek için elimden geleni yapacağım."

Kapıdan çıkarken onu takip ettim, kafam çok karıştı. Kısa bir süre önce Addison'la olan randevusunu erken bitirmiştım. Bugün ise beni onunla olan ilişkim hakkındaki sorulara cevap vermekten kurtarmak için arkadaşlarımın dikkatini dağıtıyor. Sanırım düşündüğümünden daha iyi bir . Yaptığım şey için kötü hissedirdim ama . Ben nefes aldığım sürece, o kız asla benim dışımda biriyle çıkmayacak.

"Dikkat, tam sana bakıyor," diye mırıldanıyor Hunter arenaya girdiğimizde.

"Ben buna bakmak demezdim kardeşim. Ben buna beni öldürme niyetiyle dik dik bakmak derdim." Gözlerimi ondan kaçırıyorum, kendimi çok garip hissediyorum. "Kahretsin, altıma işlemek üzereyim."

"Sana cesaret verici sözler söyledim ama dürüst olmak gerekirse, hiç yok. Aslında senin için korkuyorum."

Koç bize doğru gelirken, "Gerçekten çok güzel, sık kafalı," diye homurdandım. "Siktir. Bu hiç iyi değil."

"Hardy, konuşalım," diyor Koç, bana bir bakış daha göndererek. "Şimdi."

Diğer takım arkadaşlarım şaşkınlıkla izlerken Hunter "İyi şanslar," diye fısıldıyor. Kendimi en kötüsüne hazırlayarak onu pistin diğer tarafına kadar takip ediyorum.

Ne olursa olsun bilerek. Beni yedekte tutabilir. Hiçbir yere gitmiyorum.

"Kızımı kandırmış olabilirsin ama beni değil. Saçmalıklarını hemen anlarım, Hardy."

Elini başının arkasında gezdirirken kıpkırmızı kesiliyor, burun delikleri açılıyor.

"Efendim, tüm saygımla söylüyorum, kızınızı kandırmaya çalışmıyorum. O beni tanıyor. Tanımayan sizsiniz."

"Kızımın insanlarda gerçekte olanı değil, görmek istediğini görme konusunda yeteneği var" diye konuşuyor. "Bu yüzden şu an bulunduğu konumda." İçimde bir şeyler kopuyor. Kızını sevdiğini biliyorum. Kızgın ve korkmuş olduğunu biliyorum. Ama bu, kızının ve hayattaki seçimlerinin üzerine sıçabileceği anlamına gelmiyor.

O yaptı.

"Addison insanların içindeki iyiliği görür. Bu kötü bir şey değil, *efendim*. Ve bu içinde bulunduğu *durum*? Bence her şeyin üstesinden gayet iyi geliyor."

"Ondan uzak duracak mısın durmayacak mısın?" diye alçak sesle homurdanıyor. "Hayır," diyorum çabucak, "uzak durmayacağım." Şakaklarındaki damarlar . "Ondan uzak dur ya da buzumdan defol." Şaşkınlıkla ona bakıyorum, ama iki kez düşünmeden arkamı dönüp buzdan çıkıyorum ve soyunma odasına doğru ilerliyorum.

Hayatımda ilk kez hokey dışında bir şey seçiyorum.

Addison adında bir şey.

Ve hiç pişmanlık duymuyorum. Henüz yok.

Kamyonetimi Addison'ın garaj yoluna çektim. Koç'un birkaç saat daha gelmeyeceğini biliyorum, o yüzden şimdi tek yapmam gereken annesinin de onun gibi benden nefret etmemesini ummak.

Kamyoneti hızla park ediyorum ve hiç vakit kaybetmeden aşağı inip kapısına doğru yürüyorum. Yumruğumu kapıya doğru kaldırıyorum ama ben daha kapıyı çalamadan kapı açılıyor ve Addison'ın annesi dışarı çıkıyor.

"Bay Hardy," diyor kaşlarını çatarak. "Anladığım kadarıyla antrenman iyi gitmemiş." Başımı sallıyorum. "Hayır. Olmayacağını tahmin etmiştim."

"Yani, öylece gittin mi?" Kaşları birbirine yaklaşıyor. "Yani... Barren'ın antrenmanlarından birini erken mi terk ettin?"

"Daha başlamadım bile." Elimini gergin bir şekilde başımın üzerinde gezdiriyorum. "Bana ondan uzak durmamı ya da buzdan çıkmamı söyledi." Kolumu yanımda tutarak sırtıma çalışıyorum. "İşte buradayım."

"herif," diye mırıldandıktan sonra yüzü ciddileşiyor. "Yani, kız arkadaşımı kaybetmek yerine... antrenmanı bıraktığını mı söylüyorsun?"

"Aşağı yukarı öyle, evet." Kıkırdıyorum. "Yani, umarım oynamaya devam etmeme izin verir. Muhtemelen striptizci ya da başka bir şey olarak kariyer yapabilirim ama hokey kulağa biraz daha hoş geliyor." Şaka yapmaya çalışıyorum ama o gözlerini deviriyor. "Şaka yapıyorum. Ama evet, sırf benim bir bok parçası olduğumu düşünüyor diye Addison'la görüşmeyi kesmeyeceğim."

"Peki, sen?" Bir kaşını kaldırıyor. "Bir bok parçası mı?"

"Yani, sanmıyorum." Omuz silkiyorum. "Bodrumumda uyuşturucu laboratuvarı işletmiyorum, kedi yavrularını öldürmüyorum ya da yaşlı insanlardan çalmıyorum... bu yüzden iyi olduğumu söyleyebilirim."

Bir kahkahayla savaşıyor ama sonunda gülümsüyor. "Peki ya bir kızı olduğu gerçeği? Onunla nasıl başa çıkacaksın?"

"Dürüst olmak gerekirse, Bayan LaConte-"

"Jennie. Bayan LaConte beni yaşlı gösteriyor."

"Tamam, Jennie. Bak, çocuklar hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Özellikle de kızlardan. Ama Isla'yı tanımak istiyorum. Annesi için dünyalara bedel, bu çok açık. Addison'ı onunla görmek Addy'yi daha çok sevmeme neden oluyor. O iyi biri." Yere bakıyorum. "Benim köylü kıçım için fazla iyi, ama söz veriyorum, ona zarar vermeyeceğim. Hayatımda bir kez olsun buna yemin edebilirim."

Nefes alırken çenesi hafifçe yukarı kalkıyor. "Peki ya hokey? Koç konusunda ne yapmayı planlıyorsunuz?"

Nefes veriyorum. "Hokey benim geçmişim, bugünüm ve inşallah geleceğim. Bu yüzden, kocanız benim kötü biri olmadığımı gördüğünde, birlikte olma fikrini kabul edeceğini umuyorum." Kaşlarımı çattım. "Hayatımı oyun olmadan hayal edemiyorum. Ama kulağa ne kadar çılgınca gelse de -ki öyle olduğunun farkındayım- ondan uzaklaşmayı da hayal edemiyorum."

Küçük bir gülümseme sunuyor. "Barren'la konuşacağım. Addy'ye gelince, siz gelmeden kısa bir süre önce Isla'yı yürüyüşe çıkardı." Yolun aşağısını işaret ediyor. "O tarafa gidin, mahallenin etrafında dönerlerken onları yakalarsınız."

Hiç vakit kaybetmeden, el sallarken geriye doğru adım atmaya başladım. "Teşekkürler! Hoşça kalın Bayan La-" Bana sert bir bakış fırlattığında ellerimi havaya kaldırıyorum. "Jennie. Çok teşekkürler, Jennie!"

Addison

"İşte bu yüzden en çok çilekli dondurmayı seviyorum," diyor Isla, dondurmayla ilgili acı verici uzunluktaki hikâyesini bitirirken elimi tutarak. Bu bizim için düzenli bir konu.

"Ama dün çikolatanın en iyisi olduğunu söylemiştin." Yürürken küçük kolunu sallayan ona bakıyorum. "Dürüst olmak gerekirse ben de dünkü seçimine daha çok katılıyorum."

"Ama çikolatalı dondurma bazen kaka gibi görünür. Ve çilekli dondurma da... yani, güzellik gibi görünüyor."

Burnumu kırıştırıyorum. "Buna dikkatimi çektiğin için teşekkür ederim.

İğrenç." "Bir şey değil," diyor tatlı tatlı ve bir şarkı mırıldanmaya başlıyor.

Babamla aramızdaki patlamadan sonra o evden çıkmam gerekiyordu. Neyse ki evde değil. Ama dört duvar arasında olmak bana düşünmek için çok fazla zaman veriyordu.

Babamın hayat tercihlerim konusunda ne kadar hayal kırıklığına uğradığını düşünün. Akıllıca bir karar verme yetisine sahip olmadığımı söylediğini düşünün. Ve Cam'in bir hafta içinde beni unutacağı ve benim bir moron gibi görüneceğim ihtimalini düşünün. Ne kadar acı vereceğinden bahsetmiyorum bile.

Mesele şu ki, kalbimle biraz pervasız davrandığımı biliyorum ama yine de bunu yapmak istiyorum. Biriyle birlikte gülmek ve gülümsemek istiyorum. O duyguyu özlüyorum, sadece bir ya da iki gün olsa bile o kişiyi görmek için sabırsızlanıyorsun. Büyük bir risk aldığımı biliyorum. Muhtemelen karşılığını alamayacağım bir risk. Sanırım kalbim kırılacaksa, bunu Cam Hardy gibi bir adamdan daha iyi kim yapabilir?

Odadaki tek kız benmişim gibi hissettiren bir tarzı var. Gözleri beni içine çekiyor ve elleri tüm bedenimi sarıyor. Sert ve hızlı bir şekilde düşüyorum. Umut edebileceğim tek şey kafa üstü yere çakılmamak.

"Bu yakışıklı adam, Cam!" Isla aniden ciyakladı. "Bwooks'un babası!"

Kafamı kaldırıyorum ve kızımın haklı olduğunu görüyorum. Cam gri eşofman altı ve Brooks U hokey kapüşonuyla bize doğru yürüyor. Saçları şapkasının altında hafifçe kıvrılıyor. Geçen gün saçını kestirmesi gerektiğinden bahsetmişti ama dürüst olmak gerekirse ben saçını bu haliyle seviyorum.

"Evet. Evet, öyle." Ona baktım, kafam karışmıştı.

Antrenmanın bitmesine daha en az bir saat var, o zaman neden burada?

"Şuna bak. Onu yürüyüşe bile çıkarıyorsun, ha küçük hanım?" Bize ulaşıyor ve Isla'nın önünde diz çökerek kurt Brooks'u işaret ediyor.

"Oh, evet," diyorum kıkırdayarak. "Kız nereye , erkek de oraya gider."

"Ben iyi bir anneyim," diyor Isla çok ciddi bir ses tonuyla. "Anneler yürüyüşe çıkarken bebeklerini evde bırakmazlar."

Cam ona sırtarak, "Umarım öyle değildir," diyor. "Sizin için uslu dursa iyi olur. Size yaramaz bir köpek yavrusu vermekten nefret ederim."

Isla kurda bakarak, "Bazen çok sinirleniyor ve bir şeyler çığnıyor," diyor. "Ama ben aldırmiyorum."

Başımı sallıyorum, Cam'in sinirli olduğunu söylediğinde bunun sadece kendisinin sinirli olmasından kaynaklandığını biliyorum. Cam'in ona o lanet şeyi verdiği gecedan beri onu her yere taşıyor. Kısa sürede en sevdiği pelüş hayvanı ya da oyuncağı haline geldi.

"Cam, bizimle parka gelebilir misin?" diyor en şirin sesiyle, küçük dudağını hayır diyemeyeceğı kadar dışarı iterek.

Cam ayağı kalktı ve bana baktı. "Eğer annen için sorun değilse, çok isterim."

Başımı yana eğerek, göz kırpmadan önce ona sorgulayan bir bakış attım.

"Tabii. Bizimle parka gelebilir."

"Yaşasın!" diye bağırıyor, Brooks'u kolunun altına sıkıştırıyor ve Cam'in elini tutuyor. "Bu hayatımın en güzel günü!"

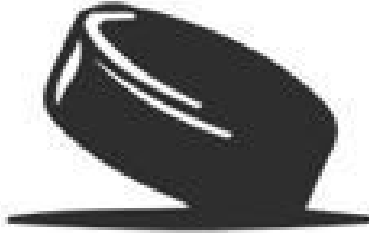
Kendime onun her zaman böyle şeyler söylediğini ve bunun Cam'in bize katılmasıyla hiçbir ilgisi olmadığını hatırlatmaya çalıştım. Ayrıca kız Cam'in elini tuttuğunda Cam'in onların ellerine nasıl baktığını da görmezden gelmeye çalıştım. Ya da şu anda ona bakıp aptal gibi gülümsemesini.

Gözlerini yavaşça ondan ayırıp bana bakıyor ve göz kırpmıyor.

"Teşekkürler." "Ne için?"

"Burada olmama izin ver."

Oh...

On dakikalık bir yürüyüşten sonra parka varıyoruz ve Isla çılgına dönüyor, tüm küçük kaydıraklara koşuyor. İlk başta, Cam her kaydıraktan onunla birlikte iner. Ama bir süre sonra onu takip etmekten vazgeçmeyen yeni bir arkadaş ediniyor ve onunla oynuyor.

onunla. Bu benim için sorun değil çünkü Cam'le onun küçük kulakları olmadan konuşmam gerekiyor.

Bir banka oturduk ve elini dizime koydu.

"Bugün çok güzel görünüyorsun Addy. Buna hiç ."

"Antrenmanda ne oldu?" İltifatını duymazdan geldim ve doğrudan konuya girdim. "Ne kadar kötüydü?"

İsla kısa bir süreliğine ortadan kaybolduğunda kaşlarını çatmasını izliyorum. merdivenlerin arkasında olduğunu ve bir saniye içinde çıkacağını biliyorum çünkü onu buraya sayısız kez getirdim. Dışarı çıktığında onu tekrar görebiliyor ve rahatlamış bir şekilde iç çekiyor. Çok garip... Sanırım kızım için endişeleniyordu.

"Pek iyi değil," diyor ve ben de dizine vuruyorum.

"Bana ne olduğunu anlat!"

"Kısa bir hikaye. Beni çağırdı ve evlilik için onayını istedim. Evet dedi, sonra puro içtik ve birbirimizin kışını tokatladık."

Başımı eğiyorum ve inliyorum. "Ciddi ol. Hayatının beş saniyesinde, sadece. Ciddi ol. Ciddi ol."

Kasketini düzeltiyor ve arkasına yaslanıyor. Babamın en iyi taklidini yaparak sert davranıyor. "Ya ondan uzak dur ya da buzumdan defol" dedi. Şimdi buradayım."

"Cam!" Bu sefer daha sert vurdum. "Ne oluyor be?!"

"Ne?" Omuz silkiyor.

"Antrenmanı bırakmamalıydın! Bu boku sonsuza dek hatırlayacak. Aklından ne geçiyordu?"

Gözlerini benimkilere dikerek onları daraltıyor. "Onun kızı için deli olduğumu düşünüyordum. Her sabah gözümü açar açmaz onu düşündüğümü. Ve bana takılabileceğimi söylemeden önce cehennemde soğuk bir gün olacağını. Onun kızı olsan bile. Umurumda değil. Ben kötü bir adam . Ölü insanlarla dolu bir bodrumum falan yok. Saçmalıyor, Addy."

"Cam, hokey senin tüm hayatın. Benim için geleceğini mahvetme riskini alamazsın. Buna bir son vermeliyiz. Güven bana, işe yaramayacak. Seni doğrudan takımdan atamayabilir ama sezonunu kadar dramaya neden olur. Bunun olmasına izin veremem."

Kelimeler kalbimi sıkıştırıyor ve boğazımda bir yumru oluşmaya başlıyor. Ona veda etmek istemiyorum ama bu onun hokey oynayabilmesi anlamına geliyorsa, edeceğim.

Başparmağını alt dudağımda gezdiriyor ve alnını benimkine doğru eğiyor. "Hayatta olmaz. Dediğin gibi, kızıyla çıkıyorum diye beni takımdan atamaz, bu yasal bile değil. Sadece birkaç gün ver. Daha iyi olacak." Sırıttıyor. "Huysuz herif yola gelecektir. Bunu biliyorum."

"Bazen çok inatçı bir pislik oluyor," diye fısıldıyorum. "Ama bunun sevgiden kaynaklandığını biliyorum."

Beni yanına çekiyor ve ikimiz de Isla'nın oyun alanında daha fazla arkadaş edinmeye devam etmesini izliyoruz. Hepsi onu kovalıyor ve sarı bukleleri o koşup kıkırdarken zıplıyor.

"İtiraf etmeliyim ki, o rastgele çocukların ebeveynleri bizimle oturmaya gelmediği için çok mutluyum. Bu garip karşılaşmaları hiç sevmiyorum." Oyun alanının etrafına bakıyor. "Şimdiye kadar, oyun alanı o kadar da kötü değil. En azından benim düşündüğümle kıyaslanamaz."

Yan tarafını dürtüyorum. "Tanrım, pislik, ne olmasını bekliyordun, cehennem mi?"

"Sümüklerini ve oturduğum bankın her yerine süren çocuklar. Diğer yetişkinlerin yanında olamayan, sohbet etmek için can atan garip ebeveynler. Büyük bir kabadayı onu oyun alanında itip kakıyor ve ben de babalarının kışına tekme basmak zorunda kalıyorum." Omuz silkiyor. "Annene de söylediğim gibi, çocuklar hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Bunların hepsi çoğu gün delicesine doğru." Boğazımda düğümlenene kadar kahkahayı patlatıyorum. "Çok erken konuştun," diyorum göz ucuyla bize doğru yaklaşan iki kadını izlerken. "Çünkü işte geliyorlar. Ve sana şunu söyleyeyim, oyun parkı anneleri seni yiyip bitirecek. Muhtemelen bu park bankına en ateşli kış parçası sensin," diye takılıyorum ona. "Flört edilmeye hazır ol."

"Kahretsin," diye inliyor ama Isla'yı hâlâ sevgiyle izliyor. Günlük işler için onun burada olmasına alışabilirim. Tıpkı bunun gibi.

Cam

Daireye girdiğimde Link'i koltuğunda oturmuş maç kaseti izlerken buldum.

Gözlerini televizyondan ayırmadan sesini alçaltıyor. "Antrenmanda olanlar da neydi öyle? Sen gittin. Koç'un ne kadar kızdığından haberin var mı?"

Kapüşonumu yukarı çekerek kanepeye uzandım. "Kalmış olsaydım da fark etmezdi, Link. Aynı miktarda kızgın olurdu."

Kumandayı kaldırarak televizyonu durdurur. "Ne yaptın, Cam? Kendini ne halatlara soktun?"

"Onun kızı." .

Gözleri benimkilere kayıyor. "Şu anda ciddi misin? Aptal mısın sen? Senin beynin var mı?"

"Yani, bu tartışılır ama annem zeki olduğumu söylüyor," diye yavaşça söylendim. "Ama kendimi savunmam gerekirse, Koç'un kızı olduğunu bilmeden önce onunla takılıyordum."

"Buna gerçekten değer mi Hardy? Bir parça kış için sezonunu mahvetmeye?"

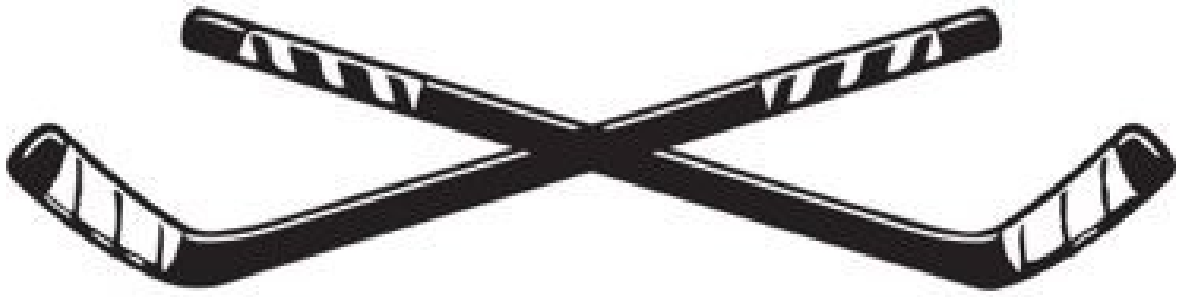
"Şimdilik sana izin veriyorum Link. Ama bir dahaki sefere Addy'den bahsederken

söz veriyorum, kışını tekmeleyeceğim." Çenemi aşağı eğiyorum. "Ve evet, o buna değer. Hayatımda ilk kez, her şey sadece hokey, partiler ya da-"

"Sevişmek mi? Yatmak mı?" Cümlemi bitiriyor. "Buna geri dönmek isteyeceksin ve bunu biliyorsun. Ve bunu yaptığında, Koç'un senden nefret etmesine neden olacaksın ve o da hayatını cehenneme çevirecek," diye inleyerek başını arkaya attı. "Tanrı aşkına, takımı hiç düşündün mü? Yoksa sadece sikini mi?"

"Aletimle düşünerek başlamış olabilirim ama artık öyle değil. Takıma gelince?" Ayağa kalkarak söylüyorum. "Hepinizin bunu aşması gerekecek. Hiçbiriniz kabul etseniz de de o benim hayatımda olacak. Yani, ister kabul edin ister etmeyin. Her iki durumda da umurumda değil."

Uzaklaşırken kapımı çarparak . Görünüşe göre hiç kimse ilişkimizi desteklemiyor. Herkes başarısız olması gerektiğine inanıyor.

Cam

Takımımızın aldığı bir mola sırasında Koç benimle doğrudan konuşmadan *benimle* konuşuyor. Maç berabere bitiyor ve kaptan ben olduğum için, takımımı toparlayacak kişinin ben olduğumu içten içe biliyor.

Geçen hafta Addy'yi rahat bırakmam ya da sahadan çıkmam konusunda ultimatoma verildiğinde kendi isteğimle bunu terk ettim. Ancak daha sonra Addison'ı görmeye gittiğimde, Koç LaConte'nin eşi bana onun aklını başına getireceğini söyledi. Söylediği ya da yaptığı her neyse işe yarayış olmalı çünkü ertesi gün antrenmana gittiğimde bana tek kelime etmedi. O zamandan beri de benimle doğrudan konuşmadı ama konuşmasının hangi bölümlerinin benim için yapıldığını biliyorum.

O Addison'dan kaçıyor, da öyle, ama biliyorum ki bir gün gelecektir. İlişkimize duyduğu nefret bir yana, geçtiğimiz hafta hayatımın en güzel günleriydi. Addy ve Isla'yı sinemaya, akşam yemeğine ve dondurmaya götürdüm. Çocuklu bir kızla çıkacak bir adam olacağımı hiç düşünmemiştim. Ama işte buradayım. Ve işin en çılgın tarafı, Isla'yla takılmayı gerçekten seviyorum. O tanıdığım en havalı üç yaşındaki çocuk.

Link ertesi gün söylediği her şey için özür diledi. Ve tam da şüphelendiğim gibi, Brody ona gerçeği söylediğimde kızmadı. Güldü ve bana ölmek istediğimi söyledi, sonra da aferin dedi. Haber takımın geri kalanına da yayıldı ama hiçbirisi Koç'un antrenmanları sırf benim yüzümden daha da boktan hale getirmesine düşündüğüm kadar sinirlenmedi.

"Bir, iki, üç... KURTLAR!" diye bağırarak buzun ortasına doğru kaymaya .

Gözlerim tüm oyun boyunca kontrol ettiğim o lanet koltuklara kayıyor ve işte oradalar, ikisi de aptal gibi gülümsüyorlar-Isla ve onun MILF'i.

Diğer takımın en iyi oyuncusu Ben Comstock, "Senin için her şey bitti Hardy," diye bağırıyor.

Ayrıca buz üzerinde karşılaştığım en sinir bozucu adam. Neredeyse hiç susmuyor, her zaman kafamıza girmeye ve işleri berbat etmemize neden olmaya çalışıyor.

"Nasıl , Cum-stock." Sırıtiyorum. "Sen nasıl ."

"Siktir git, Sert D," diye dalga geçerek . "Takım arkadaşların için sert bir D alıyorsun, değil mi?"

"Hayır, dostum. Annen beni yeterince zorluyor. Başka kimseye ihtiyacım yok. Sadece sor." Göz kırkıyorum. "Dostum, kız çok vahşi. Ya o memeler? Vay canına."

Kaç yaşında olayım, anne şakalarını asla unutmayacağım. Her zaman da işe yararlar, çünkü erkekler salatalık kadar soğukkanlı olmaktan cehennem kadar kızgın olmaya geçerler.

Saniyeler sonra oyun tekrar başladı ve beni cama çarptı. Üzerime geleceğini biliyordum, bu yüzden bu oyunun son yirmi saniyesi muhtemelen Hunter ve Link'e bağlı olacak.

Link'in bölgeye doğru kaydığını, defans oyuncularını ona doğru yöneldiği için oraya ulaşmakta zorlandığını görüyorum. Hakem bir şey diyemeden Comstock'tan ayrılarak diğer takımın kalesine doğru ilerliyorum.

"Thompson," diye sesleniyorum tehlikeli bölgeye girmeden hemen önce.

Sona bu kadar yakınken pakı diğer takımın almasına izin veremeyiz. Uzatmaya gitmekten de nefret ediyorum çünkü çok yorgunum ve kızlarımı görmeye hazırım.

Yanındaki iki defans oyuncusunun dikkatini temiz bir şut atabileceği kadar dağıtarak pakı bana gönderdi. Ona bakmadan topu ona geri gönderiyorum ve o da bileğiyle kaleye doğru vuruyor. Ve son birkaç saniye ne kadar hızlı geçerse geçsin... Yemin ederim, top kaleciye doğru süzülürken zaman durmuş gibi.

Kaleci topu durdurmaya ve atmaya çalışıyor ama bir şekilde, Tanrı'nın lütfuyla top içeri giriyor ve ışık sönüyor.

Ve bir maç daha kazanacağız.

Addison

"O çocuk ne kadar çok buraya baksa da, bu kadar iyi oynadığına inanamıyorum." Annem alçak sesle ıslık çalıyor. "Babanın onu tekrar buzdan atmamasına şaşmamalı. Kaybetmek için fazla iyi."

Gözlerimi deviriyorum. "İkimiz de Cam'in yeteneğinin bununla hiçbir ilgisi olmadığını biliyoruz. Bence biraz korktuğu karısının ona saçmalamayı kesmesini söylemesiydi."

"Eh... belki." Omuz silkiyor. "Babanı pizza yemeye götüreceğim."

"Pizza istiyorum, Nena! Pizza istiyorum!" Isla kurt Brooks'u tutuyor. "O da istiyor!"

Annem onu kucağına alır, etrafında döndürür. "Ben de bunu söylemeni umuyordum."

"Bu eğlenceli olmalı. Babamın benimle konuşmadığı, sadece arada bir bana ters ters baktığı bir akşam yemeği. Kim bunun için kaydolmaz ki?" Isla'nın beni duymaması için mırıldanıyorum.

Cam ve benimle ilgili haberi verdiğim geçen haftadan beri babam benden vebalı gibi kaçıyor. Evdeki durum garip, bu yüzden Isla ve ben dışarıda çok zaman geçirdik. Hatta bu zamanın çoğunu Cam ile geçirdik.

Annem Isla'yı yere bırakırken babam bize doğru yürüyor.

Ona doğru hızla koşarak kollarına atılıyor ve küçük ellerini boynuna doluyor. "Sen kazandın, baba! Sen kazandın!"

"Yaptık!" Kıkırdıyor. "Kesinlikle yaptık."

Gözleri açılıyor ve babamın kurtulmak için kıpırdanıyor. Onu yere bıraktığında, Cam soyunma odasından çıkarken ona doğru koşuyor. Saçları duştan çıktığı için hâlâ ıslaktı ve spor çantası omzuna asılmıştı.

"Cam!" Isla çığlık atıyor ve o da Isla'nın kollarına atlayacağını tahmin ederek çantasını yere bırakıyor. "Sen kazandın! Sen kazandın! O adam bir kabadayıydı ve sana kötü davranıp seni dövüyordu."

Onu kaldırıp havaya fırlatıyor ve yakalayıp başının üzerinde tutuyor. "Söz veriyorum, Isla kızım, kimse beni dövmeyecek." Onu tekrar havaya fırlatıyor ve kız histerik bir şekilde gülüyor. "Atıştırmalık olarak ne yedin? Bana da ayırır mısın?"

"Patlamış mısır ve Skittles yedik. Hatta bir tane de slushy aldım. Ve tahmin et ne oldu, Cam! Tahmin et ne oldu!" Ellerini onun yanaklarına koyuyor.

"Ne, kız arkadaş mı?"

"Annem kırmızı ve maviyi karıştırmama izin verdi!" diye ciyaklıyor, gözleri pizza gibi kocaman. "Ne? Yok artık!" Şaşırmış gibi davranıyor. "Gelmiş geçmiş en iyi anne!"

Adam onu yavaşça yere bıraktığında, kız kollarını adamın boynuna dolayıp onu sıkıyor ve yemin ederim adamın duygusallaştığını görüyorum.

bana doğru koşarken, babamın her şeyi izlediğini fark ediyorum.

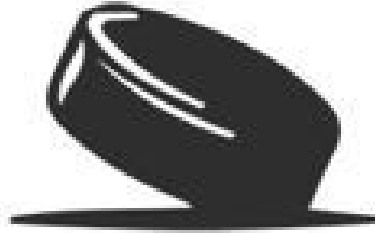
"Eğer kapanmadan önce yemeğe gideceksek iyi olur." Annem elini Cam'e doğru kaldırdı. "Harika oynadı, Cam."

"Teşekkürler," diyor, gözleri benimkileri buluyor. "Sonra konuşur muyuz?" Beceriksizce başımı sallıyorum. "Evet."

Ben dönmeye başlarken babam boğazını temizledi. "Cam... biz, uh... yemek yemeye . Eğer, uh, katılmak ister misin?"

Cam sanki fikrini değiştirmesini ya da sadece şaka yaptığını söylemesini bekliyormuş gibi ona bakar. Ama sonunda başını sallar. "Çok isterim. Teşekkürler."

Çoğu insan için küçük bir adım gibi görünse de, bunun babam için çok büyük bir adım olduğunu biliyorum.

Yemeğimizi bitirdik ve ben bu gecenin bitmesini istemiyor gibiydim. Tüm yemek sorunsuz geçti. İlk başta babam normalde olduğundan daha sessizdi ama bir süre sonra kabuğundan çıktı. O ve Cam gerçekten konuştular. *İnanılır gibi değil*. Dünyada her şey yolunda görünüyor.

Isla'nın o kadar çok gülümsediğinden bahsetmiyorum bile, muhtemelen yanakları acıyordur. Bilmeliyim çünkü benimkiler de acıyor. Korkmuş olmalıyım. Muhtemelen kaçıyor olmalıydım. Ama sonunda kalbim kırılırsa, buradaki bu his her şeye değebilir.

Bir yanım Cam'e aşık olduğumu düşünüyor. Diğer yanım ise ona haftalar önce aşık olduğumu biliyor.

Kabinden çıktık ve otoparka doğru ilerledik. Buraya gelirken annemler babamın kamyonetini, Isla, Cam ve ben de benim arabamı aldık. Ve şimdi, Cam'i kamyonetini alması için arenaya geri götürmem gerekiyor. Bir yanım

ama Isla'nın eve gidip yatma vaktinin geldiğini biliyorum. Aslında onun yatma vakti çoktan geçti. Gerçi o aynı fikirde değil.

"Addy, neden anneni ve Isla'yı eve bırakmıyorsun, ben de Cam'i bırakayım?" diyor babam ve vücudumun gerildiğini hissediyorum.

Cam'i yürümesi için yolun kenarında mı bırakacak? Cam'in artık benim takılmak istememesi için hakkımda utanç verici hikâyeler mi anlatacak? Tanrım, bu iyi bir fikir değil.

"Uh... tamam," diyorum, zorlukla yutkunarak. "Senin için de uygun mu Cam?"

Cam iyi bir aktör olsa da, tüm dünyanın görmeye alışık olduğu kaygısız gülümsemesini her zaman takınsa da, gergin olduğunu hissedebiliyorum.

"Kulağa hoş geliyor." Babama döndü. "Beni öldürmediğin ya da başka bir şey yapmadığın sürece." Sırıttıyor.

Babam başını sallıyor ama kıkırdıyor. Ben de gözlerimi anneme dikiyorum, o da omuz silkiyor.

Yüce Tanrım, lütfen Cam'in bu gece eve sağ salım dönmesine izin ver.

Cam

Bu mükemmel günün böyle bitmeme ihtimalinin yüksek olduğunu düşünerek Koç'un kamyonetine tırmanıyorum.

"Gergin misin Hardy?" diye soruyor telsizi kurcalayarak.

"Yani, gerçek hayattaki suç olaylarını çok izliyor musunuz bilmiyorum, Koç, ama çoğu zaman katil kurbanı yemeğe ya da güvenini kazanmak için güzel bir yere götürür ve sonra *bam-bam* öldürür ve sonunda bodrumda asılı kalırlar."

Ondan küçük bir kahkaha geliyor ve başını sallıyor. "Hapse istemiyorum. Bu kulağa pek eğlenceli gelmiyor."

"şükür," diye mırıldandım.

"Addison yirmi bir yaşında birçok elli yaşındakinden daha fazla şey yaşadı, Cam. Lisedeyken hamile kaldı ve Pelletier'ler yüzünden kasabamızdan dışlandı. Babası yanında olmadan, onu desteklemeden ve sırtını sıvazlamadan bir bebek doğurmak zorunda kaldı. Ve şimdi, sırf ona babalık eden çocuk bir aptal olduğu için bir gün Isla'nın kendini daha az hissedebileceği yükü omuzlarında taşımak zorunda." İç çekiyor. "Nick'in çekip gittiği günden beri benden, annesinden ve Tessa'dan başka kimseye güvenmedi." Duraksıyor. "Sana kadar."

Ne söyleyeceğimi bilemediğim için nefes alıyorum. "O çok şey yaşadı efendim. O tanıdığım en güçlü insan."

"Lütfen gereken başka bir şey daha olmasın, Cam. Lütfen onun ya da benim insan ırkına olan inancımızı tamamen kaybetmemize neden olma." Durdu. "Isla seni seviyor, evlat. Gerçekten, gerçekten seviyor."

"Kusura bakmayın ama Koç... Kızınızdan gereken kişi *ben* olabilirim. *Bizden* ayrılma ihtimali olan tek kişi o." Midemin döndüğünü hissediyorum. "Ve bu beni öldürür." Ona bakıyorum. "Addison ve Isla'nın ikisi bir arada bir paket olduğunu biliyorum. Isla'ya gelince, ben de onu seviyorum."

Stadyumun otoparkına döndüğümüzde rahatlayarak iç geçirdi. "Güzel."

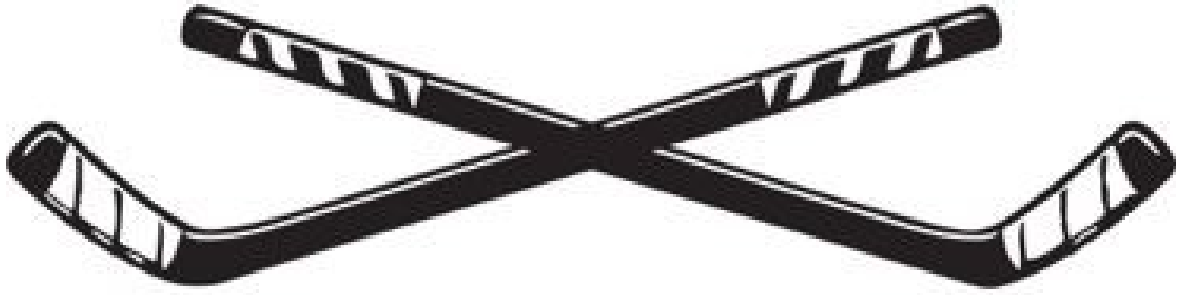
Kamyonetimin yanına çekiyoruz ve beni indirmek için kilit açma düğmesine basıyor.

"İyi geceler, Hardy. Bu gece iyi maçı."

Kapıyı iterek açtım ve ona başımı salladım. "Teşekkürler, Koç. Yarın antrenmanda görüşürüz."

Arabayla uzaklaşırken, lanet bir moron gibi sırtıyorum. Çünkü artık babası da gemide olduğuna göre, hiçbir şey ters gidemez.

Değil mi?

Cam

Kafede oturmuş, Layla'nın bu sefer benim için sipariş ettiği karışımı yudumluyorum. Buzlu kahve siparişi konusunda ona güveniyorum. Ne de olsa bu işte profesyonel sayılır.

"Bu da ne ?" Bir yudum daha alıyorum. "Hoşuma gitti ama biraz fazla."

Gözlerini deviriyor. "Bilgin olsun diye söylüyorum, soğuk köpüklü, esmer şekerli kurabiyeli buzlu latte. Bu benim yeni favorim ve bomba gibi bir şey."

Omuz silkiyorum, bir yudum daha alıyorum. Her yudumda biraz daha hoşuma gidiyor ama bana getirdiği en sevdiğim kahve bu değil.

"Bugünlerde kahve züppesi olmanın yanı sıra, Addison denen hatunla resmen çıkıyorsun." Gözlerini açıyor, mutlu olduğu belli. "Bu çok büyük bir şey Cam! Ondan önce benim gibiydin... sadece daha kötüydün. Çünkü ben senin vajinaları kullandığın gibi bir boşluğu doldurmak için erkeklerin aletlerini kullanmıyordum."

Ona kaşlarını çatıyorum. Onun ya da bir başkasının şeyler söylemesinden nefret ediyorum.

"Başkalarını kullandığım kadar ben de kullanılıyordum," diyorum kendimi savunarak. "Ve bunu sen de biliyorsun."

"Tanrım, biri çok alıngan." Sırıtarak sandalyesinde geriye yaslanıyor. "Sakin ol, bebeğim. Seni sevdiğimi biliyorsun."

"Özür dilerim," diyorum rahatlamaya çalışarak. "Addison'a ve babasına layık olduğumu kanıtlamaya çalışıyorum. Asla yeterli olamayacağımı bilmek için hayatımda yaptığım tüm boktan şeyleri hatırlatmaya ihtiyacım yok. Ama deniyorum Lay. Yani, gerçekten, *gerçekten* deniyorum. Sınıfımdaki kızlar dikkatimi çekmeye çalıştıklarında onlara gülümsemiyorum bile. Ve bu zor bile değil çünkü tek gördüğüm o."

Bir kahkaha patlatmadan önce gözleri açılıyor. "Vay canına... Kahvemim yanında peynir sipariş ettiğimi hatırlamıyorum."

"Siktir git," diyorum ve uzanıp onu itiyorum. "Sen ve Dane geldiğiniz kadar sevimsizsiniz."

"Çünkü o çok sevimli. Tamam, her neyse, bu kızla ciddisin. Üvey baba olmaya ne dersin? O nasıl gidiyor?" Homurdanıyor. "Büyük baba Cam."

Başımı arkaya atıyorum. Isla'nın üvey babası olmaktan çok uzağım. Ama Addy ile şeyler ciddileşmeye devam ederse, tahmin ettiğim ve umduğum gibi

Bir gün bu rolü benim üstlenmem gerekecek. Zor da olmayacak. O çocuğu şimdiden seviyorum.

"Gittikçe daha iyi anlıyorum, Layla." Ona kaşlarını kaldırıyorum. "*Tıpkı* sen ve Dane gibi."

"Yeterince adil," diye mırıldanıyor ve kahvesini benimkine vuruyor. "Seninle gurur duyuyorum, Cam. Sapık bir hıyar gibi davrandığında bile, içten içe biliyordum," diyor parmağını göğsüme sokarak, "sen sadece dev bir lokumdun."

Gülüyorum ama haklı olduğunu biliyorum. Henley Hayes benim bir bok parçası olduğumu düşünürken, Layla en iyi arkadaşı olmasına rağmen bana inanıyordu. Ve en iyi arkadaşlarımdan biri oldu.

Eninde sonunda, Layla ve Addison'ın tanışmasını istiyorum.

Addison

Derse giderken kafede duruyorum. Hafif bir sekme ile yürürken, Isla sayesinde aklımdan çıkaramadığım sinir bozucu bir Miley Cyrus şarkısı mırıldanıyorum.

Siparişimi veriyorum, normalde aldığımdan çok daha büyük bir kahve çünkü annelik kolay değil. Ama vücudumu çevirip bir pipet kaptığımda biri dikkatimi çekiyor.

Cam küçük bir masada muhteşem bir kızılın karşısında oturuyor. Komik bir şey söylediğinde göğsüne dokunarak gülüyor. Tıpkı her zaman yaptığı gibi. Büyüleyici Cam... Görünüşe göre sadece benim için değil.

Midem bulanıyor. *Neden gardımı indirdim ki? Çok aptalım.*

Gözleri benimkileri buluyor ve daha da şok edici bir şey yapıyor. Elini kaldırıp el sallıyor! Sanki onu başka biriyle oynasırken yakalamadım.

Barista tezgahın üzerinden bir kahve uzatıyor ve ben de dönüp olabildiğince hızlı bir şekilde kapıya yönelmeden önce onu alıyorum.

"Addison," Cam'in arkamdan seslendiğini duyuyorum, sesi paniklemiş gibiydi. "Addison!"

Nefesimi içime çekerken gözyaşlarımın akmamasını dileyerek kapıyı itiyorum. Kapıları açmak için arabamın anahtarlarını ararken kalbim göğsümün içinde parçalanıyor.

"Addy, bekle!" diye bağılıyor. "Lanet olası bekle."

"Hayır," diye tıslıyorum, yanaklarımdaki ıslaklığı silerek. "İçeri geri dön."

"Gördüğünü sandığın şey hiçbir şey değil. Layla bir arkadaş. En iyi arkadaşlarımdan biri.

arkadaşlar."

"Eğer durum böyle olsaydı, ondan daha önce bahsederdin," diye tersliyorum. "İçeri gir."

Ben kapıyı açmadan bileğimi tuttu. "Kaçıp gitme. Açıklamama izin ver."

"Neyi açıklayacaksın?!" Havladım. "Dışarıdasın, kahve alıyorsun, o ateşli kış parçasıyla sevişiyorsun. Hepsi bu kadar. Anladım. Hepsi senin için bir oyundu. Sen kazandın. Tebrikler. Beni rahat bırak."

Dönüp kapımı açmaya çalışıyorum ama kapıyı çarparak kapatıyor ve beni kendi etrafımda döndürüyor. "Cam, dur," diye bağııyorum. "Neden beni rahat bırakmıyorsun?"

"Addison, beni dinle. Deli gibi davranmayı bırakıp beni dinlemeni istiyorum, lanet olsun! O benim arkadaşım."

"Şimdi, ben deli miyim? Buna ihtiyacım yok. Ben bunun için imza atmadım."

"Ben de öyle," diye homurdanıyor ve elini vücuduna götürmeden önce beni serbest bırakıyor.

Boyun. "Mantıksız davranıyorsun."

"Tek bir konuşmada deli ve mantıksız mı?" Ona sert bir bakış fırlattım. "Siktir git."

Kapımı çekip açıyorum ve hızla içeri girip kapıyı arkamdan kilitliyorum. Ve o orada durup gitmeme izin veriyor.

Cam

"Öylece gitmesine izin mi vereceksin Romeo?" Layla arkamdan söylüyor.

"Deli gibi davranıyor," diye . "Belgelenebilir bir delilik gibi. Sen benim arkadaşısın.

Sorun ne lan?"

Beni etrafında döndüren Layla elimi tuttu. "Cam, seni seviyorum ama Tanrım, bazen çok kalın kafalı oluyorsun. Bir şeyler yapalım, tamam mı? Senaryoyu değiştirelim, olur mu?"

"Ne?" Mırıldandım.

"Diyelim ki bir kafenin önünden geçiyorsunuz ve *'Vay canına, canım muffin çekti. Sanırım duracağım.* Ve durup içeri girdiğinizde Addison seksi bir adamın karşısında oturuyor." Göz kırparak durur. "Çünkü, biliyorsun, ben açıkça seksiyim."

Ben de gülümsemeyince iç geçirdi. "Her neyse, gülüyorlar, dokunuyorlar, harika vakit geçiriyorlar... ve senin onunla buluştuğundan haberin yok. Ne hissederdin?"

Aşağı bakıyorum. "Çok kızardım."

"Aynen öyle. Peki, bu konuda ne yapacaksın?" Gülümsüyor, omzumu okşuyor.

Hızlıca sarılmak için onu kendime çektikten sonra bırakıyorum ve koşarak kamyonetime gidiyorum. Çünkü görünüşe göre sıçıp batırmışım ve bunun farkında değilmişim.

Addison

Profesör kapıyı kapatmadan hemen önce sınıfa girdim. Burası olmak istediğim son yer. Kendimi köpek pisliği gibi hissediyorum ve gözlerimden akan yaşlar durmuyor.

"Psst, iyi misin?" Hunter endişeli görünüyor.

Brooks oldukça büyük bir kampüs. Bu yüzden, bu dönemin başında yepyeni bir sınıfa girdiğimde, Hunter'ın bir masanın arkasında oturduğunu ve bir kez daha benimle aynı sınıfa paylaştığını gördüğümde inanamadım. Sanırım, ikimizin de sağlık diploması için çalıştığımız gerçeği göz önüne alındığında, bu mantıklı. Tanıdık bir yüzü tekrar görmek güzeldi.

Kolumla gözlerimi silerek yarım yamalak bir gülümseme deniyorum. "Ben iyiyim.

Alerjiler."

Odanın önüne baktığında profesörün hâlâ masasında olduğunu görüyor ve ayağa kalkarak benimkinin yanındaki koltuğa geliyor.

Çantasına uzanarak bir paket mendil çıkardı ve masamın üzerine koydu. "Daha önce de *alerjim* olmuştu. Tam da eski sevgilimin bana başka insanlarla görüşmemiz gerektiğini söylediği sıralarda." Omzuma vuruyor. "Alerjiler berbatır."

İçimden yarı kahkaha yarı ağlama sesleri yükseliyor ve ders başlarken ona bakıyorum.

Teşekkür ederim, diyerek paketi yırtıp açtım ve burnumu sildim.

Başını sallayarak dizüstü bilgisayarını çıkarır ve sandalyesinde rahatlatarak bu uzun ve sıkıcı derse hazırlanır.

Sınıf telefonu dersin henüz on dakikası dolmuştur.

Öğretmen gözlerini devirir ama isteksizce yanına gider ve cevap verir.

"Alo?" diye mırıldanıyor ve etrafındaki yüzlerce göze bakıyor. "Mmhmm. Evet. İyiyim."

Telefonu hızlıca duvara asıp podyuma geri döndü. "Addison LaConte, sana dışarıda ihtiyaç var. Eşyalarını topla. Görünüşe göre bu gece geri gelmeyeceksin."

Kaşlarımı çatıyorum, az önce ne olduğunu anlamaya çalışıyorum. Ve sonra geldi. Isla olabilirdi. Yaralanmış olabilir.

Etrafta koşuşturarak eşyalarımı topladım ve kapıya doğru fırladım.

Ama dışarı çıkıp karanlığa karıştığım da beni annem ya da babam karşılamıyor. Ve bir polis memuru da değil.

Cam sokak lambasının altında duruyor.

Elinde iki düzine pembe gül tutuyor, yüzünde hüzünlü bir ifade var.

"Cam, neden buradasın?" Bir elimi kalçama koydum. "Seni görmek istemediğimi açıkça belirttiğimi sanıyordum."

"Zor iş LaConte."

"*Affedersiniz?*" Ona ters ters bakmaya çalışıyorum.

Bana doğru adım attığında, sırtım tuğla duvara çarpana kadar geri çekiliyorum. Çiçekleri yanımdaki çimenlerin üzerine atıp, iki elini de binanın üzerine koyarak beni içine hapsediyor.

"Sert... lanet... bok," diye homurdanıyor. "Memeleri ve vajinası olan bir en iyi arkadaşım olduğunu açıklamam gerekirdi, yani bu benim suçum. Bu işte yeniyim Addy. Her şeyi berbat edeceğim." Dudaklarını dudaklarıma yaklaştırıyor ve lanet olsun, çok güzel kokuyor. "Bu, ben her çuvalladığımda kaçıp gidebileceğin anlamına gelmiyor. Aksi takdirde bu kedi-fare oyununu çok sık oynarız."

"Cam," diye fısıldıyorum, ona bakarak, "Senin tarafından incitilmeyi kaldıramıyorum." "Ben de her seferinde arabanın uzaklaşmasını izlemeye dayanamıyorum."

Seni bir şey," diyor, eli kalçama gidiyor, parmak uçları tenime batıyor. "Beni mahvetme yeteneğine sahipsin Addison. Bunu nasıl göremiyorsun?"

Ona baktım, kelimeler bulamadım. Bir deli gibi davrandım. Bunu biliyorum. Ama hayal kırıklığı ve kıskançlık tüm bedenimi, zihnimi ve ruhumu ele geçirdi. Düşüncelerimin bana her zaman şeyi söylemesinden başka bir şey göremez ya da duyamaz hale geldim. Yeterli olmadığımı. Etrafında başka kadınlara ihtiyacı olduğunu.

Diğer eliyle yanağımı okşuyor. "Sana Layla'dan bahsetmediğim için özür dilerim ama yemin ederim bugün planlanmış bir şey değildi. Bir kahve içmeye gidiyordum ve o da tesadüfen beni aradı ve yakınlardaydı. Birkaç hafta önce erkek arkadaşına yakın olmak için taşınmıştı, bu yüzden onu bir süredir görmemiştim. Ayrıca, seninle o kadar meşguldüm ki, sanırım ondan bahsetmeyi unuttum." Gözleri benimkiler arasında gidip geliyor. "Eğer bu iş yürüyecekse, birbirimize güvenmeliyiz. Ünümün berbat olduğunu ve geçmişte başının yandığını ama lanet olsun Addy, ben Nick Pelletier değilim, söz veriyorum." Nefes alıyor. "Seni incitmektense bacaklarımı keser ve bir daha asla kaymam."

Yavaşça başımı sallıyorum. "Özür dilerim. Ben sadece-" Sesim çatlıyor. "Çok korkuyorum. Yaralanmaktan. Isla'nın da incinmesinden." Burnumu çekiyorum.

"Hâlâ göremiyor musun Addison?" Alnını yaklaştırıyor. "Hissedemiyor musun?"

"Neyi hissetmek?" Kafam karışmış bir şekilde soruyorum. "Neden , Cam?"

"Dışarıda kalmak isteyen erkekler olduğunu görüyor musun? Sana değer verdiğimi söylediğimde bunu hissediyor musun? Ya da seni sevdiğimi ? Çünkü seviyorum Addison. Seni hayatımda hiçbir şeyi sevmediğim kadar çok seviyorum. Ve ne kadar çılgınca gelse de, Isla'yı da seviyorum. İkinizi de seviyorum, bir çift olarak. Siz benim geleceğimsiniz. Şu anımsınız. Hatta bir şekilde geçmişim gibi de hissediyorum." Biraz uzaklaşmadan önce dudakları benimkilerle birleşiyor. "Hayatımın geri kalanını senin bunu hissetmeni sağlayarak geçireceğim. *Onun* bunu hissetmesini sağlayarak. Ben hiçbir yere gitmiyorum. Bu şey mi? Sonsuza kadar sürecek. Ben seninim. Artık ikisi de senin."

"Sen delisin." Daha sert ağlıyorum, onun içinde eriyorum. "Ben de seni seviyorum. Gerçekten seviyorum."

Eli yanağımdan kayıyor ve saçlarımı hafifçe kavrayarak geriye itiyor. Beni sanki bin yıldır öpememiş ve dudaklarıma açmış gibi öpüyor.

Beni kaldırıp omzuna attı. "Beni nereye götürüyorsun?"

"Benim evime. Yatağıma," diye homurdanıyor ve kıcımı tokatlıyor. "Çünkü yakında içine gömülmezsem, kendimi kaybedeceğim."

Dakikalar sonra, evine doğru hızla ilerliyor.

"Evde kimse yok," diyor, elimi kaldırıp dudaklarını etime bastırarak. "İstediğin kadar yüksek sesle çığlık atabileceksin bebeğim."

Yüzüm kızarıırken ona başımı sallıyorum, ama saf bir ihtiyaçla kalçalarımı birbirine kenetlememek için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Kısa bir süre sonra evinin önünde durduğumuzda, hevesle kapımı iterek açıyorum.

Kamyonun önüne koşarak beni kaldırıyor ve merdivenlere doğru yürüyoruz. Kapıyı açmaya çalışırken bile dudakları benimkilerin üzerindeydi.

Odasına girip kapıyı arkasından kapatırken ağzının içine doğru inliyorum.

Beni yatağa fırlattıktan sonra hiç vakit kaybetmeden kendi kotunu ve külotunu indiriyor. "Seni seviyorum," diyor, kendini avuçluyor ve boynunu birkaç kez pompalıyor.

Taytımı ve külotumu yavaşça aşağı çekerek bacaklarımı ayırıyor ve aralarına tırmanıyor. Dilini içime daldırmadan önce uyluğumun iç kısmını öptüğünde, dokunuşu karşısında kendimi kontrol edemeyerek haykırıyorum.

Elleri gömleğimin altına giriyor ve diliyle bir çeşit sihir yaparken göğsümü avuçluyor, başımı döndürüyor. Ne kadar iyi hissettirse de... ona içimde ihtiyacım var. Bu öğleden sonra duygusal olarak yıpratıcıydı ve onun yakınımda olmasına ihtiyacım var.

"Cam, lütfen... Sana ihtiyacım var." Sesimdeki duygu yoğunluğundan utandım.

Birini bu kadar kısa sürede nasıl bu kadar sevebildiğim hakkında hiçbir fikrim yok. Ama seviyorum. O yanımdayken kalbim bambaşka atıyor.

Başını bacaklarımın arasından yavaşça çekerek üzerime yerleşiyor. "Üzgünüm, tadın o kadar güzel ki kendimi kontrol edemiyorum."

Ucunu içime sokuyor, yavaşça daha derine itiyor. Dolu ve eksiksiz hissediyorum. Ve... bütün.

Bacaklarımı vücuduna doluyorum ve o içime girerken tırnaklarımı sırtında gezdiriyorum. Bu sefer bir şeyler farklı hissettiriyor. Belki de ilk gerçek kavgamızı yaptığımız için daha yoğun hissediyoruz. Ya da belki de haftalardır bildiğimiz şeyi yüksek sesle itiraf ettiğimiz içindir... birbirimizi sevdiğimizi. Her iki durumda da, uzun süre dayanamayacağımı biliyorum. Özellikle de bana bakışıyla.

Topuklarımı bacaklarının arkasına doğru sürükleyerek onu daha da derine itiyorum. O kadar derine ki hayatımda hissettiğim en lezzetli acıyla haykırıyorum.

"Cam," diye inliyorum omzuna doğru, her şey başımı döndürürken ve karnım karıncalanırken. "Oh... Tanrım."

"Seni seviyorum, güzel kız. Benimle gel. Her orgazmın, her zevk parçan benim. Bırak da hissedeyim. İyi bir kız gibi sikimden aşağı damla."

İğrenç sözleri beni her zaman çileden çıkarıyor. Küfürlü konuşmasına bayılıyorum, ağzından bazılarının saygısızlık olarak görebileceği şeyler dökülüyor. Ben değil. Daha fazlasını isteyerek yiyorum.

Bir eliyle kalçamı, diğeriyle uyluğumu kavrayarak kendini içime boşaltıyor. Alnımdan öpmeden hemen önce vücudu titriyor.

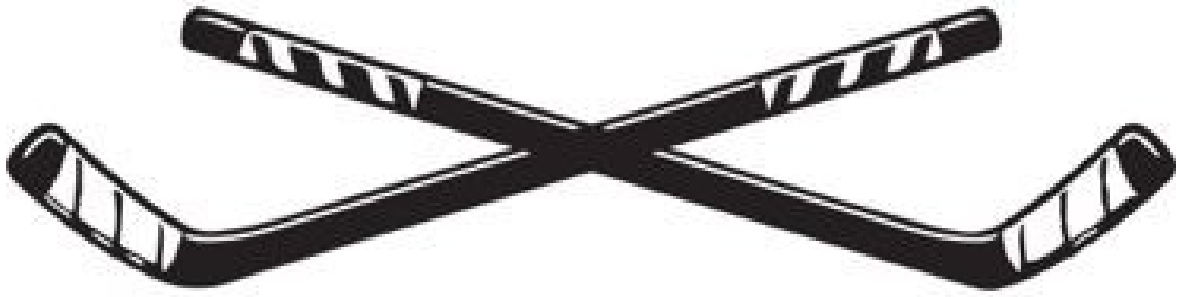
"Yani, evet... Seni sınıftan kaçırdığımda bunun olacağını kesinlikle biliyordum," diyor alaycı bir şekilde.

Gözlerimi devirip parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum. "Elbette yaptın."

"Hayır. Muhtemelen bir bıçak çıkarıp beni taşaklarımdan bıçaklayacağını düşündüm." Burnumu öptü. "Bu çok çok daha iyiydi."

Ona vurdum. "Ben o kadar deli değilim, sik kafalı."

"Farklı düşünmek için yalvarıyorum." Beni kendine doğru tutuyor, sanki bırakmak gibi. "Yüce Tanrım, Addison. Seni bulmadan önce hayat nasıldı?" Sadece gülümsüyorum ve omuz silkiyorum, bu sevimsiz gülümsemeyi yüzümden atamıyorum. Çünkü dürüst olmak gerekirse... Emin değilim. Brooks'un kendi disk çocuğu sonunda birine aşık oldu. Ve ben şanslı kızım.

Addison

Uyurken Isla'nın ateşini ölçüyorum. Hafifçe titriyor ama vücudu yanıyor.

"Yüz bir," diye fısıldıyorum anneme, kendi öksürüğümü susturmaya çalışarak. "Motrin'den sonra biraz azaldı."

"Sen biraz dinlenmeye çalış. İlk vardiyayı ben alırım." Annem üzerindeki battaniyeyi sıkıyor. "Yine uzun bir gece olacak, eminim."

Grip evimizi vurdu, önce Isla'yı, ardından da dün beni ve annemi vurdu. Babama için dua ediyoruz. Gezegendeki en kötü hasta insan o, yemin ederim.

Bu olay, delice davrandığım Cam ve Layla olayından sadece beş gün sonra oldu. Belki de bu kadar güvensiz davrandığım için benim karmamdır diye düşünüp duruyorum.

"Sorun değil. Ateşi olduğunu bildiğimde zaten uyuyamıyorum." Esniyorum. "Sen yatağına git. Ben uyanık kalacağım."

Karşı çıkamayacak kadar yorgun, başını sallıyor. "Durumu kötüleşirse gelip beni al. Ya da sen yaparsan. Beni duyuyor musun, bebeğim?"

"Yapacağım," diyorum birkaç kez öksürerek. "Seni seviyorum."

Bunlar, küçük bir çocuğa sahipken siperde olmak olarak düşündüğüm zamanlar. Çok yorucu. Gündüzleri iyi görünseler bile, gece çöküyor, ateş yükseliyor ve bam-bam-hayatınızın en uzun gecesini yaşıyorsunuz. Ama ne kadar yorulsanız da, dayanmaya çalışıyorsunuz. Çünkü o küçük insan size bağlı.

Annem babamı bir motel odası tutmaya zorladı. Babam kızgındı. Ailesini terk etmek istemiyordu ama annem hayır cevabını kabul etmiyordu. Argümanı da oldukça iyiydi. Babam hastalanırsa, annem için endişelenmesi gereken bir insan daha olacaktı. O da pes etti ve motele gitti. Annesi iade edilmeyecek bir oda ayırttığını söyledikten hemen sonraydı.

Telefonum ekranda Cam'in adıyla çalıyor ve ne kadar berbat hissetmeme rağmen gülümsüyorum.

"Alo?" Sesim doksan yaşında sigara tiryakisi ve burun tıkaçı takan bir çocuğun karışımı gibi çıkıyor.

"Vay be. Sigara izmaritini bırak." Gülüyor. "Cidden, bebeğimin sesi iyi gelmiyor."

Başımı geriye atıyorum. "Biliyorum! İnan bana, kendimi daha da kötü hissediyorum." "Seni daha iyi hissettirecek bir şeyim var."

"Şu anda bir seks şakası mı? Gerçekten mi?" İnledim.

"Hey, çekmediğin atışların yüzde yüzünü kaçırıyorsun," diyor ve sesindeki sırtıtmayı duyabiliyorum. "Kapıya gel."

"Ne-ne?" Panikledim, ne kadar boktan göründüğümü fark ettim. "Burada mısın? Yani, burada, burada?"

"Evet," diyor yumuşak bir sesle. "Ve eğer nasıl görüldüğün konusunda endişeleniyorsan, endişelenme. Ne olursa olsun, sen hâlâ herkesin gördüğü en seksi annesin."

Bornozumu üzerime geçirip kapıya yöneliyorum ve yavaşça çekerek açıyorum.

Boğazım susmam için bağırırken sesim "Gülme," diye titriyor.

Bana bakıp omuz silkiyor. "Yine de yaparım."

Gülmeye başlıyorum ama bu sadece havlamaya dönüşüyor ve Cam'in kaşlarını çatmasına neden oluyor.

"Tanrım, Addison," diyor beni iterek ve bir kol dolusu eşyayla eve girerek. "Seni doktora götürmeliyim."

"Hayatta olmaz," diyorum, onu mutfığa kadar takip ederek. "Ben iyiyim. Ben daha çok Isla için endişeleniyorum."

Gözleri benimkilere kayıyor, yüzünde endişeli bir ifade var. "O kadar kötü mü?" Etrafına bakınıyor. "Nerede o?"

"Benim odam." Buzdolabına koyduğu iki büyük buzlu kahveyi görüyorum ve gülümsüyorum. "Kahve mi?"

"Sen ve annen için." Kolundaki kahverengi kâğıt torbayı yere odama doğru yöneliyor.

Eşyaları karıştırırken bayılmaktan kendimi alamıyorum. Öksürük damlaları, soğuk algınlığı ve grip ilaçları, tuzlu krakerler, buzlu dondurmalar, çorba, Gatorade ve Isla için yeni boya kalemleriyle Disney prenses boyama kitabını neredeyse ölüyorum.

Eşyaları kaldırdıktan sonra koridorda ilerlerken Cam'i yan yatmış ve Isla'yı ona doğru kıvrılmış halde buluyorum. Termometreyi başının üzerinde tutuyor ve bip sesi çıkarmasını bekliyor.

"Yüz iki," diye fısıldıyor. "Yüksek değil mi?" "Kahretsin, yine yükseliyor." Gözlerimi siliyorum.

Hiçbir anne çocuğunu grip bile olsa hasta görmek istemez. Bu saçmalığa kaç kere yakalanırsa yakalansın, beni korkutuyor.

"Onu doktora götürelim mi?" diye soruyor, bir yandan saçlarını okşarken bir yandan da ona bakıyor. "Bu konu hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama şimdiden nefret ettiğimi söyleyebilirim."

"Gerçekten yapabilecekleri bir şey yok." Onun diğer tarafına uzandım. "Bu gerçekten çok berbat. Kendimi çaresiz hissediyorum."

Normalden daha hızlı nefes alırken Isla'nın yanakları lekeli bir şekilde kızarıyor. Uykusunda öksürmeye ve hıçkırmaya başlıyor ve ben bundan sonra ne zaten biliyorum.

Onu aldığım anda önüme kustu.

"Şşş, sorun yok. Hepsini çıkar, bebeğim." O ağlarken sırtını ovuyorum.

Cam'e "Uykusunda öksürmeye başladığında o kadar sert öksürüyor ki bu oluyor," diye açıklıyorum. "Kendimi çok kötü hissediyorum. Küçük bedeninin dinlenmeye ihtiyacı var ve o bunu yapamıyor."

Ona bakarken yüzünü buruşturuyor. "Israrcı olmaya çalışmıyorum Addy, ama onu bir yere götürmememiz gerektiğine emin misin?"

"Ateşi daha da kötüleşirse yaparım," diyorum ona. "Şimdi tekrar uyudu. Gidip kıyafetlerini değiştireceğim. Ter içinde kaldı ve şimdi de üzerine kustu." Kaşlarımı çatarak kendime bakıyorum. "Ve benim üzerime."

Bornozumu çıkarıp çamaşır sepetine koyarken, üzerimde olduğuna şükrediyorum.

Geri kalanımı iğrenç kusmuktan korudu.

Isla'nın odasına gidip ona yeni bir çift pijama alıyorum ve üstünü değiştirmek için geri dönüyorum.

Neyse ki kirli kıyafetlerini çıkarırken uyanmıyor. Sadece hava tenine değdiğinde daha çok titriyor. giydirmeyi bitirdikten sonra tekrar yatırıyorum ve ateşini izlemeye devam ediyorum.

"Yani, beni yanlış anlama," diyor Cam bana sırtarak, "ama seni yine de yaparım. Ama bebeğim... saçın. İçinde kusmuk var." Burnu buruşuyor. "Göz ardı edebilirim ama evet..."

Sadece şaka yaptığını, şu anda seks beklemediğini ya da istemediğini biliyorum. Bu sadece onun kişiliği. İşleri hafifletmek için şaka yapar. Ve böyle zamanlarda bunu takdir ediyorum.

Ayağa kalkıp odamdaki banyoya doğru yürüyor ve duşun açıldığını duyuyorum.

"Duş al, Addy. Onu tuttum."

İçimden kocaman bir esneme geçerken ona şaşkınlıkla bakıyorum. "Sen nasıl gerçek olabilirsin ki?" Yorgunluktan gözlerimi zar zor açık tutarak soruyorum.

Elimi tutup beni banyoya götürmeden önce kıkırdıyor. Gömleğimi başımın üzerinden sıyrıp kirli çamaşırların arasına atıyor, sonra diz çöküp eşofmanlarımı, külotlarımı ve çoraplarımı çıkarıyor.

Duşa giriyorum ve sıcak suyun salarımđan aşağı ve vucuduma puskurtulmesine izin veriyorum. Çok güzel bir his. Ve hiç çıkmak istemiyorum.

Geri gelmeden önce bir dakikalığına dışarı . "Mışıl mışıl uyuyor," diyor ve bir şişe şampuan alıp eline biraz döküyor. Duşun içine uzanıyor ve köpükleri salarımđa masaj yaparak yediriyor.

Bir erkeğin beni gerçekten nemseğiği hissi çok yabancı ve onun dokunuşuyla daha da uyukum geliyor.

"Bu mikrop yuvası evde olmamalısın," diyorum tekrar esneyerek. "Takım senin hasta olmanı kaldıramaz."

"Hiçbir yere gitmiyorum." Sa kreminde geçmeden önce saçımı duruluyor. "Ayrıca, kurşun geçirmez bir bağışıklık sistemim var." Duraksıyor. "Ve buraya gelmeden önce bir ton Emergen-C sakızı yemiş olabilirim."

Kıkırdıyorum. "Seni kırmak istemem ama ben de onları yedim ve bak nasıl sonuçlandı."

Su salarımđı yıkıyor, duş kapanmadan önce sa kremini duruluyor.

Sıcak su bittiği anda vucudum titremeye başlıyor ve dudaklarım titriyor.

"şdm," diye fısıldıyorum, tam o sırada etrafıma bir havlu sarıyor ve beni kendine doğru çekiyor.

Bizi odama geri getirmek için hiç vakit kaybetmiyor ve bunun sebebinin Isla'yı uzun süre yalnız bırakmak istememesi olduğunu biliyorum. Ve bunu çok ama çok takdir ediyorum.

"ok yorgunum." Yatağın kenarına oturmadan önce kelimeleri zar zor ıkarabildim. şu ana kadar yorgun ama huzursuzdum. şu anda zar zor uyanık kalabiliyorum.

ekmecelerimi karıştırırken, göğsünde bir kedi olan uyumlu polar pijamalarımđı çıkartıyor. Onlara uzanıyorum ama başını sallıyor.

"Bırak beni," diye mırıldanıyor.

Yavaşça beni giydiriyor. Kendimi ezik gibi hissediyorum, ama dürüst olmak gerekirse, bunu kendim yapacak enerjim yok.

"Teşekkür ederim Cam," diyorum, yorganın altına girerken titriyorum. "Gitmelisin. Gerçekten gitmelisin. Bu pisliğe yakalanmanı istemiyorum. Bağışıklık sistemin *kurşun geçirmez* olsa da... açık konuşmak gerekirse berbat bir şey."

Salarımđı nazikçe tararken, gözlerinin ruhuma baktığına yemin edebilirim ve şu anda ona gerçekten ihtiyacım olduğunu biliyorum.

"Hiçbir yere gitmiyorum. O yüzden dinlen bebeğim. Katılabileceğin daha pek çok dövüş olacak. Ama şu anda uykuya ihtiyacın var." Başımı öperek battaniyeleri daha sıkı sarıyor. "İsla'nın bana ihtiyacı olursa hemen burada olacağım. Uyu."

Gözlerim kapanmadan önce "Seni seviyorum," diye mırıldanıyorum ve günlerdir ilk kez derin bir uykuya dalarak yatağa gömülüyorum.

Bunun arkasındaki mantığı bilmiyorum ama bebeğimi tutacağı konusunda ona

güveniyorum.

Cam

Addison uyurken titriyor, terliyor ve tekrar titremeye başlıyor. Öksürüğü vücudunun gerçekten dinlenmesini çok zorlaştırıyor ve ben burada, bu mikrop dolu evde, Kuzey Carolina'daki büyük maçımızdan birkaç gün önce, onun eski erkek arkadaşına karşı isteyerek burada olduğuma inanamıyorum. Ama onu bırakmamın imkanı yok.

Isla ara sıra öksürüyor ve son üç saat içinde ateşini en az yirmi kez kontrol ettim. Neyse ki yükselmedi. Nefes aldığından emin olmak için kendimi göğsünü izlerken buldum. Grip olmuş. Ölmüyor. Yine de çok korkuyorum. Hayır, dehşete düştüm.

Ve bu şekilde hissetmek Nick Pelletier'den zaten nefret ettiğimden daha da fazla nefret etmeme neden oluyor. Isla ile aynı kanı paylaşıyor ve onun hayatında olmak için zahmete girmiyor. Ben sadece annesiyle çıkan bir aptalım ve bir saat sonra onu ve Addison'ı bırakıp antrenmana gitmem gerekeceğini düşünmek beni hasta ediyor.

Yerin gıcırdadığını duyuyorum ve Jennie'yi bulmak için ona bakıyorum. Tıpkı diğer ikisi gibi berbat görünüyor ve onun da kendini iyi hissetmediğini söyleyebilirim. Yine de gülümsüyor.

"Bu gripli eve gönüllü olarak mı girdin?" Sesi şaşırmış gibi. "Barren bir motelde."

Kıkırdıyorum. Addison bana annesinin Koç'u bir motelde kalmaya zorladığını söyledi.

Görünüşe göre, hastalandığında çok korkak oluyormuş.

"Buradan ayrıldıktan sonra muhtemelen dezenfektanla duş alacağım ve bir galon Airborne ya da Emergen-C içeceğim." Addison öksürürken ona bakıyorum. "Zor bir hafta geçiriyorsunuz, değil mi?"

"En iyisi değil." Alnı endişeyle kırışıyor. "Yani... yarın Kuzey Carolina'ya gidiyoruz. Fazladan hödüklük yaparsa Koç'u biraz rahat bırak. Onu kızdırabilecek birkaç kişi var ve soyadı Pelletier olan herkes bunlardan biri."

Koç, North Carolina ile oynadığımız son maçta hiç görmediğim kadar gergindi. Genelde neşeli bir adam değildir, ama küçük kızının onu hamile bıraktıktan sonra terk eden eski sevgilisini de işin içine katınca, evet, hiç iyi değildi.

"Son seferden sonra, Koç'un bu kadar heyecanlandığını görünce, sanırım çocuklar ve ben onları ne kadar önemli olduğunu anladık," diyorum sırtarak. "O olacak

İyi. Takım bir aile gibidir ve birbirimizin arkasını kollarız. Koç da öyle.
Benimle konuşmadan günler geçirmiş olsa *bile*."

"Evet, şey... onun yanıldığını kanıtlamaya devam et," diyor kaşlarını kaldırıp saatinin ekranına dokunmadan önce. "Bir an önce antrenmana gitsen iyi olur."

Isla bana doğru yuvarlanıyor, yanıma sokuluyor.

"Hemen sonra döneceğim. Yemek de getireceğim. Yemek yemesi lazım."
Addison'a doğru başımı salladım.

Gitmek için dönüyor.

"Jennie, buzdolabında buzlu kahve var. Alabileceğiniz tüm enerjiye ihtiyacınız olacağını düşündüm."

Beni işaret ediyor. "Şimdi sen konuşuyorsun. Teşekkür ."

O gittikten sonra Isla'yı alnından öpüyorum, ardından da ateşli annesi geliyor.

Addison'ın gözleri irkilerek açılıyor ve geriniyor. "Merhaba."

Onu tekrar öptüm. "Antrenmana gitmem gerek. Ama hemen sonra döneceğim.
Akşam yemeği için ne istersin?"

Uzanıp yüzüme dokunuyor. "Sen gerçek misin, Cam Hardy?"

"Biliyorsun bebeğim." Göz kırpyorum. "Yemek yemen lazım, ne istersin?
Pizza mı, Çin yemeği mi, makarna mı?"

Bir an düşünür. "Kulağa neyin hoş geldiğinden emin değilim. Hiçbir şeyin tadını alamıyormuşum gibi hissediyorum."

"Sana tatman için bir şey vereceğim," diye boynuna doğru inliyorum ve o da kıkırdıyor.

"Çin yemeğine ne dersiniz? Isla onu sever, annem de öyle."

"Sana portakallı tavuk ve Çin böreği, Isla'ya tatlı ekşili parmak tavuk,"
diyorum, geçen hafta Çin lokantasında yediğimizde ne sipariş ettiklerini hatırlayarak. "Peki ya annen?"

"Sebzeli lo mein seviyor. Ben de ondan biraz çalacağım." Parmaklarını saçlarımda gezdiriyor. "Tanrım, seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, sümüklü ve mikroplu olsan bile." Ayağa kalkıyorum.
"Birazdan görüşürüz."

Addison

Hâlâ hasta olduğum belli ama biraz uyuduktan sonra kendimi bin kat daha iyi hissederek mutfığa girdim.

Annem, Cam'in önüne bıraktığı buzlu kahve ve bir dergiyle tezgâhta oturuyor. Gözlüklerini indirerek bana bakıyor. "Nasılsın aşkım?"

"Biraz daha iyi, sanırım." Buzdolabından kendi kahvemi alıp oturuyorum. "Ne okuyorsun? İyi bir şey var mı?"

"Artık bu şeyleri neden aldığımı bilmiyorum. Hepsi reklam, belki on sayfa hariç. O on sayfada da ilginç bir şey yok." Elinden kaydırıyor. "Demek Cam buradaydı, hemşirecilik oynuyordu." Kaşlarını oynatıyor. "Hem de *seksi* bir hemşire."

Neredeyse kahvemi tükürecektim, birazcık çıkınca ağzımı sildim. "Anne!" Gülüyorum. "Erkek arkadaşına *seksi* diyemezsin. Bu çok garip."

"Kızım, o çok *seksi*. Yaşlanıyor olabilirim ama bunak değilim." Sırtımı sıvazladı. "Ve erkek arkadaş, ha? O zaman resmileşti mi?"

Yüzüm kızardı. "Pek sayılmaz, sanırım. Ortaya çıkıp sormadı ama ona başka ne diyebilirdim ki?"

"Senin adına sevindim," diyor tatlı tatlı. "O iyi biri. Ve biliyor musun?"

"Ne?"

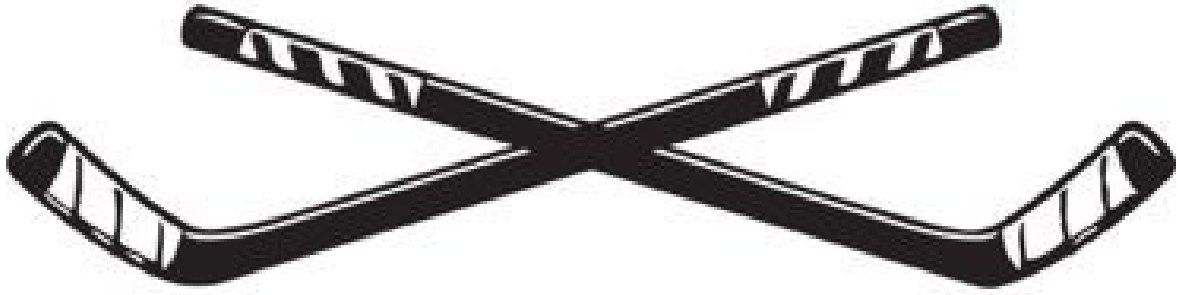
"*İkiniz* için de deli oluyor." Başını omzuma yaslıyor. "Senin iyiliğin için onu seviyormuş gibi yapmıyor. Gerçekten seviyor. Ve bunu izlemek çok güzel, aşkım."

Ayağa kalkıyor, saçlarını okşuyor. "Şimdi izin verirsiniz duş almam gerekiyor. Muhtemelen hissettiklerimin kokusunu almaya başlıyorum."

"İyi karar." Sırıyorum.

Kızıma hak ettiği gibi davranacak birini bulacağımı hiç düşünmemiştim. Ve kesinlikle Cam'in o adam olacağını hiç düşünmemiştim. Sürprizlerle dolu biri. Ama hiçbir şey beni ona sadece kalbimle değil, Isla'nın kalbiyle de ne kadar güvenmeye başladığımdan daha fazla şaşırtamaz.

Kulağa ne kadar klişe gelse de, kendimi gezegendeki en şanslı kız gibi hissediyorum. Şimdilik.

Cam

Kuzey Carolina yolculuğu sonsuza kadar sürecekmış gibi görünüyor. Uyumaya çalıştım ama faydası olmadı. Addison kendini daha iyi hissetmeye başladığına göre, ona birkaç müstehcen mesaj göndermeyi bile düşündüm, çünkü içine girmeyeli günler olmuştu. Ama bir otobüs dolusu erkekle oturduğumu ve muhtemelen ereksiyonumu gizlemek zorunda kalacağımı görünce, seks mesajı atmamaya karar verdim.

Addison bana Isla'nın bu sabah nihayet biraz daha iyi hissettiğini söyledi. Bu ne büyük bir . Bugün saatler sürececek bir yolculuk yapmak zorunda kalacağımı bildiğimden, hâlâ gerçekten hasta olsaydı yıkılırdım. Dün gece Çinlileri onlara geri götürdüğümde, Koç motel odasını siktir et dedi ve eve geri geldi. Masanın etrafında oturduk, konuştuk ve yemek yedik ve her şey olması gerektiği gibi görünüyordu. Ve içten içe, onu sevdiğime inandırmak için rol yaptığımı düşünse bile, aslında beni mikroskop altında izlemese bile ona tam olarak nasıl davranacaksam öyle davranıyorum. Onun gülümsemesini görmek istiyorum. Isla'nın kıkırdamasını duymak istiyorum. Bugünlerde ben bile kendimi tanıyamıyorum.

"Hardy," diyor Koç otobüsün önünden. "Buraya gel." "Peki efendim," diye cevap veriyorum ve yerimden kayıyorum.

"Birinin başı dertte," diye alay ediyor Link, kulaklıklarını takarken şapkasını indirmiş.

Ona orta parmağımı gösterip başımı sallıyorum. İçimden bir ses bu sohbetin kızıyla değil, Nick Pelletier ile ilgili olacağını söylüyor.

"Ne var yok?" koltuğa oturarak söyledim.

iPad'ini elinde tutuyor ve ekrana hafifçe vuruyor.

"Pelletier korumalarını senin üzerine salacak. Bunu biliyorsun, değil mi?" Geriliyor. "Biri ucuz bir atış yapmadan nefes alamayacaksın. Ve eğer bu gece bir şekilde galibiyetle ayrılırsak, yarın on kat daha sert gelecekler."

Bir kez başımı salladım. "Evet, ben de düşünmüştüm."

Ekrana tekrar dokunarak farklı oyun seçeneklerine bakıyor. "Başka bir şey bulmalıyız. Sezon içinde pozisyonumuzu koruyacak bir şey."

Her arkasında saldırmak için bekleyen bir ya da iki dev vardır. İnsanlar onlara buzun koruyucuları diyor. Meseleleri kendi ellerine alırlar ve neredeyse paralı askerler gibi davranırlar. Nick Pelletier'in arkasında birkaç canavar olabilir ama bende onda olmayan bir şey var.

Brody O'Brien var. Bekler, izler. Ucuz bir şut gördüğünde orada olur ve oyuncuyu yaptığına pişman eder.

Wayne Gretzky buzı süsleyen en büyük oyuncularından biriydi. Ancak Dave Semenko ve Marty McSorley'nin koruması çok daha fazla darbe alabilirdi. Hokeyin bir takım sporu olmasının bir nedeni var; birbirimize ihtiyacımız var.

"Söz veriyorum Koç, O'Brien hazır. Ve o çocuğundan korkmayan hiçbir üniversiteli hokey oyuncusu yok." Sırıtiyorum. "Ama dünya kadar vaktimiz var ve benim de birkaç fikrim var. Hadi bazı oyunların üzerinden geçelim."

Omzunun üzerinden bana bakıyor ve başıyla onaylıyor. "Hadi yapalım şu işi."

Addison

Annem ve ben oturma odasında oturmuş hokey maçını izliyorduk. Normalde Nick'in de bir parçası olduğu bir maç olduğunda izlemeyiz ama Isla yatakta ve sanırım ikimiz de erkeklerimizi destekleme ihtiyacı hissettik. Eyaletlerden uzakta olsa bile.

Cam'in vücut dilindeki her şey gergin olduğunu haykırıyor. Nick ona her ne söylüyorsa, derisinin altına giriyor. kan gölü olduğundan bahsetmiyorum bile. Bir ekrandan izliyor olabilirim ama gerilimi iliklerime kadar hissedebiliyorum.

"Tanrım," diye tıslıyorum nefesimin altında, bir üniversite hokey maçında gördüğüm en fazla temas olabilecek şeyi izlerken. "Yarın bu maçı hissetmeyecek tek bir oyuncu bile olmayacak."

"Ve ertesi gün," diye mırıldanıyor annem. "En azından Kurtlar onları tutuyor. Tanrım, umarım galibiyetle ayrılırlar."

Cam hâlâ kolaylıkla kayıyor ve hokeyi bir sanat gibi gösteriyor. Ama omuzlarının vücuduna oturuşunda bir şey var. Kendinde değil. Kamera babama döndüğünde sakızını öyle bir çiğniyor ki onu izlerken çenem biraz ağrıyor.

Lisedeyken ve bebeğim Isla karnımda büyümeye başlamadan önce, Nick'le Kuzey Carolina'daki üniversiteye birlikte gideceğimiz gün hakkında konuştuğumuz bir zaman vardı. Büyük planlarımız vardı. Çok çekiciydi. Ailesi bana yeterince tolerans gösteriyordu ve ben de her şeyin yolunda düşünüyordum. Şimdi geriye dönüp bakıyorum ve ne kadar aptal olduğumu düşünüyorum. Onu nasıl romantik bir şekilde görmüş olabilirim ki? O bir pislik.

"Orada ne düşünüyorsun?" diye soruyor annem, televizyon bir reklama . "Çok uzaklara gitmiş gibi görünüyorsun."

Ona yarım bir gülümseme veriyorum. "Dürüstçe mi? Sadece o alet çantasında ne gördüğümü anlamaya çalışıyorum. Cam ve Nick'in aynı olduğunu nasıl düşünebildim, hiçbir fikrim yok. Cam, Nick'in olabileceğinden milyon kat daha iyi bir adam. Keşke-" Cümlemi bitirmeye utanarak durdum.

"et," diyor sessizce.

"Bunun çılgınca olduğunu biliyorum çünkü bunu söyleyecek kadar uzun süredir birlikte değiliz. Ve sanırım Cam olmadığı biri de olabilirdi... ama keşke Isla'nın babası olabilseydi. Aramızdaki ilişki yürümemiş olsa bile

hala buralarda olacağını hissediyorum. Eğer onun babası olsaydı, biliyor musun?" Başımı sallıyorum. "Biliyorum; kulağa çılgınca ve tuhaf geliyor."

Kupasını yere bırakıyor. "Kulağa çılgınca ya da tuhaf gelmiyor. Ama geçmişi değiştiremeyiz. Olan oldu. Ne olursa olsun o kızın iyi olacağına söz veriyorum, çünkü sen varsın." Başını öne eğiyor. "Seni Cam'le birlikte görmek güzel. Seni hiç bu kadar mutlu görmemiştim - yani, Isla'yla, belli mutlusun. Ama bu farklı. Her neyse, çok hoş. Aşık olmak sana yakışıyor." Göz kırpıyor.

"Bunun aşk olduğunu nereden biliyorsun?" Gözlerimi ona diktim. *Aşk* kelimesini kullandığımı bilmiyor.

Gözlerini devirerek pelüş bir hayvanı bana fırlattı. "Hanımefendi, biricik kızımı tanıyorum."

Maç başlıyor ve Cam'in ekrana geri izlerken tekrar geriliyorum. Omuzlarındaki gerginlik hala orada.

Eğer yapabileceğim bir şey olsaydı, zamanı ileri sarmak ve onu Brooks'a geri getirmek olurdu.

Cam

Bu gece buzun üzerinde nasıl hissedeceğimi asla tahmin edemezdim. Ya da Pelletier'in kendini beğenmiş suratına baktığımda hissettiğim kin miktarını. Addison'ı çok iyi takip ediyor olmalı çünkü onunla birlikte olduğumu biliyor. Isla'dan bahsetme cüretini bile gösterdi.

Aklıma girmeye çalışıyor ve çocukluğumdan beri oynadığım çoğu oyunun aksine, işe yarıyor. Kelimelerden kurtulamıyorum ve midemdeki bu hastalık hissinden kurtulamıyorum.

Kızına hiçbir zaman ulaşacak kadar değer vermemiştir ama Addison'ın kiminle çıktığını bilmektedir.

"İyi misin?" Oyun tekrar başlamadan hemen önce Brody yanımdan geçerken

"İyi misin?" diye sordum. Her zaman olduğu gibi bütün gece arkamı kolladı.

"Birinin hayatını mahvetmek için bir nedene bayıldığımı biliyorsun." Yorgun olduğunu bilmeme rağmen sırtıyor.

Bu oyun şimdiye kadar oynadığım en acımasız ve fiziksel oyunlardan biriydi ve henüz bitmedi.

"Hadi bitirelim şu işi." Link bize doğru kayarken yumruğumu onunkine vuruyorum. "Hadi ," diye bağıyor Link. "Bu boku bitirelim, buradan canlı çıkalım ve

Yarın tekrar yapmaya hazır olarak döneceğim."

Brody başını sallıyor ve sopasını Link'inkine vuruyor. "Hadi gidelim, bebeğim."

Kayarak uzaklaştıklarında, Nick tam da olacağını bildiğim gibi kışımın dibindeydi. "Artıklarımı beğendin mi Hardy?" Yüzüme vurdu. "Kahretsin, o kız

sikimi tam da sevdiğim şekilde emmeyi öğrendi. Onu eşimle boğmaktan daha çok sevdiğim bir şey yoktu."

Onu geriye doğru itiyorum, formasını kavırıyorum ve kaskımı onunkine çarpıyorum. "Seni bu buzun üzerinde öldüreceğim, Pelletier. Bir dene bakalım."

Ne yaptığını biliyor. Bu oyunu mahvedecek bir şey yapmam için beni sinirlendirmek istiyor. Hâlâ dört dakika var ve sadece bir sayı öndeyiz.

"O daracık, mükemmel amcığının o piç çocuğu doğurduğu için mahvolmuş olması çok kötü. Sanırım doğru zamanda çıkmışım, ha?"

Kaskını çıkarıp yumruk üstüne yumruk yağdırmaya başladım. Gömleğimi tutuyor ve buzun üzerinde dönüp duruyoruz, ikimiz de başka bir darbe indirecek kadar ayağımızı kaldırmaya çalışıyoruz.

Yüzünden kanlar akıyor ama yine de susmuyor. "Onu ilk ben becerdim. Bir dahaki sefere onunla birlikte olduğunda, sikimin zaten orada olduğunu unutma, sürtüğ. Ve onun tadına baktığında, benim dölümün tadına bakmış olacaksın. Tadını çıkar."

Buzun üzerinde sırtüstü yatıyor, ben de onun üstündeyim ve onun sefil hayatını kurtaran tek şey beni ondan ayıran hakem.

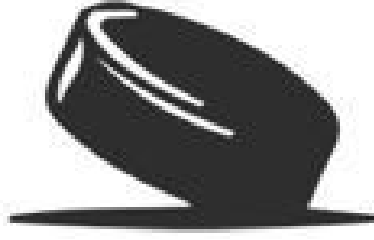
Beni buzdan iterek Koç'un yanından kaydım. "Özür dilerim efendim. Ama hiçbir erkek kızlarıma bu şekilde saygısızlık edemez. Beni sezon boyunca uzaklaştırabilirler. Pişman değilim. Bana kalsa şu anda hastanede yatıyor olurdu."

Gözlerini kapatıyor ve elini yüzünde gezdiriyor.

Hakem beni günah kutusuna yönlendiriyor ve ben de Nick'in kendini beğenmiş yüzüne bakmamak için yere bakıyorum.

Turuncu kollu hakem kapıyı kapatmadan önce, "Hepimizin kızları ya da eşleri olduğu ve söylediği korkunç şeyleri duydukları için şanslısın," diye mırıldandı. "Maçın geri kalanında oyun dışı kalacaksın ama sanırım cezan bu kadar olacak."

Cevap vermiyorum, sadece nefesimi veriyorum ve çocuklarımin bu galibiyeti bensiz alabilmeleri için Tanrı'ya dua ediyorum.

Koç soyunma odasına giriyor ve ben nefesimi tutup en kötüsünü bekliyorum. Maçı kazanmış olabiliriz ama büyük yaptıklarımızdan pek memnun kalmamıştır.

"Sana ne oldu böyle?" Link fısıldar.

"Hoşuma gitti." Brody sırtıyor. "Hak eden birinin ağzını burnunu kırmak iyi hissettiriyor. Değil mi, Cam?"

"Biliyorsam ne olayım," diye mırıldanıyorum, hâlâ tüm vücudumda huzursuzluk hissediyorum. Nick Pelletier'in varlığı Koç'u böyle etkiliyor olmalı. Bu maçlarda neden bu kadar heyecanlandığını şimdi anlıyorum.

"Buraya gelip bağırmanı beklediğinizi biliyorum. Bazı oyuncuların davranışlarının kabul edilemez olduğunu ve buna göz yummayacağımı söylememi." Gözleri benimkileri buluyor ve çenesini indiriyor. "Şu anda bunların hiçbirini sana söyleyemem. Gerçek şu ki, o serseri uzun zamandır bunu hak ediyordu."

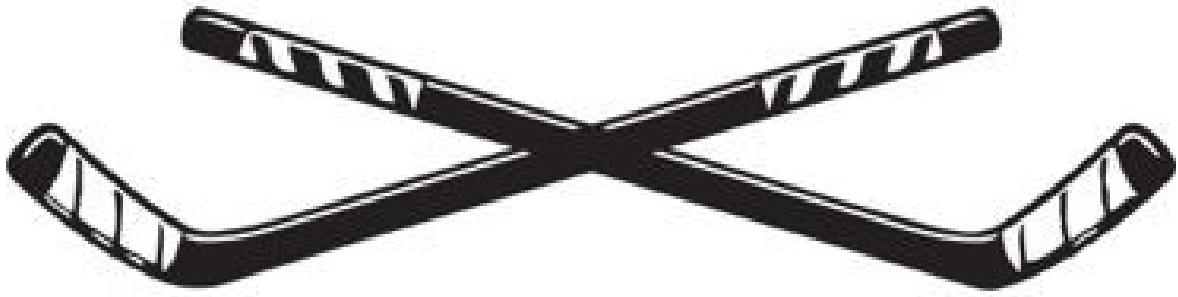
Ortamızda bir bankta oturuyor. "Hardy'nin erken ayrılmasının takım için en iyisi olmadığı bir sır değil. Onun yanınızda olmamasının yarattığı boşluğu doldurmak için daha çok çalışmanız gerektiği doğru. Bu oyunda özel hayatınızı buzdan ayırmanız gereken pek çok zaman olacak. Ancak bu çizginin bulanıklaştığı zamanlar da olacaktır. Kendinize sadık kalmanız ve doğru olanı yapmanız gereken zamanlar. Bu yüzden burada oturup size Hardy'nin bu gece yaptığı şeyi yapmayacağımı söyleyemem çünkü Pelletier'in ağzından çıkan saçmalıkları duysaydım muhtemelen şu anda hapiste olurdum."

Başını kaldırıp bakışlarını her birimizin üzerinde gezdiriyor. "Size karşı sertim çünkü şampiyon olduğunuzu biliyorum. Sertim çünkü sizi yere kadar götürmek istiyorum. Bu geceki galibiyet için tebrikler beyler. Belden aşağı vuruşlara ve ucuz şutlara rağmen, yüreğinizi ortaya koyarak oynadınız ve her şeyinizi arenada bıraktınız. Hepinizle gurur duyuyorum."

Şapkasını düzeltti, odadan çıkmadan önce Thompson'ı ve diğer birkaç kişiyi omuzlarından alkışladı. Normalde tezahürat yapıyor olsak da, sözleri bizi ayıltmış gibiydi.

Ve bu arenadan ruhumda daha önce hiç yaşamadığım bir nefretle ayrılıyorum. Addison'ın eski sevgilisine karşı bir nefret.

Ve bu nefret yarınki maçta daha da artacak.

Addison

"Lanet olsun, bu mükemmel göğüsleri özlemişim," diye homurdanıyor Cam göğüslerime karşı, dudaklarıma doğru ilerleyerek.

Dokunuşuyla inliyorum, ona inanılmaz derecede ihtiyacım var. Seks yapmayalı haftalar oldu. Hasta olmak, onun Kuzey Carolina'ya gitmesi, benim ailemle yaşamam ve anne olmam ve onun çılgın hokey programı arasında zaman bulmak çok zor. İşte buradayız, onun yatağında, derslerimin arasında, seks delisi bir çift genç gibi.

Üstsüz ve tahrik olmuş bir halde dizlerimin üzerine çöktüm ve kot pantolonunun düğmelerini açtım. Ağzım şimdiden beklentiyle sulanıyor.

Boyu serbest kaldığında, başparmağını yanağımda gezdirirken ona bakıyorum.

"Bana ne istediğini söyle," diye fısıldıyorum, tam olarak ne istediğini söylemesine bayılıyorum. "Benden ne yapmamı istiyorsun?"

Elini avuçlarının içine alıp pompalarken gözleri hafifçe kısılıyor. "Ağzını açmanı ve beni bütün olarak yutmanı istiyorum." Elini başımın arkasına götürüyor. "Aletimin boğazının arkasına çarptığını hissetmek istiyorum. Bu ağzın sadece benim zevkim için yapıldığını bilmelisin."

Yüzümü sertliğine yaklaştıırken alçak sesle "Sadece sen," diyorum.

"Dilini dışarı çıkar ve iyi bir kız gibi beni kucakla."

Bana söyleneni hevesle yaparak, dilimi uzunluğunun alt tarafında gezdirdim, aşağı doğru sürükledim ve dudaklarımın arasına çektim.

"Siktir," diye tıslıyor. "Sikim ağzındayken çok güzel görünüyorsun."

Daha sert ve daha hızlı çalışıyorum, onu olabildiğince derine sokuyorum ve orada tutuyorum. Kıçına uzanarak onu kendime doğru çekiyorum, içime doğru sallanmaya başladığında kontrolümü kaybedip öğürüyorum.

"Lanet olsun, bu çok ateşli." Kapüşonlu gözlerle bana bakıyor. "Beni her zaman çok iyi alıyorsun, Addy."

Şaftına karşı mırıldanıyorum, kalçalarının sarsılmasına neden oluyorum. Bacaklarımın arası ihtiyaçla zonklıyor ve çaresizliğimi hissetmiş olmalı çünkü beni yukarı çekip yatağa uzanıyor ve beni üstüne çekiyor.

"Aletime binmek için can atıyormuşsun gibi bin, Addison. İkimizin de çözülmesini sağla."

Yavaşça dolgunluğa alışıarak ona doğru batıyorum. "Oh," diye inliyorum. "Tanrım... Cam."

Çok iyi hissettiriyor ve elleri göğüslerimi kavrayıp üst bedenimi yukarı doğru ittiğinde nefesim kesiliyor.

Elleri belime doğru kayarken kalçalarım çalışmaya başlıyor ve ağzı bir meme ucundan diğerine hareket ediyor, ısıyor ve emiyor, bir tür hayvan gibi ona karşı nefes alırken beni çılgına çeviriyor.

Orgazmım kademeli olarak artmıyor, bunun yerine beni bir yük treni gibi vuruyor ve tırnaklarımı Cam'in omuzlarına geçirip haykırmama neden oluyor.

Elini saçlarıma dolayarak ağzımı kendi ağzına doğru itiyor. "Siktir," diye inliyor dudaklarıma karşı, kendini içime akıtırken. "Etrafımda sıkıştığında çok iyi hissediyorsun, her bir onsunu sağlıyorsun."

Son bir ürperti bedenimi sararken dudaklarına doğru nefes alıyorum ve üzerine yığılıyorum.

"Hayır, henüz seninle işim bitmedi. Hâlâ birkaç dakikamız daha var," diye hırlıyor saçlarıma karşı. "Sana bir kez daha ihtiyacım var. Çok uzun zaman oldu."

Elimi tekrar boyuna kaydırıyorum ve onu hâlâ sert buluyorum. Çabucak beni yüzüstü çeviriyor ve üzerime tırmanıyor. Göbeğimi yukarı çekerek, göğsümü yatağa bastırırken beni belimden kavırıyor. daha da ayırarak sertliğini bacaklarımın arasına sokuyor ve bir ritimle hareket edene kadar içeride çalışıyor. Bir eliyle belimi sıkıca kavrarırken diğer eliyle saçlarımı tutuyor ve beni arkadan sikerken saçlarımı çekiştiriyor.

"Cam," diye inledim, "çok iyi hissediyorsun. Çok derinsin."

Belimi serbest bırakarak elini tekrar tekrar sertçe indiriyor. İrkiliyorum ama bu aynı zamanda vücudumda bir heyecan şoku yaratıyor ve zevkle dudağımı ısıyorum.

"Kıçını bu şekilde görmek mi? Uzun süre dayanamayacağım."

Sırtımı eğerek daha derine iniyor ve ikimiz de inliyoruz. Eli ağzımın etrafında dolanıyor ve parmağını içeri sokuyor.

"Az önce sikimi emdiğin gibi parmağımı da em bebeğim," diye homurdanıyor. Ve parmağı ağzıma girdikten kısa bir süre sonra, o da benim gibi kendini kaybediyor. "Tanrım, Addy," diye nefes alıyor.

"Lanet olsun, kızım."

İçimde yavaşça sallanırken, onun üzerinde çözülürken yastığa bir çığlık atıyorum. Ve sonunda işimiz bittiğinde, cehennem kadar yorgun ama yüzümde kocaman bir gülümsemeyle yatağa yığılıyorum.

Ta ki derse geç kalacağımı fark edene kadar.

"Lanet olsun sana," diyorum göğsünü hafifçe iterek. "Beni penisinle derslerimden alıkoyuyorsun."

Ellerini başının arkasına dayıyor. "Benim güzel penisim." Göz kırıyor. "Benim mükemmel, *dev penisim*."

"Sen ne dersen o." Gözlerimi deviriyorum ve ayağa kalkıp kıyafetlerimi alıyorum. "İşte . Şimdi anlıyorsun," diye karşılık veriyor. "Seni kıskandığım için

Bu gece havalı çocuklarla, ben ve Isla ile takılmayacak mısın?" Kaşlarını kaldırıyor. "Onun favorisi bile olabilirim. Çok güzel bir gece planladım."

Yüzümdeki aptal sırıtışa engel olamıyorum. Bu akşam ben dersteyken Isla'ya bakıp bakamayacağını sordu ve bütün gün bundan bahsetti. Ne yaparlarsa yapsınlar, onun eğlenmesini sağlayacağını biliyorum.

Cam'in telefonu çaldığında beynimi erkek arkadaşına bayılmaktan alıkoyarak hızla giyinmeye başlıyorum.

Bir an telefona bakıyor, sanki cevap verip vermeyeceğinden emin değilmiş gibi, ama sonunda telefonu kulağına götürüyor. Ve nedense, aramanın önemli bir şey olabileceğini hissediyorum. Büyük bir şey.

Cam

"Alo?" Telefonu kulağıma götürerek söylüyorum.

"Merhaba. Cam Hardy'ye ulaşmaya çalışıyorum," diye derin bir ses cevap veriyor.

"Beni yakaladın." Addison'ın tişörtünü başından çekiştirerek bana dikkatle bakmasını izliyorum. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Bu Boston Bruins'ten Koç Jim Montgomery. Ayrıca Yardımcı Koç John Gruden da burada. Nasıl gidiyor?" diye cevap veriyor ve ben neredeyse telefonu düşürüyorum.

"Merhaba Bay Hardy," diyor başka bir ses.

"Merhaba." Gözlerimi birkaç kez kırıştırıyorum, aniden başım dönüyor. "Uh... iyi.

Size yardımcı olabileceğim bir konu var mı?"

Kıkırdıyor. "Umarım öyledir. Sizi izliyorduk Bay Hardy. Boston'daki diğer koçlarla birlikte. Harika bir oyuncusunuz. Ve birkaç hafta önce Kuzey Carolina'da? Bambaşka bir seviyede oynuyordunuz. O iki maçı da kazanmak iyi hissettirmiş olmalı." Duraklıyor. "Gelecek sezon bize katılmanı . Eğer ilgilenirsen. Elbette, tahmin edebileceğin gibi bazı şartlar ve koşullar olacak."

"Lanet olsun, ciddi misin?" Hava ciğerlerimi terk ediyor. "Şu anda benimle taşak mı geçiyorsunuz?"

Addison yatağın ucuna oturur, endişeli görünmektedir. İkisi de gülüyor.

Koç Montgomery, "Hayır, istemiyoruz," diyor. "Biz seni istiyoruz. Öyle değil mi Koç Gruden?"

"Kesinlikle öyle," diye hızlıca cevap veriyor. "Koç'un dediği gibi, bazı şartlar ve koşullar olacak. Bir ara buluştuğumuzda bunların hepsini seninle birlikte gözden geçireceğiz. Ama hâlâ serbest bir oyuncu olmanı umuyoruz. Takımımıza harika bir katkı düşünüyoruz."

Evet demek için ağzımı açıyorum ama sonra gözleri gözlerimi delip geçince anlıyorum. Addison New England'lı olmasına rağmen geri taşınmak istediğinden hiç bahsetmemişti. Ailesi burada. Isla'yı öylece alıp büyükannesi ve büyükbabasından uzaklaştıramaz.

"Ne zamana kadar bir cevaba ihtiyacınız var?"

Koç Montgomery cevap vermeden önce bir sessizlik olur: "Vay be evlat, bu işe atlayacağını tahmin etmiştim. Ama anlıyorum. Düşünülmesi gereken şeyler var ve aile

konusmak için. Massachusetts'in senin memleketin Alabama'ya çok yakın olmadığını biliyorum." Duraksıyor. "Bir haftaya ne dersin? Bu yeterli bir süre mi?"

Beni göremeseler de başımı sallıyorum. "Evet. Evet, efendim. Bir hafta mükemmel.

Teşekkür ."

"Yakında konuşuruz Cam," diyor Montgomery. "Tebrikler evlat," diyor Gruden. "Bir hafta içinde konuşuruz."

Görüşmeyi sonlandırıyorlar ve ben de yatağıma uzanıp ciğerlerimdeki tüm havayı boşaltıyorum.

"Arayan Bruins'ten Koç Montgomery ve Koç Gruden'dı." Ona bakmak için başımı öne eğiyorum. "Onlar için oynamamı istiyorlar."

atlarken gözleri büyüyor, saçları başımı örtüyor. "Ciddi misin, Cam?!" diye bağırıyor. "Vay anasını! Bu inanılmaz!" Öne doğru eğilip beni öpüyor. "Tebrikler! Bu inanılmaz!"

Ellerim onu bana doğru tutuyor ama birden ikimiz de ciddileşiyoruz.

"Addison," diye mırıldandım, "ben de bu işi yürütmek istiyorum. Benimle gelersen çok sevinirim. İkiniz de benimle gelerseniz."

Ayağa kalkmadan önce dudaklarını yanağıma bastırıyor. "Seninle çok gurur duyuyorum, Cam. Tüm hayallerin gerçek oluyor."

Yüzümdeki çatık kaşları gizleyemiyorum. "Birazdan Isla'nın yanına gideceğim, öyle mi?" Ayakkabılarını giydikten sonra bana bakıyor ve başıyla onaylıyor. "Evet.

Bunu dört gözle bekliyor."

Ve bana son bir kez sarılmak için yaklaştığında bile... binlerce kilometre uzakta hissediyor.

"Bu senin için büyük bir gün. Seninle daha fazla gurur duyamazdım," diye fısıldıyor küçük bir gülümsemeyle.

Hayatımın en büyük günü olmalı. Yine de burada yatıyorum, kafam çok karışık. Addison'la tanışmadan önce iki kere düşünmezdim. Ailemi seviyorum ama bunun hayalim olduğunu hep biliyorlardı. Boston Bruins olabildiğince iyi. Beni arayanların onlar olacağını hiç düşünmemiştim. Ama işte buradayım.

Sadece kendimi düşünmek zorunda olduğum zamanlar hayat daha kolaydı. Ama artık o hayatı yaşamak istemiyorum.

En azından ben bildiğimi sanmıyorum.

Addison

Arabamı park yerine çekiyorum ve çantamı alıyorum. Saate bakıp rahat bir nefes alıyorum çünkü daha beş dakika var.

Midemin çukurundaki hastalıklı hissi bastıramıyorum. Cam bana bakıp Bruins'in aradığını söylediğinden beri bunu hissediyorum. Şaşırmamam . Hayatı boyunca o an için çalışmıştı. Ama sanırım bir parçam daha zamanımız olduğunu düşündü.

Görünüşe göre .

Bir hafta. Bu kararı vermek için bu kadar zamanı var. Hayatının geri kalanını şekillendirecek bir karar. Aptal değilim. Karar vermek için bir hafta istemesinde benim de payım olduğunu biliyorum. Bunun hayalini kurduğu bir şey olduğunu bilmek için bir haftaya ihtiyacı yok. Ama gerçek şu ki, onunla Boston'a taşınamam, hem de gerçekten çıkmaya daha yeni başlamışken. Isla bu sonbahar Brooks'a gelmek için köklerinden koparıldı. Bunu ona tekrar yapamam. Ailemden, destek sistemimden bahsetmiyorum bile. Ama ona hayır dersem, ya uzun mesafe yapmaya çalışacağından ya da daha kötüsü... Bruins'e hayır diyeceğinden korkuyorum. Benim için geleceğini bir atacağını düşünemiyorum ama bu riski de göze almak istemiyorum.

Onu seviyorum. Hem de çok. Ama yapacağım son şey onun geleceğini tehlikeye atmak olur. O NHL'de olacak. Ben de burada, Brooks'ta kızımın yanında olacağım.

Şimdi onun yükselme zamanı.

Onu serbest bırakmalıyım. Cehennem gibi acıtacak olsa bile. Şu anda bunun için benden nefret etse bile... bir gün bana teşekkür edecek.

Cam

Kamyonetimin arka koltuğunda camdan dışarı bakan Isla'ya bakıyorum. Ona verdiğim o lanet kurt kolunun altında güvenle saklanıyor.

"Cam, annemle evlenecek misin?" diye ağzından kaçırıyor, gözlerini pencereden ayırmadan. "Umarım evlenirim."

Başımı geriye attım. Söylemesini beklediğim şey hiç de bu değildi. "Belki bir gün, Isla kızım."

"Onu mutlu ediyorsun. Artık duşta şarkı söylüyor." Gözlerini genişletiyor. "Berbat ama çaba gösteriyor."

Yemin ederim, bu çocuğun ağzından ne çıkacağını asla bilemiyorum. Gelmiş geçmiş en zeki üç yaşındaki çocuk olmalı. Yani, sanırım. Çok fazla deneyimim yok... yani, herhangi bir üç yaşındaki çocukla. Ama çok zeki.

"İyi bir gece geçirdin mi?" Konuyu değiştirerek ona sordum. "Eminim öyleydi."

"Mmhmm," diyor yavaşça. "Annem kıskanacak. Trambolin parkına gitmeyi çok seviyor. Ve dondurmayı çok sever. Nasıl bu kadar yükseğe zıpladın, Cam?"

Addison'ın araba yoluna girdiğimizde gülüyorum. "Dürüst olmak gerekirse, hiçbir fikrim yok." "Gerçekten harikaydı," diyor başını sallayarak.

Bir yıl önce trambolin parkı diye bir şeyin varlığından haberim bile olmazdı. Ve eminim ki rastgele bir çocuğu da oraya götürmezdim. Ama o rastgele değil. O harika biri. Ve onunla daha fazla maceraya atılmak için sabırsızlanıyorum.

Addison'ın arabasını gösteriyorum. "Bak, annen okuldan geldi."

"Um... tamam. Ama biraz daha kalabilir misin? *Karlar Ülkesi*'ni izleyebilir miyiz?"

"Olabilir. Bakalım annen ne diyecek. Eğer çok geç olduğunu söylerse, söz veriyorum bu hafta sonu gideceğiz."

"Patlamış mısırla mı?" "Tabii ki."

"Ve şeker?"

"Şey, evet." "Ve dondurma?"

Başımı sallayıp kapımı iterek açıyorum. "İşte şimdi çıldırmaya başladın."

Yanına gidip kemerini çözüyorum ve onu kapıya doğru sürüklüyorum. Kapıyı birkaç kez çaldım ve Addison kapıyı açtı ama yüzünü gördüğümde bir şeylerin yolunda gitmediğini hemen anladım.

"Anne, Cam benimle *Karlar Ülkesi*'ni izleyebilir mi? O Anna olabilir, ben de Elsa olurum."

"Kendimi daha çok Elsa gibi hissediyorum." Omuz silkiyorum, yüzümü ciddi tutuyorum. "Her neyse."

"Bu gece olmaz, bebeğim." Isla'yı benden ayırdı. "Nena seni yatıracak, tamam mı?"

"Ne? Neden?" Isla surat asıyor. "Yorgun bile değilim!"

Ona kaşlarımı kaldırıyorum. "Bütün bunları bilmiyorum. İki saat boyunca durmadan zıpladın. Sadece seni kovalamaktan yoruldum ve bacaklarım çok daha uzun."

"Onu trampolin parkına mı götürdün?" Addison bana yavru köpeğini öldürmüşüm gibi bakarak fısıldıyor.

"Ve dondurma! Cam bana fazladan şekerleme bile aldı," diye neşeleniyor Isla.

"Öyleydi.

Harika!"

Addison bana hiç bakmadan, "Hemen döneceğim," diyor.

Geri dönmeden önce birkaç dakikalığına ortadan kayboluyor. "Dışarı çıkabilir miyiz?" Araba yoluna doğru başını sallıyor.

Bir şeylerin ters gittiğini biliyorum; bunu hissetmek zor değil. Ama ne olabileceğine dair hiçbir fikrim yok. Dört saat önce yatağımda çıplaktı.

O zamandan zamana ne olmuş olabilir ki?

"Onu aldığınız için teşekkür ederim," diye mırıldanıyor, sesinde yoğun bir duygu var.

"İzin verdiğin için teşekkürler." Kamyonuma yaslandım. " oluyor, Addy? Beni korkutuyorsun."

Hırkasını kendine daha sıkı sarıyor. "Cam... Bunu artık seninle yapamam."

Ve işte o zaman kalbim göğsümde atmaya bırakıyor.

Ona bakıyorum, güzel ağzından çıkan hiçbir şeyi anlamıyorum.

Addison

"Yine mi geldin?" Ona tokat atmışım gibi bakıyor. Birçok yönden, ben yapmışım gibi hissediyorum. "Sen neden bahsediyorsun?"

Gözlerimi ondan kaçırıyorum çünkü kaçırmazsam bunu asla yapamayacağım. Gözlerine bir kez daha bakarsam eriyeceğim.

"Tüm bunlar Isla için kafa karıştırıcı. Ve senin daha da kötülecek. Üzgünüm, Cam." Gözyaşlarımı birkaç dakika daha tutabilmek için gözlerime yalvararak nefesimi içime çekiyorum. "Ben... seni daha fazla görmek istemiyorum. Lütfen isteklerime saygı göster ve git."

"Hayır, siktir et," diye homurdanıyor. "Bu saçmalığın nereden geldiğini bilmiyorum ve açıkçası umurumda da değil. Bunu kastetmediğini biliyorum."

"İstiyorum," sesim zar zor çıkıyor. "Gerçekten istiyorum. Özür dilerim." Başım utançla öne eğildi. "Gerçekten, gerçekten üzgünüm. Hayallerinin peşinden gideceksin, tıpkı yapman gerektiği gibi. Ama sen bunu yaparken ben burada bekleyemem."

"O zaman gitmeyeceğim," dedi çabucak. "Montgomery'ye hayır diyeceğim."

Bunu söyleme şeklinden, ciddi olduğunu anladım. Ve bu tam olarak korktuğum şeydi. Onun geleceği çok parlak. Yapacağım son şey onu karartmak olurdu.

"Git Boston'da harika ol, Cam," diye fısıldıyorum, gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor. "Lütfen."

Cevap vermeyince uzaklaşmak için dönüyorum ama bileğimden tutup bedenimi kendine çekiyor. Eli ensemden yukarı kayıyor ve dokunuşuyla inliyorum.

"Bu saçmalık ve sen de bunu biliyorsun Addy." "Bırak gideyim, Cam." . "Sana yalvarıyorum."

"Gitmene izin vermemi istemiyorsun Addison. Bunu ikimiz de biliyoruz." Burun delikleri alevlendi. "Yapma bunu. Beni terk etme. Eğer yaparsan pişman olursun. Söz veriyorum." Gözleri dudaklarıma kayıyor. "Beni seviyorsun. Sevgisini biliyorum."

Hayatımın en büyük yalanını söylerken kalbim kendi göğsümde parçalanıyor, ama gitmeme izin vermesinin tek yolu bu. "Hayır, istemiyorum."

İrkildi. "Ne bok yiyorduk o zaman? Ha? Neden zamanımı boşa harcadın? Peki ya bugün erken saatlerde, seni yatağında becerdiğim zaman? Ve beni sevdiğini söylediğin onca zaman? Hepsi sahte miydi? Bana hiç de öyle gelmedi."

Burnumu silerek yutkunuyorum. "Benim için fiziksel bir şeydi, Cam. Özür dilerim." Geri çekilmeye başladım. "Eğer beni biraz olsun önemsiyorsan gidersin ve arkana bakmazsın."

"Siktir git Addison," diye hırılıyor, bana bir yabancıymışım gibi bakıyor. "İlk günden beri kötü biri gibi resmedildim. Gerçek canavarın sen olduğu ortaya çıktı, Addison. Ben değil."

Omuzlarım titremeye başlarken kollarımı vücuduma doluyorum. "Biliyorum, öyleyim."

Kaşları birbirine çarpıyor ve sanki ona fiziksel olarak vurmuşum gibi irkiliyor. Ama acının yerini hemen öfke aldı. Sessiz, yavaş hareket eden türden de değil. Hayır... bu tür bir öfke önüne çıkan her şeyi mahveder.

Bana yaklaşarak alanımı daraltıyor ve sırtımı kamyonu yaslamaktan başka çarem kalmıyor. "Amaç neydi Addison?" diye homurdanıyor, yüzümü işaret ederek. "Hayatıma neden girdin ki? Madem her şeyi , neden onu hayatıma soktun?"

Göğsü ham ve gerçek duygularla kabarıyor. Onu teselli etmekten başka bir şey istemiyorum. Onu sevdiğimi söylemek. Ona ihtiyacım olduğunu. Ama yapamıyorum çünkü uzun vadede bir fark yaratmayacak. Aramızdaki bu şeyi ne kadar çabuk kesersem o kadar iyi.

Kalbim milyonlarca küçük parçaya ayrılıyor. Minicik parçaları, onarılma umudu olmadan paramparça oldu. Görüyorsunuz, atan kalbimin bir parçası ona . O olmadan, bir daha asla bütün olmayacak.

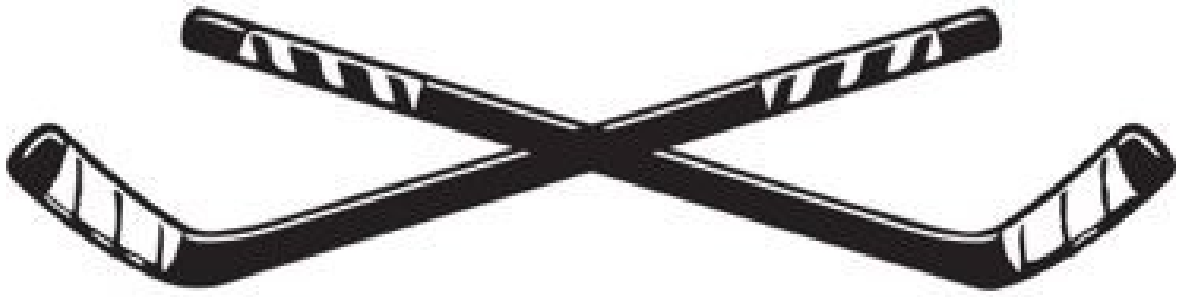
"Beni mahvet o zaman, Addison. En kötüsünü yap. Çekip git ve tüm hayatımı mahvet," diyor dişlerini sıkarak. "En büyük pişmanlığımı bilmek ister misin?" Acı acı gülüyor. "Seni dükkânda gördüğümde benimle Florida'ya gelmeni istemem. Bunu yapmamış olsaydım, bu durumda olmazdık." Cebinden anahtarlarını çıkarıyor. "Umarım o lanet yüzünü bir daha görmek zorunda kalmam, Addison LaConte. Çünkü senden nefret ediyorum."

Sonra da gider.

Tüm dünyam üzerime yıkılıyormuş gibi hissediyorum ve nefes alamıyorum. Korktuğum için kendimden nefret ediyorum.

Ve benim söylediğimi bilerek gitmesini izlemekten başka yapabileceğim bir şey yok.

Beni asla affetmeyecek. Ve ben onu suçlamıyorum.

Addison

Bebek arabasını itiyorum, Isla'nın iyiliği için güneşin çıkmasına ama kendim için sadece fırtına olmasını diliyorum. Keşke öyle bir yağmur yağsa ki, acım ve ağrım bedenimden eriyip bir su birikintisine dönüşse. Keşke rüzgâr o kadar sert esse ki beni uyuştursa. Uyuşmak, bu acıyı göğsümde hissetmekten daha iyi olurdu. Cam Hardy'den önce kalp kırıklığını bildiğimi sanıyorsam, yanılmışım. Bu sadece kalp kırıklığı değil; bu dayanılmaz.

Aklımdan çıkmayan en önemli şey bana bakışıydı, sanki o ana kadar söylediğim ve yaptığım her şey bir yalandan ibaretmiş gibi. Sanki onu hiç umursamamışım gibi ve bu çok açıktı. Cam'in gözünde kötü adam bendim. Ve bu beni öldürüyor. İstedğim son şey, bana kendimi hiç olmadığım kadar iyi hissettiren birini incitmekti.

"Anne, Cam bu gece geliyor mu?" Isla soruyor, tıpkı onu bıraktığı ve ona geri gelmemesini söylediğim günden beri iki haftadır yaptığı gibi.

Ona ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Nick ve ailesinin umursamadığı şey bu, küçük kızımın duyguları. Cam'i sevmeye başladı. Bitirmek zorunda kaldığım gün onu trambolin parkına ve dondurma yemeye götürdüğünü bilmek durumu daha da kötüleştirdi. Cam Hardy, aşk romanlarında okuduğunuz ama gerçekte var olduğuna asla inanmadığınız türden bir adam. Sadece o var. Ve beni seviyordu.

Cam o gece Isla'yı eve getirmek zorunda kalmasaydı, ilişkimizi bitirmek için ertesi güne kadar beklerdim. Ama ertesi gün güneş doğduğunda bir daha asla geri gelmeyeceğini bile bile bir film daha izleyemez ya da ona sarılamazdım. Gözlerimi kapatıp yara bandını çeker gibi bu işi bitirmem gerekiyordu.

"Hayır, sanmıyorum bebeğim." Başka bir şey söyleyemeyecek kadar bitkin bir halde kelimeleri zorlayarak çıkarıyorum.

Ne olursa olsun, her zaman böyle hissediyorum. Gerçekten bitkin hissediyorum.

"Neden anne?" diye sızlanıyor. "Neden gelemiyor? Onu özlüyorum."

Anlamıyor. Sadece onu gelecekte bu olaydan daha fazla zarar görmemesi için korumaya çalıştığımı anlamıyor. NHL'ye girdiğinde bize ayıracak zamanı olmayacak. O da bunu hak etmiyor.

Bebek arabasını daha hızlı itiyorum. Ciğerlerim patlayacakmış gibi hissediyorum. Egzersizden değil, duygularımı içimde tutmaktan. Onları sonsuza kadar bastıramayacağımı biliyorum. Patlamaya hazır bir balon gibiyim.

"Sadece hokeyle çok meşgul," diye karşılık veriyorum. "Oyun parkına gitmek ister misin?"

"Cam'i istiyorum," diye fısıldıyor ve bebek arabasının üzerinden baktığımda alt dudağının titrediğini görüyorum. "Tek istediğim bu."

Ve eğer daha önce bir anne olarak kendimi başarısız hissettiğimi düşündüysem... hiçbir şey beni buna hazırlayamazdı.

Cam

Duşumu bitirip dışarı çıktım, hâlâ hiçbir şey hissetmiyordum.

Kıyafetlerimi giyip ayakkabılarıma uzandım. Bruins'ten gelen telefonda kimseye bahsetmedim. Aileme bile, çünkü onlarla konuşmak istemiyorum. Yaptığım tek şey, Addison beni terk ettikten bir gün sonra Koç Montgomery'yi aramak ve ona katıldığını söylemekti. Takımımı bu kadar sevmeseydim ve bu sezonu onlarla bitirmek istemeseydim, hemen Boston'a taşınırdım. Ama Koç LaConte ile konuşmam gerektiğini biliyorum. Ve bir noktada takım arkadaşlarımla da.

"Bundan sonra biftek yemeye gitmeyi düşünüyoruz, oyun mu oynuyorsunuz?" Link dolabından sesleniyor. "Şehir merkezinde yeni bir yer var. İyi olduğu söyleniyor."

"Orada içki servisi var mı?" Onun tarafına hiç bakmadan söylüyorum. "Gitmemin tek yolu bu."

Göz ucuyla başını salladığını görüyorum.

"Yani, sahte kimliğini getir ve ne olacağını gör. Biliyorsam ne olayım. Bugün hafta içi, dostum. Bu gece de sarhoş olmak zorunda mısın? Dün gece ve önceki gece sana yetmedi mi?"

Avucumu dolabıma vurarak, "Hayır, değillerdi." diye bağıryorum. Çantamı kaptım. "Ne var biliyor musun? Ben hazırım. Sen ve O'Brien gidip birbirinize mastürbasyon yapabilirsiniz."

"Ne oluyor, Cam?" Brody kükreyerek bana doğru yürüyor. "Senin bu kaltak tavırlarından bıktım artık. Böyle devam edersen kendini buzda koruyabilirsin." Gözlerini kısarak yüzüme bakıyor. "Bensiz ne halde olduğunu gör, sık kafalı."

"Bana bir olmaz, O'Brien," diye . "Ve bunu biliyorsun."

Ona kızgın değilim. Sadece gerçekten kızgın olduğum kişiye bağırıyorum. Ve gerçek şu ki, ona buzda ihtiyacım olduğunu biliyorum. Ama bunu söyleyemeyecek kadar acı çekiyorum. Tek yapabildiğim onu ve yoluma çıkan herkesi incitmek.

"Bu takımdaki yerimi korumak istediğim için şanslısın, seni küçük sürtük," diye mırıldandı. "Seni tam burada, şu anda mahvederdim."

Kolum geri uzanıyor ama temas kuramadan biri beni geri çekiyor.

"Sakin ol," diye gürlüyor Hunter'ın sesi kulağımda. "Ben oynamıyorum." Beni soyunma odasından çıkarıp koridora doğru çekti.

"Hardy, her ne bok yiyorsan, bunu   zmen gerek. Tüm takımı mahvetmeden önce."

"Hepiniz peşimi bırakmayacaksınız!" Elinden kurtuluyorum. "Her şeyi doğru yapamam! Her şeyi d zeltemem!"

Göğsüm kabarıyor, o da i  çekiyor.

"Hardy, erkek erkeğe... Bu işler böyle yürümez. Güven bana, biliyorum. Daha önce de yaşadım. Hatta bazı günler hâlâ oradayım." Gözleri yumuşuyor. "Ama bu senin takımın. Kardeşleriniz. Onlara sırtını dönme. İlk günden beri seninle birlikte sallanırken olmaz."

Aşağıya bakıyorum, burun deliklerim öfkeyle alevleniyor, ama suçluluk duygusu omurgamdan yukarı tırmanmaya başlıyor.

Omzumu okşayarak döndü. "Yarın görüşürüz kardeşim. İyi uykular." "Hardy," diye gürlüyor Koç'un sesi koridorun sonundan. "Ofisime. *şimdi.*"

Tek kelimeyle harika. Sanki bu gün daha boktan olabilmirmiş gibi. Ayaklarımı sürüyerek ofisine gidiyorum.

"Kapıyı kapat ve k cının üstüne otur," diye emretti.

 stemesem de dinliyorum.

"Haftalardır Addison benden ne istediye yaptım ve bunun dışında kaldım. Bana işe yaramadığını söyledi ve ilişkiyi bitirdi ama perişan halde. Antrenmanlarda zombi gibi dolaşıyorsun, en iyi arkadaşlarınla kavga etmeye hazırsın." Yumruğunu masaya vuruyor. "Bu tam da istemediğim şeydi.  ște tam burada. Yıldız oyuncumun dikkati dağıldı. Kızım acı içinde. Hepsi saçmalık."

Bir nefes çekiyorum ve gözlerimi kısıyorum. "Kızın acı mı çekiyor?" Kızgınlıkla gülüyorum. "İsla'yı atlama parkına götürdükten sonra beni terk eden kızın acı mı çekiyor?" Başımı sallıyorum. "Vay canına, bu inanılmaz Koç. Bu gerçekten bir şey." Ona sert bir bakış attım. "Eğer acı çekenin o olduğunu düşünüyorsan, gerçekten daha fazla konuşmalısınız. Prensesinize zarar vereceğimden korkarak beni buzunuzdan kovdunuz ve o da sanki bir kilimmişim gibi üzerime yürüdü."

Kafası karışmış bir şekilde bana bakıyor. "Ne olduğunu bilmiyorum. Benimle konuşmuyor."

Ayağa kalkıyorum. "Koç, bu ikimiz için de geçerli."

Kapıya doğru yöneldiğimde sesi beni durdurdu. "Eğer onu geri almaya çalışıyorsan, böyle davranmak doğru bir yol değil."

Sırtımı ona dönerek yumruklarımı sıkıyorum. "Onu geri almaya çalıştığımı kim söyledi?"

"Peki, sen?"

"Hayır." Ona baktım. Sanırım şimdi her zamankinden daha iyi bir zaman. "Koç Montgomery beni aradı. Gelecek sezon beni istiyorlarmış. Brooks'tan ayrılıyorum." Göğsümün sıkıştığını hissediyorum. "Burada benim için hiçbir şey kalmadı. Artık yok."

Ayağa kalkıp elini uzatmadan önce bir süre beni izliyor. "Başardın, Hardy. Tebrikler."

"Deli misin sen?" Elini sıkıyorum. "Bu benim son yılım olacağı için mi?"

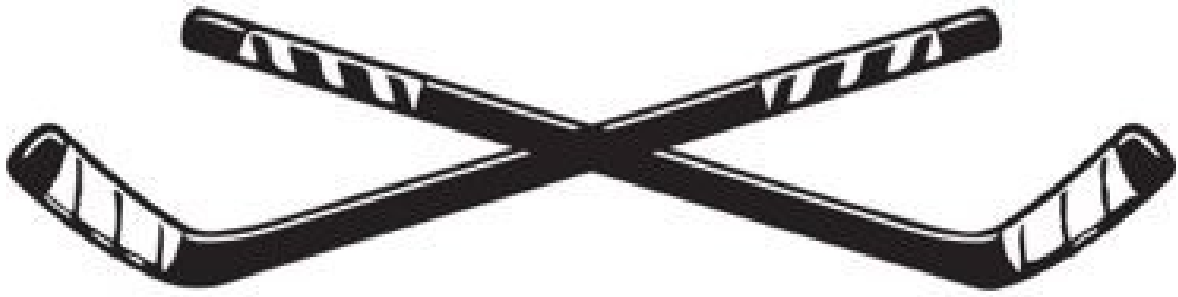
Gözleri yanlardan kırışıyor. "Amaç , değil mi? Bunun için çalıştın evlat. Ve dürüst olmak gerekirse... o çağrıyı alacağından şüpheleniyordum." Nefes verdi. "Birkaç kez maç kasetleri için ulaştılar ve bazı genel sorular sordular. Onlara seni takımlarına aldıkları için şanslı olduklarını söyledim." Duraksıyor. "Ama Addison için üzgünüm. Gerçekten çok üzgünüm. Ama sanırım *bir kapı kapandığında diğerinin açıldığı* saçmalığı doğru, değil mi?" Yavaşça yerine oturuyor. "Harika olacaksın, Hardy."

Dışarı çıkmadan önce başımı sallıyorum. Elim kapının pervazına dokunuyor.

"Teşekkürler, Koç.

Beni daha iyi bir oyuncu yaptığınız için."

Hayallerimin hepsi gerçekleşiyor. Ama o gitti. Ve şimdi, bu rüya... o yanımda olmadan hiç de rüya gibi .

Addison

Isla'nın kapüşonunu yukarı çekip ellerimi ceplerime sokuyorum. Bu gece dışarısoğuk, sadece otuz derece ve bu benim sistemimde bir şok etkisi yaratıyor. New England'da yaşarken, kış aylarında bu kadar soğuk olduğu düşünülmezdi bile. Ama şimdi Georgia'nın ılıman kışına alıştığım için bu tam bir işkence.

"Bundan emin misin?" diyor annem sessizce. "Gitmemekte utanılacak bir şey yok.

Baban anlayacaktır."

"Son ikisini kaçırdık anne." Derin bir nefes ve yavaşça bırakıyorum. "Ayrıca Isla gidip babamın takımını izlemek istiyor."

"Ve Cam. Cam'i oynarken görmek istiyorum." Anneme bakmak için boynunu büküyor. "Hokeyle o kadar meşgul ki ziyaret edemiyor. Onu ziyaret edebilirim."

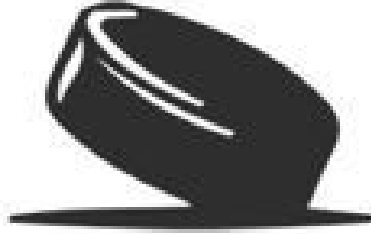
"Anlıyorum," diye cevap veriyor annem, başını okşayarak.

Annemin bana endişeli bir bakış attığını anlamak için ona bakmama gerek yok. Ama kendimi içine soktuğum bu boktan durum yüzünden hayat duramaz. Gösteri devam etmeli. Barren LaConte'nin kızları da onu ve ekibini desteklemek için gelmeli.

İçimi parçalayacak olsa bile.

Büyük cam kapıyı açıp içeri girdiğim anda, arenadan gelen havanın soğuğu burnuma çarpmadan önce tepedeki ısıtıcının sıcak havası kısa bir süreliğine yüzüme çarpıyor. Kalbimin hızlanmaya başladığını ve bacaklarımın titrediğini hissediyorum.

Cam'i haftalardır ilk kez göreceğim. Ve ona dokunamamak berbat olacak.

Cam

Isınıyoruz ve etrafımdaki kalabalık gürültülü olsa da, hepsi boğuk ve hepsinin yüzü bulanık.

Her şey uyuşmuş. Vücudum. Beynim. Duygularım. Neredeyse tüm hayatım.

Gerekirse kendimi içki okyanuslarında ve ot yığınlarında boğar ve bu şekilde kalmak için en büyük kavgaları yaparım. Uyuşukluk onu düşünmekten çok daha iyi.

Hareketlerime devam ediyorum. Sınıfa gidiyorum. Antrenmanlara gidiyorum. Maç günü geliyor. Ama işim biter bitmez, bulabildiğim her şeyin içinde boğuluyorum. Midemdeki bu hissin ne olduğunu bilmiyorum ama normal olamayacağı .

Sorun şu ki, eve döndüğümde, yatağıma düştüğümde, dönüşler başlıyor ve neredeyse onu hissediyorum. Sesini, nefesini duyuyorum. Dokunuşu bir hayalet gibi peşimi bırakmıyor. Ve gözlerimi kapattığımda, o tam orada. Ama sabah uyandığımda, onun gittiğine dair soğuk ve sert bir gerçekle yüzleşiyorum.

Ona sahip olmak beni hayata döndürdü. Ve onsuz, yürüyen bir ölü gibi hissediyorum.

Oyun başlıyor ve olmaması gerektiği halde Brody hala elinden geldiğince kırımı koruyor. Kulağa ne kadar boktan gelse de, keşke öyle olmasaydı. Keşke şu anda kendi savaşımı vermeme izin verseydi.

Maç başladıktan saniyeler sonra diskin kontrolünü ele geçirip diğer kaleye doğru yöneldiğimde pleksiglasa sert bir şekilde çarpıyorum. Orospu çocuğu sırtlıyor, sanki adammış gibi.

"Lanet bacağını kıracağım, böylece bir daha paten kayamayacaksın" diye bağıriyorum, bu adamla savaşıma açıklayabileceğimden daha fazla ihtiyacım var.

Yaptığı o boktan şeyle sert olduğunu düşünmüş olabilir ama ben her an patlamaya hazır bir el bombasıyım. Ve hiçbir şeyde durmayacağım.

Yanından kaymadan önce beni tekrar itti ve tek ihtiyacım olan buydu. Tüm gücümle ona doğru ilerlerken omzumu vücuduna çarpıyorum ve buzun üzerine bir yığın halinde düşmeden önce onu uçuruyorum. Ayağa kalkmak için acele ediyor ama fark etmiyor. Takım arkadaşlarından ikisi bana doğru geliyordu, tıpkı yapacaklarını bildiğim gibi.

Biri formamı kapıyor ama geri çekilmeden önce birkaç kez burnuna vuruyorum. Bir sonraki üzerime geldiğinde, yüzüne bir darbe indiriyorum ve daha fazlasını istemediği için geri çekiliyor.

Şu anda takım arkadaşlarımın bir kısmı diğer takımın adamlarıyla dövüşüyor ve ortalık kan gölüne dönmüş durumda. Acının geri geldiğini hissediyorum, ama bir an için, o piçleri yenerken, acım azaldı.

Gözlerini üzerimde hissediyorum ve bakışlarımı Isla ile Addison'ın birkaç hafta öncesine kadar hep oturdukları kutuya çeviriyorum.

Addison'ın elleri Isla'nın gözlerinin üzerinde, onu olanlardan koruyor. Başını hafifçe sallarken kaşları birbirine çarpıyor ve yüzündeki hayal kırıklığını görüyorum.

Arkamı döndüğümde, utanç çöküyor. Addison kendimi rezil edişimi görmek zorunda kaldığı için değil. Hayır, bu umurumda bile değil. Böyle hissetmemin sebebi o.

Ama yanındaki tatlı kız bunu yaptı. Ve Isla'nın beni bir canavar olarak görmesini asla istemedim.

Addison

Sonunda oyun kontrol altına alınıp yeniden başladığında, Cam de dahil olmak üzere bir grup oyuncu günah keçisine oturur.

Cam'in acı çektiği çok açık. Bu yüzden böyle davranıyor. Bil bakalım ne oldu? de öyleyim. Etrafta dolaşıp herkesle dövüşmeye çalışmıyorum.

Ama o bunu bilmiyor. Kalbimin fiziksel olarak acıdığını bilmiyor. Yavaş ve acılı bir şekilde gibi bile, mutlu olmamı isteyen bir kızım olduğunu kendime hatırlatarak her gün kendimi yataktan dışarı sürüklemem gerektiğini anlamıyor. Cam bunların hiçbirini bilmiyor. Nasıl bilebilir ki? Bunu ben yapıyorum.

Başka seçeneğim var mıydı? Cam'in hokeydeki geleceği ve kızımın velayeti iki siyah-beyaz alan. Denklemden gri yok. Konu bu olduğunda, net bir seçim yapmam gerekir. Cam'in hayallerinin gerçekleşmesini asla riske atmazdım, tıpkı kızımı kaybetme ihtimaline asla izin vermeyeceğim gibi.

Tüm bu olanlar bana acı bir gerçeği anlamamı sağladı. Hayatınıza fiziksel olarak sonsuza kadar kalmak üzere giren insanlar vardır, bir de hayatınıza girip gitmeden önce hayatınızda sonsuza kadar etki bırakanlar vardır. Cam ikincisi olabilir ama ben onu asla unutmayacağım. Asla unutmak istemem. Onunlayken koşulsuz sevildim. Beni olduğum gibi istiyordu. Onun beğenisine göre şekillenmem beklenmiyordu. Ona göre... ben mükemmeldim.

Dün öğle yemeği için Tessa ile buluştum. Evden çıkmanın güzel olduğunu söylemek istiyorum ama değildi. Onu ne kadar sevsem de, neler yaşadığımı anlamıyor. Çoğunlukla ona gerçeği söyleyemediğim için. Ona göre, sadece yanlış bir seçim yaptığımı varsayıyor. Başka seçenek olmadığını anlamıyor. Eğer olsaydı, ondan ayrı olmazdım.

İsla dışında her şeyden uzaklaştığımı hissediyorum. Başka biriyle konuşmak bile çok fazla iş gibi görünüyor. Karanlık bir yere düşüyorum... ve o beni oradan çekip çıkaramıyor. Ama acıya katlanmaktan ve karanlıkla yüzleşmekten başka seçeneğim de yok. Beni ele geçirmesine izin veremem. İsla'nın bana ihtiyacı var. Kendimi toparlamalı ve üstesinden gelmeliyim.

Keşke kırık bir kalp için ilaç olsaydı.

Cam'den kaçmak umuduyla oyun bittikten hemen sonra gizlice oyundan çıkmak için elimden geleni yapıyorum. Isla onu görürse, koşup onu tekrar ne zaman görmeye geleceğini soracağını biliyorum ve bunun onun kalbini kıracağını bilecek kadar onu iyi tanıyorum.

Ne yazık ki babam ve annemin eski arkadaşlarından birkaçı da maçıydı ve maç bittikten sonra benimle sohbet etmek istediklerine karar verdiler.

Anneme gözlerimi büyüterek bakıyorum. "Isla'yı eve götürüp yatırmalıyım. Sen ve babamla evde görüşürüz."

İlk başta bana deliymişim gibi bakıyor ama sonra anlıyor ve telaşla başını sallıyor. "Evet. Oh, evet. Kesinlikle. Yatma vaktin çoktan geçti kızım."

"Bu değil-" Isla kimliğimizi açığa çıkarmaya başladı ama ben onun sözünü kestim.

"Hepinizi görmek harikaydı. İyi geceler!" Sonra hızla Isla'yı kucağıma alıp girişe doğru fırladım.

Oyuncuların daha sonra görüşmeleri var, bu yüzden güvende olmalıyım.

"Anne! Cam'i beklemek istiyorum!" Isla ayaklarını tekmeliyor -beni tutarken hiç yapmadığı bir şey. "Beni yere bırak!"

"Isla Rose, sana ne oldu böyle?" Olay çıkarmamak için elimden geldiğince sessiz bir şekilde ona nasihat ediyorum. "Benimle böyle konuşamazsın. Biz eve gidiyoruz. Cam oyun sonrası işlerle çok meşgul. Üzgünüm bebeğim. Bu gece olmaz."

Başını sarkıtıyor ve omzuma yaslıyor. "Özür dilerim," diyor, sesi kalp kıracak kadar alçak.

Cevap vermeye başlıyorum, ama aniden vücudumdan aşağıya doğru koşuyor. "İşte !

Anne, o orada!"

Onu yakalamaya çalışıyorum ama lobideki birkaç kişinin arasından sıyrılarak kaçıyor.

"Isla," diye bağıriyorum öfkeyle. "Isla! Buraya geri gel. Yabancılar var!"

Sarı buklelerini gözden kaybettiğim anda Cam'in onu kucaklayışını izliyorum. Kollarını onun boynuna doluyor ve yüzünü onun omzuna gömüyor. Gözleri

ve kalbimin tekrar bıçaklandığını hissediyorum. İsteyebileceğim her şey önümde duruyor ama sahip olamıyorum.

Omuzlarımı geriye atarak nefes veriyorum ve onlara doğru yürüyorum.

"İsla, benden öylece kaçamazsın. Burada tanımadığımız insanlar var," diyorum burun kemiğimi sıkarak. "Sen daha iyi bilirsin."

"Annen haklı, İsla kızım." Yumuşak bir sesle konuşuyor. "Her zaman annenin ya da tanıdığın birinin yanında kalmalısın, tamam mı?"

Bana bakmadan önce başını sallıyor. Onu kollarında tutarken başını göğsüne yaslıyor. "Özür dilerim anne. Az önce Cam'i gördüm ve heyecanlandım." Başını kaldırıp ona bakıyor ve elini yüzüne götürüyor. "Nerelerdeydin? Beni unuttuğunu sanıyordum."

Yavaşça onu yere bırakır ve onunla birlikte diz çöker. "Seni asla unutamam, İsla. Asla." Ona sarılıyor, küçük bedenini kocaman kollarının arasına alıyor. "Seni göremediğim için üzgünüm. Ben de seni özledim."

Boğazımdaki yumru konuşmamı zorlaştırıyor ama elimden geleni yapıyorum. "Hadi tatlım. Artık gitmeliyiz. Geç oluyor."

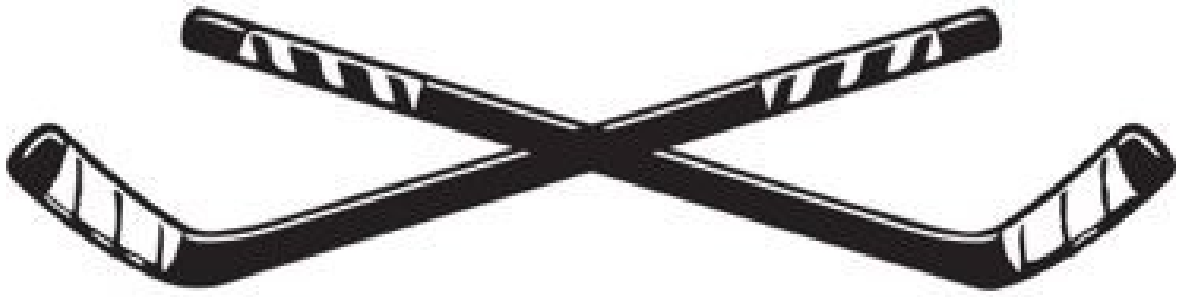
Omuzları çöküyor ama bana doğru yürüyüp elimi tutmadan önce Cam'e son bir kez sarılıyor.

"Hoşça kal Cam," diye fısıldıyor. "Seni seviyorum."

Ağlamamaya çalıştığını söyleyebilirim. Bunu ona hiç söylememişti. En azından benim bildiğim kadarıyla.

"Hoşça kal, İsla. Ben de seni seviyorum." Gözleri onunkilerde kalıyor, bana doğru bir bakış bile atmıyor.

Ve eğer kırık bir kalbin neye benzediğini merak ettiyseniz, yerde binlerce parça halinde yatan benimkine bakmalısınız.

Cam

Güneş pencereyden içeri giriyor ve yastığımy başımyın üzerine çekerek ters dönüyorum, güne hazır değilim. Bugün antrenman yok ve sınıfa da pek gitmek istemiyorum.

"Ne kadar da gün ışığı saçıyorsun, değil mi?" diye soruyor benzeyen bir aksanla. "Kalk hadi. Neredeyse öğlen oldu."

Kalktığımda Beau'yu masamda otururken buldum.

"Burada ne yapıyorsun?" İnledim. Dün gecenin akşamdan kalmalığı bana bir Mack kamyonu gibi çarptı. "Ve sen buraya nasıl girdin?"

"Pencereden gizlice girdim," diye kestirip atıyor.

"Gerçekten mi?"

"Hayır, seni aptal. Ön kapıyı açtım, boktan dairene girdim, sonra da senin zavallı halini bulana kadar oda oda dolaştım." Gözlerini genişletti. "Arkadaşın bir sarışına taşaklarını sokmuşken içeri girdim. Çok garipti ama umurunda değil gibiydi."

"Eğer umursamadıysa, muhtemelen Brody'dir." Elimiy yüzümde gezdiriyorum. "Neden buradasın?"

Sırıttıyor. "Kız kardeşinin hayatımı mahvetmeye karar verdiği ve kıcımdan zamanı hatırlıyor musun?"

"Evet, beyin hücrelerini birkaç günlüğüne kullandığı o an mı?"

Orta parmağını kaldırıyor. "Defol git. Dediğim gibi, berbat durumdaydım. Yalnız kalmak istedim. Sonra sen koca bir ödleğ gibi ortaya çıktın ve beni duygularım hakkında konuşturdun. Ayrıca, Mi bana NHL'ye girdiğini söyledi. Ailen aracılığıyla öğrenmiş olmalı. Neden bizi arayıp söylemedin?"

Ailemin telefonlarını haftalarca görmezden geldikten sonra nihayet cevap verdim. Onlara Bruins'le ilgili haberleri verdim ve en az onlar kadar gibi davrandım. Sanırım onlar da haberi yaymaya karar verdiler. Ben de takımına söyledim. Benim için ne kadar mutlu olsalar da, bunun birlikte geçirdiğimiz son sezon olacağı için biraz üzgün olduklarını söyleyebilirim.

"Sanırım aklımdan çıkmış." Omuz silkiyorum. "Ve duygularımdan bahsetmiyorum, B. Bunu aştım."

"Demek bu yüzden arkadaşların Mi'yi arayıp berbat durumda olduğunu söylediler. Şanslıymışsın. Buraya kendisi gelmek istedi ama ben takım için bir tane aldım ve işte buradayım." Ayağa kalktı. "Hadi kalk bakalım. Ben acıktım."

"Sen her zaman açsın," diye inliyorum.

Karnını sıvazlıyor. "Evet, ben büyüyen bir çocuğum. O yüzden duş al çünkü göt gibi kokuyorsun ve görünüyorsun ve benimle kamyonette buluş. Kaşlarını çat."

"Sen kimsin ve benim huysuz en iyi arkadaşıma ne yaptın?" Ona bakarak söylüyorum.

"Sanki yer değiştirmişiz gibi. Şimdi ben mutlu ve boktan bir haldeyim, sen ise somurtkan ve kendini yok ediyorsun."

"."

"Onlar da. Acele et lan."

Biramı bitiriyorum, Beau patates kızartmasını bitir barmene bir tane daha vermesini işaret ediyorum.

"Erken başlıyorsun, ha?" Bana doğru kayan taze biraya başıyla işaret ediyor. "Sorunlarını bu bokla çözemezsin, biliyorsun."

"Her neyse," diye homurdanarak buzbardağı dudaklarıma götürüyorum.

"Ailen endişeli. Mila endişeli." Beau avuçlarını tabağının kenarlarına dayıyor. "Onların mesajlarına ya da aramalarına cevap vermiyorsun ve arkadaşın Brody Mi'yi aradığında, bu senin her türlü berbat durumda olduğun gerçeğini pekiştirdi."

Brody'ye yaptığım pislikten sonra hala umursuyor.

"Konuş benimle, Cam. Akıl okuyamam ben." Bir kahkaha attı. "Eğer yapabilseydim, kız kardeşinle çıkmak çok daha kolay olurdu."

"Konuşmak hiçbir şeyi düzeltmez, B."

Biramı bitiriyorum ama bir tane daha içmek için işaret verdiğimde Beau elimi itiyor.

"Bugünlük işin bitti," diyor monoton bir sesle. "Yeterince içtin."

Elimi ahşap bar tablasına vurarak, "Ne sikim var," diyorum. "Buraya gelip bana hayatımı nasıl söylemeye çalışacak kadar yüzüzsün. Birkaç yıl öncesini hatırlıyor musun? Tüm ailemi hayalete çevirdiğin zamanı?" İçkinin etkisiyle kendimi yenilmez hissederken ona ters ters bakıyorum. "İki yıl boyunca herkesi dışladığını, küçük bir sürtük gibi davrandığını hatırlıyor musun?"

"Babam öldü," diye kükrüyor ve parmağını yüzüme doğru kaldırıyor. "Sana bir pas vereceğim, Cam. Bir tane. Lanet olası. Pas. Bunun tek nedeni de Mi'ye seni dövmeyeceğime dair söz vermiş olmam. Ama bu saçmalığı bir daha söylersen seni eşek sudan gelinceye kadar döverim."

Birden ayağa kalktı. Gömleğimin arkasından tutup beni tabureden çekti.

"Biliyor musunuz? Bu saçmalığa dayanamıyorum. Hadi yürüyüşe çıkalım," diye bağıyor. "Ve hayır, sormuyorum."

Bir an için karşı koyuyorum ama hemen fark ediyorum ki vazgeçmeyecek ve beni rahat bırakmayacak. Bu boku şimdi bitirsem iyi olacak.

Dışarı çıktığımızda, beni hafifçe iterek tutuşunu bıraktı.

"Şampiyonluk maçındaki kız, değil mi?" Yanımda yürüyor. "Abigail ya da her neyse."

"Addison," diyorum, onu düzelterek. "Ve seninle onun hakkında konuşmuyorum."

"Mi bir çocuğu olduğunu söyledi. Bir kızı, değil mi?" Sesini yumuşatıyor.

Beau Bishop'ı, şu anda bana karşı kendini kaybetmemek için sabrının her zerresini kullandığını bilecek kadar tanıyorum. Beau'nun her zaman bir öfkesi olmuştur. Ve sinirlendiğinde, korkunç bir orospu çocuğudur. Ama dürüst olmak gerekirse, umurumda değil. Hiç bu kadar öfkeli olmamıştım. Şu ana kadar.

Kapüşonumu yukarı çekerek yürümeye devam ediyorum.

"Ona ve çocuğuna bağlanmak kolay olmasa gerek." Bana baktı. "Son zamanlarda onunla hiç konuştun mu?"

"Hayır," diye tersliyorum. "İsla'nın bana gelmek için annesinden kaçtığı son maç dışında." Göğsümde bir ağrı hissediyorum. "Sonra da gittiler."

"İsla," diye yineliyor. "Kaç yaşında?"

"Üç. Baharda dört olacak."

Onun ya da Addison'ın adını her andığımda, onlar hakkında her konuşmak zorunda , korumak için çok çalıştığım uyuşukluk kayboluyor ve her şeyi hissetmek zorunda kalıyorum.

"Muhtemelen o da seni özlüyordur, dostum-"

"Lanet olsun, B!" Onu bir binaya doğru iterek tıslıyorum. "Onlar hakkında konuşamam! Neden beni rahat bırakmıyorsun?!" Onu serbest bırakıyorum. "Hayatım boyunca hokeyden başka hiçbir şeyi umursamayan bir adam oldum. Rastgele kadınlar, sevdiğim oyun ve partilerden oluşan basit bir hayat, benim takılıp kalmam gereken şeydi. Öyle yapsaydım, şu anda ölüyormuş gibi hissetmezdim." Gözlerimi kapatıyorum. "Tüm lanet hayatımı mahvetti. O kaltaktan nefret ediyorum."

Öyle demek istemedim. Addison'a ne kadar kızgın olsam da, onun bir sürtük olduğunu asla düşünmeyeceğim. Onu çok seviyorum. Sonunda nerede olmam gerektiğini bulduğumu sanmıştım. Şimdi, herkesin beni benzettiği o sikik çocuk olmam gerektiğini biliyorum. Olacağım tek şey bu.

"Söz veriyorum, daha iyi olacak." Elini omzuma koyup başını benimkine yaklaştırıyor. "Ama bu şekilde değil. Sen böyle yapmazsın ve bunu biliyorsun. Ve bilmiyorsun; geri gelebilir. Bazen öyle olur."

"Geri gelmeyecek," diye mırıldandım.

"O kadar emin olma. Eğer onu istiyorsan, onun aradığın kişi olduğundan eminsen... öylece pes edemezsin. Kafasının içinde neler döndüğünü bilmiyorsun, Cam. Ama bu şekilde davranmak, ona kaltak demek ve buzda olmadığın her saniye kafayı bulmak onu geri kazanmanın yolu değil." Eli omzumu daha sıkı kavıyor. "Her şey yoluna girecek kardeşim. Söz veriyorum. Ama kendini toparlamalısın."

"Teşekkürler," diyorum, tek kelimesine bile inanmadan. "İnsanlar bizim aile içi kavga eden bir çift olduğumuzu düşünmeden gidelim."

Başını sallıyor, dudakları yukarı kalkıyor. "İkimiz de kazanacağımızı biliyoruz."

"Evet, rüyada görürsün." Ellerimi ceplerime sokarak yürümeye başladım.

Muhtemelen haklı. Addison'ın yerinde olsaydım ve ölümümü ön sıradan izleseydim, ben de geri dönmek istemezdim. Kendimi toparlamam lazım. Asla geri dönmese, ailem benim gibi ezik yetiştirmede.

Çenemi yukarı kaldırıyorum. "Seninle bir anlaşma yapalım. Sen ve ben bu gece aptalca bir şey yapalım, eski günlerin hatırına. Yarın da ben kendimi toparlarım."

Bana bakıyor, bunun neden aptalca bir fikir olduğunu tartışmak üzereymiş gibi gözlerini kısıyor.

"Bu gecedен sonra iyi olacağım. Hadi gel. Sarhoş olup aptalca bir şeyler yapalım." Sırtını tokatlıyorum. "İsteddiğini biliyorsun."

"Dostum... Bilmiyorum."

"Ne oldu sana böyle? Eskiden tanıdığım en çılgın orospu çocuğuydun." Göğsünü dürtüyorum. "Şimdi yumuşadın mı yoksa?" Kollarına doğru başımı sallıyorum. "Artık belalı biri olmadığına göre muhtemelen o dövmeleeri sildirmelisin."

"Hata yapmayın, ben hâlâ belalıyım." Elini ensesinde gezdiriyor. "Olan şu ki, kız kardeşinle birlikte oldum."

"Bunun alakası var? Mi bir erkeğin vajinasını istemiyor."

"Gördüğünüz gibi, bir ilişkide ancak bu kadar çılgınlık olabilir. Kendini bir arabaya bağlayan ve gözünü bile kırpmadan pistte saatte yüz elli mil hızla giden kadınla birlikte olduğumu görünce... çılgınlık ölçerimiz şimdiden fırlamış gibi hissediyorum. Bu şey muhtemelen patlamak üzere."

", B. Bir gece, koca adam. Bir gece, sonra yarın daha iyi bir adam olacağım ve sen de sikini bacaklarının arasına sokup orospuluk yapmaya geri dönebilirsin."

Bir an için inleyerek gökyüzüne bakar. "Peki. Ama Mi sorarsa, bu senin fikrindi."

"Kardeşim, doğduğu günden beri onu kızdırıyorum. Neden şimdi durayım ki?" Başını sallıyor ama sırtıyor. ", hadi ."

Addison

Cam odanın floresan ışıkları parlak ve baş ağrımı olduğundan daha kötü hale getiriyor. Arada sırada migrenim tutuyor, genellikle stres kaynaklı oluyor, bu yüzden bugünlerde bir tane olması mantıklı.

Dizüstü bilgisayarımı açıp dün geceki ev ödevinden notlarımı çıkarıyorum ve çantamdan okuma gözlüklerimi çıkarıp yüzüme yerleştiriyorum.

Hunter, çantası omzunda tembelce sallanarak kapıdan içeri giriyor ve odadaki tüm kızlar anında gözlerini ona kilitliyor. Yanakları kızarıyor ve birkaç "yanlışlıkla" yere bir şey düşürüp almak için eğilmek zorunda kalıyor. Yine de bunların hiçbirinden haberi yok. Bana doğru ilerlerken yüz ifadesi kasvetli.

Yanımdaki koltuğa kayarak bana bir çörek uzattı. "Fazladan aldım."

Bana doğru gelen hançerleri kaçırmıyorum. Hatta önümde oturan iri memeli esmerin, *o kaltağın bütün erkekleri kaptığına* dair bir şeyler mırıldandığını bile duyuyorum.

Koltuğuma büzülerek çöreğe bakıyorum. . En sevdiğim çörek değil ama sevmediğim bir çörekle hiç karşılaşmadım.

"Teşekkürler." Gülümsedim. "Burada epey bir hayran kulübün var."

"Beni tanımıyorlar bile." Sandalyesinde rahatlıyor. "Sadece benden hoşlandıklarını düşünüyorlar."

Onun sözleri bana Cam ile yaptığım konuşmaları hatırlattı. O her zaman tüm kampüsün kendisine aitmiş gibi davrandığını düşünürdü. Mahremiyetine izin verilmiyordu ve ondan her zaman sırtan adam olması bekleniyordu.

Eminim şimdi böyle düşünmüyorlardır.

Son maçtan sonra... başka bir yönü olduğu çok açık. Ortaya çıkmasına yardım ettiğim korkunç bir tarafı.

"Umarım haddimi aşmıyorumdur ama Cam oldukça üzgün. O... şey, Addison, o tam bir karmaşa. Muhtemelen bunu zaten bilmiyorsun."

"Cam'in nasıl olduğunu bilmek benim işim değil Hunter. Her şey bitti. Herkesin bu işin peşini bırakması gerekiyor," diye çıkışıyorum.

"Yani, eğer bittiyse, bu yıldan sonra Bruins'te oynamak için ayrılmasını umursamayacaksın, öyle mi?"

Onun orada, Boston'da olduğunu düşündükçe kalbim sıkışıyor. Kadınlar muhtemelen her gün onun peşinde. İsteddiği her hatunu elde edebilir.

Profesör içeri giriyor ve boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

"Hayır, umurunda değil. Onun için iyi oldu. İsteddiği de buydu, değil mi?" İçimi çektim. "Şimdi, izin verirseniz, bu dersi geçmek istiyorum. Yıldız atlet muamelesi görmüyorum."

irkiliyor ve ben iç çekiyorum.

"Özür dilerim," dedim. "Başımda bir sürü şey var. Beni şirret bir ruh haline sokuyor, hepsi bu."

Elimi okşadı. " yok."

Her şeyin yolunda olduğunu kanıtlamak için ona gülümsemeye çalışıyorum.

Ama bu sahte. Çünkü *hiçbir şey* iyi değildir. Ve sınıfın geri kalanında bunu hatırlayarak oturuyorum.

Ders nihayet bitti ve eve gidip uzun bir köpük banyosu yapmak ve yatağa girmek için sabırsızlanıyorum. Migrenim hafifledi ama tamamen geçmedi. Bu yüzden, kavurucu sıcak bir banyo kulağa mükemmel geliyor. Ailemi *Cam'i unuttuğum* konusunda ikna etmeye çalışıyorum *ve bu* söylediğim *en iyi* yalan. Bu yüzden şimdilik duygularımı derinlere itip her şey yolundaymış ve hayatımın en kötü kararını vermemişim gibi davranmaya devam edeceğim.

Telefonum titrediğinde eşyalarımı topluyorum ve Tessa'dan bir video olduğunu görüyorum. Oynat tuşuna basıyorum, sesi sadece benim duyabileceğim kadar açıyorum ama profesör dahil tüm sınıfın duyacağı kadar değil.

Cam ve Beau Bishop Club 83'ün sahnesinde durmuş, ikisi de sarhoş görünüyor ve Luke Combs'un "Cold As You" şarkısının sözlerini söylüyorlar. Cam şapkasını ters takmış, mikrofona sanki gerçekten bir konserde sahneye çıkıyormuş gibi bağırıyor.

Kalbim hâlâ çok kırık olmasaydı, bunun komik olduğunu düşünürdüm. Bunu bir mesaj takip ediyor.

Tess: Evet... Seni unutamadığını tahmin ediyorum.

Tess: Ayrıca, neden iyi bir şarkı söyleme sesi var? Adam bu kadar iyi görünürken bazı şeylerde gerçekten kötü olmalı.

Sesi o kadar iyi gelmiyor. Ya da o kadar iyi görünmüyor.

Her kelimemle yalan söylüyorum.

Evet... tamam. Her neyse, buraya gelmelisin. Büyük bir parti var. Ayrıca, senin de onu özlediğini biliyorum.

Ben: Yapamam. Üzgünüm. Eve gitmek için sınıftan ayrılıyorum. Tamam. Seni yarın ararım.

Başka bir video , ama ben açamadan tekrar yazıyor.

Yol için bir tane daha.

Videoyu açıyorum ve şarkıyı bitirip lanet bir rock yıldızı gibi insanların ellerini tokatlamak için uzanmasını izliyorum.

"Teşekkür , teşekkür ," diyor eğilerek. "Bütün gece burada olacağım!"

Beau Bishop gülerken kolunu Cam'in omuzlarına doluyor. Onun da sarhoş olduğunu belli ediyor. Beau'yla sadece bir kez karşılaştım ama arkadaşlarına karşı alınganlık gösterecek bir tipe benzemiyordu.

"Vay canına, Cam bensiz parti yapıyor gibi görünüyor," diyor Hunter'ın sesi yanımda ve yanaklarımın ısındığını hissederek videodan çıkıyorum.

"Evet, arkadaşım gönderdi." Ayağa kalktım, çantamı omzuma aldım. "Cam tam sana göre. Her zaman bir sonraki partiyi ya da gösteriş yapacağı bir sonraki yeri arar."

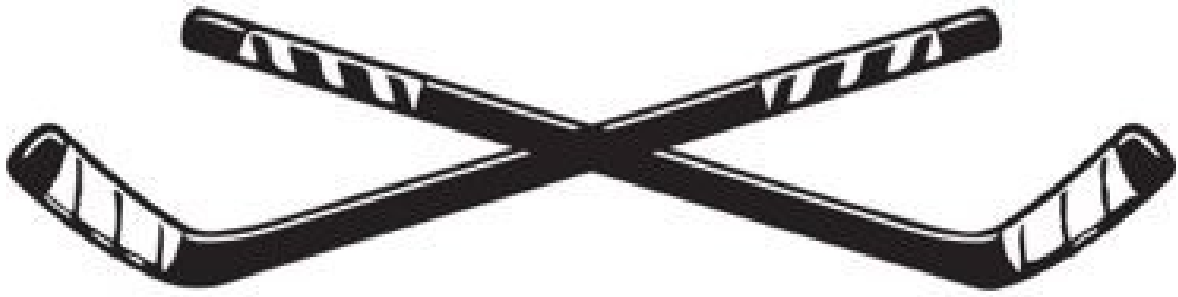
Omuz silkiyor. "En azından o videolarda gülümsüyor. Ne yapmasını istiyordun, Addy? Sonsuza dek somurtmasını ve kendini yok etmesini mi?"

Telefonumu kaldırıyorum. "Bu kendi kendini imha ediyor. Hayatı boyunca yaptığı tek şey bu."

Daha fazlasını söylemekten kendimi alıkoyuyorum. Cam ile ilişkiyi bitirdiğimde, onun ne yaptığını umursama hakkımı kaybettim. Videoları izlediğimde, sadece kendini daha iyi hissetmek için herkesi güldürmek isteyen bir adam görüyorum. Herkesin her zaman iyi olmasını beklediği bir insan görüyorum, iyi olmasa bile.

Ama en çok acıtan ne? Beni unutmaya çalışan bir adam görüyorum.

Ve bunu yapmasını istemiyorum. Muhtemelen bu beni bencil gösteriyor ama gerçek bu.

Cam

Formamı başımın üzerine çekerken Brody'nin patenlerini bağladığını görüyorum. "O'Brien," diye sesleniyorum.

"Devam et," diyor, başını öne eğmiş, gözlerini patenlerinden ayırmadan.

Ona doğru yürüyorum. "Son zamanlarda bir pislik gibi davrandığım için özür dilerim. Sen benim için bir kardeşsin ve buzda her zaman arkamı kollarsın." Omzunu sıktım. "Söz veriyorum o adam artık yok."

Kafasını kaldırıp bir kez başını sallıyor. "Güzel. Çünkü o adam sık kafalının tekiydi."

Kıkırdıyorum. "Biliyorum," diye katılıyorum. "Hıncımızı en yakınımızdakilerden çıkarırız derler, değil mi? Sanırım bu doğru."

Ayağa kalkıp kolunu uzatıyor ve sırtımı sıvazlıyor. "Her şey yolunda, Kaptan. Kadınlar bize akla hayale gelmeyecek şeyler yaptırır. Geri dönüş yolunu bulduğuna sevindim."

"Yavaşça," diye mırıldandım. "Hadi kışımızı kaldırıp işe koyulalım."

Dönüp soyunma odasından çıkmaya hazırlanırken Hunter sırtıma bir tokat atıyor. "Bugün gelebilmeğe şaşırdım. Artık turnede olduğunu sanıyordum." Gülüyor. "Etrafta Luke Combs'a taş çıkarttığın videolar dolaşıyor." Önümde yürürken arkasına bakıyor. "Ama bence hokeye devam etsen iyi olur, Kaptan."

"Lanet olası cep telefonları ve sosyal medya," diyorum orta parmağımı göstererek.

Buz adımımı atıyorum ve arenadaki ışıkların çok parlak olmasına lanet ediyorum. Antrenman sırasında kafamdaki çarpıntı, Beau'yu dinlemem ve dün gece sarhoş olup karaoke yapmamız konusunda ısrar etmemem gerektiğini fark etmemi sağlıyor. Ama lanet olsun, yeni bir sayfa açmak için elimden geleni yapmadan önce hayatımda biraz eğlenceye ihtiyacım vardı, Addison'ın ihtiyacı olan erkek olabileceğimi anlamasını sağlamalıydım. Beni asla geri almayacağını farkındayım. Sadece bunu kabul etmeye henüz hazır değilim.

Ona bir gecede aşık olmadım. Ama yavaş da olmadı. Şimdi geriye dönüp baktığımda, tüm o anlar ve anılar boyunca ona aşık olduğumu fark ediyorum. Her seferinde kendimi ona biraz daha kaptırdım. İlişki sırasında kimyamızın uyuşmasıyla başlayan şey, ona her zaman ihtiyaç duymamla sonuçlandı. Tam kışımın üstüne düşmüştüm. Tıpkı babamın bana bir gün olacağımı söylediği gibi.

Hiçbir zaman aşkı arayan bir adam olmadım. aşık bile olmadım. Önemli olan tek şey oyundu. Sonra Addison geldi. Ve aniden, hokey artık en önemli şey değildi.

"Koç, konuşabilir miyiz?" Durmadan önce ona doğru kayıyorum. "Uzun ."

"Devam et, Hardy. Aklında ne var, evlat?" Pleksiglasa yaslanır.

"Sadece şunu söylemek istiyorum, son birkaç haftadır işi berbat ettiğim için özür dilerim. Canım yanıyordu ama bu sezonun geri kalanını sen ve çocuklar için mahvedebileceğim anlamına gelmiyor." Başımı salladım. "Artık daha iyiyim. O da bunu görecektir. En azından ben öyle umuyorum."

Gözleri bir an beni inceliyor. "Ne kadar mutsuz olursa olsun, umarım öyle olur." Omzuma vurdu. "İşinin başına dön, Hardy. Geri dönmene ."

"Peki efendim." Kaymaya başladım, takımıma ne kadar üzgün olduğumu kanıtlamak için kıçımı yırtmaya hazırdım.

Addison

Isla'nın bale dersine giderken benzin istasyonunda durdum.

"Anne, bir şeyler atıştırabilir miyim?" Isla tatlı tatlı söylüyor. "Çok acıktım." "Elbette. Küçük dansçımın açlıktan ölmesine izin veremem."

Depomu doldurduktan sonra arabamı bir park yerine çektim.

"Bir şey istiyor musun anne? Yoksa içeri mi geliyorsun?" Ön koltukta oturmuş telefonunda kelime oyunu oynayan anneme soruyorum.

"Ben hazırım." Gülümsüyor. "Oh, bekle, biliyor musun? Bir su alacağım.

Tanrı biliyor ya, bugün yeterince içmedim. Para lazım mı?" "Hayır, hanımefendi," diye cevap verdim hemen.

Kapımı itip açıyorum ve Isla'yı araba koltuğundan alıyorum. Onu yere bıraktığımda, küçük bacakları sıcak pembe taytının içinde sekerek ilerliyor.

Topuzu ve mayosuyla çok tatlı görünüyor. Yemin onu sıkabilirim.

İçeri girdiğimizde, koridorları araştırıyoruz. Ellerim biraz tuz ve sirke cipsi buldu. Almamam gerektiği halde, canım çekti. Bugün öğle yemeğini atladığım için biraz karbonhidratı hak ettiğimi düşünüyorum. Anneme de bir poşet ve su getiriyorum. Cipslere ihtiyacı olmadığından şikayet edecek ama onları yiyecek ve sevecek.

Isla bir elinde pirinç patlağı, diğerinde meyve suyu tutuyor. "Gitmeye hazır mısın?" Ona gülümsüyorum. "Baleye geç kalamazsın."

"Hazır!" Işıldıyor. "Bayan Molly'yi görmek için sabırsızlanıyorum! Sanırım onun favorisiyim."

İçimde rahatsız edici bir his belirdiğinde kasaya doğru ilerlemeye başladım. Ensemdeki tüyler diken diken oluyor ve tüm omurgam karıncalanıyor. Ama daha ne olduğunu anlayamadan, bir silahın emniyet sesini ve ardından derin, korkunç bir ses duyuyorum. Tüm dünyamı durduruyor.

Bugün normal bir gündü. Tıpkı diğerleri gibi. Ve şimdi, en kötü kabusum.

"Yere yat. Şimdi," diye bağılıyor adamın sesi. "Bana ikinci kez sordurtma!"

Bir eliyle silah tutarken diğer eliyle etini kaşıyan, kafası güzel görünen adamı gözlerimle incelerken gözlerim canavarı buluyor ve midem bulanıyor.

Bana bakarken Isla'nın gözleri açılıyor. Küçük bir çocukken bile başımızın belada olduğunu biliyordu.

Çılgılık atmadan önce "Şşşt," diyorum. Yere yatmasına yardım ediyorum ve ağlamaya başlıyor. "Lütfen bebeğim. Sadece çok sessiz ol ve bana tutun. Söz veriyorum, her şey yoluna girecek" diye yalan söylüyorum. Çünkü hayatımda ilk kez... Her şeyin yoluna girip girmeyeceğini bilmiyorum.

Silahı olan bir manyakla burada mahsur kaldık. Şimdi bizi kim kurtaracak?

Kirli ve soğuk zemine indiğimizde, uzun zamandır yapmadığım bir şeyi yapıyorum.

Tanrı'ya dua ediyorum.

Ve bebeğime daha sıkı sarılıyorum.

Cam

Antrenmanda, haftalardır hissetmediğim kadar hafif hissediyorum. Antrenmanların bitmesinden korkuyorum çünkü buzdan çıktığım anda gerçekliğe geri döneceğimi biliyorum.

"Pekâlâ çocuklar, toplanın," diye sesleniyor Koç. "Sanırım sizi bir gün için yeterince dövdüm."

Hepimiz kasklarımızı çıkarıp başımızdaki teri silerek ona doğru ilerliyoruz.

"Göt gibi kokuyoruz," diye inliyor Brody. "Sanırım taşak torbamda bir kas çektim. Acıyor."

"Vücudun kırılmayacakmış gibi oynarsan böyle olur." Link onu dürtüyor.

"Frozen Four'a her geçen gün daha da yaklaşıyoruz ve oraya gitmeyi gerçekten ama *gerçekten* istemediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Ama her halükarda bu takımla gurur duyuyorum." Koç şapkasının faturasını karıştırıyor.

"Görüyorsun, belki bilmiyorsun ama bu işi kabul etmeden önce geçen yılki maçların çoğunu izledim. İyiydiniz; beni yanlış anlamayın. Ama gerçek bir takım gibi oynamıyordunuz." Tüm oyuncularına bakıyor. "Bu değişti. Çünkü artık etrafıma baktığımda bir takım görüyorum." Kıkırdıyor ve koluna vuruyor. "Geçen hafta Hardy ve O'Brien'ı saymazsak tabii. Ama onlar öpüşüp barıştılar. Öyle değil mi çocuklar?"

"Bunu biliyorsun, Koç." Brody sırtıyor. "Cam-Cam bana kızgın kalamaz."

Başımı sallıyorum ama doğru olduğunu bildiğim için gülüyorum.

Koç tekrar ağzını açıyor ama daha konuşmadan Koç McIntire yanına koşuyor.

"LaConte." Sesi nefes nefese geliyor.

Ağzını Koç'un kulağına götürerek bir şeyler mırıldanıyor ve Koç'un yüzündeki rengin geriye doğru kaymaya başlamasını izliyorum. Gözleri korkuyla doluyor ve bayılacakmış gibi görünüyor.

"Siktir!" diye bağırarak buzdan olabildiğince hızlı bir şekilde uzaklaşıyor.

"oluyor?" Koç McIntire'e yaklaştım. "Az önce ona ne söyledin?"

Gözlerinde yaşlarla uzaklara bakarken bana bakmıyor. "Bayan LaConte Koç'a ulaşmaya çalışıyormuş ama . Beni aradı."

Yüzü soluyor. "Addison," diye fısıldıyor ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "O ve Isla kasabadaki benzin istasyonunda silah zoruyla tutuluyorlar."

Kelimeler dudaklarından çıkar çıkmaz çıkışa doğru kayıyor ve patenlerimi çıkarıyorum. Duygularımla savaşıyorum, olabildiğince hızlı bir şekilde bir araca koşup onlara ulaşmam gerekiyor.

"Koç!" Kamyonetine binip uzaklaşmaya başladığında çığlık atıyorum.

Kamyon bana doğru kükrüyor ve ben kapıyı açıp içine atlıyorum. Kapım daha kapanmadan kamyonet gaza basıyor ve stadyum otoparkından çıkıp şehre doğru ilerliyor.

Yüzü terliyor ve çarşaf gibi bembeyaz. Ellerim titriyor ve ne kadar denesem de nefesimi düzene sokamıyorum. Kalp krizi geçirecekmişim gibi hissediyorum ama kızlarım için kendimi toparlamalıyım. Midemin döndüğünü hissediyorum ve camı indirip yola kusuyorum.

Bu tür olayları internette okuyorsunuz. Radyoda duyuyor ve haberlerde görüyorsunuz. Ama en çok sevdiğim kişinin kurtarılmaya ihtiyacı olan kişi olacağını hiç düşünmemiştim.

Koç arabayı acil durum ışıkları yanar vaziyette sürüyor, ikimiz de biliyoruz ki bir polis bizi kenara çekmeye kalkarsa mağazaya kadar yüksek hızda peşimizden gelmek zorunda kalacaklar.

Konuşmuyoruz. İkimizin de bırakın anlamlı bir düşünce oluşturmayı, herhangi bir kelimeyi yüksek sesle söylemeye bile tahammül edebileceğini sanmıyorum.

Dakikalar sonra, polis araçlarının her girişi kapattığı benzin istasyonunun yanında iki tekerlek üzerinde duruyoruz.

Kapılarımızı açıyoruz, arkamızdan kapatmak için zaman ayırmaya zahmet etmiyoruz. İkimiz de kargaşaya doğru koşuyoruz ama iki polis memuru önümüze çıkıyor.

"Geri çekilin," diye bağırlıyorlar. "Bir var."

"Hadi oradan, moron! Kızım ve torunum içeride!" Koç parmağını memurun göğsüne sokar. "Onları sen mi çıkaracaksın yoksa ben mi?"

Polis memurunun yüzü yumuşar ama kararlı durur. "Efendim, orada sevdikleriniz olduğu için son derece üzgünüm. Ama daha fazla ilerlemenize izin veremem. Bu gibi durumlarda uymamız gereken katı protokollerimiz var."

"Ne oluyor lan orada?" saçlarımda gezdirerek kükrüyorum ve dışarıdaki onlarca memura bakıyorum. "Siz burada ne halt ?! Girin şu dükkâna ve kurtarın onları!"

Başka bir polis memuru öne çıkar. "Saldırgan kendini ve rehineleri içeriye kilitledi. Ama söz veriyorum, gelen her şeyi yapıyoruz. Mesela

Memur Hicks az önce, bu gibi durumlarda uymamız gereken protokoller olduğunu söyledi."

"Protokollerini sikeyim." Yüzüne vurdum. "Tüm protokolleri siktir et ve oradaki rehineleri kurtar!"

"Ah, Barren!" Jennie'nin görevlileri itip kocasına sarılmadan önce ağladığını duyuyorum. "Orada onlarla birlikte olmalıydım." Boğazından hıçkırıklar dökülüyor. "Lanet telefonumu bırakıp onlarla birlikte içeri girmeliydim. Çok ama çok korkmuş olmalılar."

"Her şey yolunda," diye fısıldıyor Koç, binaya bakarken karısını kendine doğru çekiyor. "İyi olacaklar."

Etrafıma bakıyorum, durumu tam olarak kavrayamıyorum. *Bu nasıl olabilir? Bu saçmalığın devam ettiği bir dünyada nasıl yaşayabilirim? Ve eğer Isla ve Addy bundan kurtulursa, nasıl iyi olacaklar? Bir daha bir mağazaya nasıl girecekler? Gözümün önünden ayrılmalarına nasıl izin vereceğim?*

Sonsuza dek sürecekmış gibi görünen bir bekleyiş içindeyiz ama aslında sadece dakikalar olduğunu biliyorum. Polis kimsenin yaklaşmasını engelliyor ve amirlerinden gelen talimatları uyguluyor. Geçen her saniye aklımı biraz daha yitiriyorum. Polislerin zamanı . Kızlarımın daha fazla beklemesine izin vermeyeceğim. Gerçekten benim kızlarım olmasalar bile, zarar görmelerine izin vermeyeceğimden eminim.

Addison

Isla'yı kendime doğru sallarken yanaklarım sırlıslam oluyor ve burnum sürekli akıyor. Tanrı bilir ne kadar zaman sonra, duvara yaslanmamızı söyledi. Titriyorum, binanın içi soğuk da hayatım boyunca hiç olmadığım kadar üşüdüğümü hissediyorum.

Yanımdaki diğer insanlara göz gezdiriyorum. Toplam yedi kişiyiz. Üç işçi. Dört müşteri, sadece bir tanesi masum bir çocuk.

Benim kızım.

Bu günü sonsuza dek yanında taşıyacak. Bu korku olmadan bir gün bile geçiremeyecek. Bu adam ona bu yükü verdi ve elimde olsa bunun için onu öldürürdüm. Bunların hiçbiri adil değil.

"Aptal gibi mi görünüyorum? Bir yerlerde bundan daha fazla para olduğunu biliyorum!" Erkek çalışanın bacağına tekmeliyor. "Nerede lan bu para?!"

Adam ağlıyor. Beyaz saçları ve gözlükleriyle altmışlı yaşlarında görünüyor. "Özür dilerim. Burada başka para yok. Hepsi kasadaydı, yemin ederim."

Cüzdanlarımızı ve mücevherlerimizi çoktan aldı. Şimdi burada sıkışıp kaldık ve hangi nefesin son nefesimiz olacağını merak ediyoruz. Yüzünü gömleğimin içine gömen Isla'ya bakıyorum. Ağlarken küçük omuzları titriyor.

Ona her şeyin yoluna gireceğine dair söz vermek istiyorum.

Keşke onu alıp buradan götürebilseydim.

Keşke bu günü onun hafızasından silebilseydim. Ve kendi hafızamdan.

Silahını sıkıca tutarak tavana doğru birkaç el ateş etmeden önce yukarı doğru doğrultuyor. Isla'nın çığlıkları çığlıklara dönüşüyor ve gürültüyü engellemek için kulaklarını kapatıyorum. Nefes alamıyorum ama şu anda zihinsel olarak kontrol edemeyeceğimi biliyorum. Onu bir şekilde kurtaracaksam olmaz.

Silah sesleri kesilir kesilmez, büyük bir çarpışma olur. Biri camdan atlarken cam binlerce parçaya ayrılır. Silahlı adam dönüyor, silahını kargaşaya doğru tutuyor ve tetiği çekiyor. Hedefini vurduğundan emin olsam da, cesur ruh ona doğru fırlıyor. Silahı elinden alıp kırık pencereden fırlatana kadar ona sayısız kez yumruk atıyor.

Yumruklar yavaşlar ve eli göğsüne giden kahramanın başı vücudunun geri kalanıyla birlikte öne doğru düşmeye başlar.

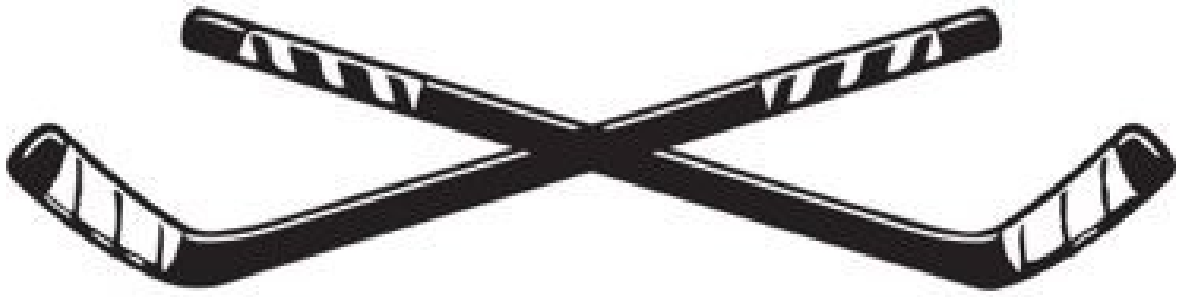
İşte zaman anladım.

Arkasında on dokuz numara olan Brooks Üniversitesi forması. Ve büyük harflerle ... Hardy ismi.

Cam ...

Kahraman Cam.

Hiç kimsenin beni bir kurşunun önüne atlayacak kadar seveceğini düşünmemiştim. Dürüst olmak gerekirse, böyle bir aşkın var olduğunu bile düşünmemiştim. Sonra Cam geldi ve yanıldığımı kanıtladı.

Cam

Gözlerimi açmaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Kulağımı delen bir çınlama beynimi istila ederken vücudum ağırlıksız hissediyor.

"Addison." Adını söylemeye çalışıyorum ama boğazım izin vermiyor. "İsla." Yine bir şey yok.

Ağzım konuşmaya çalıştığım için beni lanetliyor ama nerede olduklarını bilmem gerekiyor. İyi olduklarını bilmem gerek. Paniklemeye başlıyorum. Oturmaya çalışıyorum ama geri düşüyorum. Umutsuz vaka. İşe yaramıyorum.

"Tedirgin oldu! Onu rahatlatacak bir şeyler verin!" diye bağılıyor bir kadının boğuk sesi.

Başım suyun altındaymış gibi hissediyorum ama olmadığımı biliyorum.

"Yirmili yaşlarının başında, göğsünde kurşun yarası olan bir erkeğimiz olduğunu söyleyin. Yaklaşık üç dakikamız kaldı ve ameliyathanenin hazır olması gerekiyor!" diye bağılıyor aynı ses, birinin elimi sıktığını hissetmeden önce. "Dayan biraz. Sen bir kahramansın. Savaşmaya devam et."

Üzerimde eller hissediyorum ama her şey dikenli geliyor.

"Lanet ," diye tısladı ses. "Pnömotoraks. Acele etmeliyiz!"

"Güven bana, üzerinde çalışıyorum!" diye sesleniyor ikinci bir ses. "Wolves'un yıldız oyuncusunun benim gözetimimde ölmesini istediğimi mi sanıyorsun? Kesinlikle hayır! Bu adam bir efsane olacak."

Kendimin solmaya başladığını hissediyorum. Çok garip... Bu his her neyse. Tüm beynimi doldurmaya başlayan beyaz bir ışık var. Çok sıcak ve rahatlatıcı. Çok yorgunum. Bir anlığına o ışığın içinde , kendimi daha iyi hissedeceğim. Zihnimin dinlenmesine izin verebilseydim ...

Zihnim en sevdiğim yere sürükleniyor. Kendimi tamamlanmış hissettiğim ve dünyada her şeyin yolunda olduğu bir yere.

İki kızımınla birlikte bir yer.

Benim cennet anlayışım.

"Durumu kötüleşiyor!" Sesin çığlığını zar zor duyuyorum. Ama artık çok geç. İçimde hiç mücadele kalmadı.

Addison

Bugün, bu dünyadan iyi bir şey çıkabileceğine inanmayı bıraktığım gün. Kötülüğün her zaman kazandığını fark ettiğim gün. O gün, bu yerin mükemmel bir resmini çizmek için neden bu kadar uğraştığımı sorgulayacağım.

Saatlerdir burada, annemle babamın arasında oturuyorum. İkisi de bir kol mesafesinden daha uzakta olmayı reddediyor. Isla bana yapıştı, tıpkı benzin istasyonundan kaçtığımızdan beri olduğu gibi. Kimseyle konuşmadı. Sadece... sarsıldı.

Cam'in anne ve babası acil servisin bekleme salonuna koşuyor, tıpkı burada bekleyen bizler gibi darmadağın görünüyorlar. Isla'yı tutarak ayağa kalkıyorum ve onlara sarılmak için koşuyorum. Kısa süre önce gelen Mila ve Beau da öyle.

Beau, Mila'yı korurken Bay ve Bayan Hardy'ye "Hâlâ ameliyatta," diyor. "Bir gelişme olur olmaz geleceklerini söylediler."

En zor kısımları zaten biliyorlardı çünkü telefonda bilgilendirilmişlerdi. Cam göğsüne bir kurşun yemişti. Önemli miktarda kan kaybetmiş ve kalbi durmuş ama Tanrı'ya şükür hayata döndürülmüş. Kurşunu çıkarmak ve kanamayı durdurmak için acil ameliyata alınmış.

O kadar çok korkunç şey var ki, hepsi de buraya gelirken onlara anlatılmış.

Bayan Hardy bana yapıştı, yüzünü omzuma gömdü. "Tanrım... oğlumun iyi olmasına izin ver. Lütfen."

Ben de onunla birlikte ağlıyorum, göğsümün sıkıştığını hissediyorum.

Bu benim hatam. Isla ve benim için o binaya girdi.

"Özür dilerim," diyorum, sesim zar zor gıcırıyor. "Çok, çok özür dilerim."

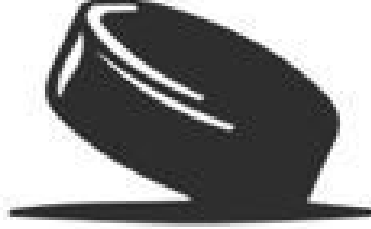
"Ne için bebeğim?" Geri çekilip yanaklarımı avuçluyor. "Bu senin hatan değil. Oğlum doğru yaptı. Muhtemelen aptalca. Ama kalbinde yapması gerektiğini bildiği şeyi yaptı." Bana en hüzünlü gülümsemesini veriyor. "Oğlum sonunda birini tüm kalbiyle sevmenin nasıl bir şey olduğunu öğrendi. Bunun için ikinize de teşekkür edebilirim." Isla'ya bakıyor. "Cam senin için dünyaları düşünüyor, küçük hanım."

Isla bana daha sıkı sarılıyor, hiçbir şey söylemiyor. Yani her zamanki gibi değil. Bu öğleden sonra bir insanın hayatında yaşaması gerekenden çok daha fazlasını yaşadı.

tüm hayatım boyunca.

"Özür dilerim," diye fısıldadım. "Zor bir gündü."

Isla'nın sırtını sıvazlıyor ve kocasına sarılıyor. Ve sonraki üç saat boyunca ... bekledik. Cam' kurtulmasını umuyor ve dua ediyoruz. Onu kaybetme düşüncesi hayal bile edilemez. yüzden, şu anda, böyle bir ihtimal yokmuş gibi davranacağım. Çünkü doğrusu, buna dayanabileceğimi sanmıyorum.

Tessa'nın bana getirdiği kahveyi yudumluyorum ya da çalışıyorum ama bana simidi uzattığında midem ağrıyor.

Başımı salladım. "Yapamam."

Tessa'nın evimden aldığı bazı oyuncaklarla oynarken gözlerim Isla'dan ayrılmıyor. Mila ve Beau onunla birlikte yere oturmuş, oyuncakları birbirleriyle konuşturuyormuş gibi yapıyorlar.

Saatlerce rehin tutulduktan ve zar zor konuştuktan sonra nihayet bu sabah kendine gelmeye başladı. Gülümsemesi normalde olduğu kadar büyük ve parlak olmasa da, Tess ona bir parça çörek yedirebildiği ve biraz su içirebildiği için minnettarım.

"Isla'yı evine götürebilirim, böylece dinlenebilir," diyor Tessa, elini benimkinin üzerine koyarak. "Buradan uzaklaşmak ona iyi gelebilir."

İçimde panik yükseliyor. "Yapamam," diye fısıldıyorum. "Onunla birlikte olmazsam çok korkarım. Çok fazla kötü şey olabilir." Gözlerim yaşlarla dolup görüşümü bulanıklaştırırken titrediğimi hissediyorum. "Ben... Ben yapamam."

Beni kendine doğru çekerek alnını benimkine dayıyor. "Addy, o güvende. Güvendesiniz. Söz veriyorum." Beni daha sıkı sıkıyor. "Sorun yok. Isla güvende." Ben kendimi toparlayana kadar bir süre böyle kaldık.

Beni yavaşça bırakarak kendi gözlerini sildi. "Neye ihtiyacın olursa, ben buradayım. Tamam mı?"

"Biliyorum. Seni seviyorum," diye fısıldıyorum, saate bakarak. "Ameliyattan bu yana yirmi dört saatten fazla zaman geçti. Uyanması gerek."

Hastane odasını ziyaret etmesini sadece yakın ailesiyle sınırlandırdı. Hastanenin bana erişim izni vermesini sağlamaya çalıştılar, ancak şu anda ne kadar az insan girip çıkarsa o kadar iyi olacağını söylediler. Hâlâ solunum tüpü takılı.

Bilinci yerine gelene ve entübasyon olmadan nefes alabildiğini kanıtlayana kadar entübe kalacak. Uyandığında, doktorlar entübasyonla mücadele edeceği konusunda uyardılar. Ayrıca bunu görmenin biraz travmatize edici olacağını söylediler.

"Yapacak." Başımı omzuna doğru çekiyor ve başını benimkine yaslıyor. "Bunu biliyorum."

Uyandığında ona üzgün olduğumu söyleyeceğim ve beni affetmesi için yalvaracağım.

Bazen birini kaybetmenin eşiğine gelmek, yani... onu gerçekten kaybetmek, onu yanınızda tutmak için ateşin içinden geçebileceğinizi fark etmenizi sağlar.

Cam için ateşin içinden geçmeye hazırım.

Cam

Kahretsin, boğazım ağrıyor. Ağzımda ne var?

Öğürüyorum, acım daha da artıyor. Sonunda gözlerimi açtığımda paniğe kapıldım. Annem ve babam sandalyelerinden kalkıp bana doğru koşuyorlar. Tam olarak ne dediklerini anlayamıyorum ama sanırım bana sakın olmamı söylüyorlar. Ama ben yapamıyorum.

Boğazımda gerçek bir tüp olduğunu anladığımda öğürme devam ediyor. Yapabileceğim en kötü şeyin bu olduğunu bilmeme rağmen vücudum çırpınıyor. Bir şekilde bunu durduramıyorum.

"Burada yardıma ihtiyacımız var!" diye bağıyor babam koridorda. Annem beni sakinleştirmeye çalışırken babam daha yüksek sesle "BURADA YARDIMA İHTİYACIMIZ VAR DEDİM!" diye bağıyor.

Önlüklü insanlar odama giriyor ve bana ne söylediklerini bilmek istesem de onları duyamıyorum. Tek duyduğum o lanet çınlama sesi ve bir grup boğuk ses.

Annem ortadan kayboluyor, ben tüpü kendim çıkarmaya çalışırken odadan koşarak çıkıyor. Kalbim kulaklarımda güm güm atıyor ve kalp krizi geçirmek üzereymişim gibi hissediyorum.

"Cam, dur... lütfen dur," diyor Addison, yanıma gelip elimi tutarak.

Annem onun yanında yürüyor.

Demek oraya gitti.

Tekrar öğürürken burun deliklerim alevleniyor ama Addison'ın gözlerine odaklanmaya çalışıyorum. "Lütfen sakın ," diye tekrarlıyor. "Onu çıkaracaklar. İhtiyacım var

rahatlaman için. Zor olduğunu biliyorum bebeğim. Zor olduğunu biliyorum. Ama lütfen." Göğsüm kabarırken gözleri yaşlarla doluyor. "Lütfen... benim ve Isla için, bırak onu çıkarsınlar. Yoksa sana sakinleştirici verecekler."

Panik geri başlamadan önce bir an için rahatlıyorum. Doktor ve hemşire yanıma gelirken onun eli benimkini sıkıyor.

"Söz veriyorum evlat, en kötüsü sona ermek üzere. Sadece bunu izin ver, tamam mı?"

Elimden geldiğince başımı sallıyorum ama başım muhtemelen hareket etmiyor.

Bir daha asla hissetmek istemediğim bir his. Sonsuza kadar sürecek gibi görünüyor, ama sonunda tüp boğazımdan çıkıyor ve normal nefes alabiliyorum.

Birkaç kez öksürüyorum ve gelen acıyla irkiliyorum. Sadece boğazımda değil, göğsümde ve karnımda da. Kısacası tüm vücudum.

"Oğlum." Annem doktorun etrafında dolaşıyor, elini başımın üzerinde gezdiriyor. "Hayatımda senin o güzel gözlerini görmekten hiç bu kadar mutlu olmamıştım." Alnımdan öpüyor. "Beni bir daha asla böyle korkutma. Az önce hayatımdan on yılımı aldın."

"On mu? Tanrım, ben en az yirmi diye düşünüyordum," diyor babam, onun yanına gelerek. "İyileştiğinde, bunun için kışına tekneyi basacağım, evlat."

Annem tekrar alnımdan öpüyor ve babam omzumu hafifçe sıkıyor.

"Size bir dakika vereceğiz." Dışarı çıkmadan önce Addison'a başıyla selam veriyor, babası da hemen arkasında.

Azıcık gülüyorum ama göğsümden fırlayan acı gözlerimi yaşırtıyor.

Addison'a bakıyorum. "Belki benim değilsin ama yine de beni öp, olur mu?"

Gözyaşları yanaklarından süzülürken gülümsüyor. "Her zaman senin olacağım." Dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. "Seni çok seviyorum."

Daha sert ağlıyor, bana bakmak için geri çekiliyor. "Ölmediğin için teşekkür ederim." "Hey, ne diyebilirim ki? Memnun etmeyi amaçlıyorum." Göz

kırmaya çalışıyorum ama beceremiyorum.

ağrı kesici ilaçlardan dolayı.

"Seni terk ettiğimi düşündüğünde bile ben senindim." Yüzümü okşuyor. "Bunu telafi edeceğim, söz veriyorum. Sadece korktum ve hem senin hem de Isla için en iyisi olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım." kaşları birbirine çarpıyor. "Ama bittiğimizi düşündüğün anda bile hayatımızı kurtarmak için pencereden atladın." Kollarımdaki, ellerimdeki ve yüzümdeki kesiklere bakıyor. "Teşekkür ederim. Sen olduğun için teşekkür ederim."

"Siz benim kızlarımsınız. İkinizi de güvende tutacağıma söz veriyorum. Her zaman." Elini dudaklarıma götürdüm. "Başarısız olduğum için üzgünüm. Bir daha asla."

"Şaka mı yapıyorsun? Sen başarısız olmadın. Sen bir kahramansın." Beni tekrar öptü. "Sen benim kahramanımsın."

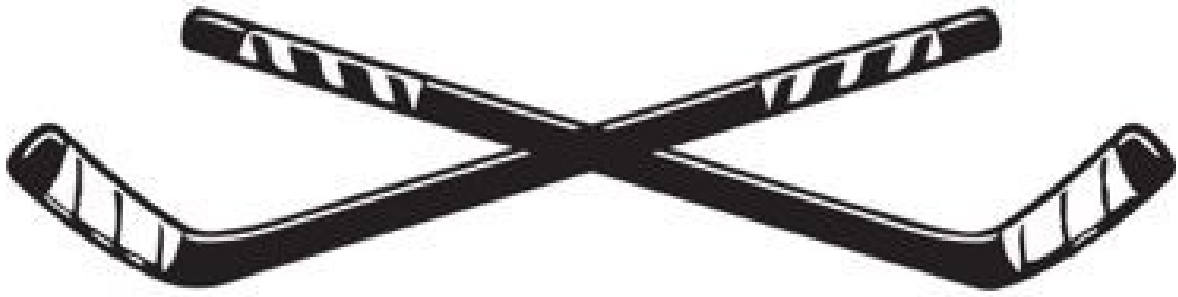
"Ve sen de bir gün benim karım olacaksın," diye hafifçe geveliyorum, aniden ilaçların daha fazla etkisini hissetmeye başlıyorum. "Ve Isla benim kızım olacak."

Gülümsüyor, başını sallıyor. "Seni iyi mala alıştırmışlar, ha?" Yanağımı öpüyor, elini saçlarımda gezdiriyor. "Bir keresinde biri bana dinlenmemi söylemişti. Daha bir sürü dövüşün üstesinden gelebileceğimi söylediler."

daha sonra. Ama şu anda uykuya ihtiyacın var. O yüzden dinlen yakışıklı. Söz veriyorum, uyandığında yanında olacağım."

Uykuya dalmaktan korksam da -uyandığımda bunun bir rüya olacağından ve bir hastane yatağında tek başıma olacağımdan, muhtemelen entübe edileceğimden ve her şeyin yeniden boktan olacağından da- gözlerimin kapanmasına engel olamıyorum.

"Seni ve İsla'yı çok seviyorum," her şey kararmadan önce zar zor söyleyebiliyorum. Ve uyandığımda hâlâ mutlu olduğum yerde olmak için dua ediyorum.

Addison

İki Hafta Sonra

Her şeyin mükemmel olduğundan emin olmak için misafir yatak odasına son bir kez daha bakıyorum. İki haftasını pis kokulu bir hastanede geçirdikten sonra Cam'in bugün buradan ayrılacağı için çok mutlu olduğumu biliyorum. Özellikle de bir hafta önce çıkacağını düşündüğü, ancak yarısındaki kötü bir enfeksiyon ve ardından birkaç başka komplikasyon ona fazladan bir hafta kazandırdığı için. Ancak bu sabah aldığımız habere göre bugün yüzde yüz taburcu olacak ve benimle kalacağı için mutlu olmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. İyileşme sürecinde önümüzdeki bir ay onun için zorlu geçecek olsa da, bipleyen makinelerin ve sürekli kafalarını içeri sokan hemşirelerin sesi olmadan sadece yanında yatmaktan memnun olacağım.

Şaşırtıcı bir şekilde, iyileşene kadar bizimle kalması aslında babamın fikriydi. Evin diğer ucundaki odasında kalması şartıyla. En mantıklısı buydu çünkü Link ve Brody ile birlikte yaşadığı daire ikinci katta, bizim evimiz ise tek kat. Annesi ve babası bir süreliğine eve gelmesini çok istediler ama o Brooks'ta kalmak istedi. Hokey sezonu fiziksel olarak bitmiş olsa da zihinsel ve duygusal olarak takımının yanında olmak istiyor. Tabii ki saha kenarından.

Odayı elimden geldiğince ev gibi yapmaya çalıştım. Onun posterleri ve evindeki odasından resimlerle ve hayatımın en büyük hatasını yapmadan önce çektiğimiz onun, Isla'nın ve benim yeni resimlerimizle.

Onu halde görmek çok garip. Genelde beni güçlü kollarıyla kaldıran ve buzda kayan, kayarken de neredeyse buzdu eriten adam, birkaç hafta daha tekerlekli sandalyeye bağlı kalacak. Cesaretinin kırıldığını biliyorum ama bunu çok iyi idare etti.

Bizi rehin alan adam öldü. Pencere kırık olduğu için polis onu net bir şekilde görebiliyordu. Cam'e ateş ettikten sonra, başka birine zarar vermeden önce tetiği çekme kararı aldılar. Bir yanımda minnettar. Eğer hayatta ve hapisteyse olsaydı, bir gün dışarı çıkacağını bilirdim. Ve bunun korkusu her şeyi daha da kötüleştirirdi.

Kapımın çalındığını duyuyorum ve annemi kapımın önünde buluyorum.

"Gitmeye hazır mısın? Her hazır olabilir." Gülümsüyor. "Oradan ayrılırken kızlarını yanında isteyeceğini biliyorum."

Etrafıma bir kez daha bakıyorum ve başımı sallıyorum. "Hayatımda hiçbir şeye kadar hazır olmamıştım. Hadi gidelim."

"Tanrım, sanırım benzin istasyonlarının pencerelerinden atlayıp kendimi daha sık vurdurmalıyım." Cam sırtıyor, babası onu çıkışa doğru iterken alkış tutan hemşire ve doktorlara bakıyor. "Kendimi ünlü biri gibi hissediyorum."

"Hâlâ iyileşmeni bekliyorum ki kışını tekmeleyip hayatımdan bunca yıl çaldığın için seni buraya geri getirebileyim, seni salak," diye şaka yapıyor babası. "Ne demek istediğini anladın Cam. Cesursun. Şimdi kes şunu."

"Evet, şaka yapmıyorum," diye kabul ediyorum ve ona bir bakış atıyorum. "Yoksa kışına tekmeleyi *ben basarım*."

"Kulağa eğlenceli geliyor." Cam göz kırptırıyor. "Şimdi denemek ister misin?"

"Tam burada," diye mırıldandı Jaxon. "Ve evlat, uzun bir süre o işi yapmasan iyi edersin. Doktoru duydun."

Cam'in ifadesi huysuzlaşıyor, ancak son birkaç hemşireye sallarken bunu gizlemeye çalışıyor. "Hatırlatmayın bana," diye homurdanıyor.

Büyük çıkışa ulaştığımızda kapılar açılıyor ve Isla, annemle babam, Mila ve Beau, Bayan Hardy, Brooks hokey ve futbol takımlarının tamamı ve Cam'le ilk kavgamıza kazara sebep olan kızıl saçlı Layla görünüyor. Onunla ve erkek arkadaşıyla geçen hafta Cam'i görmeye geldiklerinde tanıştım. Onu erkeğimle gördüğümde yaptığım davranıştan dolayı biraz utandım ama dürüst olmak gerekirse... bir süper modele benziyor. Her sürtük onu biraz kıskanırdı.

Brody, Link ve Hunter ilk ortaya çıkanlardır.

"Güneşi görmek güzel, değil mi?" Hunter sırtıyor. "Biliyorsun, Koç'un antrenmanlarıyla daha fazla uğraşmak istemiyorsan, bundan kurtulmanın kendini vurdurmaktan başka yolları da vardı."

Cam ellerini uzattı. "Hey, çaresizdim. Bırakmama bir intihar tatbikatı kalmıştı," diye şaka yapıyor.

Bence bu tür bir durumda, kesinlikle korkunç ve travmatik olsa bile şaka yapabilmelisiniz.

Bilmem gerekirdi. Olaydan beri TSSB yaşıyorum. Isla da öyle. Ama ikimiz de başa çıkmak için ihtiyacımız olan yardımı alıyoruz ve elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz. Cam'e baktığımda, sadece tüm sezonunun bittiğini değil, aynı zamanda asla o günden önceki gibi bir oyuncu olamayacağını düşünüyorum ve suçluluk duygusu beni tüketiyor. Hokey onun dünyası. Oynamaya devam edemezse ne olacağını hayal bile edemiyorum.

Ama pozitif kalmaya çalışıyorum. Ve bugünkü gibi günler, hastaneden çıkışını izlemek için kaç kişinin geldiğini görmek, kesinlikle yardımcı oluyor.

"Şu haline bak, tüm üniversiteyi ayağa kaldırmışsın." Eğilip yanağına bir öpücük konduruyorum. "Birçok kişi tarafından seviliyorsun, Cam Hardy."

Etrafına bakınıyor ve elini kaldırarak herkese el sallıyor. "Futbol takımının sizi kandırmasına izin vermeyin. Birkaçı benden nefret ediyor."

Brody kollarını göğsünde kavuşturarak, "Bunun nedenini merak ediyorum," diyor. "Erkeklerin yaşlı kadınlarıyla yattığınızda, onlar-"

"O'Brien. Addison'ın orada durduğunu görmüyor musun?" Link bana gülümsemeden önce ona dirsek attı. "Cam böyle bir şey yapmayı aklından bile geçirmez. O mükemmel bir beyefendidir, her zaman da öyle olmuştur."

"Ben de bunu söylüyorum," diye araya giriyor Cam. "Ben iyi bir çocuğum."

Başımı eğip gözlerimi kısıyorum. "O kadar saçmalıyorsun ki gözlerin kahverengiye dönüyor." Link'e bakıyorum ve Cam'in omzuna dokunuyorum. "Ona boşuna mı puck boy dediğimi sanıyorsun?" Gülüyorum. "Eskiden küçük bir pislik olduğunun farkındayım, güven bana."

"Bunu tekrar söyleyebilirsin." Futbolculardan biri yaklaşıyor ve Layla'nın erkek arkadaşıyla ikiz olduklarını anlıyorum. "Hardy ve ben birkaç kez kaçtık. Öyle değil mi?" Başımı sallıyor, gözleri gülümsüyor. "Seni hayatta gördüğüme sevindim, eski dostum."

"Weston Wade. Tekerlekli sandalyemde kırım için tezahürat yapacağın hiç aklına gelmezdi, değil mi?"

"Sikeyim hayır." Weston kıkırdar. "Ama buradayız."

Futbol takımının kaptanı Cole Storms öne çıkınca onu tanıyorum. "Geçmiş olsun kardeşim. Yakında buza geri döneceksin." Hokey takımını işaret ediyor. "Sen ve ben şanslıyız. İkimizin de arkasını kollayan çok iyi adamlar var. Bazen baş belası olsalar da."

"Hey, buna alındım." Knox Carter, Cam'in elini tokatlamadan önce Cole'un koluna yumruk atar. "Hâlâ iyi görünüyorsun dostum. Tekerlekli sandalye ve her şey. Hâlâ çok iyisin."

Cam gülüyor. "Aynen öyle."

"Cam! Cam!" Isla ciyaklayarak ona doğru koşuyor.

"Nazik ol, Isla kızım," diyor annem. "Hâlâ iyileşiyor."

"Sorun yok, tatlım. Bana zarar vermeyeceksin," diyor ve kollarını uzatıp onu kucaklıyor. "Beni oda arkadaşın olarak kabul etmeye hazır mısın?"

"Evet! Sonunda *Karlar Ülkesi*'ni izleyebileceğiz!" Işıldıyor. "Ve sonra *Frozen II*!" "Kesinlikle yapacağız." Onu serbest bırakıyor, amaöpmeden önce değil Alnından. "Ben buradayken annene göz kulak olduğun için teşekkürler."

"Bir değil," diyor tatlı tatlı. "Ama artık tatile çıkmaya hazırım."

Herkes onun cevabına gülüyor ve bu da onun daha çok kıkırdamasına neden oluyor. Bu kadar kısa sürede kurdukları bağ çılgınca. Ama çok güzel. Ve bazı çılgın nedenlerden dolayı, bunun asla kırılabileceğini sanmıyorum.

Sonunda onu eve götürme vakti gelene kadar insanlar onu selamlıyor. Buradaki kalabalığı görmek bana hiç kimsenin Cam Hardy kadar sevilmediğini bir kez daha kanıtlıyor. O gerçekten türünün tek örneği.

Ve o tamamen benim. Yani, benim ve Isla'nın.

Cam

Addison Isla'ya banyo yaptırırken, ben de misafir odasındaki yatakta uzanmış, dalgın dalgın kanallar arasında geziniyorum. Sonunda *Step Brothers*'a gelince duruyorum.

"Tık, tık," diyor Koç kapıyı iterek biraz daha açarken. "Nasılsın Hardy?"

Sesi kısıyorum ve geriniyorum. "Fena değil. Burada kalmama izin verdiğiniz için tekrar teşekkürler." Gülüyorum. "Yoksa Addy istediğinde ona evet dediğin için mi demeliydim?"

"Sevgilim dairene dönmene asla izin vermeyecekti." Köşedeki aksanlı sandalyeye oturdu. "Senin için endişeleniyor. Kendini de çok kötü hissediyor."

"Kötü hissedecek bir şey yok Koç. Yapmam gerekeni yaptım."

Yüzü acılı görünüyor. "O ben olmalıydım. Sen fırsat bulamadan o pencereden atlamalıydım. Özür dilerim evlat. Korkudan felç olmuşum ve şimdi bunun bedelini ödüyorsun. O benim kızım; onu güvende tutmak benim görevim."

Bir an için yere bakıp nefes alıyorum. "Efendim, inanın bana, pencereden ilk siz atlamış olsaydınız bile ben hemen arkanızda olurum. O yüzden lütfen olayların gidişatından dolayı kendinizi suçlu hissetmeyin." Çenemi yukarı kaldırarak sırtıyorum. "Ayrıca, son zamanlarda Facebook'a girdin mi? Bana kahraman falan diyorlar."

Bu sözleri ortamı yumuşatmak için söylüyorum ama aslında bir kahraman olmadığımı biliyorum. Oraya daha erken gitmeliydim. Benzin istasyonundayken Isla'yı güvende tuttuğu için asıl kahraman Addison.

"Hakkını teslim etmeliyim. Sen bir kahramansın Hardy. Ve sana minnettarım." Boğazını temizliyor. "Ama seninle konuşmam gereken başka bir şey daha var. Keşke söylemek için bekleyebilseydim ama bilmen gerektiğini hissediyorum."

Söyleyeceği şeyin tam olarak duymak istediğim şey olmayabileceğini bilerek ona bakıyorum. "Boston seni aradı mı?"

Yavaşça başını sallıyor. "Evet... Birkaç gün önce Bruins'ten Koç Montgomery ile konuştum." Bana özür dileyen bir bakış attı. "Geri çekilmiyorlar,

Ama sezon boyunca oraya gelmeni tamamen kabul etmeden önce tamamen iyileşeceğinden emin olmak istiyorlar."

"Neden kendini tuttuğundan şüpheleniyorum?" diye sordum. "Başka ne var, Koç?"

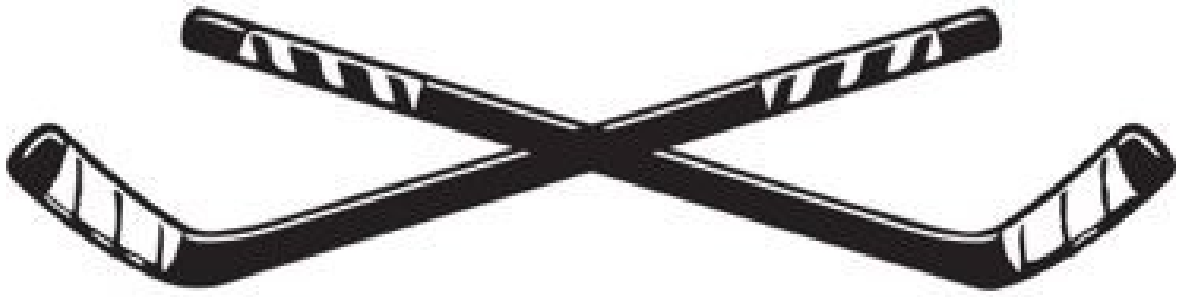
"Bencilce konuşmak istemem ama Cam... Bence Brooks'ta gelecek sezonun sonuna kadar beklemelisin. Elbette seni bir yıl daha oyuncu olarak görmek isterim ve kızlarım için de en iyisi bu olur ama daha da önemlisi bence vücudunun kendini toparlaması için biraz daha zamana ihtiyacı var. Bilirsin, büyükler liginde önce." İç çekiyor. "Çünkü NHL'de oynamak bambaşka bir hayvan."

"Sence onu geri alabilecek miyim? Hokeyi mi? Oyunu?"

Gözleri kısıldı. "Bu konuda en ufak bir şüphem yok Hardy. Ama bunu kendi şartlarınla yap. Güven bana, oraya ulaşmak için gereken her şeye sahipsin. Sadece tam olarak hazır olmadan atlamayı istemiyorum." Vücuduma el sallıyor. "İki hafta önce vuruldun. İyileşmene izin ver."

Ayağa kalkarken kızının benim için dekore ettiği odaya bakıyor ve gülümsüyor. "Neye karar verirsen ver, her şey yoluna girecek."

Ve sonra odadan çıkıp gitti. Beni çözmem gereken çok fazla düşünceyle baş başa bırakarak.

Cam

Işıkları çok parlak olan beyaz odada oturuyorum ve bana bir şeylerin doğru iyileşmediğini söyleyeceği korkusuyla tamamen felç olmuş

durumdayım. Ama bugün hissettiğim korku, on iki hafta önce hissettiklerime hiç benzemiyor. Hayatımın en kötü gününde.

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve avuçlarımın terlemeye başladığını hissediyorum. Isla ve Addison'ın silah zoruyla alıkonulduğu görüntü vücudumdaki her hücreyi işgal ediyor. Olaydan beri bu karanlık yere itiraf etmek istediğimden çok daha fazla gittim. Ama Addy'nin yaşadığı onca şeyden sonra, ihtiyacı olan son şey benim onun ve Isla'nın yanında olamayacak kadar zayıf olduğumu düşünmesi. Bu yüzden geldiğince saklıyorum, hayatımın büyük bölümünde ustalaştığım o kaygısız sırtışıma takınıyorum ve bir gün diyorum.

Takımım Frozen Four'a katılamadığı gibi, ben de NHL'ye gitmiyorum. En azından şimdilik. Bruins teklifini geri çekmedi ama tamamen iyileşip iyileşmediğimi görmek için beklemek istedi. Kendim de dahil olmak üzere hiç kimsenin buz üzerinde eskisi gibi olup olamayacağımı bilmediği gerçeğini göz önüne alırsak, bu kadarını bekliyordum. Ancak Koç, Brooks'un tamamen iyileşmesi için bir yıl daha oynamamı önerdiğinde haklı olduğuna karar verdim. Addison'ın son senesinde de burada olmamın bir zararı yok. Ve eski oyuncululuğuma döndüğüm sürece daha fazla teklif gelecektir. Umarım öyle .

Önemli olan benim hayatta olmam. Addison ve Isla'nın da öyle. Sevdiğimiz insanlar olmadan kariyerimizin hiçbir anlamı yok. Bir yıl sonra Addy ve benim ayrı eyaletlerde yaşarken bunu başarabilmemiz için bir plan yapmam gerekecek, ama bir yolunu bulacağız. Her zaman çözeriz.

Kapı açılıyor ve doktor içeri girerken beni kendi düşüncelerimden kurtarıyor.

"Ne oluyor doktor?" Elindeki panoya doğru başımı sallıyorum. "O şeye benim için iyi haberler yazsan iyi olur."

Sandalyeyi bana doğru yaklaştırarak oturdu. "Aslına bakarsanız, Bay Hardy, biliyorum. Sizi tabi tuttuğumuz tüm testleri başarıyla ." Duraksıyor, elindeki panoyu yere bırakıyor. "Sizinki gibi travmatik bir olaydan sonra vücudun ne yapacağını asla kesin olarak söyleyemeyiz. Göğsüne aldığı kurşun yarası birçok komplikasyona yol açmış.

İyileşmek için her adımda mücadele ettiniz. Yani, sanırım demek istediğim... eğer bir bahisçi olsaydım, gelecek sezona kadar buza yeni gibi döneceğine bahse girerdim." Gözlüklerini düzeltiyor. "Kolay olmayacak-"

"Asla öyle değil," diyorum keserek. "Olmasını da asla istemezdim."

Dudakları hafifçe yukarı kalkıyor. "Bunu duyduğuma sevindim çünkü çocuk oynacağı olmayacak. Vücudunu sürekli şartlandırmaya alışkınsın. Ve hala PT yapıyor olsan da, ikimiz de bunun aynı şey olmadığını biliyoruz. Buna bir de büyük bir ameliyat geçirmiş olman eklenince önünde uzun bir yol var. Ama bunu istediğini söyleyebilirim. Bu yüzden kabul edeceğinden hiç şüphem yok."

"Son on iki haftadır tembel bir herif olduğumu mu söylüyorsun doktor?" Şaka yapıyorum. "Hiç de değil. PT zor iştir. Bilmem gerekirdi. Ben de çok çalıştım. yıllar önce omurga ameliyatı geçirdi. Ama PT ofisinde Dr. Palmer'la konuştum ve sizin bağlılığınızdan çok etkilendi. Ayrıca siz ofisteyken hiçbir zaman sıkıcı bir an olmadığını söyledi."

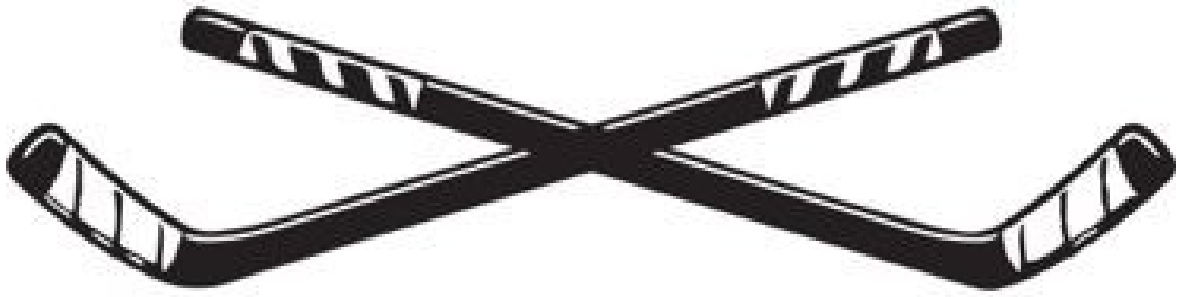
"Ha! Bildiğim iyi oldu." Çenemi kaşıyorum. "Her zaman huysuz, yaşlı bir piç gibi görüldüğünü düşünmüşümdür. Sadece yüzü olduğunu duyduğuma sevindim."

"O benim küçük kardeşim," diyor doktor ciddi bir tonda ve benim gözlerim hemen açılıyor.

"Ah... siktir. Özür dilerim." Öksürüyorum, bunu daha iyi hale getirmek için ne söyleyeceğimi düşünmeye çalışıyorum. "Ne olursa olsun, bana kalırsa papatya gibi taze görünüyorsun."

Bir kahkaha patlattı. "Şaka yapıyorum, Bay Hardy. Dr. Palmer yaşlı ve huysuzdur." Ayağa kalkıp elimi sıktı. "Sizinle çalışmak gerçekten benim için bir zevkti. Bir gün NHL'e girdiğinizde, camdan atlayıp yedi kişinin hayatını kurtaran oyuncunun iyileşmesine yardım ettiğim için övünmek için sabırsızlanıyorum. Ama şimdilik, hayat kurtarmak yerine, belki bir yemek kursuna ya da golfe gidebilirsin. Daha az... tehlikeli bir şey." Elini kapı koluna dayayarak geri çekiliyor. "Bir şeye ihtiyacın olursa, herhangi bir şeye, beni ara. Şimdi eve git ve kutla."

"Evet, efendim." Başımı salladım. "Elbette."

Addison

Cam'i ellerinden tutup çekiştirerek stadyumun otoparkına götürüyorum. Normal hayata dönebileceğini öğrendikten sonra onu götürmek istediğim ilk yer burası oldu.

"Neredeyiz biz?" Bakmak için başını arkaya eğmeye çalışıyor ama ben ona hafifçe vuruyorum.

"Dikizlemek yok, pislik!"

"Eğer dikizlersem, beni cezalandıracak mısın?" Gözbağının üstünden kaşlarını oynatıyor. "Eğer öyleyse... kötü, kötü bir çocuk olabilirim."

"Kapa çeneni, seni aptal." Gülüyorum. "Şu anda seni sinir bozucu buluyorum ve güzel bir şey yapma kararından pişmanlık duyuyorum."

"Hey, beni bulduğunuz sürece, olan tek şey bu."

Onu koridordan geçiriyorum, asansörü kullanıyorum çünkü göz bağları ve merdivenler pek iyi uyuşmuyor. Ayrıca, tekrar yaralanmasına hazır değilim.

Buza açılan kapının önünde duruyoruz ve ben kapıyı iterek açıyorum. "Nerede olursak olalım, hava soğuk." Sırıttıyor. "Büzüşme için yeterince soğuk değil, O yüzden endişelenme bebeğim. Hâlâ çok eğlenebiliriz."

oturup ayakkabılarımı patenlerle değiştirdikten sonra göz bağını çözüp yere bırakıyorum. Patenlerini elimde tutarak başımı eğiyorum. "Benimle kay, Cam. Çünkü sana söylemeliyim ki, bu arena seni en az senin onu özlediğin kadar özledi."

Endişeyle patenlere bakar. "Kahretsin... Bilmiyorum Addy. Bilirsin işte... uzun zamandır yapmadım."

"Kaydın mı?" Diyorum ve o da başını sallayarak banka oturuyor.

Bacaklarının arasına girip yüzünü okşuyorum. "O günün ağırlığını her gün üzerinde taşıdığını biliyorum. Hepimizin güvende olmadığı uzak, çok bir yere dalıp gittiğinde bunu hissediyorum. Belki de... birilerinin oradan çıkmayı başaramadığı bir yere." Görüşüm gözyaşlarıyla bulanıyor. "Zihnim beni itiraf etmek istediğimden çok daha sık aynı yere götürüyor. Senin ve kendi acımla başa çıkamayacağımı düşündüğünü biliyorum. Ama söz veriyorum, yapabilirim. Sen benim hayatımı kurtardın. Isla'nın hayatını kurtardın. mü? Hayal bile edilemeyecek bir şey yaşadık.

."

"Orada değildim," diye fısıldıyor, yere bakarak. "Çok uzun zamandır senin yanında değildim ve şimdi, zamanında gelmediğim için her gün korku içinde yaşayacak." Tekrar yukarı bakıyor, gözleri buğulu. "ya da okula gittiğinde, hatta onu sinemaya götürdüğümüzde bile... Çok korkuyorum Addy. Her zaman çok korkuyorum." Gözlerini siliyor. "Eğer siz o gün ölmüş olsaydınız... Yapamam. Yapamam."

"Biz ölmedik, Cam. Hayattayız. Ve hepsi senin sayende." Onu öpüyorum. "Isla ve ben söz konusu olduğunda gözlerindeki korkuyu görüyorum. Ve bunun için seni seviyorum. Gerçekten seviyorum. Ama hayat korkutucu. Ve vahşi. Ve güzel, hepsi bir arada. Günleri geldiği gibi kabul etmeliyiz. İçten içe, hokeyde eskisi gibi olamayacağından korktuğunu biliyorum. Ama Cam, sen bu buzun üzerinde olmak için doğmuşsun. Ve seni tanıyorum. Eğer bir şeyi yeterince istersen, asla başarısız olmazsın." Alnımı onunkine bastırıyorum. "Biliyorum, gelecek yıl bir Bruin olacaksın."

"Önümüzdeki birkaç yıl içinde ne olursa olsun, Addy, bana orada söz ver. Çünkü NHL ya da değil... eğer hep birlikte olmazsak, bu benim hayalim değil." Sesini alçak tutuyor. "Isla'dan ayrılmak istemediğini biliyorum ve bunu senden asla istemem. Bu yüzden, birbirimizden ne kadar uzakta olursak olalım, bunu başaracağımıza dair bana söz vermeni istiyorum."

"Geleceğiz," diyorum. "Ama Boston'da seninle birlikte gerçeği bunu kolaylaştıracak."

Geri çekiliyor, gözleri açılmadan önce kafası karışmış görünüyor. "Ne diyorsun sen?"

"Diyorum ki, ben de seninle geliyorum. Isla da."

"Ailen mi? Onlar ne olacak? Onları çok özleyecektir."

"Evet, öyle olacak," diye ona katılıyorum. "Ama annemi tanırım. Elinden geldiğince çok seyahat edecektir. Ve sen yoldayken ben de buraya dönüp onları ziyaret edeceğim."

Elleri beni belimden tutarken gözleri yaşlarla doluyor. "Boston'a mı gidiyoruz?" diye fısıldıyor.

"Boston'a gidiyoruz!" Yüzünü kendime doğru çekiyorum ve onu öpüyorum. "Biz bir aileyiz. Sen, Isla ve ben. Geleceğimizin neler getireceğini görmek için sabırsızlanıyorum."

Arenaya adım atmadan önce onu tekrar öperek elimi sallıyorum. "Şimdi benimle kay. Çünkü senden nefret ettiğime kendimi inandırmaya çalıştığım zamanlarda bile, buzun üzerindeyken beni büyülüydün."

Kendi patenlerini giymeden önce göz kırıyor. "Benden asla nefret edemezsin, bunu sen de biliyorsun."

"Her şeyin sadece seksle ilgili olduğu zamanlarda, elimden en iyisini yapmaya çalışıyordum."

Benimle birlikte buzun üzerine gelerek ellerini belime doladı. "Bu *asla* sadece seksle ilgili değildi. Bunu ikimiz de biliyoruz." Eğilip boynumu öpüyor. "Ama öyle olsaydı, seni suçlayamazdım. Çarşaplarda bir tür sihirbazım... Biliyorum."

Gözlerimi devirsem de midemde bir karıncalanma hissediyorum. Vurulduğundan beri biraz oynastık ama seks yapmadık. Onun iyileşmesi, ailemle yaşamamız ve benim etrafta koşuşturan bir çocuğa sahip olmam arasında romantizm için zaman bulmak pek de kolay olmadı. Onu özlüyorum. Üzerimdeki ellerini ve tek bir dokunuşla varlığımın her hücresini tüketebilmesini özlüyorum.

Ondan kayarak uzaklaşıyorum, pistin diğer ucuna doğru koşuyorum. Babam bir hokey oyuncusuydu, hem de iyi bir hokey oyuncusu. Tabii ki kızının da kayabilmesini sağladı. Isla bile kayabiliyor. Çok iyi değil ama ileride olacak.

Peşimden geliyor, o kadar zaman uzak kaldıktan sonra yavaş yavaş ritmini geri kazanıyor. Burada yüzü her zaman ışıldar. Onu buzda izleme ayrıcalığına sahip olan herkes de öyle.

Ben birkaç numara ve süslü ayak hareketleri yapmaya çalışıp başarısız olunca ikimiz de gülüyoruz. İki aşık genç gibi birbirimizi kovalıyoruz.

El ele tutuşarak pistin ortasında durduk.

"Hokeyin o olduğunu anladığın an ne zamandı?" diye sordum. "O büyük aha anı."

"Ben çocukken Boston'a bir gezi yapmıştık. Babam yarış arabasının motorunu oradaki bir atölyede yeniden yaptırıyordu, biz de bütün gezimizi oraya yaptık." Gülüyor. "Mila motor atölyesiyle ilgileniyordu tabii ki. Eminim o zavallı piçler onun hiç gitmeyeceğini düşünmüşlerdir. Daha küçücük bir şeydi ama biz gözleri fincan tabağı gibiydi." Kız kardeşini düşündükçe gülümsüyor.

"Ama babam bize Bruins maçı için bilet aldı. Babamın yarışları için seyahat ederken NFL maçlarına gitmiştik, hatta birkaç NBA maçına da gitmiştik." Sırıttıyor, bakıyor. "Ama patenleri buza vurduğu anda gözlerimi onlardan ayıramadım. Daha önce televizyonda hokey bile izlememiştim. Alabama'da pek büyük bir spor değil, biliyor musun?"

"Ayrıca, Mila gibi olmam gerekiyordu. Ellerimin yağlanmasını istemem ve bir şeyleri parçalara ayırıp daha hızlı gitmelerini sağlamak için onları yeniden inşa etme açlığı duymam gerekiyordu. Damarlarımda yakıt akması gerekiyordu." Omuz silkiyor. "Ama ben . Ve Patrice Bergeron'u buzda gördüğümde

Takımı o kadar kusursuzdu ki, sanki hepsi ona güvenmiş gibiydi... O anda bunu istediğimi anladım. Tribünde oturan bir çocuk olarak bile onun bir takım oyuncusu olduğunu görebiliyordum. Tüm takımı daha iyi hale getirdiğini söyleyebilirim çünkü sadece kendi oyununa değil, Bruins forması giyen herkese odaklanıyordu." Başını hafifçe eğiyor. "Dünyanın en büyük ibnesi gibi görünebilirim ama ben de böyle bir amaç istedim. Bir lider olmak istedim. Takımımın bana güvenmesini istedim."

"Ve şu anki haline bak. Brooks Üniversitesi'nin bugüne kadarki en iyi oyuncularından biri, bir takım kaptanı ve bir pivot." Elimi karnının üzerine koydum. "Görünüşe göre dünyada her şey yolunda. Cam Hardy buza geri döndü." Bana uzattığı elini tutarak gülümsüyorum.

"Beni neyin daha iyi hissettireceğini her zaman biliyorsun." Bana sarıldı, yüzünü boynuma gömdü. "Tanrım, seni seviyorum."

Çok güzel kokuyor. Sakinleştirici bir koku, bana sarıldığında kendimi evimde hissettiren bir koku. İyileşmesi hiç de kolay olmadı, aksine bizi sınadı ve her zamankinden daha da yakınlaştırdı. Ama fiziksel olarak ona ihtiyacım var. Seks mükemmel bir ilişkinin anahtarı olmayabilir ama Cam benimle seviştiğinde, vücudumda ya da zihnimde onun beni ne kadar önemseydiğini hissetmeyen tek bir parça bile kalmıyor. Ona ihtiyacım var. Ve ailem öğleden sonra Isla ile parkta olduğu için... biraz boş zamanımız var.

Dudakları boynumu öpüyor. İlk başta yavaş ve kasıtsız bir öpücüktü ama ağzı benimkine yaklaştıkça onun da en az benim çaresiz olduğu anlaşılıyordu.

Çene çizgimi öpüyor ve sakalının etime sürtündüğünü hissediyorum.

"Cam," diye fısıldıyorum.

Ağzı benimkinin üzerinde, beni öpücük yağmuruna tutuyor. İlk başta yavaş ve şehvetli öpücükler, ama çok geçmeden, beni daha hızlı öperken dokunuşu daha ateşli hale geliyor ve dudaklarıma sahip oluyor.

Beni kaldırmadan önce "Seni istiyorum," diye mırıldanıyor.

Bacaklarım beline dolanıyor ama panikliyorum. "Bu çok mu fazla? Yaralanmanı istemiyorum."

Alt dudağımı ısıırıyor, kapüşonlu gözlerle bana bakıyor. "Güven bana, bununla başa çıkabilirim. Bu bedene yapmak üzere olduğum şey, buradakinden çok daha yorucu olacak." Sertliği bana baskı yaparken kıcımlı avuçluyor. "Seni çok özledim. Ama artık geri döndüm. Ve her santiminin tadını çıkarmak için sabırsızlanıyorum."

Çıkışa doğru kayıyor ve bizi oyuncuların sınavları için kullanılan küçük odaya götürüyor. Bizi içeri sokarken dudakları benimkilerden hiç ayrılmıyor ve kapıyı arkamızdan kilitlerken çıt sesini duyuyorum.

Kıçımı muayene masasına koydu. "Yaralı olmayabilirsin ama de kapsamlı bir kontrol yapacağımdan eminim," diye homurdanıyor ve patenlerimi çıkarıyor.

Tiştörtümü başımdan çekiştirerek başını göğüslerimin arasına daldırıyor. Dilini göğsümde gezdirdiğinde, boğazımdan yüksek sesli bir inilti kaçıyor ve arenanın bugün bizim dışımızdaki herkese kapalı olmasına şükrediyorum.

Bacaklarımın arasına yerleşmeden önce yavaşça kot pantolonumu ve iç çamaşırlarımı çıkarıyor.

Çaresizlik içinde debelenerek sonunda kot pantolonunun düğmelerini açtım, pantolonunu ve külotunu sertliğinin serbest kalmasına yetecek kadar aşağı çektim. Ona doğru uzandım ama elimi itti.

"Önce sana dokunmama izin ver. Çünkü uzun zaman oldu ve seninle devam edemem Addy. Çok ateşlisin." Gömleğimi ve sütyenimi umutsuzca bedenimden ayırmadan önce yalvarıyor.

Dizlerimden başlayarak, bir elini bacaklarımın arasına götürmeden önce elleri kalçalarımın üzerinde geziniyor.

Gözleri kararırken önce bir parmağını sonra diğerini içime daldırıyor. "Benim için ıslan." Nefesi derinleşiyor. "Kahretsin, bu çok ateşli. Sikimi olduğundan daha sert yapıyor."

Parmakları içime girip çıkarken başparmağı en hassas noktamın üzerinde daireler çiziyor. Her iki şey de beni tamamen çıldırtıyor.

Ona acımın bir kısmını hissettirmek için kendi göğüslerimi avuçlayarak onu kızdırıyorum. Yavaşça meme uçlarımı sıkıyorum ve onun titrek, uzun bir nefes alışını izliyorum.

"Lanet olsun, Addison," diye inliyor. "Daha bana dokunmadın bile, ve ben yükümü boşaltmaya yakınım."

Yavaş yavaş kontrolü kaybettiğini bilerek kendimi okşamaya devam ediyorum.

Ayaklarımı kaldırarak onu bacaklarımla kendime doğru çekiyorum ve kalçalarımın arasına sıkıştırıyorum.

"Beni bir saniye daha bekletme," diye nefes veriyorum. "Sana içimde ihtiyacım var. Hemen şimdi."

Bir eliyle kalçamı kavrarken, diğer eliyle saçlarımı yumruklayarak içeri dalıyor. Bağırıyorum, alt dudağımı o kadar sert ısıyorum ki kan tadı almayı bekliyorum.

"Sonsuza dek benim," diye fısıldıyor. "Bana söz ver, Addy. Bana hiçbir yere gitmeyeceğini söyle."

Hayatımı onunla geçirmemi istemekten çok daha derin bir şey. Bu onun yüksek sesle düşünceleri. Bana bir şey olacağından korkuyor, tıpkı benim dünyanın onu benden koparmaya çalışacağından korktuğum gibi. Yaşadığımız deneyim bunu yapacaktır. Uyumak için gözlerimi kapattığımda, onu antrenman formasıyla sanki bir süper kahramanmış gibi camdan içeri girerken görüyorum. Hala onu sedyede ambulansa bindirilirken hayal ediyorum. Her yerde cam kırıkları ve ağlayan, dışarıda bekleyen sevdiklerine sarılan insanlar.

"Söz veriyorum. Sonsuza dek benimle kalacaksın." Tekrar içime dalarken onu öpmek için eğildim. "Seni seviyorum." İrkildim.

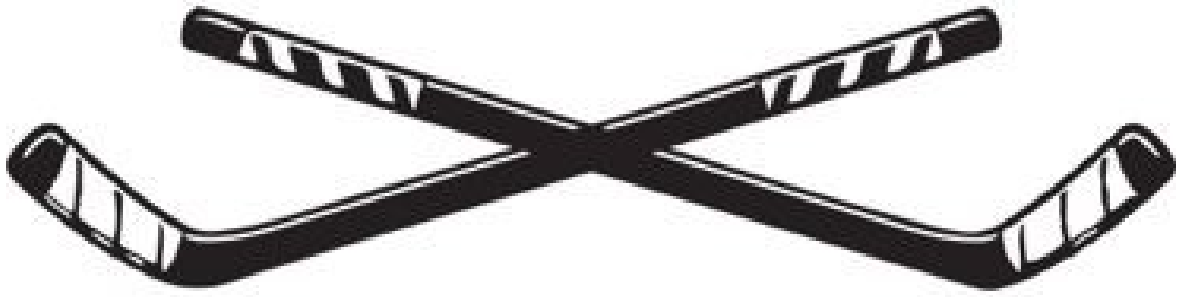
İçime girip çıkarken ağzını tekrar kendime çekiyorum, ayaklarım onu daha derine itiyor.

"Her yerime boşal, Addy. Seni sikimin üzerinde hissetmeme izin ver," diye dudaklarıma karşı homurdanıyor ve hızını artırıyor.

Meme uçlarımla dayanılmaz bir şekilde sertleşiyor ve unutkanlığa sürüklenirken başım geriye düşüyor. Boynumu öpüyor, kendini içimde kaybederken titriyor. Sallanması yavaşlıyor ve yüzünü omzuma gömüp tenimi hafifçe ısırtıyor.

Nefesimizi topladıktan sonra bana sırtlıyor. "Bugün için teşekkürler. Eğlenceliydi." Beni tekrar öpüyor ve gülümsemesi daha da büyüyor. "Ama şimdi gidip kızımızı alalım ve dondurma yemeye gidelim."

Ona karşı başımı sallıyorum. "Kulağa mükemmel geliyor."

Cam

Altı Ay Sonra

Arka koltuğumda otururken dikiz aynasından onu izleyen Addison' "Gözbağını çıkarmayacaksın," diyorum. "Sürprizler eğlencelidir, değil mi Addy?"

Gülümsüyor ama altında eminim gözlerini deviriyordur. Aynı şeyi bana daha önce de yapmıştı, aylar önce beni buza geri döndürdüğünde. Şimdi sıra bende.

Isla onun yanındaki araba koltuğunda uyuyor, ki bu iyi bir şey çünkü Isla'nın gözleri bağlı olsaydı gözetleyeceğini biliyorum.

Bu gece benim için her şey demek. Bunu doğru yapmalıyım. Bunu hak ediyorlar.

Yaşadıkları yıldan sonra tek istediğim onları mutlu etmek.

Hala bensiz bir yere gitmelerinden nefret ediyorum. Ve bir maç için şehir dışına çıktığımda, keşke kapıyı kilitleyip evin içinde kalabilseler diyorum. Ama Addison tutulan bir kadın değil. O güçlü ve bağımsız. İsteyeceği son şey, ona ne yapması gerektiğini söyleyen bir erkek. Onun yerine, her beş saniyede bir onları kontrol ediyorum.

Doktorun da beklediği gibi, hem buzda hem de buz dışında tamamen iyileştim. Hiç gitmemiş gibi olduğumu söyleyemeyeceğim ama eskiden olduğum yere geri döndüm. Çok çalışmam, kararlı olmam ve kaslarımın ağrması gerekti. Ama başardım. Ve şimdi, üçüncü yılımı bitirdikten sonra Bruins için antrenmanlarıma başlayacağım.

Addison, Isla ve ben geçtiğimiz yaz kampüsün hemen dışında küçük bir eve taşındık. Koçumla birlikte yaşamaktan ne kadar keyif alsam da, hayatımın her anında onun şahin gözlerinin üzerimde olmamasından mutluydum. Ve şaşırtıcı bir şekilde, Addison ve benim bu kadar kısa sürede aynı evi paylaşmamı sorun etmedi.

Isla'nın dördüncü doğum gününü kutlamak için orada olmalıydım. En az on beş kez fikrini değiştirdikten sonra, Kristoff gibi giyinmek zorunda kaldığım bir *Frozen* doğum günü partisi verdi. Filmi şu ana kadar en az yüz kez izledim ve ne yazık ki her kelimesini ezbere biliyorum. Link, Brody ve çocuklar buna çok güldüler. Ama Cadılar Bayramı gelip çatığında ve Isla ısrar ettiği için Ken olmak zorunda kaldığımda güldükleri kadar gülmediler.

Barbie kostümü için bir Ken gerekiyordu. İşte oradaydım, çiçekli tişört, altılı paket, uyumlu şortlar ve güzel çocuk bot ayakkabıları. Dürüst olmak gerekirse, o küçük kız benden istese yapmayacağım şey yok.

"Yukarıda sessizsin," diyor Addison. "Gözlerimin bağlı olması konuşamayacağımız anlamına gelmez."

"Üzgünüm, bebeğim. Sadece nasıl bir yıl olduğunu düşünüyordum. İyi ve kötü."

Dudaklarının köşesi yukarı kalkıyor. "İyi yanlarının kötü yanlarından daha ağır bastığını söyleyebilirim... bir şekilde."

Bir süre önce bunun mümkün olabileceğini düşünmezdim. Ama en kötü gün bir şekilde bizi yakınlaştırdı.

Sinyal lambamı yakıp tanıdık bir park yerine giriyorum.

"Unutma, dikizlemek yok," diye uyarıyorum onu.

Ellerini havaya kaldırarak kaşlarını kaldırıyor. "Ben !"

Addison

Cam uyuyan Isla'yı taşırken bir yandan da bir şekilde elimi tutuyor ve bu engelli yürüyüş parkurunda bana rehberlik ediyor. Havadaki soğuktan hafifçe titriyorum. New England'daki Aralık ayı gibi olmasa da, Georgia'da normalde olduğundan daha serin. Ama Noel'e sadece birkaç hafta kalmışken, soğuk hava hoşuma gidiyor.

"Sonunda uykucu ," diyor Cam usulca, elimi bırakıp başımın etrafındaki bezi çözmek için parmaklarını yukarı doğru hareket ettirmeden önce.

"Vay canına, neredeyiz biz?" Tam göz bağım düşerken Isla'nın uykulu sesini duyuyorum.

Etrafıma baktığımda bir duygu seli hissediyorum. "Botanik bahçeleri. Beni geri getirdin."

Beni onlara doğru çekerken onu tutuyor. "Onu buraya getireceğimize dair sana söz vermiştim. Isla kızım söz konusu olduğunda asla sözümünden dönmem."

"Anne, bak." Başını çeviriyor. "Bu çok büyü. Kuzey Kutbu'nda mıyız?"

"Pek sayılmaz." Gülümseyip başını okşuyorum. "Ama çok güzel olduğu kesin."

Isla'yı ayağa kaldırarak durdu. "Isla, anneni geçen kış buraya ben getirdim. Bu çıktığımız ilk gerçek randevuydu... her ne kadar o hala bunu bir randevu olarak görmek istemese de." Elim tutuyor, onu aramızda tutuyor. "O gece ona aşık oldum. Güzel bir geceydi. Ama ne eksikti biliyor musun?"

"Ne?" Isla fısıldıyor.

"Sen." Diz çöküyor. "Neredeyse mükemmeldi ama kızlarımın ikisi de burada değildi. Ama şimdi var."

Bana bakıyor. "Hep mutlu bir yere sahip olmanın nasıl bir his olduğunu merak etmişimdir. Herkesin bahsettiği türden. Genellikle evlerinde, aileleriyle birlikte olurlar. Ama ben, benimkinin buzda olduğunu düşündüm. Çünkü kendimi bileli en huzurlu hissettiğim yer orasıydı. Ama yanıldığım ortaya çıktı. Benim mutlu olduğum yer bir yer değilmiş. Bir insanmış. Ya da ... insanlar. Haritada bulunamıyor ve yön tarifi de yok. Sürekli değişiyor ve kariyer seçimime bakılırsa muhtemelen hep değişecek. Çünkü benim mutlu yerim üçümüzün olduğu yerdir.

"İşte başlıyoruz. Benim mutlu yerim sensin. Bu asla değişmeyecek. O yüzden evlen benimle. Sana ve Isla'ya vereyim. Muhtemelen

kulağa pek hoş gelmiyor ama ben buyum. Benimle evlen çünkü ben de senin mutlu yerin olmak istiyorum. Isla'nın T-ball takımına koçluk yapmak, onu baba-kız dansına götürmek ve arkadaşlarının önünde onu utandırmak istiyorum. Ona araba kullanmayı öğretmek ve ilk erkek arkadaşının ödünü koparmak istiyorum."

Uzanıp Isla'nın yanağına dokunuyor. "Annenle evlenmek istiyorum, o benim karım olabilir, ama aynı zamanda onunla evlenmek istiyorum, böylece sen benim kızım olabilirsin. Çünkü inan bana, hayatım boyunca bundan daha fazlasını istemedim."

Cebine uzanıp bir kutu çıkarır. Ama kutuyu açtığında, sadece bir yüzük olmadığını görür. İki tane. Biri küçük ama ikisi de beyaz altın ve ortasında tektaş bir elmas var.

Bir elimle Cam'in elini tutup diğer elimi kızımın omzuna koyarken gözyaşları yanaklarımdan süzülüyor. "Ne düşünüyorsun, Isla kızım?" Burnumu çekerek söylüyorum. "Cevabımı biliyorum."

Cam'in kollarına atlamadan önce bir an durur. "Evet! Evet, Cam. Annemin seninle evlenmesini çok isterim."

Küçük yüzüğü kızın parmağına takıyor. "Ben de bunu söylemeni umuyordum."

"Sana bir sır verebilir miyim?" diye fısıldıyor ona bakarak. "Zaten sen benim babammışsın gibi davranıyordum."

Gözleri . "Sana bir sır verebilir miyim? Ben de öyleydim."

Boynunu sıkarak geri çekiliyor ve ikimize birden bakıyor. " et, anne. Sorusuna cevap ver."

"Cevabım evet." Yüzüğü parmağıma geçirirken hıçkırıyorum. "Evet, evet... bin kere... evet!"

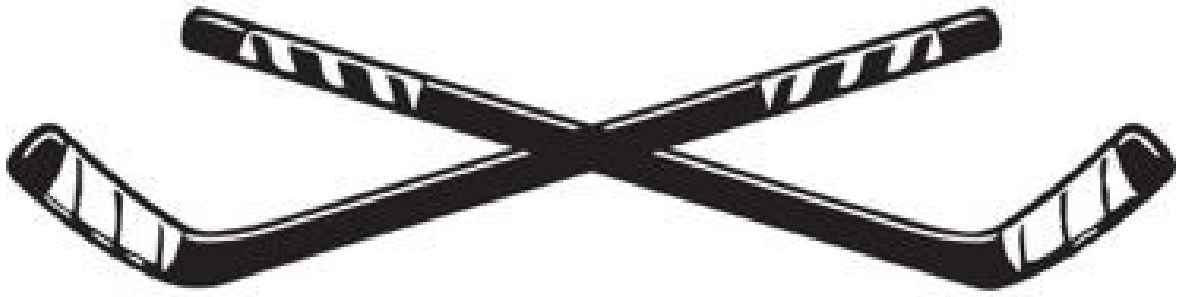
Beni , dudaklarımız çarpışırken beni etrafında döndürüyor. Isla etrafımızda zıplıyor, sarı bukleleri zıplarken yüksek sesle tezahürat yapıyor.

Beni yere bıraktıktan sonra ikimizin de elini tutuyor. "Şimdi gidip büyülü, pırıltılı ışıkların geri kalanını görelim!" Kollarımızdan tutarak patikaya doğru ilerliyor. "Bu hayatımın en güzel günü."

Cam'e bakıyorum, yüzündeki sevinç ve memnuniyeti görüyorum.

"Benimki de," diye fısıldıyorum.

Ve gerçekten ciddiğim.

Addison

Dört Ay Sonra

"! "Isla'yı kaldırıp etrafında döndürüyorum. "Gerçekten, gerçekten başardılar!"

"Babam ve babam kazandı!" diye tezahürat yapıyor, yanaklarımı sıkıyor. "Dondurma partisi !"

"Bana iyi bir plan gibi geldi!" Jaxon, Cam'in babası, onu benden alıp Cam'e el sallayabilmesi için omuzlarına koyuyor.

Onu anında fark ediyor, el sallarken tüm yüzü aydınlanıyor.

"İşte benim oğlum." Cam'in annesi gözlerini siliyor ve beni kendine doğru çekiyor. "Onunla çok gurur duyuyorum. Sen ve Isla gerçekten onun hayatında olan en iyi şeylersiniz. Oğlum zaman altın kalpli iyi bir çocuk oldu ama artık dünyayı farklı görüyor. Hem de en iyi şekilde."

"Teşekkür ederim," diye ağlayarak ona sarılıyorum. "O bizim de başımıza gelen en iyi şey. İyi iş çıkardın." Ondan Jaxon'a bakıyorum. "İkinize de."

"Anne, babamı görmeye gidebilir miyiz? Lütfen!" Isla, Jaxon'a bağılıyor. "Onu sıkmak zorundayım! Sıkmak zorundayım!"

"Yakında, bebeğim. Yakında," diye söz veriyorum ona.

Ona ilk birkaç kez baba dediğinde bu bana çok çılgınca gelmişti. Aslında ilk bir ay kadar öyleydi. Şimdi, ikinci doğası. O onun babası. Biyolojik babasının hiç yapmadığı gibi onun için ortaya çıkıyor. Ve bu onun için zor değil. Aslında, kolaymış gibi gösteriyor.

Geçen yıl Cam iyileşme sürecindeyken takımını Frozen Four'a götürme şansını kaybetti. Babamın ve diğer arkadaşlarının tüm çabalarına rağmen bu şansı yakalayamadılar. Ama iyi olan bir şey var ki, bu yıl bunu hep birlikte kazandılar. Cam de dahil.

Evlenme teklif ettikten bir ay sonra evlendik. Hem de tam olarak aynı yerde. Tören küçük ama büyüdü. Brody, Hunter, Link, Tessa ve diğer birkaç kişi bizim için büyük bir resepsiyon düzenlediler ve hayatımızın en güzel anlarını yaşadık. Isla gece boyunca dans etti ve şovu çaldı. Kayıtlı bir hemşire olmaya çok yaklaştım. Her şey yerli yerine oturuyor gibi.

Bu yaz, Cam'in bir Bruin olarak antrenmanlarına başlayabilmesi için Boston'a taşınacağız. Biraz gergin olmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. Ama gerginliğin üstünde bir heyecan var. Hayatımıza birlikte başlamanın heyecanı. Ve kocamın NHL'de yükselişini izlemenin heyecanı.

Onun pleksiglasa doğru kaydığını görüyorum ve Isla'yı Jaxon'dan alıp merdivenlerden aşağı, onun durduğu yere koşuyorum.

Elini plastiğe dayadığında, Isla elini onunkiyle buluşturmak için kaldırıyor. "İyi iş baba." Gülümsüyor.

"Teşekkürler, Isla kızım. Sanırım sen benim iyi şans tılsımındın." Gözleri benimkilere kayıyor. "Hey, anne. O tribünlerde oldukça iyi görünüyordun. Benim için heyecanlandığını görebiliyordum." Göz kırıyor.

"Değildi." Gözlerimi deviriyorum. "Bu hayatının en güzel günü falan mı?"

"Hayır. Onu zaten yaşadım. Ama güzel bir gün, hem de *çok* güzel bir gün."

Bazı takım arkadaşları ona bağırarak soyadını söylüyor ve o da sırtarak başını sallıyor.

"Devam edin," diyorum, onlar bir avuç aptal gibi davranırken onlara doğru başımı sallayarak. "İkinizi de seviyorum." Geriye doğru hareket ediyor.

"Yakında görüşürüz."

O dönerken ben de elimi ağzıma götürüyorum. "Hey, on dokuz, güzel kış!"

Bana bakıyor, daha uzağa kayarken yüzünde bir sırıtma.

"Anne, kötü bir kelime söyledin. Kavanozuma bir çeyreklik koy!" Isla beni azarlıyor. "Benim hatam." Omuz silkip merdivenlerden yukarı çıkıyorum ve aile grubunun yanına dönüyorum.

ve bu gece sadece Cam için burada olan arkadaşlar.

Cam'e şans verdiğim için Tanrı'ya her gün şükrediyorum. Ya da belki o bana şans verdiği için. Sadece güzel bir yüzü ve seksi karın kasları olduğunu düşündüğüm çocuğa güvendim. Ailesini ve takımını ilk sıraya koyan ve kızıma bir babaya sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu gösteren bu adam tarafından koşulsuz sevmek için.

Yıllar önce o çubuğa işediğimde, bildiğim hayatın bittiğini hissetmiştim. Ve sanırım bir noktaya kadar bu doğrudu. Bir peri masalına sahip olmayı hiç beklemiyordum ve hiç tahmin etmediğim şey, çocuğumu benim kadar sevebilecek eş bulacağım gerçeği idi. Ailemin geleneksel olmaması bizi daha az mükemmel yapmaz. Cam, Isla ile kan bağı olmayabilir ama onun babası ve onu tüm kalbiyle seviyor. Ve bu çok özel bir şey.

Söz verilmemiş bir şey için kalbinizi riske atmak zordur. Ama her şeyin yolunda gittiği o nadir zamanlarda ve kalbinizi açan o kişiyi bulduğunuzda

Ruhunuz yanıyor, uykuda olan her parçanız uyanıyor, bu oldukça güzel.

Son

Link'i merak mı ediyorsunuz? Merak ! Hikayesini okumak için [Broken Boy](#)'u ön sipariş edin.

Şimdiden Brody'ye kafayı mı taktınız? Ben de! [Filthy Boy](#) için şimdi ön sipariş verin!

HANNAH GRAY'İN DİĞER KİTAPLARI

NE ÜNİVERSİTE SERİSİ

Güneşi Kovalamak
Kırmızıyı Görmek
Memphis'i Kaybetmek

BROOKS ÜNİVERSİTE SERİSİ

Sevgiler, Ally
Unut Beni, Sloane
Senden Nefret Ediyor,
Henley

FLORIDA DOĞU ÜNİVERSİTESİ

Dane Çalışıyor
Bama
Yakalıyor Kye
Oynuyor

BROOKS ÜNİVERSİTESİ'NİN PUCK ÇOCUKLARI

Puck Boy
Broken Boy
Filthy

TEŞEKKÜRLER

Vay be, onuncu kitap! Şu anda bunu söylediğime bile inanamıyorum. Ve en iyi kısmı? Bu kitap yazmayı en çok sevdiğim kitaplardan biriydi. Kızı olan bir kadın kahramana sahip olmayı sevdim. Addison'ın bir anne olarak çoğu, eminim pek çok annenin hissettiği gibi benim de hissettiklerimin bir yansımasıydı. Belki de hepimiz, yapmamamız gerektiği halde kendimize zaman ayırırken aynı suçluluk duygusunu yaşıyoruz. Addison'ın annesi Jennie'nin adı aslında benim annemin adıydı. Ve adı Nena, tıpkı benimki gibi.

Cam Hardy yazarlık kariyerimde şimdiye kadar yazdığım en sevdiğim karakter oldu. Ama Cam'in benim için en güzel yanlarından biri bu kitaba ulaşma yolculuğuydu. *Senden Nefret Ediyorum Henley*'de tam bir pislikti! *Dane'i Oynamak*'ta da pek iyi değildi. Ama yavaş yavaş, her Florida Doğu Üniversitesi kitabında, onun daha iyi bir insana dönüşmesini izledik. Ve *Puck Boy*'da, onun gerçekten bir cevher olduğunu düşünüyorum. Yine de itiraf etmeliyim ki, kendi hayal gücümün bir ürünü olduğu için taraflı olabilirim. Her iki durumda da, umarım herkes kendi Cam Hardy'sini bulur, onları koşulsuz sevecek ve zor zamanlarında güldürecek birini.

Tüm bu seri için sabırsızlanıyorum ve tüm kitapların piyasaya çıkmasını sabırsızlıkla bekliyorum! Ancak ekibim ve beni destekleyenler olmasaydı bunların hiçbiri mümkün olmazdı.

Öncelikle, her biri çok özel ama bir o kadar da farklı olan üç bebeğim. Güçlüsünüz. Değerlisiniz. Dünyayı değiştireceksiniz. Sizi sonsuza kadar seviyorum. Dünyamı döndürdüğünüz için teşekkürler.

Benim kocam. Yazar olmanın duygusal olarak yıpratıcı olabileceği bir sır değil. Beni her zaman dengede tuttuğun için teşekkür ederim. Seni sonsuza dek seviyorum.

Benim annem. Seni bu kitaba dahil etmek zorundaydım çünkü bu hikayede Jennie sabırlı. Nazik. Ve bir kızın ve torunun ihtiyacı olan her şey. Tıpkı senin gibi. Kızlar ve ben seni çok seviyoruz.

Babam. Bana güçlü bir iş ahlakının neler yapabileceğini gösterdiğin için teşekkür ederim. Ve hayattaki en iyi şeylerin kolay elde edilmeyeceğini. Seni çok seviyorum.

Yengem, Tara. Kimsenin beni senin kadar abarttığını sanmıyorum. Ve kitaplarımı bitirdiğinde, bir mesajla uyanacağımı garanti edebilirim-

Genellikle gecenin bir yarısı bebekleri uyuttuktan sonra benimle ne kadar gurur duyduğunu söylersin. Ailemize katıldın, biraz zarafetle Gri oldun ve o beri kardeşimi koşulsuz sevdin. Seni seviyorum kardeşim. Hem de çok.

Kardeşim, Isiah. gurur duyduğun ve kapağında yarı çıplak erkekler olsa bile kitaplarım hakkında her zaman bilgi verdiğin için teşekkür ederim. Seni seviyorum ve böyle bir baba ve koca olduğun için seninle gurur duyuyorum.

Yeğenlerim Georgia ve Jeremy. Büyüyüp ne olacağınızı görmek için sabırsızlanıyorum çünkü muhteşem bir şey olacağını şimdiden söyleyebilirim. Teyzem ikinizi de çok seviyor.

Tatum Hanscom, sadece beta okuyucum değil, aynı zamanda en iyi arkadaşlarımdan biri. Yeni bir kitapta yazdıklarımı gören ilk gözlerden biri hep sen oluyorsun. Ve ne kadar meşgul olursan ol, o kitabı dünyaya sunmam için gereken ekstra itici gücü bana vermek için her şeyi bırakıyorsun. Cam'i seviyorsun ve umarım herkes de seviyordur.

Beta okuyucuları, Jaimie Davidson ve Anna Zetterberg. Yoğun hayatlarınızdan zaman ayırıp çalışmalarımı okuduğunuz ve hiçbir şeyi gözden kaçırmadığımdan emin olduğunuz için teşekkür ederim. İkinize de çok minnettarım! Ve en çok ihtiyaç duyduğum anda nazik mesajlarınızla beni her zaman desteklediğiniz için teşekkür ederim. Biz yazarların görüldüğünü ve duyulduğunu hissettirmek için fazladan çaba sarf edenler sizin gibi okurlardır.

Editörüm, Unforeseen Editing'den Jovana Shirley. Böylesine belalı bir kadın patronla çalışmak her zaman bir onurdur. Hayat karşına ne çıkarırsa çıkarsın, her yaptığın işle beni şaşırtıyorsun. (Gerçi ne zaman uyuduğuna dair hiçbir fikrim yok!) Ama her halükarda... Sen. Harikasın. Harikasın. Bu birlikte çalıştığımız onuncu kitap ve daha niceleri için sabırsızlanıyorum!

Autumn Gantz. Gahhh ... Seni o kadar çok seviyorum ki! Buna inanmadığını biliyorum ama beni Wordsmith ailesine anda hayatımı gerçekten değiştirdin. Senin "yavru kuşun" oldum. Ve her zaman kolay olmadığını bilsem de, beni yolda tutmak, bunu zarafet ve sabırla yapıyorsun ve aynı zamanda ihtiyacım olduğunda bana sert sevgi veriyorsun, tıpkı bir annenin yaptığı gibi. Yapabileceğimi hiç hayal etmediğim şeyleri sen yanımdayken başardım. Ve kontrol listemdeki hedefleri defalarca kontrol etmeme yardım ettin. Bana her zaman inandığın ve beni tam potansiyelime ulaştırdığın için teşekkürler. Lifers.

Q Designs'dan Amy Queau. Her zaman olduğu gibi, sizinle çalışmak bir zevkti. Bu seri için yarattığınız kapaklara kafayı takmış durumdayım. İstediğim her şey ve daha fazlası!

Enchanting Romance Designs'dan Sarah Grim Sentz. ıkartmalar ve kitap ayraçları konusunda sizinle çalışmayı çok sevmiştim ama bu alternatif kapaklar konusunda sizinle çalışmak bir ruyaydı! Bir şekilde tam olarak beynimde canlandırdığım şeyi yaptınız - sadece daha iyisini! Gelecek projelerde birlikte çalışmak için sabırsızlanıyorum!

mcmpix'ten Mark Mendez. Bana mukemmel Cam fotoğrafımı verdiğiniz için teşekkür ederim! Bu modeli Instagram akışımda gördüğüm andan itibaren onun doğru kişi olduğunu biliyordum. En güzel kareyi yakaladığınız için teşekkrlar.

Collin J. Güzelliğini dünyayla paylaştığın ve Cam olduğun için teşekkür ederim. Resmi ya da kapağı daha fazla sevemezdim.

Okuyucularıma. Kitabıma şans verdiğiniz için tüm kalbimle teşekkür . Umarım Cam ve Addison'ı benim kadar sevmişsinizdir.

yazar hakkında

Hannah Gray günlerini Maine sahilindeki küçük, şirin bir kasabada tatil yaparak geçiriyor. Hevesli bir çağdaş aşk romanı okuru ve her yıl daha fazla kitap okumak için kendisiyle yarışıyor.

Gün boyunca üç mükemmel kızını seviyor ve olabileceği en iyi anne olmaya . Ama geceleri onları yatağına yatırdığında -tamam, onu geç. Onlar yatağında yanında uyuyakaldıklarında -çünkü görünüşe göre yatak odalarında canavarlar var- kendi fantezi dünyasına dalıyor, gece geç saatlere kadar uyanık kalıyor ve karakterleri hakkında hikayeler yazıyor. Bir eş ve anne olmayı ne kadar sevse de -ki kesinlikle seviyor- okumak ve yazmak onun çıkış noktası, fiziksel olarak ailesiyle birlikteyken uzaklara seyahat etmesini sağlıyor.

Eşiyle 2013 yılında evlendi ve o zamandan beri her gün onun çılgınlıklarına katlanıyor. Onun dayanağı olarak, bu çılgın ve sürekli değişen dünyada değişmeyen tek şey o.

İçindekiler

[Puck Boy.](#)

[Copyright © 2023 by Hannah Gray](#) [contents](#)

[çalma](#)

[listesi](#)

[prolog 1](#)

[2](#)

[3](#)

[4](#)

[5](#)

[6](#)

[7](#)

[8](#)

[9](#)

[10](#)

[11](#)

[12](#)

[13](#)

[14](#)

[15](#)

[16](#)

[17](#)

[18](#)

[19](#)

[20](#)

[21](#)

[22](#)

[23](#)

[24](#)

[25](#)

[26](#)

[27](#)

[28](#)

[29](#)

[30](#)

[31](#)

[32](#)

[Hannah Gray Yazarının Diğer Kitapları](#)

[Tesekkür](#)

[yazar hakkında](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

